STEPHEN KING

AL ȘASELEA VOLUM AL SERIEI

TURNUL ÎNTUNECAT

CÂNTECUL LUI SUSANNAH

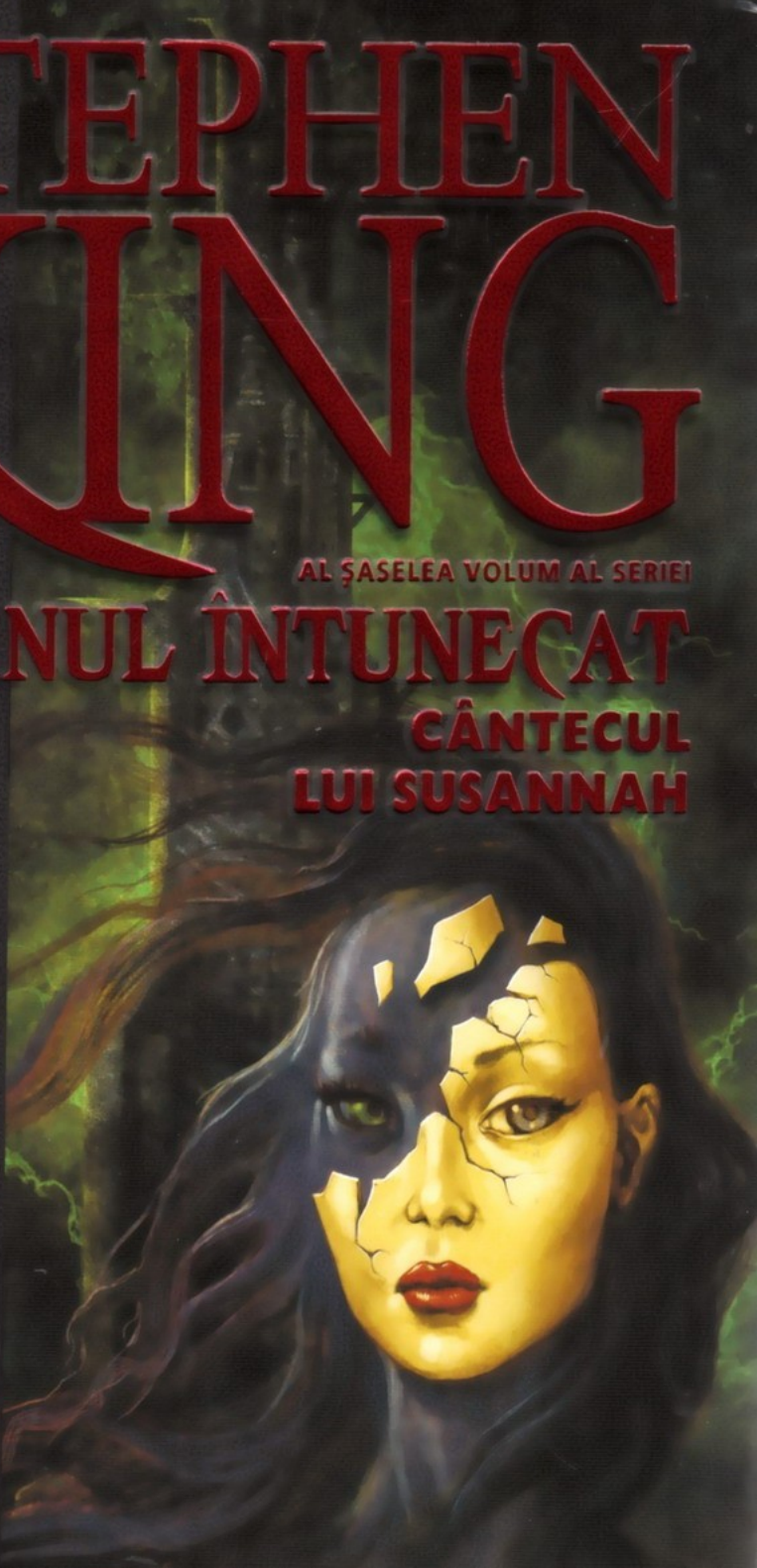

NEMIRA

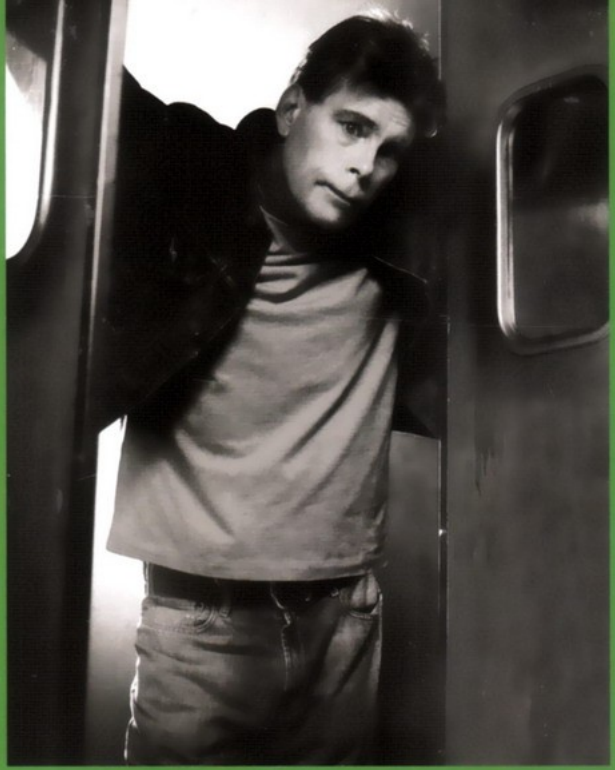

O carte a revelației, o cheie care dezleagă misterul TURNULUI ÎNTUNECAT și o poveste alertă, cu suspans de zile mari, *Cântecul lui Susannah,* volum nominalizat la Premiul Locus pentru cel mai bun roman fantasy, dezvăluie misiunea lui Roland. El și ka-tet-ul lui trebuie să depășească obstacole de tot felul spre a-și atinge țelul. Susannah Dean e posedată de un demon și ițele poveștii se încurcă. Roland îl trimite pe Jake să împiedice întâlnirea ei cu destinul, iar el ajunge în Maine în vara anului 1977. Gloanțele zboară prin aer și enigmele nu se termină niciodată. Nici măcar în următorul volum din celebra serie a lui Stephen King.

„Revelația este faptul că Stephen King însuși devine personaj. Roland hipnotizează un tânăr scriitor și îl somează să termine de scris TURNUL ÎNTUNECAT, pentru că totul depinde de sfârșitul poveștii…"

The New York Times

ISBN 978-606-579-711-6

nemira.ro

STEPHEN
KING

TURNUL ÎNTUNECAT

STEPHEN EDWIN KING s-a născut în Portland, Maine, în 1947, al doilea fiu al lui Donald și Nellie Ruth Pillsbury King. Când avea doi ani, tatăl său și-a abandonat familia, iar micul Stephen a avut o copilărie grea, marcată de repetate mutări dintr-un oraș în altul. A îndrăgit matineele anilor '50, unde se proiectau mai ales filme de groază și SF, iar în 1960 l-a descoperit pe H.P. Lovecraft, care a avut o influență decisivă asupra lui – s-a apucat să aștearnă povești la o mașină de scris căreia îi lipsea tasta „N", pe care o vom întâlni mai târziu în *Misery*.

Între 1962 și 1966 a frecventat Liceul Lisbon Falls, iar între 1966 și 1970 a urmat cursurile Universității Maine din Orono. În această perioadă a lucrat la biblioteca facultății și a publicat primele sale povestiri în revista *Maine Campus*, unde a ținut și o rubrică permanentă. În iunie 1970 a obținut licența în literatură, un certificat de profesor de liceu și o diplomă pentru elocuțiune și artă dramatică.

În 1971 s-a căsătorit cu Tabitha Jane Spruce, viitoarea scriitoare și poetă T. King, și împreună au trei copii. O vreme a trăit într-o rulotă și a lucrat într-o spălătorie industrială, apoi a devenit profesor de engleză la Hampden Academy, Maine. O viață grea, plină de lipsuri, care-l va duce la alcoolism. A început să scrie *Carrie*, dar, fiindcă romanul nu avansa deloc, l-a aruncat la gunoi. Tabitha însă, care nu se îndoia de talentul lui, a recuperat manuscrisul și l-a convins să-l ducă la bun sfârșit. În 1973 declicul s-a produs: concernul editorial Doubleday a acceptat spre publicare *Carrie,* iar New American Library a cumpărat drepturile ediției de buzunar cu suma record de 400 000 de dolari. În 1975 familia sa și-a cumpărat prima casă la Bridgton, Maine, iar Stephen King a publicat *Salem's Lot*. De acum înainte își va consacra viața exclusiv creației literare și, într-o mai mică măsură, producției cinematografice. Aproape toate romanele lui au fost ecranizate și King acordă permisiunea studenților la regie să adapteze povestirile sale pentru suma simbolică de un dolar.

Autor a peste patruzeci de romane și două sute de povestiri, a doborât toate recordurile de vânzări și a primit numeroase premii, printre care și prestigioasa Medalie pentru Contribuții Deosebite în Domeniul Literaturii Americane oferită de National Book Foundation. În 2010 venitul său anual a fost estimat la peste 40 de milioane de dolari.

STEPHEN KING

CÂNTECUL LUI SUSANNAH

Traducere din limba engleză
RUXANDRA TOMA

NEMIRA

Coperta: Alexandru CSUKOR
Ilustrația copertei: Tudor POPA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KING, STEPHEN
Cântecul lui Susannah / Stephen King; trad.: Ruxandra
Toma.- București: Nemira Publishing House, 2013
ISBN 978-606-579-711-6

I. Toma, Ruxandra (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Stephen King
DARK TOWER 6: SONG OF SUSANNAH
Copyright © 2004 by Stephen King

© Nemira, 2013

Redactor: Oana IONAȘCU
Tehnoredactor: Alexandru CSUKOR

Tiparul executat de Monitorul Oficial R.A.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-579-711-6

Pentru Tabby, martoră la săvârșirea acestei cărți.

„Atunci, du-te... mai există și alte lumi în afară de astea."

JOHN „JAKE" CHAMBERS

„Tristețea mi-este bun tovarăș.
Nefericire văd de când mă știu.
Silită sunt să rătăcesc prin viață
Căci nimeni nu-i să mă salveze din pustiu..."

Cântec vechi

„Este drept orice vrea Dumnezeu să facă."

LEIF ENGER – *Peace Like a River*

19

REPRODUCERE

STANȚA I

GRINDOTREMURUL

1

– Câtă vreme durează vraja?

Nimeni nu-i răspunse, așa că Roland se văzu nevoit să repete întrebarea, privind în capătul celălalt al salonului din casa parohială, unde stăteau Henchick și Cantab, soțul uneia din multele sale nepoate. Cei doi se țineau de mână, după obiceiul manni. Bătrânul tocmai ce pierduse o nepoată, dar pe chipul său împietrit nu se citea nici urmă de durere.

Alături de Roland, fără să țină mâna nimănui într-a sa, cumplit de palid la față, ședea Eddie Dean. Lângă el, pe dușumea, cu picioarele încrucișate, stătea Jake Chambers. Ete se cuibărise pe genunchii lui, lucru care îl surprinse pe Roland care nu și-l închipuise niciodată pe billy-bumbler într-o asemenea poziție. Și Eddie, și Jake erau plini de sânge. Cel de pe cămașa băiatului îi aparținea prietenului lui, Benny Slightman. Cel de pe Eddie era al lui Margaret Eisenhart, fostă Margaret din Clanul Cărarea Roșie, nepoata înstrăinată a bătrânului patriarh. Și Eddie, și Jake păreau la fel de sleiți de puteri pe cât de istovit se simțea și Roland, însă pistolarul era destul de sigur că nu vor avea parte de odihnă noaptea aceasta. Din depărtare, dinspre oraș, se auzeau pocnete de artificii, se auzeau cântece, se auzeau zgomotele vesele ale petrecerii.

Numai că în această încăpere nu se veselea nimeni. Benny și Margaret muriseră, iar Susannah dispăruse.

– Spune-mi, Henchick, rogu-te: cât va mai dura magia?

Bătrânul își mângâie barba, cu un aer absent.

– Pistolarule – *Roland* – n-am de unde știi. Magia ușii din peșteră e mai presus de tot ce cunosc eu. După cum bine știi și tu.

– Spune-mi ce crezi. Pe baza a ceea ce *cunoști.*

Eddie ridică mâinile. Murdare, cu sânge uscat sub unghii, tremurânde.

– Spune-ne, Henchick, îl rugă și el cu voce atât de umilă și deznădăjduită, cum Roland nu îl mai auzise niciodată. Spune-ne, te implor.

Rosalita, femeia care se îngrijea de gospodăria Părintelui Callahan, aduse o tavă pe care erau mai multe cești și o carafă cu cafea fierbinte. Măcar ea apucase să-și dea jos jeanșii și cămașa cu pete de sânge și să îmbrace o rochie de lucru. Însă șocul încă se citea în ochii ei, ca două animăluțe care privesc cu spaimă la lume din vizuina lor. Fără vreo vorbă, turnă cafeaua și le împărți cestile pline. Roland observă că nu reușise să-și spele tot sângele de pe ea: încă mai avea o pată pe dosul mâinii drepte. Sângele lui Margaret să fi fost? Sau al lui Benny? Nu știa. Și nici că-i păsa. Lupii fuseseră învinși. Poate că vor mai veni în Calla Bryn Sturgis. Sau poate că nu. Asta era treaba lui ka de acum încolo. Treaba lor era Susannah Dean, care dispăruse imediat după luptă, luându-l cu ea pe Treisprezece Negru.

– Despre kaven vorbești? îl întrebă Henchick.

– Da, părinte, răspunse Roland. Despre kaven. Despre trăinicia magiei.

Părintele Callahan acceptă ceașca de cafea cu un semn din cap și un surâs apatic, dar fără vreun cuvânt de mulțumire. Nu prea spusese multe de când se întorseseră de la peșteră. Pe genunchi ținea o carte intitulată *Salem's Lot*, scrisă de un om de care nu auzise în viața lui. Iar cartea aceea ar fi trebuit să fie o operă literară, o ficțiune, însă el, Donald Callahan, apărea în ea. Se uitase pe spate, apoi pe coperta a treia, căutând fotografia autorului, nutrind năucitoarea convingere că va da peste o poză de-a lui însuși (cel mai probabil, una din 1975, când avuseseră loc evenimentele înfățișate acolo), dar nu găsi nimic. Doar câteva rânduri despre scriitor, care nu lămureau prea multe. Că locuia în statul Maine. Că era căsătorit. Că mai scrisese o carte înainte de aceasta și se bucurase de recenzii destul de bune, dacă era să dai crezare citatelor de pe copertă.

– Cu cât magia este mai mare, cu atât durează mai mult, spuse Cantab aruncând o privire întrebătoare spre Henchick.

– Așa este, încuviință bătrânul manni. Magie și glammer, magie și vrajă, tot una sunt. Și vin din urmă.

Ezită o clipă, apoi explică:

– Vin din trecut, dacă pricepeți ce vreau să spun.

– Ușa aceasta s-a deschis în multe *când*-uri și multe *unde*-uri din lumea prietenilor mei, zise Roland. Vreau să o deschidem din nou, însă doar spre ultimele două. Spre cele două unde ne-am dus în ultimele dăți. Se poate?

Așteptară cât timp Henchick și Cantab analizară situația. Neamul manni era neam de călători iscusiți. Dacă exista cineva care să știe, dacă exista cineva care să poată face ceea ce dorea Roland – ceea ce-și doreau cu toții –, atunci acel cineva precis ar fi făcut parte din neamul manni.

Cantab se aplecă respectuos spre bătrân, spre dinh-ul clanului Cărarea Roșie. Șopti ceva. Henchick ascultă, nelăsând să i se citească absolut nimic pe chip, apoi, cu o mână bătrână și noduroasă, întoarse capul lui Cantab și îi șopti și el ceva la ureche.

Eddie începu să se foiască, iar Roland îl simți gata să explodeze, să înceapă să urle. Îi puse mâna pe umăr, iar tânărul se domoli. Pentru moment.

Ședința de șoapte mai ținu vreo patru, cinci minute, timp în care toți ceilalți așteptară verdictul în tăcere. Lui Roland îi era greu să suporte zgomotele petrecerii din oraș; și numai Dumnezeu putea ști cum se simțea Eddie auzindu-le.

În cele din urmă, Henchick îl bătu prietenos pe Cantab pe obraz și se întoarse spre Roland.

– Credem că se poate.

– Slavă Domnului, mormăi Eddie, repetând, apoi, mai tare: Slavă *Domnului!* Să mergem. Ne putem întâlni pe Drumul de Est...

Dar se opri, văzându-i pe cei doi manni bărboși cum scuturau din capete, Henchick, cu un soi de tristețe neînduplecată, iar Cantab, cu o expresie foarte asemănătoare cu groaza.

– Nu vom merge la Peștera Vocilor pe întuneric, spuse Henchick.

– Dar *trebuie!* izbucni Eddie. Nu pricepeți? Nu-i vorba despre cât durează sau nu magia, e vorba despre cum se scurge timpul în cealaltă parte! Acolo timpul trece mai repede, și atunci când trece, e bun trecut! Iisuse, Susannah își poate naște copilul chiar în clipa asta, și dacă e un canibal...

– Ascultă la mine, tinere, îl întrerupse Henchick, și ascultă-mă cu multă luare-aminte, rogu-te. Ziua aceasta e aproape dusă.

Foarte corect. Niciodată în viața lui nu i se mai păruse lui Roland că timpul i se scurge atât de repede printre degete. Tocmai ce avusese loc lupta cu Lupii în zorii zilei, iar apoi își sărbătoriseră victoria și își jeliseră morții chiar acolo,

în mijlocul drumului (și, după cum se dovedise, pierderile fuseseră uluitor de mici). Urmase realizarea faptului că Susannah dispăruse, drumul spre peșteră, lucrurile descoperite acolo. Trecuse de amiază când se întorseseră la câmpul de luptă de pe Drumul de Est. Majoritatea locuitorilor din Calla plecaseră deja spre casele lor, purtându-și în triumf copiii salvați. Henchick consimțise să participe la această consfătuire, însă, când ajunseseră la casa parohială, soarele își începuse declinul.

Până la urmă se pare că vom apuca să ne odihnim în noaptea asta, își zise Roland, neștiind dacă să se bucure sau să-i pară rău. Avea nevoie de somn; măcar atâta lucru știa.

– Te ascult, te ascult cu luare-aminte, spuse Eddie.

Roland nu-și luase mâna de pe umărul lui și îl simți cum tremură.

– Chiar dacă am fi de acord să mergem, nu am putea convinge suficienți oameni să ni se alăture, explică Henchick.

– Dar tu ești dinh-ul lor...

– Într-adevăr. Așa spuneți voi când vă referiți la un conducător, și asta sunt, deși noi nu folosim cuvântul acesta. În multe privințe sunt convins că m-ar urma, și sunt conștienți de cât de mult vă datorează pentru ceea ce ați făcut astăzi și v-ar arăta recunoștința lor oricum ar putea. Însă cu niciun chip nu ar urca poteca aceea și nu ar intra în locul acela bântuit după lăsarea nopții.

Henchick clătină din cap cu fermitate și repetă:

– Nu, cu niciun chip nu ar face așa ceva.

Apoi continuă:

– Ascultă-mă, tinere. Cantab și cu mine vom ajunge înapoi la Clanul Cărarea Roșie înainte de miezul nopții. Acolo ne vom strânge oamenii în Tampa, adică în locul care reprezintă pentru noi ceea ce reprezintă Sala de Întruniri pentru cei care își uită trecutul.

Aruncă o privire spre Callahan:

– Mii de scuze, Părinte, dacă termenul acesta te ofensează în vreun fel.

Callahan dădu absent din cap, fără să-și ridice ochii de la cartea pe care o tot răsucea în mâini. Aceasta era îmbrăcată în coperte din plastic, cum se întâmplă adesea în cazul edițiilor princeps. Prețul era scris abia vizibil pe ultima filă: *950 $.* Al doilea roman al unui oarecare tânăr scriitor. Se întrebă de ce oare era atât de valoros. Dacă va fi să dea vreodată de posesorul cărții, un bărbat

pe nume Calvin Tower, cu siguranță că îi va pune întrebarea asta. Prima din puzderia de întrebări pe care și le pregătise.

– Le vom explica exact ce anume doriți să faceți și vom cere voluntari. Din cei șaizeci și opt de bărbați ai Clanului Cărarea Roșie, cred că vreo patru sau cinci vor refuza să vă ajute – să-și unească forțele. Astfel vor crea un khef foarte puternic, o forță a vieții foarte puternică. Așa îi ziceți, nu? Khef? Împărțirea apei?

– Da, spuse Roland. Așa îi spunem: împărțirea vieții întru ka.

– Dar nu pot intra atâția oameni în peșteră, interveni Jake. Nici măcar dacă stau unii în cârca celorlalți.

– Nici nu este nevoie să intre, zise Henchick. Pe cei foarte puternici îi vom trimite înăuntru – noi le spunem „trimițători". Ceilalți se vor alinia de-a lungul potecii, mână în mână, pendul lângă pendul. Vom fi acolo mâine înainte ca soarele să ajungă la zenit. Mă pun chezaș pentru asta.

– Oricum, avem nevoie de timp ca să ne pregătim magneții și pendulele, spuse Cantab.

Se uita la Eddie, temător și parcă încercând să se scuze. Era evident că tânărul străin suferea cumplit. În plus, mai era și pistolar. Iar un pistolar poate ataca pe nepusă masă, iar atunci când o făcea, ținta lui era condamnată.

– S-ar putea să fie prea târziu, zise Eddie cu glas scăzut.

Îl privi pe Roland cu ochii lui căprui, acum injectați și întunecați de epuizare.

– Mâine s-ar putea să fie prea târziu chiar dacă magia *nu* a dispărut.

Roland deschise gura, iar tânărul ridică un deget spre el.

– Nu spune „ka", Roland. Dacă mai spui „ka" o singură dată, îți jur că o să-mi explodeze capul.

Roland închise gura.

Eddie se întoarse spre cei doi bărbați cu bărbi și cu mantii asemănătoare celor purtate de quakeri[1].

– Iar voi n-aveți de unde să știți dacă magia va rămâne sau nu. Nu-i așa? Ce e deschis în noaptea asta s-ar putea să fie pe vecie zăvorât mâine. Și toți magneții și greutățile din plumb create vreodată de manni să nu-l mai poată descuia.

[1] Membri ai unei secte religioase protestante din secolul al XVII-lea (n. tr.).

– Așa este, spuse Henchick. Însă femeia ta a luat cu sine globul fermecat și, indiferent ce ai crede, să știi că Lumea de Mijloc și Ținuturile de Hotar o duc mult mai bine fără el.

– Mi-aș vinde și sufletul ca să-l capăt înapoi, rosti limpede Eddie.

Toți se arătară șocați la auzul acestora, chiar și Jake. Și Roland simți dorința năprasnică de a-i spune lui Eddie că trebuie neapărat să-și ia vorbele înapoi, că trebuie să se dezică de ce zisese mai înainte. Existau forțe întunecate, forțe redutabile ce încercau să-i împiedice să ajungă la Turn, iar Treisprezece Negru era cel mai evident exponent al acestora. Ceea ce poate fi folosit spre bine, poate fi folosit și spre rău, iar arcele Curcubeului aveau propriul glammer, propriul farmec malefic, Treisprezece Negru mai presus de toate celelalte. Însumându-le, probabil. Chiar dacă ar fi să reintre în stăpânirea lui, Roland nu l-ar fi lăsat cu niciun chip pe Eddie Dean să-l atingă. În starea lui actuală de tulburare și mâhnire, era doar o chestiune de minute pentru ca globul să-l distrugă sau să și-l facă sclav.

– Piatra ar bea apă, dacă ar avea gură, spuse pe un ton sec Rosa, surprinzându-i pe toți. Eddie, uită deocamdată de toată povestea cu magia și gândește-te la poteca aceea care urcă spre peșteră. Și după aia gândește-te și la vreo șaizeci de oameni, mulți aproape la fel de bătrâni ca Henchick, unu sau doi orbi ca liliecii, care încearcă s-o urce după lăsarea întunericului.

– Lespedea, interveni Jake. Îți aduci aminte de lespedea aia mare pe lângă care trebuie să te strecori pe marginea prăpastiei ca să treci dincolo?

Eddie încuviință în silă. Roland își dădu seama că se străduiește să accepte ceea ce nu poate schimba. Că orbecăie disperat căutând frânturi de judecată sănătoasă de care să se agațe.

– Susannah Dean este, de asemenea, pistolar, spuse Roland. Și poate că-și va purta singură de grijă încă ceva vreme.

– Nu cred că Susannah mai are vreun cuvânt de spus, replică Eddie, și nici tu n-ai de unde să știi asta. În definitiv, este vorba despre copilul Miei, ceea ce înseamnă că va fi Mia la comandă până când își va naște pruncul – fătul.

Atunci, pe Roland îl străfulgeră un presentiment. Și, aidoma multora pe care le avusese de-a lungul anilor, și acesta se va dovedi corect.

– Poate că o fi fost la comandă atunci când au plecat, dar s-ar putea să nu fie în stare să se mențină la cârmă.

În cele din urmă, deschise gura și Callahan, ridicându-și ochii de la cartea care îl șocase atât de tare:

– De ce nu?

– Pentru că nu este în lumea ei, răspunse Roland. Este lumea lui Susannah. S-ar putea să moară amândouă dacă nu vor găsi o cale prin care să colaboreze.

2

Henchick și Cantab plecară înapoi, la oamenii manni din Clanul Cărarea Roșie, pentru ca, mai întâi, să relateze bătrânilor (numai bărbați) strânși să-i aștepte ce anume se petrecuse în ziua aceea, apoi să le explice ce răsplată li se cerea. Roland se duse acasă la Rosa. Căsuța femeii se afla puțin mai sus de o privată foarte îngrijită până de curând, dar care acum era aproape în totalitate distrusă. Înăuntrul acestei private, inutil străjer, se afla ce mai rămăsese din Andy Robotul Mesager (și multe alte aplicații). Cu mișcări încete și mângâietoare, Rosalita îl dezbrăcă pe Roland. Când rămase așa cum îl făcuse mama lui, femeia se întinse pe pat, alături de el, și începu să-l maseze cu unsori speciale: balsam de pisică pentru dureri, un amestec mai cremos și ușor parfumat pentru zonele mai sensibile. Apoi au făcut dragoste. Au ajuns la orgasm în același timp (accident fizic pe care proștii îl pun pe seama predestinării), ascultând pocnetele de artificii de pe strada principală din Calla și strigătele oamenilor buni ai locului, dintre care mulți depășiseră faza de simplă chercheleală.

– Dormi, îi spuse ea. De mâine n-am să te mai văd niciodată. Nici eu, nici Eisenhart, nici Overholser, nici nimeni altcineva din Calla.

– Ești, cumva, clarvăzătoare? o întrebă Roland.

Părea relaxat și binedispus, însă chiar și în momentele când se cufundase pulsând în fierbințeala ei, gândul la Susannah tot nu-i dăduse pace: pierduse un membru al ka-tet-ului său. Motiv suficient ca să nu-și găsească tihna adevărată.

– Nu, răspunse Rosa, însă, din când în când, mi se întâmplă să am premoniții, așa cum i se întâmplă oricărei femei, mai ales atunci când omul ei se pregătește de drum.

– Asta sunt eu pentru tine? Omul tău?

Privirea îi era deopotrivă sfioasă și fermă.

– În scurtul răstimp cât ai fost aici, da, așa îmi place să cred. Vrei să spui că mă înșel?

Scutură iute din cap. Era bine să fie din nou omul unei femei, chiar dacă pentru scurt timp. Rosa își dădu seama că spune adevărul și chipul i se îmblânzi. Îi mângâie obrazul supt și îi spuse:

– Binecuvântată a fost întâlnirea noastră, Roland, nu-i așa? Binecuvântată a fost întâlnirea noastră în Calla.

– Așa este, doamnă a mea.

Atinse ceea ce îi mai rămăsese din mâna dreaptă, apoi îi mângâie șoldul.

– Te mai doare?

Pe ea nu voia să o mintă.

– Rău.

Rosa dădu ușor din cap, apoi îi atinse mâna stângă, pe care reușise s-o salveze de homaroșenii.

– Și asta?

– E bine, răspunse el.

Dar simțea o durere surdă. Pândind. Așteptând momentul propice pentru a ieși la iveală. Durere pe care Rosalita o numea afurisita podagră.

– Roland!

– Da?

Îl privi liniștită. Încă îi mai ținea mâna stângă în mâinile ei, i-o mângâia, îi descoperea secretele.

– Termină-ți treburile cât de repede poți.

– Așa mă sfătuiești?

– Chiar așa, iubitule. Înainte să te termine ele pe tine.

3

Eddie stătea pe terasa casei parohiale. Era miezul nopții, iar ziua pe care oamenii de aici o vor numi de acum înainte Ziua Bătăliei de pe Drumul de Est deveni istorie (după care va deveni legendă... sigur, cu condiția ca lumea să

mai apuce să existe atâta vreme). Zgomotele sărbătorii tot mai răsunătoare și mai intense îl făcură să se întrebe dacă nu cumva petrecăreții vor da foc orașului. Dar se sinchisea el, oare? Nici cât negru sub unghie, îți mulțumesc foarte mult. În vreme ce Roland, Susannah, Jake, Eddie și trei femei – care-și ziceau Suratele Oriza – îi înfruntaseră pe Lupi, restul oamenilor buni din Calla, restul acestor *folken,* se ascunseseră înfricoșați prin ungherele caselor sau prin lanul de orez de pe malul râului. Cu toate acestea, zece ani de acum înainte – poate încă cinci! – se vor bate cu pumnul în piept, povestind cum își depășiseră condiția de simpli agricultori, într-o zi dintr-o toamnă trecută, și luptaseră umăr la umăr cu pistolarii.

Nu era corect, și o parte din el știa asta, însă niciodată în întreaga lui viață nu se mai simțise atât de neputincios, atât de deznădăjduit și, prin urmare, atât de mârșav. Încerca să nu se mai gândească la Susannah, să nu se mai întrebe pe unde o fi ea acum sau dacă își născuse deja copilul demonic. Dar tot spre ea i se îndreptau gândurile. Plecase la New York, de atâta lucru era sigur. Dar în care *când*? Într-un *când* în care oamenii călătoreau în birje la lumina lămpilor cu gaz, sau într-unul cu taxiuri antigravitaționale, conduse de roboți fabricați de North Central Positronics?

Dar, oare, mai trăiește?

Mintea-i cea nemiloasă nu-i îngădui să alunge gândul. Își tot vedea iubita într-un șanț, pe undeva, prin Alphabet City[1], cu o svastică scrijelită pe frunte și cu un afiș atârnat de gât, pe care scrie: SALUTĂRI DE LA PRIETENII DIN OXFORD TOWN[2].

Se deschise ușa de la bucătărie. Auzi lipăit de picioare goale și pocnet de gheare (căci acum auzul îi era ascuțit, așa cum îi erau ascuțite toate simțurile de pistolar). Jake și Ete.

Băiatul se așeză alături de el, în balansoarul lui Callahan. Era complet îmbrăcat și își agățase de umăr hamul pentru pistol. În el se afla Rugerul pe care îl furase de la tatăl lui în ziua când fugise de acasă. Astăzi trăsese cu el...

---

[1] Cartier din Manhattan (n. tr.).

[2] Aluzie la versurile împotriva segregației rasiale din cântecul cu același titlu al lui Bob Dylan (1963) (n. tr.).

mă rog, nu se poate spune că făcuse răni sângerânde. Nu încă. Făcuse răni uleioase? Să zicem. Eddie schiță un zâmbet. Fără umor.

– N-ai somn, Jake?

– Eik, îi răspunse afirmativ Ete și se prăbuși istovit la picioarele băiatului cu boticul între labe.

– Nu. Mă tot gândesc la Susannah, spuse Jake, adăugând: Și la Benny.

Eddie știa că este firesc să fie așa, puștiul își văzuse prietenul spulberat chiar sub ochii lui, *bineînțeles* că era normal să se gândească la el, dar tot simți o undă de gelozie, ca și cum absolut toate gândurile lui Jake ar fi trebuit să se îndrepte numai și numai spre soția lui Eddie Dean.

– Băiatul Tavery, zise Jake. E numai vina lui. A intrat în panică. A luat-o la fugă. Și-a rupt glezna. Dacă n-ar fi fost el, Benny n-ar fi pățit nimic.

Și adăugă foarte încet, pe un ton care i-ar fi înghețat sufletul băiețelului respectiv dacă l-ar fi auzit:

– Boul... de... Frank... Tavery.

Fără intenția de a-l consola, Eddie întinse o mână și o puse pe capul băiatului. Avea părul lung. Și murdar. Se cerea spălat. La naiba, se cerea tuns. Cerea o mamă care să-i spună posesorului cum să și-l îngrijească. Dar nu exista nicio mamă prin preajmă. Nu pentru Jake. Și atunci se întâmplă o mică minune: Eddie se simți nițeluș mai bine doar pentru că încercase să-i ofere consolare prietenului său. Nu mult mai bine, dar cât de cât.

– Nu te mai gândi, îi spuse el. Ce-a fost a fost.

– Ka, rosti Jake cu amărăciune.

– Tet, ka, încuviință și Ete fără să ridice capul.

– Amin, mai zise Jake și râse.

Sunetul era de-a dreptul îngrijorător prin indiferența ascunsă în el. Jake scoase Rugerul din tocul improvizat și îl privi lung.

– Ăsta va trece dincolo pentru că de acolo provine. Așa zice Roland. S-ar putea să treacă și celelalte arme, pentru că nu vom intra prin portal. Dar dacă nu, Henchick a promis că o să le pună bine în peșteră și poate că o să ne putem întoarce după ele.

– Dacă ajungem în New York, spuse Eddie, nu va mai fi nevoie să ne facem griji că nu avem arme. Sunt din belșug. Și le vom găsi.

– Nu sunt ca ale lui Roland. Sper din tot sufletul să le putem lua cu noi. Pistoale ca ale lui nu mai există nicăieri, în nici una din lumi. Așa cred eu.

Așa credea și Eddie, dar nu se mai obosi să-i spună. Dinspre oraș se mai auzi un pârâit de artificii, apoi liniște. Se mai domoleau lucrurile acolo. În sfârșit. Fără doar și poate că a doua zi, pe izlaz, va urma o altă petrecere, o continuare a sărbătorii de astăzi, dar cu ceva mai puțină băutură și cu ceva mai multă coerență. Oaspeți de onoare vor fi Roland și ka-tet-ul lui, însă, dacă zeii firii vor fi milostivi și vor deschide ușa, la vremea respectivă ei vor fi de mult plecați. În căutarea lui Susannah. Încercând să o găsească. Dă-o-ncolo de căutare! *Găsirea* era importantă.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile (putea să o facă, pentru că intuiția lui, atingerea lui, era extrem de puternică), Jake spuse:

– E în viață.

– De unde știi?

– Am fi simțit cu toții dacă ar fi murit.

– Jake, poți s-o atingi?

– Nu, dar...

Înainte să apuce să-și termine spusele, un huruit puternic se înălță din măruntaiele pământului. Terasa casei parohiale începu să se zguduie din toate încheieturile, aidoma unei bărci micuțe pe o mare furioasă. Se auzi geamătul gros al scândurilor. Din bucătărie veni zgomot de vase sparte, de parcă un monstru uriaș clănțănea din dinți. Ete își ridicase capul și scheuna. Mutrița lui isteață era acum speriată, iar urechile date pe spate i se lipiseră de țeastă. În salonașul lui Callahan căzu ceva și se sparse.

Primul gând al lui Eddie, complet ilogic, cu toate acestea foarte puternic, fu acela că Jake o omorâse pe Suze atunci când afirmase că trăiește.

Trepidațiile se intensificară. O fereastră se sparse când rama i se strâmbă. Din beznă se auzi o bufnitură puternică. Eddie presupuse – în mod absolut corect – că fusese vorba despre privata distrusă, care acum se prăbușise pe de-a întregul. Fără să-și dea seama ce face, se ridică în picioare. Jake era lângă el, ținându-l strâns de încheietura mâinii. În cealaltă mână Eddie avea pistolul lui Roland. Amândoi erau în poziție de tragere.

Urmă un ultim grohăit din burdihanul pământului și podeaua terasei își încetă balansul. În anumite puncte-cheie de-a lungul Grinzii, oamenii se trezeau

și priveau în jur năuciți. Pe străzile New Yorkului dintr-un anume *când*, izbucniră alarmele câtorva mașini. În ziarele de a doua zi se va vorbi despre un cutremur minor de pământ: câteva ferestre sparte, nicio victimă. Doar un frison mic al scoarței terestre, altminteri esențialmente solidă.

Jake se uita la Eddie cu ochi mari. Și plini de înțeles.

Ușa se deschise în spatele lor și apăru Callahan în izmene subțiri și albe până la genunchi. La gât avea un crucifix din aur. Și atât.

– A fost cutremur, nu? întrebă el. Am avut parte de unul în nordul Californiei, dar niciodată în Calla.

– A fost mult mai mult decât un simplu cutremur, spuse Eddie, arătând în zare.

Terasa acoperită dădea spre est, unde orizontul era acum luminat de exploziile mute ale unor fulgere verzi. La vale de casa parohială, ușa de la căsuța Rosalitei scârțâi, apoi se închise cu o pocnitură. Femeia urcă panta spre casa preotului, însoțită de Roland. Ea era în cămașă de noapte, iar pistolarul în jeanși. Amândoi desculți prin roua nopții.

Eddie, Jake și Callahan le ieșiră în întâmpinare. Roland privea fix spre est, acolo unde se stingeau deja fulgerele cele verzi; privea fix spre locul în care îi aștepta tărâmul Bubuitului de Tunet și Curtea Regelui Purpuriu și, la capătul Lumii de Capăt, Turnul Întunecat.

Dacă, își spuse Eddie. *Dacă a mai rămas în picioare.*

– Tocmai ce-mi zicea Jake că am ști dacă Susannah n-ar mai fi în viață, spuse Eddie. Că am vedea un semn, un sigul, cum îi spui tu. Și atunci s-a întâmplat asta.

Făcu un semn spre peluza despărțită acum în două jumătăți de o crăpătură lungă de vreo trei metri care dezvelise buzele maronii și încrețite ale pământului. Din oraș se auzea corul de lătrături al câinilor, însă nu și vocile oamenilor, cel puțin deocamdată. Eddie presupunea că foarte mulți dormiseră duși pe toată durata zgâlțâielilor. Dormiseră somnul învingătorilor beți.

– Dar n-are nicio legătură cu Suze, nu?

– Nu în mod direct.

– Și n-a fost a noastră, interveni Jake. Altfel prăpădul ar fi fost mult mai mare. Nu-i așa?

Roland încuviință din cap.

Rosa se uită la Jake cu un amestec de nedumerire și teamă.

– N-a fost *ce* a noastră, băiete? Ce tot spui acolo? Sigur că n-a fost un cutremur!

– Nu, zise Roland, a fost un *Grindo*tremur. A cedat una din Grinzile care susțin Turnul – care susțin toată existența, de fapt. A plesnit, pur și simplu.

Chiar și la lumina slabă a celor patru lumânări care pâlpâiau pe terasă, Eddie fu în stare să observe cum chipul Rosalitei Munoz se golește de sânge. Femeia își făcu semnul crucii.

– O *Grindă?* Una dintre *Grinzi?* Nu se poate! Spune că glumești, spune că nu-i adevărat!

Eddie își aduse aminte de un conflict de demult, din timpul unui meci de baseball, și de un băiețel care se ruga *Zi că nu-i adevărat, Joe.*

– Nu pot, spuse Roland, pentru că așa este.

– Câte Grinzi din astea sunt cu totul? întrebă Callahan.

Roland se uită la Jake și îi făcu un semn ușor din cap: *Spune ce ai învățat, Jake din New York – vorbește și rostește numai adevărul.*

– Sunt șase Grinzi care unesc cele douăsprezece portaluri, zise Jake. Cele douăsprezece portaluri se află la cele douăsprezece capete ale Pământului. Roland, Eddie și Susannah și-au început călătoria de la Portalul Ursului și pe mine m-au luat pe drumul spre Lud.

– Shardik, spuse și Eddie, cu ochii la ultimele pâlpâieli ale fulgerelor din est. Așa îl chema pe urs.

– Da, Shardik îl chema, confirmă Jake. Ceea ce înseamnă că ne aflăm pe Grinda Ursului. Toate Grinzile se întâlnesc la Turnul Întunecat. Iar în partea cealaltă a Turnului, Grinda noastră...

Se uită la Roland, căutând ajutor. Roland se uită la Eddie Dean. Se părea, însă, că și acum tot nu terminase să-i deprindă cu Calea lui Eld.

Eddie fie că nu-l observă, fie preferă să-l ignore, dar Roland nu se dădu bătut.

– Eddie? murmură el.

– Ne aflăm pe Drumul Ursului, Cărarea Țestoasei, spuse Eddie absent. Nu înțeleg de ce ar mai conta unde suntem, de vreme ce Turnul este tot atât de departe. În cealaltă parte se află Drumul Țestoasei, Cărarea Ursului.

Și începu să recite:

Vezi ȚESTOASA cât e de mare!
Poartă lumea toată în spinare.
Gândește-ncet, și totuși blând;
În mintea ei noi stăm oricând.

În acest moment Rosalita începu să recite mai departe:

Pe spinarea ei legăminte se fac toate.
Vede adevărul, dar nu vrea să ajute.
Iubește marea și uscatul, iubește pe oricine,
Iubește chiar și-un țânc ca mine.

– Nu-i chiar la fel cum am învățat eu din leagăn și cum mi-am învățat, la rândul meu, prietenii, spuse Roland, dar e suficient de exact. Chezaș mă pun pentru asta.

– Numele Marii Țestoase este Maturin, mai spuse Jake ridicând din umeri. În caz că ar interesa pe cineva.

– Și n-ai cum să-ți dai seama care anume s-a rupt? întrebă Callahan examinându-l pe Roland cu atenție.

Pistolarul clătină din cap:

– Tot ce știu e că Jake are dreptate – nu a fost grinda noastră. Dacă ea s-ar fi frânt, atunci nimic n-ar mai fi rămas în picioare pe o rază de o sută cincizeci de kilometri de jur împrejur de Calla Bryn Sturgis.

Sau pe o rază de o mie cinci sute – cine poate ști?

– Până și păsările s-ar fi prăbușit în flăcări din înaltul cerului.

– Despre Armaghedon vorbești tu, spuse Callahan pe ton scăzut și tulburat.

Roland scutură iarăși din cap, însă nu ca și cum ar fi vrut să-și exprime dezacordul.

– Nu cunosc cuvântul acesta, Părinte, dar vorbesc despre moarte absolută, despre distrugere absolută. Și, probabil că toate astea s-au întâmplat acum undeva, de-a lungul Grinzii care face legătura între Pește și Șobolan.

– Ești sigur de ceea ce spui? șopti Rosa.

Roland încuviință din cap. Mai trecuse o dată prin asta, atunci când se prăbușise Baronia Gilead, iar civilizația, așa cum o cunoștea el, se sfârșise.

Atunci când el luase calea pribegiei alături de Cuthbert și Alain și Jamie și ceilalți câțiva din ka-tet-ul lor. Și atunci se rupsese una dintre cele șase Grinzi, și mai mult ca sigur că nu fusese prima.

– Câte Grinzi mai rămân să susțină Turnul? întrebă Callahan.

Pentru prima dată de la încheierea luptei, pe Eddie păru să-l intereseze și altceva în afară de soarta soției lui dispărute. Își concentră atenția asupra lui Roland. Și de ce nu? În definitiv, aceasta era întrebarea esențială. *Toate lucrurile slujesc Grinda,* se spunea. Și, cu toate că adevărul adevărat era că toate lucrurile slujesc Turnul, Grinzile erau cele care îl susțineau. Iar dacă grinzile s-ar fi frânt...

– Două, spuse Roland. Cred că trebuie să mai fie cel puțin două. Cea care trece prin Calla Bryn Sturgis și încă una. Dar numai Dumnezeu poate ști cât vor mai rezista. Mă îndoiesc că vor mai dura multă vreme chiar și fără Sfărâmătorii care să le pună în pericol. Trebuie să ne grăbim.

Eddie se crispă:

– Dacă-ți trece cumva prin minte să plecăm fără Suze...

Roland scutură enervat din cap, ca și cum ar fi vrut să-i ceară tânărului să nu mai facă pe prostul.

– Nu vom reuși să ajungem la Turn fără ea. Din câte știu, nu vom reuși să ajungem fără fătul Miei. Totul stă în mâinile lui ka. O zicătoare de la mine din țară sună cam așa: „Ka nu are nici inimă, nici minte."

– Cu asta sunt de acord, zise Eddie.

– S-ar putea să avem și o altă problemă, interveni Jake.

Eddie îl învrednici cu o privire încruntată.

– Nu avem *nevoie* de o altă problemă.

– Știu, dar... dacă cutremurul a blocat intrarea în peșteră? Sau...

Băiatul șovăi, apoi dădu glas celei mai cumplite temeri:

– Sau a dărâmat peștera cu totul?

Eddie îl apucă de cămașă și începu să mototolească țesătura în pumn.

– Nu spune asta. Nu trebuie nici măcar să te *gândești* la asta.

Acum se auzeau voci dinspre oraș. Oamenii se vor strânge din nou pe pajiște. Așa credea Roland. Și mai credea că ziua aceasta – dimpreună cu noaptea aceasta – vor rămâne în amintirea comunității din Calla Bryn Sturgis încă o mie de ani de acum încolo. Desigur, doar în cazul în care Turnul va mai rămâne în picioare.

Eddie dădu drumul cămășii băiatului și începu să o netezească cu mișcări stângace. Încercă să schițeze un zâmbet ce-l făcu să pară nevolnic și bătrân.

Roland se adresă lui Callahan:

– Vor mai veni mâine oamenii manni? Tu îi cunoști mai bine decât mine.

Callahan ridică din umeri:

– Henchick este om de cuvânt. Dar nu știu... n-am de unde să știu dacă îi va mai putea convinge pe ceilalți să-l însoțească mâine după cele întâmplate acum.

– Ar face bine să-i convingă, exclamă mânios Eddie. Ar face bine să reușească să-i convingă.

Din senin, Roland de Gilead spuse:

– Cine vrea să joace „Păzea"[1]?

Eddie se holbă la el, nevenindu-i să creadă.

– Dacă tot nu mai dormim, explică pistolarul, m-am gândit că e un mod plăcut de a ne trece timpul.

Așa că începură să joace „Păzea", iar Rosalita câștigă mână după mână. Tot ea nota punctele fiecăruia pe o tăbliță din ardezie, fără vreun semn că s-ar bucura de victorii. Jake nu putea să-i descifreze expresia întipărită pe chip. Mă rog, nu putu din prima. Se simți tentat să încerce chestia cu atingerea, dar își spuse că ar fi un lucru urât să-și folosească harul pentru motive atât de puțin importante. Ar fi fost ca și cum ar fi urmărit-o pe Rosa când se dezbracă. Sau ca și cum s-ar fi uitat la ea în timp ce făcea dragoste cu Roland.

Însă, pe măsură ce jocul mergea mai departe, iar orizontul dinspre nord-est începu să se lumineze de ziuă, Jake își dădu seama că știe la ce se gândește Rosa, pentru că la același lucru se gândea și *el*. Pe un anumit plan al minții tuturor se afla gândul la aceste ultime două Grinzi.

Gândul că una sau amândouă s-ar putea frânge. Fie că ar fi fost ei, porniți pe urmele lui Susannah, fie că ar fi fost Rosa, pregătind cina, sau chiar Ben Slightman plângându-și fiul cel mort, în căsuța lui de pe moșia lui Vaughn Eisenhart, toți se gândeau la același lucru: au mai rămas doar două, iar Sfărâmătorii le atacau zi și noapte, le măcinau, le *omorau*.

Câtă vreme mai rămăsese până când se va sfârși totul? Și *cum anume* se va sfârși? Oare vor auzi bubuitul colosal făcut de prăbușirea acelor stânci enorme,

[1] Joc de cărți inventat de Stephen King, asemănător cu pokerul (n. tr.).

de culoarea ardeziei? Se vor sfâșia cerurile, aidoma unor pânze subțiri, revărsând peste ei jivinele care trăiesc în bezna portalului? Vor avea timp să strige? Va mai exista o viață de apoi, sau Raiul și Iadul vor fi anulate odată cu prăbușirea Turnului Întunecat?

Se uită la pistolar și îi trimise gândul limpede: *Ajută-ne, Roland.*

Și răspunsul îi umplu mintea cu o mângâiere rece (o, dar orice fel de mângâiere, chiar și una atât de insensibilă ca aceasta, tot era mai bună decât deloc): *Dacă pot.*

– Păzea, spuse Rosalita etalându-și cărțile.

Avea numai cărți mari, iar cea mai însemnată era Doamna Moarte.

STROFĂ: *Hai, commala, hai, hai!*
Un tânăr pistolar a fost odat'.
Iubirea vieții i-a fugit
Lăsându-l trist și-nnebunit.

ANTISTROFĂ[1]: *Hai, commala, hai odat'!*
Spre alte lumi fugit-a
Drăguțul părăsindu-și, dar
Drăguțul urma-i ia.

[1] Răspuns al corului în tragedia antică (n. tr.).

STANȚA II

TRĂINICIA MAGIEI

1

Nu ar fi trebuit să se îngrijoreze din cauza oamenilor manni. Henchick, posac ca nimeni altul, apăru la locul de întâlnire de pe pajiște însoțit de patruzeci de bărbați. Îl asigură pe Roland că numărul lor era suficient pentru a deschide Ușa Nedescoperită, în cazul că mai putea fi deschisă acum, când dispăruse ceea ce el numea „cleștarul negru". Bătrânul nu rosti niciun cuvânt de scuză pentru că adusese mai puțini oameni decât fusese vorba. Se trăgea mai tot timpul de barbă; uneori cu amândouă mâinile.

– Părinte, știi cumva de ce face chestia asta? îl întrebă Jake pe Callahan.

Armata lui Henchick se deplasa spre est în douăsprezece căruțe. În spatele lor, trasă de o pereche de măgari albinoși, cu urechi anormal de lungi și cu ochi roz incandescent, venea o șaretă îmbrăcată complet în pânze albe. Lui Jake i se părea că seamănă cu o cutie cu popcorn pe două roți. Henchick călătorea singur în bâzdâgania asta. Privea în gol și își smulgea peri din bărbie.

– Cred că înseamnă că se simte stânjenit, spuse Callahan.

– Nu pricep de ce. Mă și mir că au venit atâția după Grindotremur.

– Atunci când pământul s-a zgâlțâit el a aflat că unii dintre oamenii lui se tem mai mult de asta decât se tem de el. Iar pentru Henchick povestea asta echivalează cu o promisiune nerespectată. Și nu o *oarecare* promisiune, ci una făcută dinh-ului vostru. I-a fost știrbit prestigiul; s-a făcut de rușine.

Și continuă, fără să-și schimbe tonul câtuși de puțin, păcălindu-l, astfel, pe Jake să dea un răspuns pe care, altminteri, l-ar fi ținut pentru sine:

– Crezi că mândra voastră mai este în viață?

– Da, dar e ins..., începu Jake, apoi își acoperi gura la iuțeală.

Îl privi acuzator pe Callahan. În fața lor, Henchick se uită speriat în jur, de pe locul lui din șareta pe două roți, de parcă i-ar fi auzit certându-se pe un ton ridicat. Callahan își zise că toată lumea din povestea asta afurisită e înzestrată cu harul atingerii, toată lumea în afară de el.

Nu-i poveste. Nu-i nicio poveste, e viața mea!

Greu de crezut, nu-i așa, mai ales când tocmai ce ai descoperit că ești unul din personajele principale ale unei cărți pe a cărei pagină de copyright stă scris FICȚIUNE. Editura Doubleday & Co, 1975. O carte cu vampiri, despre care știe *toată* lumea că nu există. Doar că au existat, la un anumit moment din viața lui. Și încă mai există cel puțin în câteva lumi adiacente acesteia.

– Nu te purta așa cu mine, îi spuse Jake. Nu încerca să mă *tragi pe sfoară*. Nu încerca asta dacă zici că suntem în aceeași tabără, Părinte. În regulă?

– Îmi pare rău, zise Callahan. Îmi cer mii de scuze.

Jake surâse stins și îl mângâie pe Ete, care își scosese capul din buzunarul larg al ponchoului.

– Mai e...

Băiatul clătină din cap.

– Nu vreau să vorbesc despre ea, Părinte. Și cel mai bine ar fi nici să nu ne gândim la ea. Am senzația – nu știu dacă e pe bune sau mă înșel, dar e o senzație tare puternică – mi se pare că pe Susannah o mai caută cineva... mai bine zis, ceva. Și dacă nu mă înșel, atunci ar fi mai bine să nu ne audă ce vorbim.

– Ceva...?

Jake întinse mâna și atinse basmaua pe care Callahan o purta la gât în stil „western". Era roșie. Apoi își atinse iute ochiul stâng. Callahan nu pricepu imediat, apoi se lumină. Un ochi roșu. Ochiul Regelui Purpuriu.

Se sprijini de marginea căruței și nu mai rosti niciun cuvânt. În spate, tot fără să vorbească, Roland și Eddie călăreau alături, cu arme și bagaje cu tot. Și Jake își strânsese lucrurile. Dacă se vor mai întoarce în Calla Bryn Sturgis după ziua de azi, o vor face pentru foarte scurt timp.

Înspăimântată era cuvântul pe care aproape că-l rostise. Dar, de fapt, era mult mai rău. Ca de la celălalt capăt al lumii și incredibil de stins, dar totuși foarte clar, Jake o auzea pe Susannah țipând. Spera doar ca Eddie să nu o poată auzi la rândul lui.

2

În acest chip ieşiră din oraşul care, în ciuda seismului de mai devreme, continua să doarmă buştean, răpus de epuizare emoţională. Ziua era destul de rece, astfel că îşi puteau zări aburii respiraţiei. O pânză subţire de chiciură acoperea lujerii morţi de porumb. Ceaţa de deasupra râului Devar-tete Whye părea respiraţia apei însăşi. Iar Roland îşi zise: *Am ajuns în liziera iernii.*

După o oră de drum ajunseră în ţinutul defileurilor. Se auzea doar zornăit de hamuri, scârţâit de roţi, tropăit de cai, câte un zbieret sarcastic de măgar albinos înhămat la şaretă şi, din depărtare, trilul mierlelor în zbor. Spre sud, dacă reuşeau să-l mai găsească.

La zece sau cincisprezece minute după ce terenul din dreapta lor începu să se înalţe în faleze, costişe şi terase de stâncă, ajunseră la locul în care veniseră cu copiii din Calla, cu doar douăzeci şi patru de ore înainte, şi îşi purtaseră bătălia. În locul acesta din Drumul de Est se desprindea un drumeag care mergea oarecum spre nord-vest. Săpaseră o tranşee în şanţul de pe partea cealaltă. Aici se ascunseseră Roland, ka-tet-ul lui şi doamnele cu farfuria în aşteptarea Lupilor.

Şi, că tot veni vorba despre Lupi, ce s-o mai fi întâmplat cu ei? Când plecaseră de aici, locul era ticsit de trupuri. Peste şaizeci de creaturi cu formă de om, care veniseră călare dinspre vest, purtând pantaloni cenuşii, mantii verzi şi măşti rânjinde de lupi.

Roland descălecă şi se duse lângă Henchick. Bătrânul cobora şi el din şaretă, cu lipsa de graţie specifică vârstei înaintate. Roland nu încercă să-l ajute. Henchick nici nu-i aştepta ajutorul. Dimpotrivă, s-ar fi putut simţi jignit de gestul pistolarului.

Roland îi lăsă răgaz să-şi scuture mantia întunecată, vru să-i pună întrebarea care nu-i dădea pace, dar observă că nu mai este cazul. La vreo patruzeci, cincizeci de metri depărtare de ei, pe partea dreaptă a drumului, se înălţa o movilă din tulpini de porumb smulse din rădăcini. Un tumul. Clădit fără urmă de respect pentru cei morţi. Roland nu-şi pusese întrebarea cum anume îşi petrecuseră după-amiaza oamenii buni din Calla, nu se întrebase ce anume făcuseră aceşti *folken* înainte de petrecerea ce durase până în zori de zi. Nu-i păsase. Dar acum avea în faţa ochilor opera lor. Să nu-mi spui că le fusese teamă ca nu cumva Lupii să revină la viaţă? Şi îşi dădu seama că, de fapt, chiar de asta le

fusese frică. Așa că au târât trupurile grele și inerte (cai cenușii și Lupi îmbrăcați în cenușiu) în porumb, i-au pus claie peste grămadă, apoi i-au acoperit cu tulpini de porumb. Astăzi vor da foc acestui catafalc. Și dacă vor veni vânturile seminon-ului? Roland credea că vor aprinde movila orice s-ar fi întâmplat, riscând un incendiu de proporții pe terenul fertil dintre râu și drum. Și de ce să nu riște? Sezonul agricol se încheiase, și nici un alt îngrășământ nu era mai bun decât focul – cel puțin asta susțineau bătrânii. În plus, oamenii din Calla nu vor avea liniște până când nu vor vedea movila aceasta mistuită de foc. Chiar și atunci, foarte puțini dintre ei vor mai îndrăzni să vină aici.

– Uite, Roland, exclamă Eddie cu o voce care oscila între amărăciune și furie. La naiba, *uită-te* acolo!

La capătul drumeagului, aproape de locul în care se opriseră Jake, Benny Slightman și gemenii Tavery înainte de a alerga spre adăpostul de peste drum, se afla un scaun cu rotile zgâriat și turtit și plin de țărână și pete de sânge. Roata din stânga era strâmbată incredibil de mult.

– De ce glăsuiești cu mânie? vru să știe Henchick.

I se alăturaseră Cantab și vreo șase bătrâni manni, din grupul celor pe care Eddie îi numea uneori Pelerinați. Doi dintre aceștia păreau mult mai în vârstă decât Henchick însuși, iar Roland își aduse aminte de spusele Rosalitei din noaptea trecută: *Mulți dintre ei, aproape la fel de bătrâni ca Henchick, n-au cum să urce poteca aia după lăsarea întunericului.* Mă rog, acum nu era noapte, dar nu era sigur că ei ar fi în stare să meargă până acolo unde începea partea ascendentă a potecii, darămite s-o urce.

– Au adus înapoi scaunul femeii ca s-o onoreze. Și ca să te onoreze și pe tine. Așa că, de ce vorbești cu mânie?

– Pentru că nu ar trebui să fie făcut praf, așa cum îl vedem noi, iar femeia ar trebui să fie în el, îi răspunse Eddie bătrânului. Pricepi atâta lucru, Henchick?

– Mânia este cel mai nefolositor simțământ, murmură Henchick, îți nimicește mintea și îți rănește sufletul.

Buzele lui Eddie se subțiară până ajunseră doar o cicatrice albă mai jos de nas, dar reuși să se abțină de la a riposta. Se duse lângă scaunul deteriorat al lui Susannah – parcursese sute de kilometri de când îl găsiseră în Topeka, însă se părea că își trăise traiul – și se uită încruntat la el. Când Callahan dădu să se apropie de el, tânărul îi făcu semn să rămână la locul lui.

Jake privea lung la locul în care murise Benny. Bineînțeles că trupul băiatului fusese luat de acolo, și cineva acoperise sângele de pe jos cu un strat proaspăt de pământ bătătorit, căruia locuitorii din Calla îi ziceau oggan. Cu toate acestea, Jake tot putea să vadă petele întunecate la culoare. Și brațul retezat al lui Benny, cu palma în sus. Își aminti cum tăticul lui Benny ieșise din lanul de porumb și își văzuse copilul zăcând acolo. Vreo cinci secunde nu fusese în stare să articuleze niciun sunet, iar Jake era de părere că atunci ar fi fost momentul să-i explice cineva lui sai Slightman că scăpaseră incredibil de ieftin: muriseră doar un singur băiat și soția unui moșier, iar alt copil își sucise glezna. Fusese floare la ureche, pe bune. Dar n-o făcuse nimeni, și atunci Slightman cel Bătrân a zbierat. Jake mai credea că nu va uita niciodată țipătul acela, așa cum îl va vedea mereu pe Benny zăcând, cu brațul retezat, în țărâna neagră și plină de sânge.

Lângă locul unde se prăpădise Benny mai era ceva acoperit de colb. Jake nu distingea decât un licărit metalic. Se puse în genunchi și dezgropă una din bombele aducătoare de moarte ale Lupilor, cărora li se spunea „hoțoaice". Hoțoaice aurii model Harry Potter, după cum scria pe ele. Ieri ținuse două în mână și le simțise cum vibrau. Le auzise bâzâitul malefic. Cea de acum era țeapănă de-a binelea. Jake se ridică în picioare și o aruncă cu toată puterea spre grămada de Lupi morți. Probabil că mâine îl va durea brațul, însă nu-i păsa. Nu-i păsa nici de părerea proastă pe care o avea Henchick despre mânie. Eddie își voia nevasta înapoi; Jake își voia prietenul. Și, în vreme ce Eddie s-ar putea să *capete* ceea ce își dorește cândva, în viitor, Jake Chambers nu își va vedea nicicând dorința îndeplinită. Pentru că moartea este un dar permanent. Moartea, aidoma diamantelor, este eternă.

Voia să plece de acolo, voia să lase în urmă bucata aceasta din Drumul de Est. Și mai voia să nu mai vadă scaunul gol și paradit al lui Susannah. Însă oamenii manni formaseră un cerc în jurul locului în care se desfășurase bătălia, iar Henchick rostea un soi de rugăciune într-un ritm amețitor de iute și cu o voce ascuțită ce amenința să-i perforeze timpanele lui Jake. Leit guițatul unui porc înfricoșat. Bătrânul manni se conversa cu ceva pe nume Omniprezentul, cerându-i să le asigure drum ferit de primejdii spre peștera aceea și succes al misiunii lor, fără pierdere de vieți sau minți. (Lui Jake i se păru deosebit de tulburătoare partea aceasta a rugii lui Henchick, deoarece nu-și închipuise vreodată că te poți ruga pentru mintea ta.) Șeful îl mai rugă pe Omniprezent

să le însufleţească magneţii şi pendulul. În încheiere se rugă să aibă parte de kaven, de trăinicia magiei, expresie ce părea a avea o energie specială pentru oamenii aceştia. Când termină, spuseră toţi într-un singur glas: „Omni-sam, Omni-kra, Omni-can-tah" şi îşi lăsară în jos mâinile înlănţuite. Câţiva îngenunchează dorind să mai stea niţeluş la taclale cu *şeful cel mare*. În acest timp, Cantab împreună cu patru sau cinci manni mai tineri lăsară în jos coviltirul alb al şaretei dând la iveală câteva lăzi mari din lemn. Cu pendule şi magneţi, presupuse Jake, mult mai mari decât cei pe care îi purtau la gât. Aduseseră artileria grea pentru această mică aventură. Lăzile erau acoperite cu desene – stele şi luni şi tot felul de forme geometrice stranii – ce păreau mai degrabă ezoterice. Jake îşi dădu seama că nu avea niciun temei să-i considere creştini pe oamenii manni. Or fi *semănat* ei cu quakerii sau amishii, din cauza mantiilor şi a bărbilor şi a pălăriilor lor negre cu calotă rotundă; or fi aruncat ei câte un *dânsul* sau *dumneata* în timpul discuţiilor, însă, din câte ştia el, nici quakerii şi nici amishii nu avuseseră vreodată drept hobby călătoriile în lumi paralele.

Dintr-o altă căruţă fură scoşi nişte drugi din lemn lustruit pe care tinerii îi trecură prin inelele metalice de sub lăzile gravate. Jake află că aceste lăzi erau numite „sipete". Bărbaţii manni le purtară la fel cum preacucernicii îşi purtau moaştele pe străduţele burgurilor medievale. Iar Jake îşi zise că, într-un fel, şi acestea puteau fi considerate *moaşte*.

Începură să urce drumeagul, încă plin de panglici de păr, zdrenţe şi câteva jucării micuţe. Momeala pentru Lupi. Momeala pe care Lupii o înghiţiseră.

Când ajunseră în locul unde Frank Tavery îşi rupsese piciorul, Jake auzi în gând vocea surorii limbricului acela bun de nimic: *Ajută-l... te rog, sai, te implor...* Şi îl ajutase, Dumnezeu să se milostivească de sufletul lui. Iar Benny îşi pierduse viaţa.

Jake se strâmbă, ferindu-şi privirea, apoi un alt gând îi zise: *Eşti pistolar acum, trebuie să poţi mai mult*. Şi se forţă să se uite din nou la locul cu pricina.

Simţi pe umăr mâna Părintelui Callahan.

– Te simţi bine, fiule? Eşti îngrozitor de palid.

– N-am nimic, răspunse băiatul.

I se pusese un nod în gât, unul mare, dar se sili să-l înghită şi să repete minciuna, pentru sine, mai degrabă, decât pentru Părinte.

– N-am absolut nimic.

Callahan dădu din cap și își mută de pe umărul stâng pe cel drept sacul (bagajul făcut fără prea multă tragere de inimă de un om de la oraș care, în forul său interior, nu crede că pleacă undeva).

– Și ce se va întâmpla când vom ajunge la peștera aceea? *Dacă* vom ajunge la ea?

Jake clătină din cap. Nu știa.

3

Drumul a fost în regulă. Mulți bolovani desprinși din stânci făceau mersul mai anevoios în special pentru cei care duceau sipetele; însă într-o privință ascensiunea a fost mai ușoară, căci cutremurul dislocase lespedea uriașă ce bloca poteca. Eddie se uită peste margine și o văzu la fundul prăpastiei, sfărâmată în două bucăți. În mijloc avea o chestie mai deschisă la culoare și sclipitoare ce o făcea să semene cu cel mai mare ou răscopt din lume.

Și peștera era la locul ei, chiar dacă un morman de pietriș se adunase în fața intrării. Eddie și câțiva manni mai tineri curățară locul, luând în pumni marna (în care sclipeau sângeriu fragmente de granate) și aruncând-o în prăpastie. În momentul când văzu gura peșterii, lui Eddie i se ridică de pe inimă o greutate aidoma lespezii de dinainte, însă se neliniști auzind tăcerea peșterii care fusese a naibii de gureșă la vizita lui anterioară. De undeva, din adâncurile ei, se auzea doar vaietul scrâșnit al curenților de aer, și nimic altceva. Oare unde era Henry, fratele său? Henry, care ar fi trebuit să se văicărească spunând că „domnii" lui Balazar îl omorâseră din vina lui Eddie. Oare unde era mămicuța lui, care ar fi trebuit să îi dea dreptate lui Henry (cu o voce la fel de jalnică)? Oare unde era Margaret Eisenhart, care ar fi trebuit să i se plângă lui Henchick, bunicul ei, despre felul în care fusese stigmatizată pentru că-și uitase stirpea și apoi fusese abandonată? Aceasta fusese Peștera Vocilor mult timp înainte să devină Peștera Ușii, însă vocile amuțiseră. Iar ușa avea un aspect... *tâmp*. Acesta a fost primul cuvânt care-i veni în minte. Al doilea a fost *neimportant*. Pe vremuri, peștera aceasta fusese definită de vocile care o umpleau; ușa devenise

înspăimântătoare și misterioasă și puternică datorită globului de cleștar – Treisprezece Negru – care ajunsese în Calla prin ea.

Numai că acum e ca la începuturi, numai că acum este doar o ușă veche care nu...

Încercă să-și facă gândul să tacă, dar nu izbuti.

...care nu se deschide spre nicăieri.

Se întoarse spre Henchick, scârbit de șuvoaiele de lacrimi care-i curgeau pe obraji.

– N-a mai rămas strop de magie aici, spuse cu voce disperată. Nu mai e nimic în spatele blestematei ăleia de ușă, în afară de aer împuțit și pietre. Ești un tâmpit, iar eu sunt un tâmpit și mai mare pentru că m-am luat după tine.

Vorbele lui Eddie fură întâmpinate cu șoapte de uimire, dar Henchick îl privi cu ochi scânteietori.

– Lewis, Thonnie! strigă bătrânul manni cu veselie, parcă. Aduceți-mi sipetul Branni!

Doi tineri voinici, cu bărbi scurte și păr prins în cozi lungi făcură un pas înainte. Duceau un sipet din lemn de eucalipt, cam de vreun metru și douăzeci lungime. Erau cocoșați, dovadă a faptului că sipetul era foarte greu. Îl așezară în fața lui Henchick.

– Deschide-l, Eddie din New York.

Thonnie și Lewis îl priviră întrebători și speriați. Eddie observă că bătrânii manni mai bătrâni urmăreau scena cu un soi de interes lacom. Probabil că era nevoie de ceva ani ca să ajungi să pricepi întreaga bizarerie manni; Lewis și Thonnie vor ajunge și ei s-o cunoască cu vremea, însă deocamdată erau și ei năuciți de ciudățenia situației.

Henchick făcu un semn cam nerăbdător din cap. Eddie se aplecă și deschise lada. Ușor. Nu era încuiată. Înăuntru se afla o bucată de mătase. Henchick o îndepărtă de acolo cu gesturi învoalte de magician și descoperi un miez de plumb prins de un lanț. Lui Eddie i se păru că seamănă cu titirezul unui copilaș. În plus, nu era deloc pe cât de mare se așteptase el să fie. Poate de vreo patruzeci și cinci de centimetri de la vârful ascuțit până la partea superioară, mai lată, confecționat dintr-un soi de lemn gălbui cu aspect unsuros. Era prins de un lanț din argint care fusese petrecut în jurul unui buton de cristal montat în capacul sipetului.

– Scoate-l de acolo, îi spuse Henchick.

Iar când ochii lui Eddie fugiră spre Roland, prin mustața și barba bătrânului se observară două șiruri de dinți albi, perfecți, dezgoliți într-un zâmbet de un cinism uluitor.

– Ce te tot uiți la dinh-ul tău, mucos ce ești? Cu gura ta ai zis că n-a mai rămas strop de magie în locul acesta! Și, oare, n-ai fi cel mai în măsură să știi asta? Trebuie că ai... cât?... Nu știu... douăzeci și cinci de ani?

Râsete înfundate dinspre oamenii manni aflați suficient de aproape ca să poată auzi gluma. Câțiva dintre ei chiar mai tineri de douăzeci și cinci de ani.

Înfuriat pe ticălosul bătrân – și pe sine însuși – Eddie întinse mâna spre ladă. Henchick îl opri.

– Să nu atingi greutatea. Să n-o atingi dacă ții la viața ta. Apuc-o de lanț, pricepi?

Dar spre greutate se îndreptă mâna lui Eddie – deja se făcuse nițeluș de râs în fața oamenilor ăstora, și nu cunoștea niciun motiv pentru care să nu ducă treaba până la capăt –, însă surprinse privirea gravă și cenușie a lui Jake și se răzgândi. Aici, sus, vântul bătea cu putere, înghețându-i pielea acoperită de sudoarea urcușului și făcându-l să tremure. Întinse iarăși mâna, apucă lanțul și îl desfăcu ușor.

– Ridică-l, îl îndemnă Henchick.

– Și ce-o să se întâmple?

Henchick dădu din cap ca și când ar fi vrut să spună că, în sfârșit, vorbele tânărului începeau să aibă noimă.

– Asta rămâne de văzut. Ridică-l.

Și Eddie îl ridică. Și fu peste măsură de surprins de cât de ușor i se părea, dat fiind efortul evident al tinerilor care căraseră lada. Ușor ca o pană prinsă de un lănțișor lung de un metru și puțin. Își trecu lanțul în jurul degetelor și îl ridică în dreptul ochilor. Parcă se pregătea să facă o scamatorie.

Eddie tocmai voia să-l mai întrebe încă o dată pe Henchick la ce anume ar trebui să se aștepte, când greutatea din plumb începu să se miște încet înainte și înapoi.

– Nu eu fac asta, spuse tânărul. Așa cred. Probabil că e vântul.

– Eu nu cred, interveni Callahan. Nicicum nu s-ar putea să fie...

– Ssst! îl admonestă Cantab cu o privire cruntă care-l făcu pe Părinte să închidă imediat gura.

Eddie stătea în gura peșterii, cu tot ținutul defileurilor și cu Calla Bryn Sturgis desfășurate sub el. Pădurea pe care o traversaseră ca să ajungă aici – ultimul vestigiu al Lumii de Mijloc, unde nu se vor mai întoarce niciodată – era o fantezie albastru-cenușie în depărtare. O rafală de vânt îi dădu părul pe spate și, brusc, auzi un soi de bâzâit.

Doar că nu-l auzea cu urechile. Bâzâitul venea din mâna lui, ridicată în dreptul ochilor, din mâna în care ținea lanțul. Bâzâitul venea din brațul lui. Și, mai ales, venea din capul lui.

La capătul lanțului, cam în dreptul genunchiului lui Eddie, plumbul își accentuă balansul până când ajunse să descrie arce largi, ca de pendul. Iar Eddie își dădu seama că se mai întâmplă un lucru straniu: plumbul devenea mai greu cu fiecare completare de arc. I se părea că obiectul din mâna lui era tras în jos de o extraordinară forță centrifugă.

Arcul deveni mai amplu, balansul plumbului deveni mai rapid, iar forța cu care mâna-i era trasă în jos deveni mai puternică. Și atunci...

– Eddie! strigă Jake cu o voce care oscila între neliniște și încântare. Vezi?

Firește că vedea. Contururile bucății de plumb deveneau tot mai *neclare* cu fiecare balans. Iar presiunea descendentă asupra brațului său – exercitată de greutatea plumbului – devenea din ce în ce mai mare. Ca să nu scape lanțul, se văzu nevoit să-și sprijine mâna dreaptă cu cea stângă și începu și el să-și miște șoldurile odată cu balansul plumbului. Își aduse aminte unde se afla – cam la douăzeci de metri înălțime. Și dacă nu o oprea cineva, jucărica asta îl va trage curând în prăpastie. Dacă nu va putea să-și scoată lanțul dintre degete?

Greutatea de plumb se legănă spre dreapta, schițând în aer un zâmbet invizibil, căpătând mai multă greutate pe măsură ce se îndrepta spre capătul arcului. Și, dintr-odată, obiectul mititel pe care îl luase atât de ușor din sipetul unde își dormise somnul păru a cântări treizeci, patruzeci, cincizeci de kilograme. Și, când acesta se opri la capătul arcului, în echilibru între impuls și gravitație, Eddie își dădu seama că vede prin el Drumul de Est, și că îl vede nu doar limpede, ci *mărit*, ca prin lupă. Apoi plumbul Branni își reluă drumul în jos, pierzând din greutate. Însă când începu iar să se ridice, de această dată spre stânga...

– Bine, bine, m-am prins! strigă Eddie. Ia-l de pe mine, Henchick! Sau, măcar, fă-l să se oprească!

Bătrânul manni rosti un singur cuvânt, dar atât de înfundat, atât de gutural, de parcă gura i-ar fi fost plină cu nămol. Și greutatea nu-și încetini balansul treptat, ci se opri, pur și simplu, rămânând atârnată, cu vârful în jos, de lanțul dintre degetele tânărului. O clipă bâzâitul din mână și din cap continuă. Apoi se opri și el. Și atunci dispăru și senzația de greutate. Blestemăția redevenise ușoară ca o pană.

– Ai ceva să-mi zici, Eddie din New York? îl întrebă Henchick.

– Mda, îți cer mii de scuze.

Dinții lui Henchick sclipiră din nou prin stufărișul sălbatic al bărbii. Și dispărură iar.

– Mata nu ești chiar încet la minte, nu-i așa?

– Sper că nu, spuse Eddie, neputând să-și stăpânească un oftat de ușurare când Henchick, din neamul manni, îi luă lănțișorul de argint din mână.

4

Henchick insistă asupra unei repetiții. Eddie îi putea înțelege raționamentul, dar încă detesta toată porcăria asta de preludiu. I se părea că scurgerea timpului căpătase caracteristici fizice, aducând tot mai mult cu o bucată aspră de cârpă în contact cu palma. Însă nu scoase nicio vorbă. Îl enervase deja pe Henchick o dată, și era mai mult decât suficient.

Bătrânul manni aduse în peșteră și șase *prietenari* de-ai lui (dintre care cinci i se păreau lui Eddie mai matusalemici decât Matusalem însuși). Depuse greutăți în mâinile a trei dintre aceștia și magneți în formă de scoici în mâinile celorlalți trei. Greutatea Branni, cu siguranță cea mai puternică amuletă a tribului, o păstră pentru sine.

Cei șapte formară un cerc la gura peșterii.

– Nu vă duceți în jurul ușii? întrebă Roland.

– Doar atunci când va fi absolută nevoie, răspunse Henchick.

Bătrânii se prinseră de mâinile în care țineau greutățile sau magneții. Și, de îndată ce cercul se închise, Eddie auzi din nou bâzâitul de mai devreme. Însă acum era atât de asurzitor, încât puteai zice că bubuia prin difuzoare

stereo de mare putere. Observă că Jake își acoperise urechile cu palmele, iar Roland schiță o grimasă scurtă de disconfort.

Tânărul privi spre ușă și văzu că aceasta își pierduse aspectul vetust și banal. Iarăși i se distingeau cu claritate hieroglifele ce alcătuiau acel cuvânt dintr-o limbă uitată: NEDESCOPERITĂ. Mânerul din cristal strălucea, evidențiind trandafirul sculptat în lumini albe.

Oare aș fi în stare s-o deschid acum? se întrebă Eddie. *S-o deschid și să trec prin ea?* Nu prea credea una ca asta. Nu încă. Însă era mult mai optimist decât fusese doar cu cinci minute înainte.

Și, pe neașteptate, vocile din străfunduri se treziră la viață într-un talmeș-balmeș de zbierete. Eddie izbuti să-l recunoască pe Benny Slightman cel Tânăr care urla, iar și iar, cuvântul *Dogan*; o auzi pe mămicuța lui care-i zicea că pierderea *soției* îi încununa cariera de zăbăuc; auzi o voce de bărbat (probabil a lui Elmer Chambers) care-i spunea fiului său că el, Jake, își pierduse mințile, că era *fou*, că era *Monsieur Lunatique*. Și zbieretele altor voci țâșneau din măruntaiele peșterii, multe, multe zbierete ale multor, multor voci.

Henchick făcu un semn scurt din cap către partenerii săi. Își desprinseră mâinile. Și vocile își conteniră brusc bolboroseala. Eddie nu se miră deloc să vadă că ușa își recăpătă imediat aspectul anost, cu nimic ieșit din comun – era acum ca orice ușă pe lângă care treci pe stradă fără s-o învrednicești cu vreo privire.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce a fost *asta*? exclamă Callahan arătând spre bezna mai adâncă spre care cobora pardoseala peșterii. Înainte nu a fost așa.

– Ori cutremurul, ori pierderea globului a scos peștera din minți, spuse calm Henchick. Nu ne va afecta treaba pe care am venit s-o facem. Noi avem treabă doar cu ușa.

Aruncă o privire la sacul lui Callahan și comentă:

– Ai cam pribegit prin lume pe vremuri.

– Într-adevăr.

Dinții patriarhului manni sclipiră iarăși. Eddie își spuse că, dintr-un anumit punct de vedere, ticălosul bătrân se amuza nespus.

– Bagajele tale îmi spun că ți-ai cam pierdut îndemânarea.

– Mi-e greu să-mi închipui că vom pleca undeva, spuse Callahan schițând un zâmbet anemic în comparație cu cel al lui Henchick. În plus, sunt și mai bătrân.

La auzul scuzelor lui, liderul manni scoase o exclamație nepoliticoasă – *bleah!*

– Henchick, îl abordă Roland, se întâmplă să știi de ce s-a zgâlțâit pământul în dimineața asta?

Chiar dacă spălăciți, ochii albaștri ai bătrânului nu-și pierduseră privirea ageră. Făcu un semn din cap. Aproape patruzeci de manni se înșiruiseră răbdători de-a lungul drumeagului care cobora de la peșteră.

– Noi credem că s-a dezlănțuit Grinda.

– Asta credem și noi, spuse Roland. Și din cauza asta suntem încă și mai disperați. Aș dori să terminăm cu vorbăria, dacă ești de acord. Să spunem ce avem de spus și să ne vedem de treabă.

Henchick se uită la Roland la fel de rece cum se uitase mai înainte la Eddie, însă pistolarul îi susținu privirea. Fruntea bătrânului manni se brăzdă aproape imperceptibil.

– Foarte bine, zise el. Cum ți-e vrerea, Roland. Ne-ați făcut un serviciu enorm, și nouă, oamenilor manni, și celor care și-au uitat stirpea, și vă vom recompensa după puterile noastre. Magia nu a dispărut; este aici, și este deasă. Nu are nevoie decât de o scânteie. Și, da, noi suntem în stare să facem scânteia aceasta, simplu, așa cum commala e simplă. Și atunci s-ar putea să căpătați ce vreți. Pe de altă parte, s-ar putea să ajungem cu toții în luminișul de la capătul vieții. Sau în beznă. Pricepi dumneata ce-ți zic?

Roland dădu din cap.

– Vrei să continuăm?

Roland rămase o clipă cu capul plecat și cu mâna pe patul pistolului. Când ridică ochii, toți văzură că zâmbea. Pe buze i se întipărise zâmbetul lui caracteristic: frumos și istovit, disperat și periculos. Își roti de două ori mâna dreaptă în aer: *Haidem.*

5

Sipetele au fost așezate jos – cu multă grijă, căci poteca spre ceea ce oamenii manni numeau Kra Kammen era foarte îngustă – și apoi descărcate. Degete cu unghii lungi (manni aveau voie să-și taie unghiile doar o singură dată pe an)

ciocăniră magneții, stârnind un zumzăit strident ce zgâriară ca o lamă de cuțit timpanele lui Jake. Îi amintea de clopotele din portal, și pe bună dreptate: aceste clopote chiar *erau* kammen-ele.

– Ce înseamnă Kra Kammen? îl întrebă el pe Cantab. Casa Clopotelor?

– Casa Duhurilor, răspunse tânărul manni fără să ridice ochii de la lanțul pe care îl desfășura. Lasă-mă în pace, Jake, e treabă delicată ce fac eu aici.

Jake nu înțelegea ce anume era atât de delicat în desfăcutul unui lanț, însă îi ascultă cererea. Roland, Eddie și Callahan stăteau în pragul peșterii. Jake se duse lângă ei. În tot acest timp, Henchick îi aranjase pe cei mai în vârstă membri ai grupului său într-un semicerc ce ajungea până în spatele ușii. Partea din față, cu hieroglifele gravate și cu mânerul din cristal rămăsese nepăzită. Pentru moment.

Bătrânul se duse la gura peșterii, schimbă câteva cuvinte cu Cantab, apoi făcu un semn spre ceilalți manni să urce. Când primul intră în peșteră, Henchick îl opri și se apropie de Roland. Se așeză pe vine, invitându-l prin gesturi să facă și el la fel.

Podeaua peșterii era plină de praf. Praf de la pietre, dar mai ales fărâmițe din oasele unor animale mici care, din nesăbuință, intraseră aici. Cu unghia, Henchick desenă un dreptunghi, deschis în partea de jos, apoi un semicerc în jurul lui.

– Aici e ușa, spuse el. Și oamenii din kra-ul meu, pricepi dumneata?

Roland dădu din cap: pricepea.

– Tu și prietenii tăi veți închide cercul, continuă Henchick desenul. Intuiția, atingerea băiatului este foarte puternică, mai spuse bătrânul manni uitându-se pe neașteptate la Jake și făcându-l pe acesta să tresară.

– Așa este, confirmă Roland.

– Pe el îl vom așeza chiar în fața ușii, dar la suficientă distanță ca să nu-i reteze capul dacă se va deschide brusc și tare – cum cred că se va întâmpla. Vrei să stai acolo, băiete?

– Voi sta, până când tu sau Roland îmi veți cere să fac altceva, răspunse Jake.

– Vei simți ceva în minte – ceva ca o aspirație. O senzație deloc plăcută. Veți deschide ușa de două ori.

– Da, întări Roland. *Twim*. De două ori.

Eddie știa că a doua deschidere a ușii avea de-a face cu Calvin Tower, însă el pierduse orice interes ar fi avut pentru proprietarul librăriei cu cărți vechi.

Sigur, individul nu era în totalitate lipsit de curaj, dar era și lacom, căpos și egoist: newyorkezul tipic al secolului douăzeci. Însă ultima persoană care folosise ușa aceasta fusese Suze, și el avea de gând să țâșnească prin ea de îndată ce se va deschide. Dacă se va mai deschide încă o dată, spre orășelul din Maine unde se ascunseseră Calvin Tower și Aaron Deepneau, prietenul lui, va fi foarte-foarte tare. Iar dacă prietenii lui vor ajunge acolo, încercând să-l protejeze pe Tower și să intre în posesia unui anume teren viran pe care creștea un anume trandafir sălbatic, și mai bine. Prioritatea lui Eddie era Susannah. Orice altceva cădea în plan secund.

Chiar și Turnul.

6

Henchick întrebă:

– Pe cine vei trimite dincolo când se va deschide prima oară?

Roland căzu pe gânduri, în vreme ce mângâia neatent cufărul cu cărți pe care Calvin Tower insistase să-l trimită la adăpost. Cufărul în care se afla cartea care-l întorsese pe dos pe Părinte. Nu prea voia să-l trimită pe Eddie să-și caute soția: coleric din fire, tânărul era acum orbit de îngrijorare și iubire. Însă întrebarea era dacă îi va da ascultare presupunând că-l va trimite după Tower și Deepneau? Roland nu credea asta. Ceea ce însemna...

– Pistolarule? insistă Henchick.

– Prima dată când se va deschide ușa, voi trece eu și cu Eddie, spuse Roland. Se va închide de la sine?

– Chiar așa, răspunse bătrânul manni. Și trebuie să fiți iuți ca săgeata, dacă nu vreți să vă despice și jumătate din voi să rămână pe podeaua peșterii, iar cealaltă jumătate în locul în care a fugit femeia voastră cu piele cafenie.

– Sigur, ne vom mișca cât vom putea de repede, fu de acord Roland.

– Așa, foarte bine, zise Henchick, etalându-și din nou dinții într-un zâmbet.

(ce nu ne spune, oare? mai știe el ceva, sau își închipuie că ar ști?)

Nu peste mult timp Roland va avea ocazia să se mai gândească la asta.

– În locul vostru mi-aș lăsa armele aici, îi sfătui Henchick. S-ar putea să le pierdeți dacă încercați să le treceți dincolo.

– Am să încerc să-mi păstrez pistolul, spuse Jake. E din lumea cealaltă, așa că s-ar putea să nu pățească nimic. Și dacă se va pierde, am să-mi fac rost cumva de altul.

– Și eu presupun că al meu va trece, zise Roland.

Se gândise bine la problema asta și hotărâse că va încerca să-și păstreze ambele revolvere. Henchick ridică din umeri în semn de *Cum vă este voia.*

– Cum rămâne cu Ete, Jake? întrebă Eddie.

Jake făcu ochii mari și căscă gura a surprindere. Roland își dădu seama că băiatul nici nu se gândise la prietenul lui billy-bumbler până în clipa acesta. Și pistolarul își zise (nu pentru prima oară) că era teribil de ușor să uiți adevărul fundamental despre John „Jake" Chambers: nu era decât un copil.

– Când am trecut prin portal, Ete... începu Jake.

– Nu-i la fel, scumpete, spuse Eddie, simțind cum i se strânge inima de durere la auzul vorbei de alint pe care obișnuia să o folosească Susannah.

Pentru prima dată se văzu nevoit să recunoască în sinea lui că s-ar putea să n-o mai vadă niciodată, așa cum nici Jake nu-l va mai vedea vreodată pe Ete după ce vor pleca din peștera asta împuțită.

– Dar... se bâlbâi Jake.

Ete scoase un lătrat mic, plin de reproș: băiatul îl strânsese prea tare în brațe.

– Vom avea noi grijă de el, Jake, spuse cu blândețe Cantab. Vom avea multă grijă de el, nu te mint. Vom pune oameni să păzească peștera până te vei întoarce după prietenul tău și după restul bagajelor.

Dacă vă veți mai întoarce vreodată. Cuvintele acestea rămaseră nerostite, dar Roland le putu citi în ochii tânărului manni.

– Roland, da' tu chiar crezi că nu pot să-l... că nu poate să... nu. Înțeleg. Nu e ca trecerea prin portal. Bine. Nu.

Jake băgă mâna în buzunarul de la poncho, îl scoase de acolo pe Ete și îl puse ușurel pe podeaua murdară a peșterii. Se aplecă, cu mâinile pe genunchi. Ete se uită la el întinzându-și gâtul, până când fețele aproape că li se atinseră. Iar acum Roland fu martorul unei scene incredibile: nu se vedeau lacrimi în ochii lui Jake, ci în ochii lui Ete. Billy-bumblerul plângea. Asta era genul de istorie care se cade a fi spusă în cârciumă, la oră târzie și beată din noapte –

credinciosul bumbler care varsă lacrimi la despărțirea de stăpânul lui. Nu spui cu voce tare că nu crezi poveștile astea, pentru că nu vrei ca situația să degenereze într-o încăierare (sau chiar într-un schimb de focuri). Și uite ce se întâmpla acum: vedea cu ochii lui, și parcă îi venea și lui să plângă. Să fi fost doar una din imitațiile bumblerului, ca în atâtea alte dăți, sau Ete chiar înțelegea ce se întâmplă? Roland spera din tot sufletul ca prima variantă să fie cea adevărată.

– Ete, tu trebuie să rămâi puțin cu Cantab. O să fii în regulă. E prieten bun cu noi.

– Tab! repetă bumblerul.

Lacrimile i se scurseră de pe botic pe suprafața colbuită a peșterii, formând pete întunecate de mărimea monedelor de cinci cenți. Lui Roland lacrimile acestea ale micuțului i se părură insuportabil de triste, chiar mai triste decât lacrimile unui copil.

– Eik! *Eik!*

– Nu. Eu trebuie s-o tai de-aici, spuse Jake, ștergându-și obrajii cu podul palmei și lăsându-și dâre de murdărie mult asemănătoare cu vopseaua de război a indienilor americani.

– Nu! Eik!

– Trebuie. Tu ai să rămâi cu Cantab. Am să mă întorc după tine, Ete – dacă n-am să mor pe acolo, am să mă întorc să te iau.

Îl strânse încă o dată pe micuț în brațe și se ridică.

– Du-te la Cantab. Uite-l, îi spuse, arătându-i-l pe tânăr. Haide, du-te, fii cuminte și ascultă-mă.

– Eik! Tab!

Era imposibil să nu-ți simți inima frântă la auzul nefericirii din vocea lui Ete. O clipă, micuțul bumbler nu se mișcă din loc. Apoi, cu lacrimile șiroindu-i pe botic, sau imitând plânsul lui Jake – Roland tot mai spera ca așa să fi stat lucrurile –, bumblerul se întoarse, tropăi mărunțel până la Cantab și se așeză între ghetele tânărului.

Eddie încercă să-l cuprindă pe Jake pe după umăr. Jake îl împinse și se îndepărtă de el. Eddie se uită nedumerit după el. Pe chipul lui Roland nu se putea citi nimic, dar exulta în sinea lui. Nici nu împlinise încă treisprezece ani și puștiul acesta dovedea o voință de fier.

În plus, venise vremea.

– Henchick?

– Bine. Înainte de toate, ai vrea să spui o rugăciune, Roland? La dumnezeii cărora te închini tu?

– Nu mă închin niciunui dumnezeu, spuse Roland. Mă închin Turnului, și n-am de gând să mă rog la el.

Câțiva din *prietenarii* lui Henchick părură șocați de vorbele lui, însă bătrânul manni dădu încet din cap, ca și cum nu s-ar fi așteptat la vreun alt răspuns. Se uită la Callahan:

– Părinte?

Iar Callahan spuse:

– Doamne, facă-se voia Ta.

Schiță semnul crucii în aer și făcu un semn din cap spre Henchick.

– Haidem, dacă e să mergem.

Henchick făcu un pas înainte, atinse clanța din cristal a Ușii Nedescoperite și își ațintи ochii sclipitori asupra lui Roland.

– Ascultă ce-ți spun acum, Roland de Gilead.

– Te ascult cu luare-aminte.

– Eu sunt Henchick din neamul manni, clanul Kra Cărarea Roșie-de-Sturgis. Eu și ai mei suntem clarvăzători și călători prin alte lumi. Noi navigăm pe vântul lui ka. Vrei și dumneata să mergi purtat de vântul acesta? Dumneata cu toți ai dumitale?

– Da, oriunde ne va duce.

Henchick își trecu lanțul greutății Branni peste degete, iar Roland simți imediat cum o forță este descătușată în galeria peșterii. Mică, deocamdată, dar creștea. Înflorea, aidoma unui trandafir.

– De câte ori vreți s-o deschideți?

Roland ridică degetele rămase la mâna dreaptă.

– De două ori. Adică *twim* în graiul lui Eld.

– Doi, sau *twim*, tot una, spuse Henchick și continuă pe un ton mai ridicat: Hai, hai, commala, pe doi, uniți-vă forța cu a mea! Hai, veniți și țineți-vă promisiunea! Hai, veniți și plătiți-vă datoria pe care o aveți la acești pistolari! Ajutați-mă să-i trimit pe drumul lor! *Acum!*

7

Mai înainte ca vreunul dintre ei să observe cum ka le schimbase planurile, ka își impusese deja voința asupra lor. Însă, la început, părea că nu se va întâmpla absolut nimic.

Acei manni pe care Henchick îi desemnase să fie „trimițători" – șase vârstnici plus Cantab – își formară semicercul în spatele ușii și pe lângă laturile ei. Eddie îl prinse de mână pe Cantab și își împleti degetele cu ale lui. Între palmele lor se afla unul din magneții în formă de scoică. Eddie îl simțea vibrând, ca și cum ar fi fost viu. Chiar așa. Callahan îl apucă strâns de cealaltă mână.

Dincolo, Roland luă mâna lui Henchick, trecându-și lanțul greutății Branni printre degete. Cercul era complet acum, cu excepția unui singur loc aflat în fața ușii. Jake trase aer adânc în piept, se uită în jur, îl văzu pe Ete lipit de peretele peșterii, la vreo trei metri în spatele lui Cantab, și îi făcu un semn din cap.

Ete, stai, am să mă întorc, așa sună gândul pe care i-l trimise, și își luă locul în cerc. Îl prinse pe Callahan de mână, șovăi puțin, apoi apucă și mâna stângă a lui Roland.

Imediat reveni și zumzăitul. Greutatea Branni începu să se miște. Dar nu dintr-o parte în cealaltă, ci circular. Jake văzu cu ochii lui cum ușa se lumină, părând a fi tot mai *reală*, tot mai *acolo*. Liniile și rotocoalele hieroglifelor care formau cuvântul NEDESCOPERITĂ deveniră mai clare. Trandafirul gravat în cristalul mânerului începu să dogorească.

Cu toate acestea, ușa rămase închisă.

(Concentrează-te, băiete!)

Vocea lui Henchick. În capul lui. Foarte puternică. Aproape terciuindu-i creierii. Jake își lăsă capul în jos și privi fix clanța ușii. Se uită la trandafir. Se uită fix la trandafir. Și-l imagină cum se mișcă odată cu mișcarea clanței pe care era gravat. Într-un anumit moment al vieții sale, nu cu prea multă vreme în urmă, băiatul fusese obsedat de uși. Iar cealaltă lume

(Lumea de Mijloc)

pe care o cunoștea se afla cu siguranță în spatele uneia dintre ele. Acum avea senzația că revine la starea de atunci. Își imagină toate ușile pe care le văzuse de-a lungul vieții – uși de dormitor uși de baie uși de bucătărie uși de dulap uși de popicărie uși de vestiar uși de cinematograf uși de restaurant uși

pe care scrie INTRAREA INTERZISĂ uși pe care scrie ACCES PERMIS DOAR PENTRU ANGAJAȚI uși de frigider, da, chiar și ele –, iar apoi le văzu pe toate deschizându-se în același timp.

Deschide-te! comandă gândul lui ușii din față, simțindu-se ridicol în încercarea de a-l imita pe prințișorul arab din vechime. *Sesam, deschide-te! Deschide-te, îți poruncesc!*

Din măruntaiele peșterii se ridică iarăși vacarmul vocilor. Se auzi un vuiet fojgăitor, ca și cum ceva foarte greu s-ar fi prăbușit. Podeaua peșterii se zgâlțâi sub picioarele lor, ca la un alt Grindotremur. Jake nici nu băgă de seamă. Senzația că în peșteră apăruse o forță vie era foarte puternică acum – îi ciupea pielea, îi vibra în nas și în ochi, îi zbârlea părul din cap –, cu toate acestea, ușa rămase închisă. Strânse mai tare mâna lui Roland și mâna Părintelui, concentrându-se asupra ușilor de la cazărmile de pompieri, asupra ușilor de la secțiile de poliție, asupra ușii de la biroul directorului Școlii Piper, ba chiar se concentră asupra ușii dintr-un roman SF pe care îl citise de mult, *The Door into Summer*[1]. Mirosul din peșteră – mucegai și oase putrezite și curenți de aer – i se păru dintr-odată mult mai intens. Se simți cuprins de unda de șoc a siguranței – *Acum, se întâmplă chiar acum, știu că așa este* –, cu toate acestea, ușa rămase închisă. Și mai simțea și un alt miros. Nu al peșterii, ci izul ușor metalic al propriei transpirații care i se scurgea pe obraji.

– Henchick, nu merge. Nu cred că...

– Nu, nu încă – și să nu-ți închipui că trebuie să faci tu totul, flăcăule. Caută ceva între tine și ușă... ceva ca un cârlig... sau ca un mâner...

Vorbind, Henchick făcu un semn din cap spre primul din șirul oamenilor manni.

– Hedron, vino încoace. Thonnie, apucă-l pe Hedron de umeri. Lewis, pune mâinile pe umerii lui Thonnie. Și tot așa până la ultimul din rând! Haideți!

Oamenii manni se foiră. Ete lătră speriat.

– Simte, băiete! Caută cârligul ăla! Trebuie să fie între tine și ușă! Caută-l!

Jake își întinse mintea, căutând, în vreme ce imaginația îi explodă cu nespusă, terifiantă însuflețire, mai limpede decât cele mai clare vise. Văzu Fifth Avenue, între 48th Street și 60th („cele douăspe cvartale unde-mi dispare

[1] Roman SF despre călătorii în timp al lui Robert Heinlein (n. tr.).

prima de Crăciun în fiecare ianuarie", obișnuise să se vaite tatăl său). Văzu fiecare ușă a fiecărui magazin de pe ambele părți ale străzii. Le văzu cum se deschid toate în același timp: Fendi! Tiffany! Bergdorf Goodman! Cartier! Doubleday Books! Hotelul Sherry Netherland! Văzu un culoar nesfârșit îmbrăcat în linoleum maro și știu că acesta se află în Pentagon. Văzu uși, cel puțin o mie, deschizând-se simultan și generând un adevărat uragan de curenți.

Cu toate acestea, ușa din fața lui, singura care conta, rămase închisă.

Da, dar...

Trepida în cadru. O auzea.

– Haide, puștiule! îl îndemnă Eddie printre dinții încleștați. Dacă nu poți s-o deschizi, dărâm-o, în pizda mă-sii!

– Ajutați-mă! strigă Jake. *Ajutați-mă*, la dracu'! *Toți!*

Iar forța din peșteră păru să se dubleze. Iar zumzăitul vibra în oasele craniului lui Jake. Îi clănțăneau dinții. Sudoarea îi curgea în ochi, încețoșându-i vederea. Văzu doi Henchicki care făceau semn din cap cuiva din spate: Hedron. Iar în spatele lui Hedron era Thonnie. Iar în spatele lui Thonnie erau toți ceilalți, înșirați într-un rând de vreo zece metri ce șerpuia afară din peșteră.

– Pregătește-te, flăcău, îl atenționă Henchick.

Mâna lui Hedron i se strecură sub cămașă, apucându-l de betelia jeanșilor. Iar Jake se simți mai degrabă împins, nu tras. Ceva din capul lui se avântă înainte și, preț de o fracțiune de secundă, văzu cum toate ușile din mii și mii de lumi se deschid larg, generând un curent de aer atât de puternic încât ar fi putut să stingă până și soarele.

Și atunci avansarea îi fu oprită. Ceva... era ceva chiar în fața ușii...

Cârligul! Este cârligul!

Mintea și viața băiatului deveniră un soi de belciug, alunecând peste cârligul acela. Simultan, simți cum Hedron și ceilalți îl trag înapoi. Durerea fu imediată, colosală, aproape sfârtecându-l. Apoi îl copleși o senzație cumplită, ca și cum cineva i-ar fi scos mațele din burtă, centimetru cu centimetru. Iar bâzâitul acela dement îi răsuna neîntrerupt în urechi și adânc în creier.

Încercă să strige – *Nu, ajunge, gata, e prea mult!* – dar nu fu în stare. Încercă să zbiere și își auzi zbieretul, dar numai în mintea lui. O, Doamne, era captiv. Prins în cârligul acesta și despicat în două.

Dar cineva tot îi *auzi* strigătul. Ete se năpusti înainte lătrând furibund. Și tocmai atunci Ușa Nedescoperită se deschise brusc, clătinându-se și șuierând chiar în nasul lui Jake.

– *Priviți!* răcni Henchick cu o voce deopotrivă înspăimântată și exaltată. *Priviți, ușa se deschide! Omni-sam kammen! Can-tah, can-kavar kammen! Omni-can-tah!*

Ceilalți răspunseră, însă Jake Chambers fusese deja smuls din strânsoarea mâinii drepte a lui Roland. Zbura deja, și nu zbura singur.

Părintele Callahan îl însoțea.

8

Eddie avu timp doar cât să audă New Yorkul, să *miroasă* New Yorkul și să înțeleagă ce se petrece. Într-un fel, tocmai de asta era atât de îngrozitor – căci reuși să își dea seama că totul se petrece exact invers decât se așteptase, însă nu putea face absolut nimic.

Văzu cum Jake este smuls din cercul lor și simți cum mâna lui Callahan se trage brusc dintr-a sa; îi văzu pe cei doi cum zboară prin văzduh spre ușă; de fapt, îi văzu cum fac un luping în tandem, ca doi acrobați dați dracului de pricepuți. Ceva blănos și lătrând cu turbare trecu săgeată pe lângă capul lui. Ete, dându-se de-a rostogolul, cu urechile lipite de țeastă, cu ochii îngroziți ieșiți din orbite.

Mai mult, încă. Eddie își dădu seama că dă drumul mâinii lui Cantab și că se năpustește spre ușă – spre ușa *lui*, spre orașul *lui*, acolo pe unde se afla soția *lui* dispărută și însărcinată. Deveni conștient (extrem de conștient) de mâna aceea invizibilă care *îl împinse înapoi*, și de vocea care îi vorbi fără de cuvinte. Iar ce auzi Eddie fu mult mai cumplit decât orice cuvânt din lume. Căci se putea raționa în fața cuvintelor, oricare ar fi fost ele. Ce auzi el a fost o negație nearticulată și, din câte își putu da seama, ea venea de la însuși Turnul Întunecat.

Jake și Callahan țâșniră ca gloanțele din pușcă: lansați într-un întuneric plin cu zgomotele exotice ale claxoanelor și ale traficului supraaglomerat. Din depărtare, dar cu extrem de multă claritate, aidoma vocilor pe care le auzi în vis,

venea un glas sprinten, cadențat, care-și „răpăia" mesajul plin de extaz: „Zi *Doamne-Doamne,* frate al meu, chiar așa, zi *Doamne-Doamne* pe Second Avenue, zi *Doamne-Doamne* pe Avenue B, zi *Doamne-Doamne* în Bronx, eu zic *Doamne-Doamne,* eu zic *Doamne-Doamne!*" Glas al unui newyorkez smintit și autentic străpungându-i inima. Îl văzu pe Ete zburând prin ușa deschisă ca o pagină de ziar în urma unei mașini grăbite. Iar apoi ușa se închise atât de repede și cu atâta forță, încât Eddie fu nevoit să-și ferească ochii din fața curentului de aer care îl izbi în față, aer plin de praful de oase din peștera asta nenorocită.

Înainte de a apuca să-și strige frustrarea, ușa se deschise din nou, la fel de brusc cum se închisese. De data aceasta îl orbi lumina voalată a soarelui, grea de cântul păsărilor. Simți miros de brazi și auzi rateurile îndepărtate ale unui vehicul, cel mai probabil un camion foarte mare. Apoi fu aspirat în lumina aceea, incapabil să urle, să zbiere că nu e bine, că nu așa trebuie, că e o porcării...

Ceva îl lovi în cap. Și, o fracțiune de secundă, Eddie fu conștient de trecerea lui printre lumi. Apoi veniră focurile de armă. Apoi veni măcelul.

STROFĂ: *Hai, commala, haide, da,*
Vântul mult te va purta.
Mergi unde ka te duce
N-ai ce face, n-ai ce face.

ANTISTROFĂ: *Hai, commala, haide, doi!*
N-ai ce face înapoi!
Mergi unde ka te poartă,
Nu te-ntoarce niciodată!

STANȚA III

TRUDY ȘI MIA

1

Până la data de întâi iunie, anul 1999, Trudy Damascus fusese genul de femeie pragmatică și fără imaginație care obișnuia a-ți spune că majoritatea OZN-urilor erau simple baloane meteo (iar cele care nu intrau în această categorie erau cel mai probabil invențiile unor oameni care doreau să ajungă la televizor), că Giulgiul din Torino nu era decât șmecheria vreunui escroc din secolul al XIV-lea și că fantomele – inclusiv cea a lui Jacob Marley[1] – ori erau percepțiile unora bolnavi la cap, ori erau provocate de indigestie. Era pragmatică și lipsită de imaginație, *se mândrea* că este pragmatică și lipsită de imaginație, și niciun gând, cât de cât paranormal, nu-i trecea prin minte atunci când mergea pe Second Avenue spre serviciu (o firmă de audit și contabilitate purtând numele Guttenberg, Furth și Patel), în mână ținând sacoșa din pânză tare, iar pe umăr, poșeta. Unul dintre clienții firmei GF&P era un lanț de magazine care comercializau jucării. KidzPlay. Și KidzPlay datora firmei GF&P o sumă măricică de bani. Pe Trudy o durea exact undeva de faptul că lanțul de magazine făcuse deja apel la Capitolul Unsprezece[2]. Voia cu tot dinadinsul să pună mâna pe cei 69 211 de dolari, plus 19 cenți, și își petrecuse mare parte din pauza de prânz (într-un separeu din spatele patiseriei „Vafe și Clătite la Dennis", care, până în anul 1994, fusese restaurantul „Chew Chew Mama's"), trecând în revistă modalitățile prin care să-i recupereze. În ultimii doi ani făcuse pași importanți

[1] Personaj din *Colind de Crăciun*, de Charles Dickens, a cărui fantomă îi apare fostului său partener (n. tr.).

[2] „Capitolul 11" din *Codul Falimentului* asigură protecție debitorilor (n. tr.).

spre schimbarea numelui firmei, din Guttenberg, Furth și Patel la Guttenberg, Furth, Patel și Damascus. Dacă va reuși să-i constrângă pe cei de la KidzPlay să sară cu banii, va însemna un alt pas – unul foarte mare – în direcția dorită.

Și astfel, în vreme ce traversa 46th Street spre blocul turn din sticlă neagră ce se înălța acum în colțul Second cu 46th (unde pe vremuri fusese un anume magazin de delicatese numit Artistic Deli, iar apoi un anume teren viran), Trudy nu se gândea deloc la zei sau la fantome sau la apariții din lumea spiritelor. Nu. Se gândea la Richard Goldman, boul de director al unei anume firme de jucării, și la cum...

Acela a fost momentul în care viața lui Trudy se schimbă. La ora de vară a Estului 1:19 p.m. Tocmai ce ajunsese pe trotuarul de pe latura comercială a străzii. De fapt, tocmai când ridica piciorul să se urce pe el. Și atunci, pe neașteptate, o femeie îi apăru în față. O afroamericană cu ochii bulbucați. Nu că n-ar fi fost destule femei de culoare în New York, și numai Dumnezeu putea spune câte dintre acestea aveau ochii bulbucați, dar Trudy niciodată nu mai văzuse vreuna materializându-se din văzduh, așa ca individa aceasta. Și mai era ceva, ceva încă și mai incredibil. Doar cu zece secunde mai devreme, Trudy Damascus ar fi râs și ar fi spus că *nu* poate concepe cum o femeie să-i răsară din senin în fața ochilor pe un trotuar din Manhattan, dar iacăt-o! Chiar aici!

Și acum înțelese cum trebuie să se fi simțit toți acei oameni care spuneau că au văzut farfurii zburătoare (fără să mai punem la socoteală fantomele cu lanțuri zornăitoare), cât de frustrați deveniseră ei în fața neîncrederii de fier a celorlalți, a unora ca... ei bine, a unora ca acea Trudy Damascus de la ora 1:18 p.m. a acelei zile din iunie, acea Trudy Damascus care dispăruse pentru totdeauna de acolo, de pe trotuarul comercial al 46th Street. Puteai spune *Dar, nu pricepi, CHIAR S-A ÎNTÂMPLAT!* și îți răceai gura în zadar, căci nu te credea nimeni. Ți s-ar răspunde cu *Păi, poate că a ieșit din spatele stației de autobuz, și n-ai observat tu* sau *Poate că a ieșit din vreo prăvălioară, și n-ai observat tu*. Puteai spune că nu exista *nicio* stație de autobuz la intersecția dintre Second și 46th (nici spre centru, nici spre zona comercială), și tot n-ar fi folosit la nimic. Puteai spune că nu mai exista *nicio* prăvălioară în zonă de când se construise 2 Hammarskjöld Plaza, și tot ar fi fost în zadar. În curând Trudy va descoperi singură toate astea și va ajunge într-o stare vecină cu nebunia. Nu era obișnuită să-i fie ignorate opiniile, așa cum ignori o picătură de muștar, sau o bucățică de cartof nefăcut.

Nicio stație de autobuz. Nicio prăvălioară. Pe treptele care duceau spre Hammarskjöld Plaza stăteau câțiva funcționari care nu-și terminaseră încă pauza de prânz, cu pungile cu sandvișuri pe genunchi, dar femeia-fantomă nu venise nici dinspre ei. Realitatea era următoarea: când Trudy Damascus păși pe bordură cu piciorul stâng, încălțat cu un pantof sport, trotuarul fusese complet gol. Când își deplasase corpul, pregătindu-se să-și ridice piciorul drept de pe stradă, în fața ei a apărut o femeie.

Preț de o clipă Trudy a putut să vadă Second Avenue prin ființa aceea, și a mai văzut încă ceva, ceva ce aducea cu gura unei peșteri. Apoi toate dispărură, iar femeia se solidifică chiar în fața ochilor ei. Probabil că toate astea duraseră una sau două secunde – așa credea Trudy. Mai târziu își va aminti de o vorbă veche: *Dacă ai fi clipit, nu ai fi văzut* și își dori să fi clipit. Căci nu era vorba doar despre materializarea acelei creaturi.

Chiar în fața ochilor lui Trudy Damascus, femeii de culoare începură să-i crească picioarele.

Chiar așa; îi crescură picioarele.

Puterea de observație a lui Trudy nu pătise nimic, nu se defectase, și mai târziu ea va povesti oamenilor (tot mai puțini fiind cei care catadicseau s-o asculte) că toate detaliile acestei scurte întâlniri îi erau întipărite în minte ca un tatuaj. Arătarea avea un pic mai mult de un metru douăzeci. Cam puțin pentru o femeie normală, își zise Trudy, dar perfect firesc pentru una care se termină la genunchi.

Apariția era îmbrăcată cu jeanși și o cămașă albă pătată ori cu vopsea maro, ori cu sânge uscat. Cracii pantalonilor erau plini și rotunjiți în dreptul pulpelor, acolo unde existau *picioare* ca să-i umple, dar părțile de sub genunchi se târau pe trotuar ca pieile năpârlite ale unor ciudați șerpi albaștri. Și apoi, dintr-odată, se înfoiară. *Se înfoiară*, cuvintele în sine păreau total demente, dar Trudy fu martoră a acestui fenomen. În aceeași clipă, femeia crescu, ajungând de la înălțimea ei de-până-la-genunchi, de un metru douăzeci și puțin, la înălțimea de femeie normală, de un metru șaizeci și ceva. Părea un efect cinematografic, însă acesta nu era un film. Era *viața* lui Trudy.

Arătarea purta pe umărul stâng o traistă din papură împletită și căptușită cu pânză. În ea erau niște obiecte ce semănau cu farfuriile sau cu discurile. În mâna dreaptă ținea strâns mânerele unei genți de un roșu decolorat, cu șiret

la gură. În geanta asta părea a fi ceva pătrățos. Trudy nu reuși să descifreze tot înscrisul de pe ea, ci numai PISTELE DIN MANHATTAN.

Chiar atunci femeia o apucă pe Trudy de braț.

– Ce-ai acolo? o întrebă arătând spre geanta din pânză tare. Pantofi?

Întrebarea aceasta o făcu pe Trudy să se uite la picioarele femeii de culoare și observă un alt lucru straniu: picioarele afroamericancei erau *albe*. Albe ca ale ei.

Trudy auzise că poți rămâne mut de uimire, și chiar asta i se întâmplă ei acum. Limba i se lipise de cerul gurii și nu și-o putea dezlipi nicicum. Totuși, ochii îi funcționau perfect. Vedeau absolut totul. Picioarele albe. Petele de pe chipul negresei, aproape sigur sânge uscat. Nările îi fremătară dezgustate de damful de transpirație ce părea a spune că materializarea din senin pe Second Avenue cerea, cu siguranță, un efort colosal.

– Ascultă, coană, dacă ai pantofi în aia, ai face bine să mi-i dai. Nu vreau să te omor, da' tre' să ajung la niște oameni care să mă ajute să-mi nasc fătul și nu pot să mă duc până acolo desculță.

Nu se afla nimeni pe bucățica asta de Second Avenue. Cele câteva persoane de pe treptele de la 2 Hammarskjöld Plaza plus o pereche de pe trotuar se uitau fix la Trudy și la femeia de culoare (*în cea mai mare parte* de culoare). Dar nu cu panică, și nici măcar cu interes. Ce mama dracului aveau cu toții? Erau orbi, sau ce?

Păi, în primul rând, nu pe ei i-a apucat de braț. Și nu pe ei amenință să-i omoare, dacă...

Arătarea îi smulse de pe umăr geanta din pânză în care se aflau pantofii ei de birou (practici, fără toc, din piele roșiatică). Se uită înăuntru, apoi ridică ochii la Trudy.

– Ce măsură sunt?

Limba lui Trudy se dezlipi de cerul gurii, însă nu-i folosi la nimic, căci căzu fără viață.

– N-are a face, Susannah zice că-s 37, ori 37 juma. Sunt buni...

Și, brusc, chipul arătării începu să pâlpâie. Mâna i se mișcă dezordonat, fără să poată strânge pumnul – ca și cum femeia nu și-o putea controla cum se cuvine – și se lovi în mijlocul frunții, chiar între ochi. Și, la fel de brusc, chipul i se transformă. Pachetul de bază al televiziunii prin cablu la care era

abonată Trudy avea și un program de comedii, așa că văzuse mimi de renume transformându-și la fel trăsăturile feței.

Dar nu doar trăsăturile negresei se modificaseră, ci și vocea. Acum vorbi cu inflexiunile unei femei educate. Și (ar fi jurat Trudy) foarte speriate.

– Ajută-mă, îi zise arătarea. Numele meu este Susannah Dean și sunt... sunt... o, vai de mine... o, *Doamne*...

Acum chipul i se schimonosi de durere și își apăsă mâinile pe burtă. Când ridică ochii, Trudy observă că era din nou prima individă, cea care spusese că o să facă moarte de om pentru o pereche de pantofi. Făcu un pas înapoi cu tălpile goale, strângând la piept geanta în care se aflau pantofii de firmă ai lui Trudy și un exemplar din *New York Times*.

– O, Doamne, exclamă ea. Ce doare! *Mamă-mamă, ce mai doare!* Trebuie să mă ajuți. Nu trebuie să se nască acum, nu aici, în mijlocul străzii, trebuie să oprești durerea!

Trudy încercă să zbiere după ajutor. Dar nu scoase decât un scâncet înfundat.

Arătarea îi spuse:

– Acum du-te de aici. Și dacă chemi polițaii sau faci tămbălău, să știi că am să te găsesc și am să-ți tai țâțele.

Ca să dea mai mare greutate amenințării, scoase o farfurie din traista de nuiele. Trudy observă că muchia metalică era ascuțită ca un cuțit de măcelărie. Brusc, se văzu în situația ingrată de a se căzni să nu-și dea drumul pe ea.

Am să te găsesc și am să-ți tai țâțele, iar muchia farfuriei la care se uita ar fi rezolvat totul într-o clipită. Țaca-paca, mastectomie instantanee. O, Doamne, Dumnezeule!

– O zi bună și dumneavoastră, doamnă, își auzi Trudy gura vorbind de capul ei, cu împleticeala unuia care vrea să vorbească cu dentistul înainte ca efectul anesteziculuisă-i fi dispărut complet. Bucurați-vă de pantofii aceștia, purtați-i sănătoasă.

Nu că arătarea ar fi părut sănătoasă. Nu părea. Nici măcar cu picioarele cele noi și albe.

Și Trudy se duse de acolo. Se duse în jos pe Second Avenue. Încercă să se convingă (absolut zadarnic) că *nu* văzuse nicio femeie materializându-se din senin lângă 2 Hammarskjöld, clădire pe care cei care lucrau acolo o numeau

în glumă Turnul Negru. Încercă să se convingă (la fel de zadarnic) că e numai vina ei, că așa îi trebuie dacă a mâncat friptură de vită cu cartofi prăjiți la prânz. Ar fi trebuit să nu-și schimbe obiceiul și să ia clătitele umplute, că doar la Dennis's mergeai să mănânci *clătite*, nu friptură cu cartofi, și dacă nu crezi, uite ce pățise ea. I se păruse că vede o arătare afroamericană și...

Și geanta! Geanta ei din pânză tare de la librăria Borders! Probabil c-o pierduse pe undeva!

Dar nu. Știa că nu fusese așa. Și se aștepta ca, din clipă în clipă, s-o audă pe femeia aceea venind după ea, zbierând ca un vânător de capete din cea mai adâncă, cea mai întunecată junglă din Papua. Simțea o *amorțitură-furnicoasă* pe spate (adică un loc rece, care o furnica, dar expresia inventată i se părea mai corectă) chiar acolo unde știa că i se va înfige farfuria nebunei ăleia, sorbindu-i sângele și hăpăindu-i un rinichi înainte de a se opri vibrând în măduva spinării. O va auzi cum vine, știa asta, va scoate un șuierat ascuțit ca un titirez înainte de a-i intra în carne, iar sângele cald i se va revărsa pe fese și va șiroi pe spatele picioarelor...

Nu se mai putu ține. I se relaxă vezica, iar urina îi țâșni, formând o pată rușinoasă pe partea din față a pantalonilor de la costumul *très* elegant de la Norma Kamali. Ajunsese aproape de colțul dintre Second și 45th. Și atunci, Trudy – care niciodată nu va mai fi femeia aceea pragmatică și lipsită de imaginație care se considerase a fi fost – se opri și se uită în urmă. Nu mai simțea amorțitura-furnicoasă de pe spate. Ci doar o umezeală caldă mai jos de burtă.

Și femeia aceea, arătarea aceea furioasă, dispăruse.

2

Trudy ținea în dulăpiorul de la birou câteva haine pentru meciurile de softball – tricouri și două perechi vechi de jeanși. Iar atunci când ajunse la Guttenberg, Furth și Patel, primul lucru pe care l-a făcut a fost să se schimbe. Al doilea, în ordinea importanței, a fost să sune la poliție. Polițistul care îi înregistră plângerea se numea Paul Antassi.

– Mă numesc Trudy Damascus, spuse ea, și tocmai ce am fost jefuită pe Second Avenue.

Polițistul Antassi se dovedi extrem de înțelegător în timpul conversației telefonice, și Trudy se pomeni imaginându-și că la capătul celălalt al firului se află un George Clooney italian. Puțin verosimil, dacă ne gândim la numele lui Antassi și la părul și ochii lui Clooney. De fapt, Antassi nu semăna câtuși de puțin cu actorul respectiv, dar, alo!, cine se așteaptă la miracole și la vedete de cinema, când noi trăim în lumea reală? Deși... dacă e să luăm în considerație ce i se întâmplase pe colțul dintre Second și 46th la ora de vară 1:19 P.M...

Polițistul Antassi a ajuns pe la trei și jumătate, iar Trudy îi relată ce i se întâmplase, îi povesti *absolut tot și în detaliu*, chiar și faptul că simțise amorțitura-furnicoasă și faptul că fusese convinsă că femeia va arunca farfuria aia în direcția ei...

– Și spuneți că farfuria avea marginea ascuțită? o întrebă Antassi notându-și în carnețel și dădu din cap cu înțelegere la răspunsul ei afirmativ.

Lui Trudy i se păru că știe de undeva semnul acela din cap, însă era mult prea ocupată să-și spună povestea și nu se mai gândi la asta. Mai târziu, însă, își aduse aminte și se întrebă cum de putuse fi atât de cretină. Văzuse gestul acesta de încuviințare și cumsecădenie în toate filmele cu femei care o iau razna, de la *Girl, Interrupted*, cu Winona Ryder, până la mai vechiul *The Snake Pit*, cu Olivia de Havilland.

Însă în momentul respectiv nu era atentă la așa ceva. Era mult prea ocupată să-i explice amabilului polițist Antassi cum, de la genunchi în jos, cracii de la jeanșii arătării se târau pe trotuar în urma ei. Când își încheie declarația, auzi pentru prima oară ipoteza că femeia de culoare venise din spatele vreunei stații de autobuz. Și pe aceea – asta o să vă pună capac – conform căreia negresa probabil că tocmai ce ieșise din spatele vreunei prăvălioare, căci erau miliarde de buticuri în cartierul acela. Iar Trudy își rosti tot atunci în premieră replica aceea cum că *nu* exista nicio stație de autobuz în zona respectivă. Iar cea cu prăvălioarele care dispăruseră complet de când se construise 2 Hammarskjöld se va dovedi a fi numărul ei de succes, datorită căruia s-ar putea să fie invitată într-o bună zi la postul de radio metropolitan.

Atunci a fost întrebată pentru prima oară ce anume mâncase la prânz, chiar înainte de a o vedea pe femeia cu pricina. Și realiză, tot pentru prima oară, că meniul fusese o variantă din secolul douăzeci a celui servit de Ebenezer Scrooge chiar înainte de a-și vedea vechiul (și de multă vreme repauzatul)

partener de afaceri: friptură cu cartofi. Ca să nu pomenim și de cele *câteva* linguri de muștar.

Nici nu se mai gândi să-i adreseze polițistului Antassi o invitație la cină.

De fapt, chiar îl dădu afară din birou.

La scurtă vreme după plecarea precipitată a polițistului, Mitch Guttenberg își vârî capul pe ușă.

– Crezi c-o să-ți recupereze geanta, Tru...

– Ieși, zise femeia fără să ridice ochii. În clipa asta.

Guttenberg îi evaluă obrajii palizi și maxilarele încleștate și se retrase fără să mai rostească niciun cuvințel.

3

Trudy plecă de la birou la cinci fără un sfert, ceea ce era foarte devreme pentru stilul ei. Se întoarse la colțul dintre Second și 46th Street. Și, chiar dacă senzația aceea de amorțitură-furnicoasă începuse din nou să-și facă mendrele cu ea pe când se apropia de Hammarskjöld Plaza, nu șovăi câtuși de puțin. Rămase la marginea trotuarului, nesocotind atât semnul alb care spunea TRAVERSAȚI, cât și pe cel roșu, cu TRAVERSAREA INTERZISĂ. Făcu o piruetă mică, la fel ca o balerină (sau pe aproape), ignorându-i pe ceilalți pietoni de pe Second Avenue, și fiind ignorată la rândul ei.

– Aici, spuse ea. Chiar aici s-a întâmplat. Sunt convinsă. M-a întrebat ce măsură port la pantofi și, înainte să apuc să-i răspund – pentru că i-aș fi *răspuns*, i-aș fi spus și ce culoare au chiloții de pe mine dacă ar fi vrut să știe, că eram în stare de șoc – înainte să apuc să-i răspund, a zis...

N-are a face, Susannah zice că-s 37, ori 37 juma. Sunt buni.

Ei, nu, femeia nu apucase să-și ducă spusele până la capăt, dar Trudy era sigură că asta voise să spună. Însă chiar atunci se schimbase la față. Ca un comic pregătindu-se să-l imite pe Bill Clinton sau pe Michael Jackson sau chiar pe George Clooney. Și îi ceruse ajutorul. Îi ceruse ajutorul și zisese că o cheamă... cum a zis că o cheamă?

– Susannah Dean, șopti Trudy. Ăsta-i numele. Și am uitat să i-l spun polițistului Antașsi.

Păi, cam așa ceva, dar naiba să-l ia pe polițistul Antassi. Polițistul Antassi, cu stațiile și prăvălioarele lui, *naiba* să-l ia!

Și femeia aceea – Susannah Dean, Whoopi Goldberg, Coretta Scott King[1]*, sau cine mama mă-sii era, credea că e gravidă. Credea că* naște *chiar în clipa aia. Sunt aproape sigură. Ție ți se părea borțoasă, Trudes?*

– Nu, își răspunse sieși.

Pe trotuarul dinspre centru al 46th Street, semnul cel alb care permitea traversarea deveni din nou cel roșu care o interzicea. Și Trudy își dădu seama că începe să se calmeze. O calma faptul că se afla acolo, cu Hammarskjöld Plaza în dreapta ei. Era ceva acolo care o liniștea, ceva ca o mână răcoroasă pe fruntea înfierbântată, sau ca un cuvânt de mângâiere care îți spune că nu există niciun motiv, absolut *niciun* motiv pentru care să simți amorțitura-furnicoasă.

Și atunci își dădu seama că aude un zumzăit. Un zumzăit teribil de dulce.

– Nu-i zumzăit, spuse pe când semnul roșu cu TRAVERSAREA INTERZISĂ se schimbă în cel alb cu TRAVERSAȚI (și își aminti de un individ cu care ieșise în facultate care îi spusese că cel mai nasol dezastru karmic pe care și-l putea imagina era să se reîncarneze în semafor). Nu, nu-i zumzăit, e *cântec.*

Și atunci, chiar de alături – făcând-o să tresară, dar fără să o sperie – se auzi o voce de bărbat:

– Așa este.

Trudy se întoarse și văzu un domn la vreo patruzeci, patruzeci și puțin de ani.

– Eu trec pe aici din când în când doar ca să-l aud. Și am să-ți mărturisesc ceva, căci nu suntem decât două corăbii în noapte și probabil nu ne vom mai întâlni vreodată – în tinerețe am avut cea mai urâtă acnee din câte există. Și cred că locul acesta mi-a vindecat-o.

– Crezi că te-ai vindecat de bube pentru că ai stat pe colțul ăsta dintre Second și 46th, repetă ea.

Surâsul bărbatului, slab dar încântător, păru să tremure puțin.

---

[1] Coretta Scott King – activistă de culoare pentru drepturile omului, văduva lui Martin Luther King Jr. (n. tr.).

– Știu că pare o nebunie, dar...

– Eu am văzut o femeie apărând de nicăieri, zise Trudy. Am văzut-o acum trei ore și jumătate. Și când mi-a apărut în față, îi lipseau picioarele de la genunchi în jos. Și după aia i-au crescut. Deci, care din noi doi e mai nebun, prietene?

Individul făcu ochii mari la ea – o altă slugă anonimă, în costum și cu cravata slăbită la sfârșitul zilei de lucru. Și, da, Trudy reuși să-i vadă pe obraji și pe frunte cicatricele și petele lăsate de acnee.

– Adevărat?

Își ridică mâna dreaptă.

– Să mor de te mint. Parașuta aia mi-a furat pantofii.

Șovăi puțin și se corectă:

– Nu, nu era o parașută. Nu cred. Era speriată și desculță și credea că naște. Îmi pare rău că nu i-am dat pantofii sport în loc de pantofii ăia buni.

Bărbatul îi aruncă o privire precaută, și Trudy Damascus se simți brusc obosită. Avea senzația că, de acum înainte, va cam trebui să se obișnuiască cu acest gen de privire. Semaforul zicea iarăși TRAVERSAȚI, iar bărbatul se avântă să treacă strada.

– Hei, domnu'!

Nu se opri, ci doar se uită peste umăr la ea.

– Ce era aici pe vremea când veneai să-ți tratezi acneea?

– Nimic, îi răspunse el. Un teren viran înconjurat de un gard. Am zis că n-o să se mai audă după ce au început construcția, dar uite că m-am înșelat.

Ajunse pe trotuarul de vizavi. Ieși de pe Second Avenue. Trudy rămase pe loc, cufundată în gânduri. *Am zis că n-o să se mai audă, dar m-am înșelat.*

– Oare de ce? se întrebă ea și se întoarse să se uite mai bine la 2 Hammarskjöld Plaza. La Turnul Negru.

Zumzăitul i se părea mai puternic acum, când se concentra asupra lui. Și mai melodios. Nu o singură voce, ci mai multe. Ca un cor. Apoi, gata. Dispăru la fel de brusc cum apăruse femeia acea de culoare.

Nu, n-a dispărut, își spuse ea. *Nu mai știu eu cum să-l aud, atâta tot. Dacă rămân destul timp aici, sunt convinsă că-l voi auzi din nou. Măi, e o nebunie ce se întâmplă.* Eu *sunt nebună.*

Dar credea asta? Nu, nu credea. Și, pe neașteptate, lumea i se păru foarte rarefiată, mai mult o plăsmuire decât ceva concret, ca și cum nici nu prea mai

era acolo. Niciodată în toată viața ei nu se simțise mai puțin pragmatică. În schimb simțea că o lasă genunchii, că i s-a întors stomacul pe dos, că va leșina din clipă în clipă.

4

De cealaltă parte a Second Avenue era un părculeț. În mijloc avea o fântână arteziană, iar alături de aceasta, o sculptură în metal reprezentând o broască țestoasă a cărei carapace lucea umedă în jetul de apă. Lui Trudy nu-i plăceau în mod deosebit nici fântânile, nici țestoasele, însă acolo mai era și o bancă.

Semnul cu TRAVERSAȚI se aprinse din nou. Trudy traversă Second Avenue clătinându-se, de parcă ar fi avut optzeci și trei de ani, nu treizeci și opt, ajunse la banca din scuar și se așeză pe ea. Începu să tragă aer în piept în reprize rare și prelungi și, după vreo trei minute, se simți un pic mai bine.

Lângă bancă era și un recipient pentru gunoi, purtând inscripția PUNEȚI GUNOIUL UNDE ÎI ESTE LOCUL. Dedesubt, cineva scrisese cu vopsea roz următorul mesaj straniu: *Vezi ȚESTOASA cât e de mare.* Trudy se uită la broască, dar nu i se păru deloc prea mare; dimpotrivă, sculptura era destul de modestă ca dimensiuni. Însă mai văzu și altceva: un exemplar din *New York Times*, făcut sul, întocmai cum își răsucea ea ziarul atunci când voia să-l păstreze în geantă. Firește că existau pe puțin un milion de ziare care fluturau la ora aceea pe asfaltul Manhattanului, dar acesta era al ei. Știa că e al ei încă dinainte să-l scoată din coșul de gunoi ca să verifice rubrica de rebus pe care o completase în pauza de prânz în inconfundabila ei cerneală liliachie.

Îl puse la loc în coș și se uită peste Second Avenue, la locul unde i se modificase concepția despre lume și viață. Pentru totdeauna, probabil.

Mi-a luat pantofii. A traversat și s-a așezat aici, lângă țestoasă, ca să se încalțe. A păstrat geanta, dar a aruncat ziarul. De ce mai avea nevoie de geantă? Că doar nu avea pantofi pe care să-i pună în ea.

Trudy credea că știe motivul. Femeia aceea își pusese farfuriile în geanta ei, pentru că orice polițist care ar fi văzut muchiile acelea tăioase ar fi putut să

întrebe ce anume se mânca din asemenea farfurii care îți puteau reteza degetele dacă le apucai de unde nu trebuie.

În regulă, dar unde s-a dus?

La intersecția dintre First Avenue și 46th Street era un hotel. Pe vremuri acolo era un hotel Plaza care găzduia funcționarii ONU. Trudy nu știa cum îi spune acum, și nici că-i păsa. Așa cum nu avea de gând să se ducă acolo și să se intereseze dacă nu cumva în hotel intrase o femeie de culoare, îmbrăcată în jeanși și o cămașă pătată. Intuia că această versiune a fantomei lui Jacob Marley exact așa făcuse, însă nu avea de gând să dea curs acestei intuiții. Cel mai bine ar fi fost să lase totul baltă. Orașul era plin de pantofi, dar *sănătatea mintală, sănătatea* ei...

Cel mai bine ar fi fost să se ducă acasă, să facă un duș și să... s-o lase baltă. Doar că...

– Ceva e anapoda, zise ea tare atrăgând privirile unui trecător.

Îl privi și ea sfidător și repetă:

– Undeva, ceva e *total* anapoda. Se...

Înclină fu primul cuvânt care-i veni în minte, dar nu-l rosti. Simțea că, dacă l-ar fi spus cu voce tare, ar fi făcut ca lumea cea înclinată să se dea peste cap.

Pentru Trudy Damascus a urmat o vară plină cu coșmaruri. Unele despre femeia care a apărut din senin și căreia i-au *crescut* picioarele. Visele acestea au fost urâte, dar nu au fost cele mai rele. În cele mai cumplite coșmaruri pe care le-a avut în vara aceea, Trudy era undeva în întuneric, înconjurată de dangăte înfiorătoare de clopote, și simțea cum ceva se înclină tot mai mult, și mai mult, până nu mai exista cale de întoarcere.

STROFĂ: *Hai, commala, hai, dansezi,*
Poți să-mi zici ce crezi că vezi?
Sunt năluci sau doar oglinzi
Cele ce te fac s-o-ntinzi?

ANTISTROFĂ: *Hai, commala, haide, trei*
Rogu-te să-mi spui, de vrei!
Năluci sau sufletu-ți întunecat
Te fac să vrei să fii plecat?

STANȚA IV

DOGANUL LUI SUSANNAH

1

Amintirile lui Susannah deveniseră tulburător de nesigure și incoerente, aidoma benzii de transmisie de la o mașină veche. Își aducea aminte lupta cu Lupii și își aducea aminte cum Mia așteptase răbdătoare cât...

Nu, nu era corect. Nu era cinstit. Mia făcuse mult mai mult decât să aștepte răbdătoare. O încurajase pe Susannah (și pe ceilalți) din toată inima ei de luptătoare. Își amânase momentul nașterii în vreme ce mama-surogat a fătului ei împărțea farfuriile cu moarte. Însă Lupii se dovediseră a fi roboți, așa că nu prea puteai să zici că...

Ba da. Ba da, puteai. Pentru că erau mai mult decât niște simpli roboți, mult, mult mai mult, și noi i-am omorât. Ne-am ridicat la luptă cu bun temei și i-am făcut praf.

Însă asta se terminase. Și, pentru că se terminase, durerile facerii se înapoiară în forță. Dacă n-are grijă, va da naștere copilului chiar aici, la marginea drumului; și aici va și muri, pentru că era flămând, fătul Miei era *flămund* și...

Trebuie să mă ajuți!

Mia. Imposibil să nu răspundă acelui strigăt disperat. Chiar dacă simțea cum Mia o împinge la o parte (la fel cum, mai demult, și Roland o dăduse la o parte pe Detta Walker), îi era peste poate să nu răspundă acelui urlet sălbatic de mamă. Pe de-o parte, poate unde era trupul *ei* cel pe care îl împărțeau acum, iar trupul ei se declarase de partea copilului. Sau poate că nu putea face altfel. Și o ajutase. Făcuse ceea ce Mia nu mai putea face, oprise travaliul, chiar dacă o amânare prea îndelungată a momentului nașterii ar fi fost periculoasă pentru făt (straniu cum acest cuvânt își făcuse loc în gândurile ei, cum devenise

cuvântul ei, așa cum era și cuvântul Miei). Își aminti o poveste auzită la o petrecere nocturnă între fete, în căminul de la Universitatea Columbia. Vreo șase fătuci în pijamale, așezate pe jos, fumând și bând dintr-o sticlă de whisky Wild Irish Rose – licoare *verboten*, și tocmai de aceea de două ori mai delicioasă. Povestea era despre o fată, cam de vârsta lor, care plecase la drum lung cu mașina. Și îi fusese mult prea rușine să-și roage prietenii să oprească pentru o scurtă (și necesară) incursiune în tufele de la marginea drumului. Prin urmare, mai zicea povestea, fata cu pricina suferise o ruptură de vezică și murise. Era genul de poveste pe care o califici drept scorneală, în același timp crezând-o sută la sută. Iar chestia asta cu fătul... cu *copilul*...

Dar, indiferent care ar fi fost pericolul, reușise să întârzie travaliul. Pentru că existau anumite comutatoare care puteau face asta. Existau pe undeva.

(în Dogan)

Numai că mașinăriile din Dogan nu fuseseră construite ca să facă ceea ce ea – ele

(noi amândouă)

le puneau să facă. Într-un final se vor supraîncărca

(se vor rupe)

toate mașinile vor lua foc, vor arde. Se vor declanșa alarmele. Se vor stinge monitoarele și panourile de control. După cât timp? Susannah nu avea habar.

Își amintea vag cum își dăduse jos scaunul cu rotile dintr-o căruță, profitând de neatenția celorlalți care sărbătoreau victoria și își jeleau morții. Nu era o treabă ușoară să ridici obiecte sau să te urci în ceva atunci când nu aveai nimic mai jos de genunchi, dar nu era chiar atât de greu cum își închipuiau oamenii. Firește că era obișnuită cu obstacolele cotidiene – de la așezatul și ridicatul de pe toaletă până la apucarea cărților de pe raftul de sus al bibliotecii (în apartamentul ei din New York existase un taburet destinat acestei activități). În orice caz, Mia fusese cea care insistase – care o *împinsese de la spate*, așa cum mâni o cireadă de vite. Așa că Susannah se cățărase în căruță, își dăduse jos scaunul cu rotile, apoi se așezase cu îndemânare în el. Sigur, nu fusese o treabă ușoară, dar nicidecum cel mai dificil lucru pe care-l făcuse de când își pierduse acei douăzeci și ceva de centimetri din picioare.

Mai apucase să parcurgă cu scaunul un kilometru și jumătate, poate ceva mai mult (căci nici Mia, fiică a nimănui, nu avea picioare – în Calla, cel puțin).

Apoi se lovi de un pinten de granit și se răsturnă. Noroc că reușise să-și amortizeze căderea cu mâinile, protejându-și pântecele revoltat și nefericit.

Își aduse aminte cum se ridicase – rectificare: își aduse aminte cum Mia ridicase trupul luat cu forța al lui Susannah Dean – și urcase restul potecii.

Un singur lucru își mai amintea din Calla: cum încercase s-o împiedice pe Mia să-i ia șiretul din piele pe care îl purta în jurul gâtului. De el era prins un inel, un inel subțire, un inel minunat pe care i-l confecționase Eddie. Când tânărul a văzut că-i era prea larg (pentru că fusese o surpriză, nu-i măsurase degetul), s-a întristat și i-a spus că îi va face altul.

Faci ce vrei, îi răspunsese ea atunci, *însă eu numai pe acesta îl voi purta mereu.*

Și și-l pusese la gât, bucurându-se de senzația pe care i-o dădea, iar acum uite-o pe necunoscuta asta, pe *scorpia* asta care vrea să i-l ia.

Se înființase și Detta și se încăierase cu Mia. Detta nu reușise niciodată să capete control asupra lui Roland, însă Mia n-avea cum să fie Roland de Gilead. Și își luă mâinile de pe șiretul din piele. Și șovăi. Și atunci Susannah simți un alt junghi de durere care o făcu să se încovoaie din mijloc și să scoată un geamăt prelung.

Trebuie să ți-l dai jos! zbierase Mia. *Altfel, ei o să-i cunoască mirosul, așa cum îl cunosc pe al tău! Mirosul bărbatului tău! Și, crede-mă, nu vrei să se întâmple una ca asta!*

Cine? întrebase atunci Susannah. *Despre cine vorbești?*

Nu contează – n-avem vreme. Dar dacă va veni după tine – și știu că tu crezi că va încerca să te găsească – ei nu trebuie să-i știe mirosul! În locul tău, eu aș lăsa inelul aici, unde îl va găsi el. Și mai târziu, dacă așa va fi vrerea lui ka, îl vei putea purta din nou.

Susannah se gândise să-i spună că ar fi putut spăla inelul, ar fi putut scoate din el mirosul lui Eddie, dar știa că Mia nu vorbea doar despre un simplu miros. Acela era un inel al iubirii, iar mirosul lui va persista pe vecie.

Dar pentru cine?

Pentru Lupi, așa credea. Pentru Lupii cei *adevărați.* Cei din New York. Vampirii despre care le povestise Callahan, vampirii și căutătorii. Sau mai era și altceva? Ceva și mai rău?

Ajută-mă! strigă Mia, și din nou Susannah simți că nu se poate împotrivi acelui strigăt. Poate copilul era al Miei, sau poate că nu; poate era un monstru,

sau poate că nu; însă trupul ei voia să-i dea naștere. Ochii ei voiau să-l vadă, indiferent cum ar fi arătat; iar urechile ei voiau să-i audă plânsetul, chiar dacă plânsetul lui era, în realitate, un mârâit fioros.

Își dăduse jos inelul de la gât, îl sărutase și îl puse la baza potecii unde Eddie cu siguranță că-l va observa. Pentru că va veni după ea; măcar până aici și tot va veni. Susannah era convinsă de asta.

Și după aia ce se mai întâmplase? Nu-și mai amintea. Parcă mersese cu ceva tot drumul până în vârful unei poteci abrupte. Fără îndoială, poteca spre Peștera Ușii.

Apoi, beznă.

(ba nu)

Nu, nu beznă *totală*. Luminițe care licăreau. Lumina difuză și cenușie a ecranelor pe care nu se proiecta nimic, deocamdată. Zumzetul stins al motoarelor; clinchetul releelor. Era

(Doganul, Doganul lui Jake)

un fel de cameră de control. Poate un loc pe care-l construise chiar imaginația ei, varianta ei personalizată a avanpostului descoperit de Jake pe malul vestic al Râului Whye.

Următorul lucru pe care și-l amintea cu claritate era că se afla în New York. Ochii ei deveniseră ferestrele prin care o urmărise pe Mia furând pantofii unei biete femei îngrozite de moarte.

Atunci Susannah își făcuse *apariția*, cerând ajutor victimei. Intenționa să spună femeii că trebuie să ajungă la spital, că are nevoie de un doctor, că va naște și că ceva nu era tocmai în regulă cu sarcina ei. Însă, înainte de a apuca să articuleze vreun cuvânt, o inundă un alt val de durere, durere atroce, durere mai cumplită decât oricare alta pe care o mai simțise vreodată după ce își pierduse picioarele. Iar asta – *asta*...

– Iisuse, fu tot ce spuse, căci Mia preluă din nou controlul, zicându-i lui Susannah că trebuie să-i oprească travaliul, și spunând femeii că, dacă are de gând să cheme poliția, o să piardă ceva mult mai de preț decât pantofii.

Ascultă-mă, Mia, îi zise Susannah. *Pot să-ți opresc din nou travaliul – așa cred –, dar trebuie să mă ajuți și tu. Trebuie să te așezi undeva. Dacă n-ai să stai puțin liniștită, nici Dumnezeu Însuși nu va mai reuși să-ți oprească travaliul. Pricepi ce-ți spun? Mă auzi?*

Mia o auzea. Rămase pe loc o clipă, privind la femeia ai cărei pantofi tocmai ce-i furase. Apoi, cu timiditate aproape, puse o întrebare:

Unde să mă duc?

Susannah înțelese că răpitoarea ei devenise pentru prima oară conștientă de orașul imens din jur, că acum vedea, în sfârșit, valurile de pietoni, șuvoaiele de căruțe din metal (una din trei vopsită într-un galben strident), vedea, în sfârșit, turnurile atât de înalte, încât, în zilele noroase, cu siguranță că nu li se vedeau acoperișurile.

Două femei priveau cu aceeași pereche de ochi la un oraș străin lor. Susannah știa că este orașul *ei*, deși, din multe puncte de vedere, nu mai era. Ea plecase din New York în 1964. Iar asta fusese cu câți ani în urmă? Douăzeci? Treizeci? Nu contează, las-o baltă. Nu-i momentul să-ți bați capul cu asta.

Privirile lor unite se opriră asupra scuarului micuț de peste stradă. Durerile se mai domoliseră pentru moment și, atunci când semnul anunță TRAVERSAȚI, femeia de culoare care se materializase din senin în fața lui Trudy Damascus (și care nu arăta prea însărcinată) traversă strada, cu pași rari, dar hotărâți.

În capătul scuarului era o bancă lângă o fântână arteziană și o sculptură din metal. Susannah se simți un pic mai liniștită atunci când văzu țestoasa; i se părea că Roland însuși îi lăsase acest semn, acest sigul, cum l-ar fi numit el.

– *Și el va veni după mine*, îi zise ea Miei. *Trebuie să te ferești de el, femeie. Trebuie să ai mare băgare de seamă și să te ferești de el.*

– *Am să fac ce trebuie,* răspunse Mia. *Vrei să te uiți pe hârtiile femeii. De ce?*

– *Vreau să văd în ce* când *am ajuns. Iar ziarul îmi va arăta.*

Mâini cafenii scoaseră din geanta lui Trudy ziarul făcut sul, îl desfăcură și îl ridicară la ochii cei albaștri care, la începutul zilei, fuseseră la fel de cafenii ca și mâinile. Susannah citi data – 1 iunie 1999 – și se minună. Nu douăzeci de ani în viitor, nici treizeci, ci treizeci și cinci. Până în clipa aceasta nu-și dăduse seama cât de puțin se gândise la șansele lumii de a supraviețui atâta vreme. Contemporanii din vechea ei viață – colegi de facultate, militanți pentru drepturile omului, tovarăși de băutură și *aficionados*[1] ai muzicii folk –

[1] „Admirator entuziast" (în limba spaniolă în original) (n. tr.).

se apropiau acum vertiginos de capătul vârstei mijlocii. Fără doar și poate că unii dintre ei muriseră deja.

– *Gata*, interveni Mia, aruncând ziarul în coșul de gunoi, unde acesta se răsuci la loc, revenind la forma dinainte. Își curăță cât putu de bine tălpile picioarelor goale (din cauza mizeriei, Susannah nu observase că-și modificaseră culoarea) și își puse pantofii cei furați. O cam strângeau, și, pentru că nu avea ciorapi, probabil că îi vor face bășici dacă va avea de mers prea mult, dar...

– *Ce-ți pasă ție?* o întrebă Susannah. *Că doar nu-s picioarele tale.*

Și imediat ce gândul ei rosti cuvintele (acestui soi de *conversație* Roland îi spunea „a sta la palavre") își dădu seama că se înșală. Cu siguranță că picioarele ei personale, cele care pășiseră supuse prin viață purtând trupul Odettei Holmes (și uneori pe cel al Dettei Walker) dispăruseră de multă vreme – cel mai probabil incinerate în vreun crematoriu municipal.

Însă nu observase schimbarea culorii. Mai târziu își va spune: *Ba da, ai observat-o. Ai observat-o și ai blocat informația. Pentru că prea mult nu-i sănătos.*

Înainte de a analiza în detaliu problema – deopotrivă filosofică și fizică – a apartenenței acestor picioare, o străbătu un alt junghi de durere. Îi contractă burta, transformând-o în piatră, și îi înmuie genunchii. Pentru prima oară simți nevoia cumplită și înspăimântătoare de a *împinge.*

– *Trebuie să-o faci să înceteze!* strigă Mia. *Trebuie, femeie! Pentru binele fătului! Pentru binele nostru!*

Da, da, bine, dar cum?

– *Închide ochii*, îi zise Susannah.

– *Ce să fac!? Nu m-ai auzit? Trebuie să...*

– *Te-am auzit*, spuse Susannah. *Închide ochii.*

Scuarul dispăru. Lumea se cufundă în beznă. O femeie de culoare, încă tânără și, cu siguranță, foarte frumoasă, stătea pe o bancă din scuar lângă o fântână arteziană și o țestoasă din metal cu carapacea udă. Puteai presupune că e adâncită în meditație yoghină în această după-amiază caldă de primăvară târzie a anului 1999.

Am să plec puțin, spuse Susannah. *Am să mă întorc. Tu rămâi aici. Stai liniștită. Nu te mișca. Durerea trebuie să cedeze, dar dacă mai persistă, stai nemișcată. Dacă te agiți, o să te doară și mai tare. Pricepi ce-ți zic?*

O fi fost Mia înspăimântată și hotărâtă să facă totul numai după capul ei, dar nu era proastă. Nu puse decât o singură întrebare.

Unde te duci?

Înapoi la Dogan, îi răspunse Susannah. *La Doganul* meu. *Cel din mine.*

2

Clădirea descoperită de Jake pe celălalt mal al Râului Whye era un soi de garnizoană veche de comunicații și supraveghere. Băiatul le-o descrisese în amănunt, însă nici el n-ar fi putut acum să recunoască varianta imaginată de Susannah. Aceasta era înzestrată cu tehnologie mult depășită chiar și treisprezece ani mai târziu de vremea femeii, atunci când Jake părăsise New Yorkul și ajunsese în Lumea de Mijloc. În *când*-ul lui Susannah, Lyndon Johnson era președinte, iar televizoarele color erau considerate ciudățenii. Computerele erau niște chestii imense care ocupau clădiri întregi. Însă Susannah vizitase orașul Lud și văzuse câteva din minunile de acolo, așa că poate Jake ar fi *fost în stare* totuși să recunoască locul în care se ascunsese de Ben Slightman și Andy, Robotul Mesager.

Cu siguranță că ar fi recunoscut podeaua murdară, linoleumul de pe ea, cu modelul lui de tablă de șah cu pătrate negre și roșii, precum și scaunele mobile din fața consolelor unde pâlpâiau lumini și luceau cadrane. Cu siguranță că ar fi recunoscut și scheletul rânjit din colț, îmbrăcat în zdrențele unei foste uniforme.

Susannah traversă încăperea și se așeză într-unul din scaune. Deasupra și în fața ei, pe ecranele alb-negru ale televizoarelor se vedeau zeci de imagini. Unele din Calla Bryn Sturgis (islazul, biserica lui Callahan, magazinul universal, drumul care ieșea din oraș ducând spre est). Altele erau poze înghețate, ca fotografiile de studio: una cu Roland, una cu un Jake zâmbăreț și cu Ete în brațe, și una – la care aproape că nu suportă să se uite – cu Eddie, cu pălăria de cowboy purtată pe spate, ca banditii din filme, și cu cutitul de cioplit în mână.

Pe un alt monitor se vedea negresa zveltă așezată pe banca de lângă țestoasă, cu genunchii lipiți unul de altul, mâinile strânse în poală, ochii închiși,

picioarele încălțate cu o pereche de pantofi furați. În jurul ei erau acum trei bagaje: traista pe care o furase de la femeia de pe Second Avenue, desaga din papură în care se aflau Orizele tăioase... și o geantă de popice, de un roșu decolorat, cu ceva cu muchii drepte înăuntru. O lădiță. Privind-o, Susannah simți mânie – și trădare – fără să știe de ce.

Geanta a fost roz dincolo, își zise ea. *Și-a schimbat culoarea când am traversat încoace, dar nu și-a schimbat-o cu mult.*

Femeia de pe ecranul alb-negru se strâmbă. Iar Susannah simți un ecou slab și îndepărtat al durerii care o încerca pe Mia.

Trebuie să oprești travaliul. De urgență.

Dar întrebarea rămânea: cum anume?

Așa cum ai făcut și dincolo. Când se târa să ajungă repede la peșteră.

Parcă asta se întâmplase foarte demult, într-o altă viață. De ce nu? Chiar *fusese* o altă viață, o altă lume, iar dacă mai spera să se întoarcă vreodată acolo, trebuia să ia măsuri. Deci, ce anume făcuse?

Te-ai folosit de toate astea de aici, asta ai făcut. Oricum, ele există numai în capul tău – ai aplicat „tehnica vizualizării" despre care vorbea proful Overmeyer la cursul de psiho din anul întâi. Închide ochii.

Susannah îi închise. Acum erau închise ambele perechi de ochi, și cei fizici, controlați de Mia în New York, și cei ai minții ei.

Vizualizează.

Așa și făcu. Încercă, mai bine zis.

Deschide-i.

Îi deschise. Acum, pe panoul din față, acolo unde fuseseră potențiometrele și avertizoarele optice, apăruseră două butoane mari, rotunde, și un singur întrerupător cu mâner. Butoanele păreau a fi fost confecționate din bachelită, aidoma celor de la mașina de gătit a mamei ei din casa unde-și petrecuse copilăria. Susannah nu se miră defel; orice fantezie, indiferent cât de aiurea și fantastică ți s-ar părea, nu este nimic altceva decât o variantă deghizată a lucrurilor pe care le cunoaștem deja.

Butonul din stânga era inscripționat cu TEMP. EMOȚIONALĂ. Gradațiile de pe el mergeau de la 32 la 212 (32 scris cu albastru; 212 cu roșu aprins). Era reglat la 160. Pe butonul din mijloc scria FORȚĂ TRAVALIU. Numerele de pe circumferința lui mergeau de la 0 la 10, iar acum era reglat la 9. Sub

întrerupătorul cu mâner scria simplu: FĂT și nu existau decât două poziții: TREAZ și ADORMIT. Acum era reglat la TREAZ.

Susannah ridică ochii și pe unul din ecrane văzu un copil *in utero*. Un băiețel. Un băiețel *superb*. Penisul mititel plutea ca un fir de iarbă de mare sub bucla leneșă a cordonului ombilical. Avea ochii deschiși și, cu toate că restul imaginii era în alb și negru, ochii aceștia erau de un albastru pătrunzător. Privirea fătului părea a trece drept prin ea.

Ochii lui Roland, își spuse ea, năucită de uimire. *Cum se poate?*

Dar nu se putea, firește. Totul era doar opera imaginației ei, ținea de tehnica vizualizării. Însă, dacă așa stăteau lucrurile, pentru ce și-ar imagina ea ochii albaștri ai lui Roland? De ce nu ochii căprui ai lui Eddie? De ce nu ochii căprui ai soțului ei?

Nu-i vreme de asta acum. Fă ce trebuie să faci.

Mușcându-și buza de jos, întinse mâna spre butonul cu TEMP. EMOȚIONALĂ. (Pe monitorul care arăta scuarul, se vedea cum Mia își mușca și ea buza inferioară.) Ezită un pic, apoi roti încet butonul înapoi, până la 72, exact ca și cum ar fi fost un termostat. Și, în fond, nu asta era?

Imediat o cuprinse o stare de calm. Se relaxă în scaun și-și desprinse dinții din buză. Pe monitorul cu scuarul se vedea cum femeia de culoare face același lucru. În regulă, toate bune deocamdată.

Ezită o secundă cu mâna deasupra butonului pentru FORȚĂ TRAVALIU, dar se hotărî să acționeze mai întâi întrerupătorul pe care scria FĂT. Mișcă mânerul din poziția TREAZ la poziția ADORMIT. Ochii copilului se închiseră instantaneu, iar Susannah se simți puțin mai relaxată. Ochii aceia albaștri îi răscoleau sufletul.

Așa, bine. Înapoi la FORȚĂ TRAVALIU. Asta era cea mai importantă, era potul cel mare, cum ar fi spus Eddie. Puse mâna pe butonul vechi și îl încercă. Nu fu chiar surprinsă să descopere că era înțepenit. Nu voia să se miște.

Dar ai s-o faci, îl amenință Susannah în gând. *Pentru că trebuie. Avem* nevoie *să te miști.*

Îl apucă strâns și începu să-l întoarcă încet în sens invers acelor de ceasornic. Făcu o grimasă de durere când un junghi îi străbătu capul. Un altul îi presă gâtul, ca și cum s-ar fi înecat cu un os de pește. Apoi ambele dureri dispărură. În dreapta se aprinse un rând de lumini, majoritatea chihlimbarii, câteva foarte roșii.

– ATENȚIE, se auzi o voce ciudat de asemănătoare cu cea a Monoului Blaine. ACEASTĂ OPERAȚIUNE POATE DEPĂȘI INDICATORII DE SIGURANȚĂ.

Ai, nu mă-nnebuni, Sherlock! exclamă Susannah în sinea ei. Butonul cu FORȚĂ TRAVALIU coborâse la gradația 6. Când îl întoarse la 5, se aprinse alt rând de lumini galbene și roșii, iar trei dintre monitoarele cu scene din Calla se stinseră cu pocnete și sfârâieli. O altă durere îi prinse capul ca niște degete invizibile. De undeva, de dedesubt, niște motoare sau niște turbine porniră cu un vaiet prelung. Motoare sau turbine mari, după cum se auzea. Le simțea cum duduie sub tălpile ei goale – firește, Mia se alesese cu pantofii. *Mă rog,* își spuse ea, *înainte n-aveam picioare deloc, așa că poate tot eu sunt în avantaj.*

– ATENȚIE, spuse vocea mecanică. ACȚIUNEA TA ESTE PERICULOASĂ, SUSANNAH DIN NEW YORK. ROGU-TE, ASCULTĂ-MĂ. NU E BINE SĂ PĂCĂLEȘTI MAMA NATURĂ.

Și atunci îi veni în minte una dintre zicalele lui Roland: Fă tu ce ai de făcut, și eu am să fac ce am *eu* de făcut, și vom vedea care dintre noi ia huiduielile. Nu prea înțelegea ce vrea să spună, dar parcă era potrivită pentru situația aceasta, așa că o repetă cu glas tare în timp ce învârtea încet, dar cu hotărâre, butonul cu FORȚĂ TRAVALIU la 4, apoi la 3...

Avusese intenția să-l întoarcă până la capăt, până la 1, dar, când tâmpenia aia de disc trecu de gradația 2, o durere fulgerătoare îi străbătu capul – durere atât de puternică, atât de *cumplită* – încât luă mâna de pe buton.

O clipă încă, durerea persistă – ba chiar se intensifică – și Susannah crezu că o s-o ucidă. Iar atunci Mia se va prăbuși de pe banca pe care stătea, și amândouă vor fi moarte înainte ca trupul lor comun să atingă betonul din fața sculpturii cu țestoasa. Și mâine, sau, poate, poimâine, rămășițele le vor fi duse la cimitirul săracilor. Și ce anume va scrie pe certificatul de deces? Atac cerebral? Infarct? Sau, poate, formula aceea bună la toate la care recurge legistul aflat pe fugă: cauze naturale?

Însă durerea cedă, lăsând-o în viață. Rămase pe scaunul din fața consolei cu cele două butoane caraghioase și cu întrerupătorul cu mâner, trăgând adânc aer în piept și ștergându-și transpirația de pe obraji cu ambele mâini. Mamă-mamă, probabil că era campioană mondială la tehnica vizualizării.

E mai mult decât vizualizare – și tu știi asta, nu-i așa?

Cam da. Ceva o schimbase – îi schimbase pe toți. Jake căpătase atingerea, care era un soi de telepatie. Eddie își dezvoltase (încă își mai dezvolta) talentul de a crea obiecte puternice, cu proprietăți de talisman – unul dintre acestea deschisese chiar o ușă între două lumi. Și ea?

Eu... văd. Atâta tot. Numai că, dacă mă concentrez foarte tare, ceea ce-mi imaginez devine real. Așa cum și Detta Walker a ajuns să fie reală.

Pretutindeni în această variantă a Doganului străluceau luminile chihlimbarii. Sub ochii ei unele se înroșiră. Sub picioarele ei – vedetele acestui spectacol, cum îi plăcea să le spună – podeaua vibra și duduia. Dacă va mai continua tot așa, va începe să se crape. Iar crăpăturile se vor mări și se vor adânci. Doamnelor și domnilor, bine ați venit la Casa Usher[1]!

Susannah se ridică de pe scaun și privi în jur. Ar trebui să se întoarcă. Mai avea oare ceva de făcut înainte de a pleca din locul ăsta?

Un singur lucru îi trecu prin minte.

3

Susannah închise ochi și își imagină microfonul dintr-un post de radio. Când îi deschise, microfonul se afla chiar în fața ei, pe consolă, în dreapta butoanelor și a întrerupătorului. În locul fulgerului în forma literei *Z* gravat la baza lui, pe care și-l imaginase în detaliu, ca parte a semnelor distinctive ale firmei Zenith, pe microfon scria NORTH CENTRAL POSITRONICS. Prin urmare, ceva își vâra nasul în tehnica ei de vizualizare, iar lucrul acesta i se părea din cale-afară de înfricoșător.

Pe panoul de control, chiar în spatele microfonului, se afla un contor semicircular, în trei culori. Sub el erau tipărite cuvintele **SUSANNAH-MIO**. Acul indicator ieșise din zona verde și se deplasa în cea galbenă. După secțiunea galbenă urma segmentul roșu al cadranului, pe care era scris cu negru un singur cuvânt: **PERICOL**.

[1] Aluzie la povestirea „Prăbușirea Casei Usher", scrisă de Edgar Allan Poe în 1839 (n. tr.).

Susannah luă microfonul, căci nu vedea niciun motiv pentru care să nu-l folosească, închise iarăși ochii, și își imagină pe latura lui un întrerupător asemănător cu cel inscripționat cu TREAZ și ADORMIT. Când deschise ochii, întrerupătorul era acolo. Îl apăsă.

– Eddie, spuse ea, simțindu-se cam ridicolă, Eddie, dacă mă auzi, să știi că sunt bine, pentru moment, cel puțin. Sunt în New York cu Mia. Este 1 iunie 1999 și am de gând să încerc s-o ajut să nască. Nu văd ce altceva aș putea face. Fie și măcar ca să scap de el. Ai grijă de tine, Eddie. Te...

Ochii i se umplură de lacrimi.

– Te iubesc, dragul meu. Foarte mult.

Lacrimile-i șiroiau pe obraji. Vru să le șteargă, dar se opri la jumătatea gestului. Nu avea ea, oare, dreptul să plângă de dorul iubitului ei? Ca oricare altă femeie?

Așteptă un răspuns, știind că l-ar fi putut da ea însăși, dar rezistând tentației. În situația de față nu ar fi ajutat-o câtuși de puțin dacă și-ar fi vorbit cu vocea lui Eddie.

Pe neașteptate, imaginea din fața ochilor ei se tulbură. Doganul ei nu era decât o fantasmă a închipuirii ei. Dincolo de zidurile lui nu se întindeau ținuturile pustii de pe malul estic al râului Whye, ci Second Avenue sugrumată de trafic.

Mia deschise ochii. Se simțea din nou bine – *datorită mie, drăgălașo, datorită mie!* – și era gata să meargă mai departe.

Susannah reveni.

4

În primăvara lui 1999, o femeie de culoare (nu tocmai obișnuită cu egalitatea dintre rase) stătea pe o bancă din New York City. O femeie de culoare, cu bagajele împrăștiate în jur. Una dintre genți era un roșu decolorat. DOAR LOVITURI PERFECTE PE PISTELE DIN MANHATTAN scria pe ea. În cealaltă parte fusese roz. În cealaltă parte avusese culoarea trandafirului.

Mia se ridică în picioare. Susannah *se înființă* de îndată și o obligă să se așeze la loc.

– *De ce?* o întrebă Mia cu surprindere.

– *Nu știu, n-am nici cea mai vagă idee. Dar haide să stăm nițeluș la palavre. Ce-ar fi să începi tu prin a-mi spune unde anume vrei să mergi?*

– *Îmi trebuie un telifon. Mă va căuta cineva.*

– *Tele-fon*, o corectă Susannah. *Și, apropo, dulceață, ai sânge pe cămașă. Sângele lui Margaret Eisenhart. Mai devreme sau mai târziu, cineva tot își va da seama ce este. Și ce-ai să te faci atunci?*

Mia nu-i răspunse, mulțumindu-se să zâmbească disprețuitor. Iar Susannah se înfurie. Doar cu cinci minute în urmă – sau poate cu cincisprezece, căci e greu să ții socoteala timpului atunci când te distrezi așa de bine – jegoasa asta care o răpise urlase după ajutor. Iar acum, că-l primise, salvatoarea ei era recompensată doar cu un rânjet interior. Mai rău era că parașuta avea dreptate: putea să se fâțâie prin Manhattan întreaga zi fără ca nimeni s-o întrebe dacă pe cămașă are pete de sânge uscat sau de sirop de ciocolată.

– *În regulă,* zise ea, *dar chiar dacă nimeni nu te întreabă de ele, unde ai de gând să-ți pui bagajele?* Cu întârziere îi veni acum în minte întrebarea cea mai firească.

– *Mia, de unde știi tu ce-i ăla un telefon? Și să nu-mi spui că există așa ceva acolo de unde vii.*

Niciun răspuns. Doar un fel de tăcere atentă. Însă reușise să șteargă zâmbetul de pe fața nemernicei; măcar atâta.

– *Ai prieteni, nu-i așa? Sau tu crezi că-ți sunt prieteni. Indivizi cu care ai vorbit pe la spatele meu. Indivizi care o să te ajute. Sau așa crezi tu.*

– Tu *ai de gând să mă ajuți sau nu?* Și iar o luă de la capăt. Furioasă. Dar ce se ascundea în spatele furiei? Spaimă? Poate acesta era un cuvânt prea tare, cel puțin pentru moment. Dar neliniște cu siguranță. *Cât mai am – mai avem – până când vor începe iar durerile?*

Susannah presupunea că mai aveau șase-zece ore – precis mai aveau până la miezul nopții –, dar încercă să păstreze pentru sine informația aceasta.

– *Nu știu. Nu prea mult.*

– *Atunci trebuie să pornim. Trebuie să găsesc un telifon.* Tele. *Undeva mai la fereală.*

Susannah credea că era un hotel la intersecția dintre First Avenue și 46th Street, și încercă să păstreze pentru sine și această informație. Ochii i se opriră

asupra genții, geanta acea care fusese roz, iar acum era roșie, și înțelese. Nu chiar totul, dar suficient cât s-o înfricoșeze și s-o înfurie.

– *În locul tău eu aș lăsa inelul aici,* spusese Mia despre inelul pe care i-l făcuse Eddie, *în locul tău eu aș lăsa inelul aici, unde îl va găsi el. Și mai târziu, dacă așa va fi vrerea lui ka, îl vei purta din nou.*

Nu tocmai o promisiune, cel puțin nu una explicită, dar Mia lăsase să se *înțeleagă*...

Un val de mânie surdă inundă mintea lui Susannah. Nu, Mia nu-i promisese. Pur și simplu o condusese într-o anumită direcție, iar ea făcuse restul.

– *Nu ea m-a convins; m-a făcut să mă conving singură.*

Mia se ridică din nou, și din nou Susannah *se înființă*, obligând-o să se așeze la loc. Mai brutal, de data aceasta.

– *Ce faci? Susannah, mi-ai promis! Fătul...*

– *Am să te ajut să-ți naști fătul,* răspunse Susannah pe un ton funest. Se aplecă și ridică geanta roșie. Geanta în care se afla lădița. Iar în lădiță? În lădița din lemn de eucalipt pe care era scris cu rune cuvântul NEDESCOPERITĂ? Chiar și prin straturile de lemn și pânză se putea simți pulsația-i malefică. În geantă se afla Treisprezece Negru. Mia îl scosese prin ușă. Iar dacă globul acela deschisese ușa, cum mai putea Eddie să ajungă la ea acum?

– *Am făcut ce a trebuit,* zise iritată Mia. *E copilul meu, fătul meu, și toată lumea e împotriva mea. Toată lumea cu excepția ta, dar și tu mă ajuți pentru că n-ai încotro. Adu-ți aminte ce-am spus... dacă e vrerea lui ka, am spus...*

Cea care îi răspunse era vocea Dettei Walker. Dezagreabilă și needucată și nu îngăduia să fie contrazisă.

– Mă doare fixamente în cur de ka-ul ăla al tău, spuse ea, bagă la cap asta. Ai îmbulinat-o, fato. Habar n-ai ce-o să fie puradelu' ăla de-o să-l feți. Zici că ai niște tipi de-o să te ajute, da' habar n-ai cine *îs* tipii ăia. Căcat cu perje, habar n-ai ce-i ăla un telefon și unde să dai de unu'. O să stăm frumușel aicilișa și o să-mi zici mătăluță ce crezi c-o să se întâmple în continuare. O să stăm la palavre, fato, și dacă nu-mi zici pă bune, o să tot ședem aicilișa cu catrafusele astea pă lângă noi pân' la noapte și-o să-ți feți fătu' ăla neprețuit chiar acilea pă băncuță și-o să ți-l speli în jegu' ăla de fântână.

Femeia de pe bancă își dezveli dinții în rânjetul inconfundabil al Dettei Walker.

– *Ție* îți chiar pasă dă plodu' ăla... și lu' Susannah, nici ei nu i să rupe chiar dă tot dă el... dă' io am fost scoasă aproape dă tot din corpu' ăsta, așa că... mă doare... fix în *cur*.

O femeie care își plimba copilul într-un cărucior (la fel de ușor și simplu de manevrat ca fostul scaun cu rotile al lui Susannah) îi aruncă o privire circumspectă și iuți pasul.

– Așa vezi! exclamă veselă Detta. Ie mișto acilișa, nu zici? Vreme numa' bună de taifas. Auzi ce-ți spun, mami?

Niciun răspuns din partea Miei, fiică a nimănui, mamă a unuia. Însă Detta nu putea fi descurajată cu ușurință; rânjetul i se lăbărță și mai tare.

– Hai că m-auzi; m-auzi numa' bine. Așa că haide să tăifăsuim. Haide să stăm la palavre.

STROFĂ: *Hai, commala, hai, și-un pici,*
Ce zici tu că faci aici?
De nu-mi zici, io sunt vânjos
Și te tăvălesc pe jos.

ANTISTROFĂ: *Hai, commala, hai, brotac,*
Felu-ți fac, nu mă prefac!
Ce-am făcut la alde tine
De vei ști, nu-ți va fi bine.

STANȚA V

ȚESTOASA

1

– *Ar fi mai ușor să discutăm – și ne-am înțelege și mai repede și mai bine – dacă am fi față în față*, zise Mia.

– *Dar cum să facem asta?* se miră Susannah.

– *O să stăm la palavre în castel*, îi răspunse Mia fără să stea pe gânduri. *În Castelul din Genune. În sala de ospețe. Îți mai aduci aminte de sala de ospețe?*

Fără să fie prea încântată, Susannah dădu din cap: își aducea aminte. Însă își recuperase de curând amintirile acestea și, prin urmare, erau destul de vagi. Nu că i-ar fi părut rău. Mesele Miei fuseseră... hm, entuziaste, ca să nu zică mai rău. Mânca din mai multe farfurii (de obicei cu mâna) și bea din mai multe pahare și vorbea mai multor fantome cu mai multe voci împrumutate. Împrumutate? La dracu, erau *furate*, asta erau. Pe două dintre ele Susannah le cunoștea foarte bine. Una era vocea „mondenă" – agitată și sclifosită – a Odettei Holmes. Cealaltă era vocea stridentă și aspră și complet indiferentă a Dettei Walker. Se pare că Mia își însușise toate aspectele personalității lui Susannah, iar întoarcerea Dettei Walker, mai înfoiată ca oricând și gata să taie în carne vie, se datora în mare parte intrusei ăsteia.

– *Pistolarul m-a văzut acolo*, spuse Mia. *Și băiatul m-a văzut.*

O pauză. Apoi:

– *Îi mai văzusem o dată și înainte de asta.*

– *Pe cine? Pe Jake și pe Roland?*

– *Da, pe ei.*

– *Unde? Când? Cum ai fi putut să-i...*

– *Nu se poate să discutăm aici. Te rog. Haide să mergem într-un loc mai retras.*

– Într-un loc cu telefon, asta vrei să spui, nu? Ca să te poată suna prietenii tăi.

– Știu doar foarte puține lucruri, Susannah din New York, dar cred că tu auzi foarte bine puținul pe care îl știu.

Și Susannah credea la fel. Și, chiar dacă nu voia ca Mia să-și dea seama, și ea era nerăbdătoare să plece de pe Second Avenue. Or fi semănat petele de pe bluza ei cu sirop de ciocolată sau stropi de cafea, dar ea, una, știa mult prea bine ce erau ele: nu doar sânge, ci sângele unei femei curajoase care își dăduse viața pentru copiii din orașul ei.

În plus, erau și bagajele împrăștiate la picioarele ei. Văzuse o mulțime de *folken*-cu-catrafuse-după-ei în New York, sigur că văzuse. Acum se simțea și ea unul dintre aceștia și nu-i plăcea absolut deloc sentimentul acesta. Fusese educată să năzuiască mai sus, cum s-ar fi exprimat mama ei. Și, de fiecare dată când trecea cineva pe trotuar, sau scurta drumul prin scuar, simțea impulsul de a-i spune că nu era deloc nebună, în ciuda felului cum arăta: bluză pătată, obraji murdari, păr mult prea lung și mult prea încâlcit, fără poșetă, doar cu cele trei genți de pe jos. O vagaboandă, o femeie fără de adăpost, da, chiar așa – oare mai fusese cineva mai fără de adăpost decât ea, izgonită nu numai din casă, ci și din timpul însuși? – dar cu mintea întreagă? Era adevărat că *trebuia* să stea de vorbă cu Mia și să înceapă să înțeleagă ce anume se întâmplă. Însă ceea ce *voia* ea era cu mult mai simplu: să se spele, să-și pună haine curate și să se ascundă de privirea celorlalți fie și pentru scurtă vreme.

La fel de bine ți-ai putea dori luna de pe cer, scumpete, își spuse ea... și îi spuse și Miei, dacă Mia o asculta. *Intimitatea costă. Te afli într-o variantă a New Yorkului în care un singur hamburger costă un dolar, oricât de exagerat ți s-ar părea. Și n-ai niciun chior. N-ai decât vreo douăspe farfurii tăioase și un fel de glob de magie neagră. Așa că, ce-ai de gând să faci?*

Înainte să continue, New Yorkul dispăru și se pomeni înapoi în Peștera Ușii. La prima ei vizită acolo, nu prea remarcase mare lucru – căci Mia fusese atunci la butoane și se grăbise să iasă cât mai repede pe ușă. Acum, însă, vedea totul foarte limpede. Părintele Callahan era acolo. Și era și Eddie. Și, într-un fel, era și fratele lui Eddie. Susannah auzea vocea sarcastică, și totuși îngrozită, a lui Henry Dean înălțându-se din adâncurile peșterii:

– Îs în iad, frate-mio! Îs în iad și n-am de unde să-mi iau o doză și *e numai vina ta*!

Dezorientarea lui Susannah era o nimica toată în comparație cu furia care o cuprinse la auzul acelei voci cicălitoare, tiranice.

– Eddie a pățit ce a pățit doar din *vina ta*! zbieră ea. Ar fi fost bine să ne faci tuturor un hatâr și să fi murit de tânăr, Henry!

Cei din peșteră nici măcar nu se întoarseră să se uite la ea. Ce se întâmpla? Venise prin portal din New York doar ca să fie bătaia lor de joc? Și, dacă venise prin portal, de ce nu auzise clopotele?

– *Ssst, iubire.* Vocea lui Eddie în mintea ei, limpede ca lumina zilei. *Taci și privește.*

– *Tu-l auzi?* o întrebă pe Mia. *Îl...*

– *Da! Taci acum!*

– Cât crezi că o să stăm aici? îl întrebă Eddie pe Callahan.

– Mă tem că o să cam dureze, răspunse acesta.

Și Susannah pricepu că asista la o scenă care se întâmplase deja. Când Eddie și Callahan se duseseră la Peștera Ușii ca să încerce să-i dea de urmă lui Tower și prietenului acestuia, Deepneau. Chiar înainte de confruntarea cu Lupii. Callahan trecuse prin ușă. Iar câtă vreme a fost el plecat, Treisprezece Negru îl capturase pe Eddie. Aproape îl ucisese. Callahan se întorsese la timp ca să-l împiedice pe Eddie să se arunce în prăpastie.

Uite, chiar acum Eddie scotea geanta – roz, da, avusese dreptate, în Calla geanta fusese roz – de după cufărul cu edițiile princeps ale antipaticului sai Tower. Aveau nevoie de globul dinăuntru din același motiv pentru care și Mia a avut nevoie de el mai târziu: pentru că deschidea Ușa Nedescoperită.

Eddie luă geanta, se întoarse, apoi se opri încruntându-se.

– Ce s-a întâmplat? îl întrebă Callahan.

– E ceva aici, răspunse Eddie.

– Da. Lădița.

– Nu, ceva în geantă. Cusut în căptușeală. Parcă-i o pietricică.

Eddie părea că se uită fix la ea, și Susannah deveni conștientă de banca pe care stătea. Nu mai auzea lamentările vocilor din mațele peșterii, ci susurul și plescăitul apei din fântână. Peștera își pierdea conturul. Eddie și Callahan își pierdeau conturul. Auzi ultimele cuvinte ale lui Eddie ca de la mare depărtare.

– Poate că-i un buzunar secret.

Apoi nu-l mai văzu.

2

Înseamnă că nu trecuse prin portal. Scurta ei incursiune în Peștera Ușii fusese un soi de viziune. Oare Eddie i-o trimisese? Și dacă da, asta înseamnă că primise mesajul pe care ea încercase să i-l trimită din Dogan? Nu cunoștea răspunsul la aceste întrebări. Dacă îl va mai întâlni vreodată, îl va întreba pe el. Firește, după ce îl va fi sărutat de o mie de ori.

Mia ridică geanta cea roșie și o pipăi ușurel. Da, se simțea forma lădiței dinăuntru. Dar la un moment dat simți și altceva, o umflătură mică. Și Eddie avea dreptate: parcă era o pietricică.

Ea – sau *ele*, nu mai avea nicio importanță – întoarse geanta ca să ajungă mai bine la locul cu pricina, înfiorându-se, totodată, când simți pulsația mult intensificată a obiectului dinăuntru. Și uite, aici este... e ca o cusătură.

Se aplecă să vadă mai bine și își dădu seama că nu era o cusătură, ci ceva ce semăna cu un sigiliu. Habar n-avea ce este, nici Jake n-ar fi știut, însă Eddie cu siguranță că ar fi recunoscut ariciul velcro. E drept că Susannah *auzise* un cântec închinat acestei chestii: „Prohabul Velcro" urlat de grupul rock Z.Z. Top. Introduse o unghie sub sigiliul acela și trase. Se desfăcu cu un zgomot ca de sfâșiere, dând la iveală un buzunar mic în interiorul genții.

– *Ce e?* întrebă Mia, fascinată fără voie.

– *Să vedem.*

În buzunăraș nu era o piatră, ci o figurină micuță din fildeș, reprezentând o broască-țestoasă. Toate detaliile carapacei fuseseră executate cu deosebită acuratețe, în ciuda unui mic defect, o zgârietură minusculă, ca un semn de întrebare. Capul țestoasei ieșea pe jumătate afară. Ochii ei – niște puncte negre – păreau incredibil de vii. Susannah observă și o fisură pe nasul țestoasei.

– E veche, exclamă ea cu voce tare. Atât de veche.

– *Da*, șopti și Mia.

Simpla atingere a figurinei o făcea pe Susannah să se simtă extraordinar de bine. Să se simtă... *în siguranță.*

– *Vezi Țestoasa,* își zise ea. *Vezi Țestoasa cât e de mare, poartă lumea toată în spinare.* Parcă așa era poezia, nu? Cam așa ceva. Și, desigur, mai era și Grinda pe care mergeau ei spre Turn. Grinda Ursului – Shardik – la unul din capete; și a Țestoasei – Maturin – la celălalt.

Își ridică ochii de la micuțul totem găsit în căptușeala genții la țestoasa de lângă fântână. Cu excepția materialelor din care erau confecționate – cea din scuar era din metal închis la culoare, cu luciri arămii – cele două figurine erau absolut identice până în cele mai mici detalii. Chiar și zgârietura de pe carapace și fisura de pe nas erau aceleași. O clipă își pierdu suflul și simți că i se oprește inima. Străbătea această aventură, zi după zi, condusă de evenimente și de ceea ce Roland se încăpățâna să-i spună ka. Și apoi, se întâmplă așa ceva și ea întrezărește întregul, care o lasă mută de uimire și evlavie. Și simte că există forțe mai presus de capacitatea ei de înțelegere. Unele malefice, ca globul din lădița din lemn de eucalipt. Dar asta... *asta*..

– Uau, oftă prelung cineva.

Se uită și lângă bancă văzu un bărbat ce părea a fi un om de afaceri – ba chiar unul foarte prosper după cât de scump părea costumul de pe el. Traversase scuarul grăbindu-se spre un loc la fel de simandicos ca el, la vreo întâlnire de afaceri, sau la o conferință, poate chiar la sediul ONU, că tot era în apropiere (dacă nu cumva și asta se schimbase în cei treizeci și cinci de ani trecuți de când părăsise ea New Yorkul). Însă acum bărbatul încremenise în fața ei, cu servieta elegantă ținută neglijent într-o mână. Privea fix, cu ochi holbați, la țestoasa din palma lui Susannah, iar gura i se destinsese într-un zâmbet larg și cam tâmp.

– *Ascunde-o!* strigă speriată Mia. *O s-o fure!*

– *Să-ncerce numa'*, răspunse Detta Walker pe un ton relaxat și binedispus. Soarele era sus, pe cer, și ea – toate „componentele" ei – își dădu seama cât de frumoasă era ziua aceasta, făcând, bineînțeles, abstracție de toate cele. Și perfectă. Și splendidă.

– Perfectă și frumoasă și splendidă, spuse omul de afaceri (sau poate că era un diplomat), care uitase cu totul de întâlnirea la care se grăbea. Dar se referea la ziua de iunie sau la țestoasa din fildeș?

La amândouă, își spuse Susannah. Și, dintr-odată, i se păru că înțelege tot ce se întâmplă. Și Jake ar fi înțeles – el ar fi înțeles cel mai bine! Izbucni în râs. Mia și Detta izbucniră și ele în râs înlăuntrul ei. Mia cam fără voie. Iar omul de afaceri, sau diplomatul, râse împreună cu ea.

– Ja, ja, amândouă, spuse bărbatul cu un slab accent scandinav. Ce lucru încântător aveți!

Adică: *Ceh luchu închântăto'!*

Chiar așa *era*. O comoară micuță și absolut încântătoare. Odată ca niciodată, nu cu multă vreme în urmă, Jake Chambers descoperise ceva asemănător. Jake cumpărase de la librăria lui Calvin Tower o carte intitulată *Charlie, Trenulețul Uu-uu* de Beryl Evans. De ce o cumpărase? Pentru că-l chemase la ea. Mai târziu – cu puțin înainte ca Roland și ka-tet-ul lui să ajungă în Calla Bryn Sturgis – numele scriitoarei se schimbase în Claudia y Inez Bachman, transformând-o în membru al tot mai numerosului Ka-Tet al lui Nouăsprezece. Jake ascunsese o cheie în cartea aceea, iar Eddie cioplise o dublură a cheii respective în Lumea de Mijloc. Cheia lui Jake îi vrăjise pe cei care o priviseră, făcându-i ușor de manipulat. Aidoma cheii lui Jake, țestoasa din fildeș avea o dublură; Susannah stătea lângă ea. Întrebarea era dacă țestoasa semăna cu cheia lui Jake și în celelalte privințe.

Judecând după fascinația din privirea scandinavului, Susannah știa că răspunsul era afirmativ. *Dad-a-poc, dad-a-iat-o, a ta-i țestoasa, fato!* Așa o tâmpenie de rimă, că-i veni din nou să râdă în hohote.

Îi zise Miei, *Lasă-mă să mă ocup eu de asta.*

De ce să te ocupi? Nu pricep...

Știu că nu pricepi. Așa că lasă-mă pe mine. În regulă?

Nu așteptă răspunsul Miei. Se întoarse cu un surâs strălucitor spre bărbatul cel elegant, ridicând mâna ca să-i permită să vadă mai bine țestoasa. O trecu dintr-o palmă în alta și observă cum ochii lui o urmăreau, deși capul, cu coama impresionantă de păr alb, nu se mișca deloc.

– Cum te numești, sai? îl întrebă Susannah.

– Mathiessen van Wyck, răspunse bărbatul, rostogolindu-și ochii în orbite, urmărind țestoasa. Sunt consilier al ambasadorului suedez la Națiunile Unite. Soția mea are un amant. Asta mă întristează. Intestinele îmi funcționează din nou regulat, căci ceaiul recomandat de maseuza de la hotel a avut efect, iar acest lucru mă bucură.

O pauză. Apoi:

– *Sköldpadda*[1] ta mă face foarte fericit.

[1] „Broască-țestoasă" (în limba suedeză în original) (n. tr.).

Susannah era fascinată. Dacă i-ar cere omului ăstuia să-și dea jos pantalonii și să-și golească intestinele – cele care funcționau din nou regulat – pe trotuar, ar face-o? Sigur că da.

Aruncă o privire grăbită în jur și nu văzu pe nimeni în apropiere. Iar acesta era un lucru bun, deși credea că se impune să-și rezolve cât mai repede afacerile pe care le mai avea aici. Jake atrăsese mulți oameni cu cheia lui. Iar ei nu-i trebuia una ca asta.

– Mathiessen, începu ea, ai spus...

– Mats, o întrerupse el.

– Cum?

– Spune-mi Mats, dacă vrei. Îmi place mai mult.

– În ordine, Mats. Tu ai spus...

– Știi suedeză?

– Nu, răspunse Susannah.

– Atunci vom vorbi în engleză.

– Da, aș dori...

– Ocup o poziție însemnată, spuse Mats, fără să-și dezlipească ochii de la țestoasă. Mă întâlnesc cu mulți oameni de vază. Mă duc la petreceri și văd femei frumoase îmbrăcate cu rochii de seară.

– Ce palpitant. Mats, vreau să-ți ții gura închisă și s-o deschizi doar atunci când am să te întreb eu ceva. Vrei să faci asta?

Mats închise gura. Ba chiar făcu gestul comic de a-și trage fermoarul peste buze, dar fără să-și dezlipească ochii de la țestoasă.

– Ai pomenit de un hotel. Locuiești la hotel?

– Ja, ja, locuiesc la Hotelul New York Plaza – Park Hyatt, la intersecția dintre First Avenue și 46th Street. În curând voi primi un apartament de serviciu...

Mats păru să-și dea seama că iar vorbește prea mult, și închise gura.

Susannah se gândi iute, ținând țestoasa în dreptul pieptului, unde noul ei prieten o putea vedea foarte bine.

– Ascultă-mă, Mats, auzi ce-ți spun?

– Aud, și ascult cu luare-aminte, doamnă-sai, și mă supun.

Replica aceasta o făcu să tresară, mai ales rostită cu accentul drăgălaș al lui Mats.

– Ai vreun card bancar?

Mats zâmbi mândru.

– Am mai multe. Am American Express, MasterCard şi Visa. Am card Euro-Gold. Am şi...

– Bine, foarte bine. Vreau să te duci la...

Mintea i se goli şi preţ de o clipă nu-şi mai putu aduce aminte numele hotelului.

– ...la Hotelul Plaza-Park şi să iei o cameră. Închiriaz-o pentru o săptămână. Dacă te întreabă, spune-le că este pentru un prieten de-al tău, pentru o prietenă, o doamnă.

Acum îi trecu prin cap un gând extrem de neplăcut. Se afla în New York, în *nordul* Americii, în anul 1999, şi i-ar fi plăcut să creadă că lucrurile merseseră în direcţia cea bună, dar trebuia să se asigure de asta.

– Vei avea neplăceri pentru că sunt negresă?

– Nu, sigur că nu, exclamă el surprins.

– Ia o cameră pe numele tău şi spune-i recepţionerului că în ea va sta o femeie pe nume Susannah Mia Dean. Ai înţeles?

– Ja, ja, Susannah Mia Dean.

Ce mai era? Banii, firește. Îl întrebă dacă are. Noul ei prieten îşi scoase portofelul şi i-l înmână. Susannah continuă să ţină ţestoasa într-o mână, pentru ca suedezul s-o poată vedea, în vreme ce cu mâna cealaltă căută în portofelul elegant, marca Lord Buxton. Găsi un teanc de cecuri de călătorie – cu care n-avea ce face, mai ales din cauza semnăturii lui alambicate – şi vreo două sute de dolari americani în bancnote. Luă banii şi-i puse în geanta Borders în care, până de curând, fuseseră pantofii. Când ridică privirea, descoperi cu spaimă că lângă diplomat se opriseră două fetiţe de vreo paisprezece ani, îmbrăcate în uniformă de cercetaş şi cu rucsacuri pe spate. Se uitau fix la ţestoasă, cu ochi strălucitori şi buzele umede. Îi aminteau lui Susannah de fetele din publicul din studioul emisiunii *Ed Sullivan Show* când fusese invitat Elvis Presley.

– *Suuuuuper*, oftă una dintre ele.

– Foarte tare, fu de acord cealaltă.

– Vedeţi-vă de treaba voastră, fetelor, le sfătui Susannah.

Li se boţiră feţele, căpătând expresii identice ale tristeţii. Parcă erau două gemene din Calla.

– Chiar trebuie? întrebă prima.

– *Da!* exclamă exasperată Susannah.

– Mulțam-sai, zile lungi și nopți senine, îi ură cea de-a doua, cu lacrimi pe obraji.

Și prietena ei începuse să plângă.

– Uitați că m-ați văzut vreodată, strigă Susannah după ele.

Le urmări agitată până când ajunseră pe Second Avenue, îndreptându-se spre centru. Apoi își îndreptă iarăși atenția asupra lui Mats van Wyck.

– Și tu trebuie să-i dai zor, Mats. Tunde-o la hotel și ia o cameră. Zi-le că prietena ta, Susannah, va sosi de îndată.

– Cum adică să „o tund"? Nu înțeleg.

– Adică, grăbește-te.

Îi dădu înapoi portofelul golit de cele două sute de dolari, dorindu-și să fi avut vreme să se uite mai bine la cardurile din plastic și întrebându-se la ce trebuie atât de multe.

– După ce ai rezolvat cu camera, du-te unde ai treabă. Uită că m-ai văzut vreodată.

Acum și Mats începuse să plângă, la fel ca fetițele în uniforme verzi.

– Trebuie să uit și *sköldpadda?*

– Da.

Susannah își aduse aminte de un hipnotizator pe care-l văzuse pe vremuri la televizor, poate chiar la emisiunea *Ed Sullivan Show.*

– Nu mai există nicio țestoasă pentru tine, dar ai să te simți excelent tot restul zilei, auzi ce-ți spun? Ai să te simți...

Expresia *de milioane* probabil că nu însemna mare lucru pentru el. Și, din câte își închipuia ea, un milion de coroane suedeze nu i-ar fi ajuns nici pentru frizer.

– Ai să te simți ca și cum tu ai fi ambasadorul Suediei. Și n-ai să te mai necăjești din cauza amantului nevestei tale. La dracu' cu el, bine?

– Ja, la dhacu cu *han*, la dhacu cu el! strigă Mats plângând și surâzând totodată.

Surâsul acela era de o naivitate splendidă, deopotrivă bucurând-o și întristând-o pe Susannah. Își dorea să mai poată face ceva pentru Mats van Wyck.

– Și intestinele tale?

– Ja?

– Vor funcționa perfect tot restul vieții tale, spuse ea ridicând țestoasa. De obicei când te duci la toaletă, Mats?

– Cha' după mic dejun.

– Atunci așa rămâne. Tot restul vieții tale. Doar dacă n-ai vreo treabă mai importantă. Dacă te grăbești la vreo întâlnire, spune... mmm... spune *Maturin* și o să-ți treacă avântul până în ziua următoare.

– Maturin.

– Exact. Acum, du-te.

– Pot să iau *sköldpadda* cu mine?

– Nu, nu poți. Du-te.

Bărbatul dădu să plece, dar se opri și se uită la ea. Deși avea obrajii uzi de lacrimi, expresia îi era șugubeață, nițeluș vicleană.

– Poate că ar trebui s-o iau eu, zise el. Poate că mi se cuvine pe drept.

Ia încearcă, față palidă vru să spună Detta Walker, dar Susannah – care acum se simțea la comanda acestei triade sonate, cel puțin pentru moment – îi închise gura.

– De unde ți-a venit ideea asta, prietene? Spune-mi, rogu-te.

Expresia vicleană rămase la locul ei. *Nu lua la mișto un mișto car*, zicea ea. Sau așa i se părea lui Susannah că ar zice.

– Mats, Maturin, spuse el. Maturin, Mats. Pricepi?

Susannah pricepea. Vru să-i spună că-i doar o simplă coincidență, dar un gând îi trecu prin minte: *Calla, Callahan.*

– Înțeleg. Dar *sköldpadda* nu este a ta. Nici a mea nu este.

– Dah a cui?

Plângăreț.

Și, înainte ca rațiunea s-o oprească (sau măcar s-o cenzureze), Susannah rosti adevărul pe care-l cunoștea cu sufletul și cu inima ei:

– Aparține Turnului, sai. Turnul Întunecat. Și acolo o voi duce, dacă așa va fi vrerea lui ka.

– Zeii fie cu tine, doamnă-sai.

– Și cu tine, Mats. Zile lungi și nopți senine.

Îl urmări pe diplomatul suedez cu privirea, apoi se uită la țestoasa din fildeș.

– Ce chestie!

Pe Mia n-o interesa țestoasa; pentru ea nu conta decât un singur lucru. *Și hotelul ăsta,* spuse ea. *Acolo vom găsi un telefon?*

3

Susannah-Mia puse țestoasa în buzunarul jeanșilor și se sili să mai aștepte încă douăzeci de minute pe banca din scuar. Timpul acesta și-l petrecu admirându-și picioarele cele noi (habar n-avea cui aparțineau ele, dar erau frumoase) și mișcându-și degetele cele noi înăuntrul noilor ei pantofi

(furați).

o dată închise ochii și își imagină camera de control din Dogan. Se aprinseseră mai multe luminițe de alarmă, iar mașinile de sub podea duduiau și mai tare, dar acul indicator de pe cadranul pe care scria **SUSANNAH-MIO** abia dacă intrase în zona galbenă. Așa cum se așteptase, apăruseră crăpături în dușumea, dar deocamdată nu păreau foarte serioase. Situația nu era nemaipomenită, dar bănuia că nu le va face probleme în viitorul imediat.

Ce mai aștepți? vru să știe Mia. *De ce stăm aici și nu facem nimic?*

Îi las timp suedezului să-și termine treaba la hotel și să dispară, răspunse Susannah.

Și când i se păru că diplomatul avusese suficient timp la dispoziție ca să se achite de sarcină, își adună bagajele, se ridică, traversă Second Avenue și porni pe 46th Street spre Hotelul Plaza-Park.

4

Holul hotelului era inundat de lumina plăcută a după-amiezii, reflectată în colțarele din sticlă verde. Susannah nu mai văzuse niciodată o încăpere mai frumoasă – în afară de sala principală a Catedralei Sf. Patrick. Dar avea și un aer straniu.

Pentru că este din viitor, își explică ea.

Și numai Dumnezeu putea spune câte semne ale viitorului existau în jur. Mașinile erau mai mici și diferite de cele din timpul ei. Multe din tinerele pe care le întâlnise de-a lungul drumului spre hotel aveau burțile dezgolite și bretelele sutienelor la vedere. Susannah observă acest din urmă fenomen de cinci, șase ori până când să se convingă de faptul că era vorba despre un capriciu bizar al modei, iar nu despre o neglijență. În zilele ei, femeia căreia i se vedea breteaua de la sutien (sau tivul furoului, *zăpadă la sud*, cum se spunea pe atunci) s-ar fi repezit în cea mai apropiată toaletă publică și și-ar fi corectat vestimentația. Cât despre chestia cu buricul despuiat...

Doar pe plajă ai fi scăpat să nu te aresteze pentru expunere indecentă, își zise ea. *Mie-n sută.*

Însă ceea ce o impresionă cel mai tare, neputând să-și explice senzația, era orașul însuși, care părea *mai mare*. Bubuia și zbârnâia de jur împrejur. Vibra. Aerul pe care îl inspira avea parfumul lui unic. Femeile care își așteptau taxiurile în fața hotelului (cu sau fără bretele la vedere) nu puteau fi decât newyorkeze; portarii (nu unul, ci doi) care chemau taxiurile nu puteau fi decât portari din New York; taximetriștii (fu uluită să vadă cât de mulți erau din alte rase, ba chiar observă un *turban* pe capul unuia) nu puteau fi decât taximetriști din New York. Însă toate astea erau atât de... atât de altfel. Lumea mersese mai departe. Și avea sentimentul că New Yorkul ei, acel New York din 1964, făcea parte din divizia secundă. Iar acesta de acum era în liga profesionistă.

Se opri o clipă în mijlocul holului, scoase țestoasa din buzunar și încercă să se orienteze. În stânga se afla salonul. Acolo stăteau la șuetă două femei. Susannah le privi lung, nevenindu-i să creadă cât de scurte le erau fustele (ha, ha, ha, despre *care* fuste vorbești?). Și nu erau nici adolescente, nici studente; femeile acestea trecuseră binișor de treizeci de ani (deși, la fel de bine, ar fi putut spune că trecuseră de *șaizeci*, cine știe ce progrese științifice s-or fi făcut în ultimii treizeci și cinci de ani).

La dreapta era un magazin de suvenire. Undeva, în penumbrele din spatele lui, un pian intona un cântec (în sfârșit!) cunoscut – „Night and Day" – iar Susannah știa că, dacă s-ar fi îndreptat spre locul de unde venea muzica, ar fi găsit o mulțime de fotolii din piele, o mulțime de sticle cu șampanie și un domn distins, cu sacou alb, care ar fi fost extrem de bucuros să-i toarne

în pahar, chiar dacă era doar mijlocul *după-amiezii*. Iar gândul acesta îi provocă un sentiment de imensă ușurare.

Chiar în față se afla recepția, iar în spatele biroului era cea mai exotică femeie pe care o văzuse Susannah vreodată în viața ei. Un amalgam de rasă albă, rasă neagră și rasă galbenă. În 1964 o asemenea persoană ar fi fost numită „corcitură", indiferent cât de frumoasă ar fi fost ea. În 1999, fusese îmbrăcată cu un taior extrem de elegant și proptită la recepția unui mare hotel de cinci stele. O fi fost tot mai șubred Turnul Întunecat, își spuse Susannah, și sigur că lumea merge mai departe, dar superba recepționeră era dovada clară (dacă mai era nevoie de vreuna) a faptului că nu se prăbușea chiar *totul*, și nu mergea chiar *totul* în direcție greșită. Femeia aceea discuta acum cu un client care se plângea de factura pentru filmele cu circuit intern, ce o mai fi fost și asta.

– *Nu-ți bate capul*, își zise din nou Susannah. *E science-fiction, așa cum era și Orașul Lud. Cel mai bine ar fi s-o lași moartă.*

– *Nu-mi pasă ce este*, spuse Mia. *Vreau să ajung lângă un telefon. Vreau să mă îngrijesc de fătul meu.*

Susannah trecu pe lângă un afiș pus pe un trepied, dar se întoarse să-l citească mai atent.

DIN DATA DE 1 IULIE 1999
HOTELUL NEW YORK PLAZA – PARK HYATT
SE VA NUMI HOTELUL REGAL U.N. PLAZA
ALT MARE PROIECT AL COMPANIILOR
SOMBRA/NORTH CENTRAL!

Își spuse: *Sombra, la fel ca în Complexul Rezidențial de Lux „Golful Țestoasei"... care n-a mai fost construit. Și North Central ca în North Central Positronics. Interesant...*

Țeasta îi fu străbătută brusc de un spasm dureros. Spasm? La dracu', o suliță. Și știa foarte bine cine o trimisese. Mia, pe care n-o interesa câtuși de puțin nici Corporația Sombra, nici North Central Positronics, nici măcar Turnul Întunecat, începuse să-și piardă răbdarea. Iar Susannah știa că trebuie să-i schimbe atitudinea asta, sau, cel puțin, să încerce. Miei nu-i mai păsa de absolut nimic

altceva în afară de fătul ei, dar dacă voia să și-l *păstreze*, trebuia să-și lărgească puțin perspectiva.

– *O să ți se-ncontreze la fiecare pas,* zise Detta Walker, pe un ton răutăcios și dur, dar binedispus. *Știi asta, fato, nu?*

Știa.

Susannah așteptă până când bărbatul de la recepție termină de explicat cum comandase din greșeală un film *porno* (?), și cum n-ar avea nimic împotrivă să-l plătească atâta vreme cât nu figura pe factura camerei. Apoi, cu inima bătându-i cu putere în piept, se apropie și ea de recepționeră.

– Cred că prietenul meu, domnul Mathiessen van Wyck, a rezervat o cameră pentru mine, spuse ea.

Observă cum frumusețea de la recepție îi studia cu dezaprobare manierată bluza pătată și izbucni într-un râs nervos.

– Abia aștept să fac un duș și să mă schimb. Am avut un accident micuț. La masă.

– Da, doamnă. Să verific.

Femeia se întoarse spre ceva ce semăna cu un ecran mic de televizor, la care era atașată o mașină de scris. Apăsă câteva butoane, se uită la ecran, apoi spuse:

– Susannah Mia Dean. Corect?

Adevăr grăiești, mulțumescu-ți au fost vorbele pe care Susannah le înghiți la iuțeală.

– Da, așa este.

– Îmi puteți arăta un document de identitate?

Preț de o clipă Susannah rămase fără grai. Apoi scoase o Oriza din traista de papură, având grijă s-o țină de partea boantă. Își aduse aminte ce-i spusese Roland lui Wayne Overholser, marele moșier din Calla: *Noi vindem plumbi.* Rizele nu erau gloanțe din plumb, dar cu siguranță aveau aceeași menire.

– Mulțumită? întrebă ea amabilă.

– Ce... începu să spună frumoasa recepționeră, apoi amuți privind de la farfurie la țestoasă.

Ochii i se făcură mari și sticloși. Buzele, acoperite cu un luciu de o nuanță interesantă de roz (lui Susannah i se părea că seamănă mai degrabă cu nuanța unei acadele decât cu cea a unui ruj), i se întredeschiseră. Iar printre ele ieși un susur ușor: *ohhhhhhh...*

– Acesta este permisul meu de conducere, zise Susannah. Vezi?

Din fericire, nu era nimeni în jur, nici măcar un băiat de serviciu. Oaspeții care își predaseră camerele se aflau pe trotuar, în fața hotelului, luptându-se să pună mâna pe un mijloc de transport; aici, înăuntru, domnea o atmosferă amorțită. Din barul de dincolo de magazinul cu suvenire, „Night and Day" cedase locul unei variante mai tărăgănate și mai introspective a melodiei „Stardust".

– Permisul de conducere, fu de acord recepționera cu același oftat uimit.

– Așa vezi. Trebuie să-ți notezi ceva?

– Nu... domnul Van Wyck a rezervat camera... nu trebuie decât să... să vă verific... îmi dați voie să ating țestoasa, doamnă?

– Nu, îi răspunse Susannah, iar recepționera începu să plângă.

Susannah înregistră amuzată acest fenomen. Nu-i venea să creadă că a reușit să facă atât de mulți oameni să plângă de la dezastruosul ei recital de vioară (primul și ultimul din viață) de la vârsta de doisprezece ani.

– Nu, n-am voie s-o ating, hohotea acum dezlănțuită recepționera. Nu, nu, n-am voie, n-am voie s-o ating, of, Discordia, n-am voie...

– Termină, nu te mai smiorcăi, o repezi Susannah, iar recepționera se potoli imediat. Dă-mi cheia, te rog.

În loc de cheie, eurasiatica îi întinse un plic cu o cartelă din plastic. În interiorul plicului – probabil pentru a nu fi la vederea prezumptivilor hoți – era trecut numărul camerei: 1919. Fapt care n-o miră absolut deloc pe Susannah. Pe de altă parte, firește, pe Mia o durea exact undeva de numărul acesta.

Simți o slăbiciune în picioare. Se clătină puțin. Ridică o mână (cea cu „permisul de conducere") ca să-și recapete echilibrul. O clipă se gândi cu groază că se va da de-a dura pe jos, apoi totul reveni la normal.

– Doamnă? se interesă recepționera părând vag – *foarte* vag – îngrijorată. Vă simțiți rău?

Se întrebă: *Ce mama mă-sii s-a întâmplat?* O, dar știa mult prea bine. Mia era cea cu picioare, *Mia.* Susannah preluase conducerea acestui autobuz, trupul lor comun, doar de la întâlnirea cu dragul de Nu-Pot-Să-Iau-Și-*Sköld-padda*-Cu-Mine, iar trupul revenea la starea lui anterioară de fără-picioare-sub-genunchi. Aiurea, dar perfect adevărat. Trupul ei o trăda, redevenind Susannah.

Vino-ncoace, Mia. Treci la comandă.

Nu pot. Încă nu. Când vom fi doar noi două.

Iisuse Hristoase, Susannah recunoscu tonul acesta, îl recunoscu foarte bine. Scârba era *rușinoasă.*

Se adresă recepționerei:

– Ce-i chestia asta? Asta-i cheia?

– Păi – desigur, sai. Cu cartela aceasta puteți folosi liftul și puteți deschide ușa camerei dumneavoastră. O introduceți în fantă în direcția indicată de săgeată. O scoateți cu o mișcare bruscă. Când lumina se face verde, puteți intra. Am în jur de opt mii de dolari aici. Vi-i dau pe toți în schimbul lucrușorului acela drăgălaș, vi-i dau pe toți pentru țestoasa dumneavoastră, pentru *sköldpadda* dumneavoastră, *tortuga* dumneavoastră, *kavvit*[1]...

– Nu, zise Susannah și se clătină iarăși.

Se prinse de muchia biroului. Nu mai avea deloc echilibru.

– Acum am să mă duc în cameră.

Intenționase să treacă mai întâi prin magazinul de suvenire și să cheltuiască din banii lui Mats pe o cămașă curată, bineînțeles dacă aveau așa ceva la vânzare. Însă bluza curată va trebui să mai aștepte. *Totul* va trebui să mai aștepte.

– Bine, sai.

Gata cu *doamnă*. Țestoasa își țesea vraja în jurul ei. Astupând prăpastia dintre lumi.

– Ai să uiți că m-ai văzut, da?

– Da, sai. Să anunț la centrala telefonică să nu fiți deranjată?

Mia protestă. Susannah n-o băgă în seamă.

– Nu, nu este cazul. Aștept un telefon.

– Cum doriți, sai.

Cu ochii la țestoasă. Numai la țestoasă.

– Vă dorim ședere plăcută la Plaza-Park. Doriți să chem un hamal să vă ajute cu bagajele?

Ți se pare că aș avea nevoie de ajutor cu căcățelele astea? vru să intervină Detta, dar Susannah doar clătină din cap, fără vreun cuvânt.

– Cum doriți.

---

[1] „Țestoasă" în limba spaniolă, respectiv în hindi (n. tr.).

Dădu să plece, însă cuvintele recepționerei o întoarseră la iuțeală.

– În curând vine și Regele, cu Ochiul lui.

Șocată, Susannah rămase cu gura căscată. Simți cum i se face pielea de găină. Chipul încântător al recepționerei rămase calm. Ochii ei negri fixați pe țestoasa din fildeș. Buzele întredeschise, umede și de la salivă, nu numai de la ruj. *Dacă mai întârzii pe aici,* își zise Susannah, *va începe să bălească.*

Sigur că își dorea să afle mai multe despre Rege și Ochiul acestuia – în fond, era și problema ei – și ar fi putut s-o facă, deoarece ea era cea sinceră, ea era la cârmă, însă se clătină din nou pe picioare și își dădu seama că nu poate... decât dacă nu cumva ar fi vrut să meargă de-a bușilea spre lift, cu cracii goi ai jeanșilor târându-i-se în urmă. *Poate mai târziu,* își spuse, știind că era prea puțin probabil; evenimentele se precipitau acum.

Traversă holul, încercând să-și mascheze șovăiala mersului. În urma ei, recepționera spuse pe un ton de regret politicos, nimic mai mult:

– Când va veni Regele și se va prăbuși Turnul, toate lucrurile drăgălașe vor fi distruse, sai. Și nu va mai fi nimic altceva decât un întuneric nepătruns și nu se va mai auzi nimic altceva decât urletele Discordiei și zbieretele *can-toi*-lor, căutătorilor.

Susannah nu-i răspunse. Pielea i se zburlise și pe ceafă și simțea cum o strânge scalpul. Picioarele (picioarele *străine*) începuseră să-i amorțească. Dacă s-ar fi uitat în jos, la ele, ar fi putut, oare, vedea cum pielea i se face transparentă? Ar fi putut vedea cum îi curge sângele prin vene, roșu aprins în jos, mai închis și secătuit înapoi spre inimă? Ar fi putut vedea împletiturile fibrelor musculare?

Da.

Își puse Oriza înapoi în traistă și apăsă butonul ascensorului, rugându-se ca măcar una dintre cele trei uși să se deschidă înainte ca ea să se prăbușească. Pianistul trecuse la „Stormy Weather".

Se deschiseră ușile liftului din mijloc. Susannah-Mia se urcă și apăsă butonul marcat cu 19. Ușa se închise, dar cabina nu se mișcă din loc.

– *Cartela din plastic,* își aduse ea aminte. *Trebuie să folosesc cartela.*

Descoperi fanta și introduse cartela având grijă la direcția indicată de săgeți. De data aceasta, când apăsă pe 19, numărul se aprinse. O clipă mai târziu, fu împinsă cu brutalitate la o parte când *se înființă* Mia.

Cu un soi de ușurare istovită, Susannah se lăsă la fundul propriei minți. Așa, foarte bine, să mai conducă și altcineva autobuzul ăsta. Simți cum picioarele îi redevin concrete, iar asta îi era îndeajuns pentru moment.

5

O fi fost Mia străină pe tărâm străin, dar învăța repede. Odată ajunse la etajul nouăsprezece, ea găsi imediat săgeata indicând spre camerele 1911–1923 și se îndreptă sprintenă spre numărul 1919. Mocheta, groasă, verde și delicios de moale, șoptea blând sub pantofii ei

(lor)

furați. Introduse cartela, deschise ușa și intră. Era o cameră dublă. Pe unul din paturi puse bagajele, se uită în jur fără prea mult interes, apoi rămase cu privirea ațintită asupra telefonului.

– *Susannah!* Nerăbdătoare.

– *Ce vrei?*

– *Cum îl faci să sune?*

Susannah izbucni într-un hohot sincer de râs.

– *Iubițico, nu ești prima care întreabă* asta, *crede-mă. Și nici a mia sau a milioana. Va suna sau nu va suna. Atunci când va vrea. Între timp, ce-ar fi să te uiți în jur. Vezi dacă găsești un loc unde să-ți pui bagajele.*

Se așteptă la o altercație, dar nu avu parte de așa ceva. Mia colindă prin cameră (fără să se obosească să tragă draperiile, cu toate că Susannah și-ar fi dorit nespus de mult să vadă orașul de la această înălțime), aruncă o privire în baie (somptuoasă, cu chiuvetă din marmură și cu oglinzi peste tot), apoi se uită în dulap. Pe unul din rafturi, alături de câțiva saci din plastic pentru curățătorie, se afla un seif. Sprijinită de el era o foaie de hârtie cu instrucțiuni de folosire, pe care, însă, Mia nu putea să le citească. Roland se confruntase cu probleme asemănătoare din când în când, cauzate de diferența dintre alfabetul limbii engleze și literele Vorbirii Nobile din Lumea Dinăuntru. Dar Susannah știa că dificultățile Miei erau mult mai simple; chiar dacă cea care o răpise se pricepea la numere, era evident că mama fătului nu știa să citească.

Și atunci *se înființă* Susannah, dar nu până la capăt. Preț de o clipă, privi prin două perechi de ochi la două foi de hârtie scrise, și atât de ciudată era senzația aceasta, încât i se făcu greață. Apoi imaginile se contopiră, devenind una, și putu să citească mesajul:

ACEST SEIF ESTE DESTINAT BUNURILOR PERSONALE.
CONDUCEREA HOTELULUI PLAZA-PARK HYATT
NU-ȘI ASUMĂ RESPONSABILITATEA PENTRU ACESTE OBIECTE.
BANII ȘI BIJUTERIILE TREBUIE DEPUSE ÎN SEIFUL HOTELULUI.
PENTRU INTRODUCEREA CODULUI TASTAȚI PATRU CIFRE
ȘI APĂSAȚI TASTA ENTER.
PENTRU DESCHIDERE, TASTAȚI CELE PATRU CIFRE ALE CODULUI
ȘI APĂSAȚI TASTA OPEN.

Susannah se retrase și o lăsă pe Mia să aleagă cele patru numere. Acestea se întâmplară a fi un unu și trei de nouă. Anul în curs și una din primele combinații pe care le-ar fi încercat un spărgător. Dar, măcar, nu era numărul camerei. În plus, erau cifrele *corecte.* Cifre ale puterii. Un *sigul.* Și amândouă știau asta.

După ce-l programă, Mia încercă ușa seifului. Închisă. Apoi urmă instrucțiunile pentru a-l deschide. Dinăuntru se auzi un zbârnâit și ușița se deschise. Puse înăuntru geanta roșu deschis cu PISTELE DIN MANHATTAN – lădița intră fără probleme – apoi traista cu farfuriile Oriza. Închise și încuie ușa seifului, o încercă și dădu mulțumită din cap. Geanta în care fuseseră pantofii se afla încă pe pat. Scoase din ea teancul de bancnote pe care îl îndesă în buzunarul drept din față al jeanșilor, alături de țestoasa din fildeș.

– *Trebuie să-ți iei o bluză curată,* îi aduse aminte Susannah oaspetelui ei nepoftit.

Mia, fiică a nimănui, nu-i răspunse. Nu mai putea ea de cămăși, murdare ori curate. Mia se uita fix la telefon. Pentru moment, fiindu-i întârziat travaliul, nu-i păsa decât de telefon și de nimic altceva.

– *Acum vom sta de vorbă, vom sta la palavre,* spuse Susannah. *Mi-ai promis și ai să te ții de promisiunea asta. Dar nu în sala de ospețe.* Se cutremură. *Undeva în aer liber, rogu-te. Sala aia de ospețe pute a moarte.*

Mia nu comentă. Susannah avu vaga senzație că femeia aceea cotrobăia prin arhiva aducerilor-aminte – examinând, respingând, examinând și respingând din nou – până găsi ceva folositor.

– *Cum ajungem acolo?* întrebă ea cu nepăsare.

Negresa, în care acum erau două femei (iarăși) se așeză pe unul dintre paturi cu mâinile în poală.

– *Ca și cum am merge cu o sanie*, spuse Susannah. *Eu împing, tu cârmești. Și ai grijă, Susannah-Mio, să-mi răspunzi cinstit, dacă vrei să cooperez.*

– *Așa voi face*, zise cealaltă. *Dar să nu te aștepți să-ți și placă ce am să-ți spun. Sau să înțelegi.*

– *Ce vrei să...*

– *Nu contează! Zei ai mei, n-am mai cunoscut pe* cineva *care să pună atâtea întrebări! Timpul trece! Când va suna telefonul, discuția noastră va înceta! Așa că, dacă tot mai vrei să vorbim...*

Susannah n-o lăsă să termine. Închise ochii și se lăsă pe spate. Niciun pat nu-i opri căderea. Se prăbușea de-a binelea, se prăbușea prin spațiu. Auzi, slab și din depărtare, larma clopotelor din portal.

Și iar o luăm de la capăt, își spuse ea. Apoi: *Te iubesc, Eddie.*

STROFĂ: *Hai, commala, haide-acum*
Traiul nostru este bun
Când privim Discordia
Iar Luna Demonului îi cântă melodia.

ANTISTROFĂ: *Haide-hai, commala,*
Umbrele se ridică alandala!
Admiri lumea și prin lume pășești
Beat de fericire că trăiești.

STANȚA VI

FORTĂREAȚA

1

Și brusc se prăbuși înapoi în propriu-i trup, iar senzația aceasta trezi la viață o amintire de o strălucire orbitoare: Odetta Holmes, la vârsta de șaisprezece ani, așezată pe marginea patului sub razele soarelui, doar cu combinezonul pe ea și punându-și ciorapii din mătase. Cât dură această amintire, nările îi palpitară simțind parfumul White Shoulders și aroma săpunului Pond's Beauty. Săpunul mamei ei și parfumul mamei ei pe care îl împrumutase pentru că ajunsese la vârsta când îi era îngăduit să se parfumeze. Își spuse: *Balul de Primăvară! Și eu mă duc cu Nathan Freeman!*

Și gata, amintirea dispăru la fel de brusc cum venise. Aroma dulce de săpun fu înlocuită de adierea proaspătă și rece (dar umedă și, prin urmare, neplăcută) a vântului nopții. Și nu-i mai rămase decât senzația, atât de bizară, atât de perfectă, că intra într-un corp nou, așa cum piciorul intră într-un ciorap lung pe care ți-l întinzi bine peste gambe și peste genunchi.

Deschise ochii. Vântul răbufni, suflându-i praful în față. Se feri strâmbându-se și ridicând mâna, ca și cum ar fi vrut să pareze o lovitură.

– Aici! se auzi o voce de femeie.

Deloc vocea la care se aștepta Susannah. Deloc stridentă, deloc triumfătoare, deloc croncănitoare.

– Aici, la adăpost de vânt!

Ridică ochii și văzu o femeie înaltă și atrăgătoare care îi făcea cu mâna. Rămase șocată văzând-o pentru prima dată pe Mia în carne și oase, pentru că mama fătului era *albă*. Se pare că personalitatea Odettei avea acum și o latură

caucaziană care, fără doar și poate, irita la maximum susceptibilitatea rasistă a Dettei Walker.

Cât despre ea, era din nou oloagă și stătea într-un fel de șaretă rudimentară, proptită de un crenel al unui parapet scund. Privi în jur la cea mai fioroasă, cea mai hidoasă întindere de pământ pe care o văzuse vreodată în viața ei. Formațiuni imense de stânci ciopârțeau cerul înghesuindu-se spre orizont. Luceau precum niște oseminte nepământene sub încrâncenarea unei semiluni demente. În jurul rânjetului lunar ardeau miliarde de stele ca niște țurțuri de gheață. O cărare îngustă șerpuia printre stâncile cu muchii sfărâmate și crevase căscate. Privind-o, Susannah își spuse că orice grup de oameni ar fi avut îndrăzneala s-o străbată ar fi trebuit să meargă în șir indian. *Și să aibă multe provizii cu ei. Căci nu sunt ciuperci pe marginea drumului pe care să le culeagă; și nici măceșe.* Și în zare – stins, dar veninos – se aprindea și se stingea o lumină purpurie a cărei sursă se afla undeva dincolo de linia orizontului. *Inima trandafirului*, își zise ea. *Ba nu, nu-i asta. E vatra Regelui.* Cuprinsă de o fascinație îngrozită și neputincioasă, rămase cu privirea ațintită asupra pulsațiilor mohorâte de lumină. Se încordează... și slăbește. Se aprinde... și se stinge. O infecție ce se pregătește să ia în stăpânire cerul.

– Vino încoace, Susannah din New York, o chemă Mia.

Purta un șal gros și o pereche de pantaloni trei sferturi, din piele. Fluierele picioarelor îi erau pline de bube și zgârieturi. Era încălțată cu sandale din piele cu talpă groasă.

– Căci Regele te poate fermeca și de la distanță. Ne aflăm pe latura Discordia a Castelului. Vrei să-ți pui capăt vieții în spinii de la poalele zidului? Dacă intri sub vraja lui, iar el îți spune să sari, exact asta vei face. Și pistolarii tăi tiranici nu sunt aici să-ți sară în ajutor. Nu, nu sunt. Ești pe cont propriu. Chiar așa.

Susannah încercă să-și dezlipească privirea de la strălucirea aceea pulsândă. Dar nu reuși, iar panica îi inundă mintea

(dacă intri sub vraja lui, iar el îți spune să sari)

și o înșfăcă de parcă ar fi fost o lamă de cuțit cu care să-și străpungă neclintirea îngrozită. O clipă nu se întâmplă absolut nimic. Apoi se aruncă spre spate cu atât de multă putere, încât fu nevoită să se apuce cu mâinile de marginile căruței rablagite ca să nu se prăbușească printre bolovanii de pe jos.

Vântul se dezlănțui din nou, aruncându-i pe obraji și în păr pulbere de stâncă și pietriș, părând a-și bate joc de ea.

Însă acea atracție... vrajă... *glammer*... , sau ce-o fi fost, dispăruse.

Se uită la brișcă (așa îi spunea fără să știe dacă este sau nu denumirea corectă) și înțelese din prima cum funcționează. Foarte simplu. N-avea nevoie de vreun catâr care s-o tragă, *ea* era catârul. Cât de departe i se părea acum scaunul acela drăgălaș pe care îl găsiseră în Topeka. La ani-lumină distanță erau acum picioarele acelea puternice care o duseseră din scuar la hotel. O, Doamne, ce dor îi era să aibă picioare.

Dar trebuie să te descurci cu ce ai.

Apucă roțile din lemn ale șaretei, se încordă, nu reuși să le facă să se miște, se încordă și mai tare. Tocmai când ajunsese la concluzia că va trebui să se dea jos și să se umilească mergând de-a bușilea până la locul în care aștepta Mia, roțile se puseră în mișcare cu un vaier neuns. Căruța hodorogi spre Mia, care stătea în spatele unei coloane scunde din piatră. Erau multe coloane din acestea acolo, înșiruite de-a lungul unei curbe. Susannah își spuse că pe vremuri (înainte ca lumea să meargă mai departe) în spatele lor se ascundeau arcașii în vreme ce oastea inamică trăgea cu săgeți sau cu catapulte incendiare, sau cum le-o fi chemat. Iar în pauzele dintre atacuri, ieșeau la iveală și trăgeau și ei. Cât să fi fost de atunci? Ce lume *era* aceasta? Cât de aproape era ea de Turnul Întunecat?

Susannah credea că era aproape, foarte aproape.

Manevră căruța greoaie și încăpățânată care vocifera scârțâind prelung și se uită la femeia înfășurată în șal, rușinată că rămăsese fără suflare după nici zece metri. Dar nu se putea abține să nu gâfâie. Trase adânc în piept aerul umed și pietros. Coloanele – parcă li se spunea merloane, sau cam așa ceva – se aflau în dreapta ei. La stânga era o baltă de întuneric înconjurată de ziduri surpate. În partea cealaltă, dincolo de zidul exterior, se înălțau două turnuri. Unul dintre acestea avea un aspect năruit de fulger sau de vreo explozie puternică.

– Locul ăsta unde ne aflăm este fortificația, îi explică Mia. Bastionul Castelului din Genune, cunoscut odinioară sub numele de Castelul Discordia. Ai zis că vrei la aer. Sper că-ți este pe plac aici, așa cum se spune în Calla, de care suntem foarte departe, Susannah. Suntem în adâncul Lumii de Capăt, în apropiere de locul în care se va sfârși călătoria ta, într-un mod sau altul.

Făcu o pauză și continuă:

– Aproape sigur într-un mod nefericit. Dar nu-mi pasă nici cât negru sub unghie, nu, nu-mi pasă, căci eu sunt Mia, fiică a nimănui și mamă a unuia. Mie nu-mi pasă de nimic altceva decât de fătul meu. Fătul meu îmi este îndeajuns, așa să știi! Vrei să stai la palavre? Foarte bine. O să-ți spun tot ce știu și voi fi sinceră cu tine. De ce n-aș fi? Cu ce m-ar afecta asta?

Susannah privi în jur. Când ajunse cu fața spre centrul castelului – spre ceea ce ea presupunea a fi fost curtea –, simți duhoare de putregai vechi. Mia surâse când o observă cum strâmbă din nas.

– O, da, au dispărut de mult, și sunt mute mașinile lăsate în urma lor, însă mirosul morții lor persistă, nu ți se pare? Așa se întâmplă mereu. Întreabă-ți prietenul, pistolarul, *adevăratul* pistolar. El știe, căci a avut parte de multă moarte în jur. Mult rău a făcut, Susannah din New York. Păcatele tuturor lumilor îi atârnă de gât ca un hoit în putrefacție. Dar a ajuns prea departe cu setea lui neostoită de a atrage atenția celor mari asupra lui. Va fi distrus, sigur că da, la fel și cei ce-i stau alături. În pântecele meu îi port osânda și nici că-mi pasă.

Își ridică bărbia semeț în lumina stelelor. Sânii îi fremătau sub șal... și Susannah observă că burta îi crescuse. În lumea aceasta Mia arăta într-adevăr însărcinată. De fapt, părea gata-gata să plesnească.

– Haide, întreabă ce ai de întrebat, o îndemnă Mia. Doar să ții minte că noi două existăm și în lumea cealaltă, cea în care împărțim același trup. Acolo stăm întinse pe patul din han, ca și cum am dormi... însă nu dormim, nu-i așa, Susannah? Nu, sigur că nu. Iar când va suna telefonul, când vor suna prietenii mei, vom părăsi locul acesta și ne vom duce la ei. Dacă până atunci îți voi fi răspuns la toate întrebările, bine. Dacă nu, la fel de bine. Haide, întreabă-mă. Sau... nu cumva nu ești pistolar?

Buzele i se strâmbară într-un zâmbet batjocoritor. Se obrăznicea acum. Da, acum era chiar prea obraznică, își zise Susannah. Prea mult tupeu pentru cineva care nu știa cum să ajungă de pe 46th Street pe 47th în lumea în care se vor întoarce.

– Deci, *trage!* Ca să zic așa.

Susannah se mai uită o dată în abisul întunecat unde se afla inima castelului, cu temnițe și arene de turniruri, cu turnuri de pază și cameră de tortură,

cu Dumnezeu mai știe ce anume. Cunoștea unele din denumirile acestea pentru că urmase un curs de istorie medievală cu mult, foarte mult timp în urmă. Cu siguranță că acolo jos, pe undeva, se afla și o sală de ospețe, una pe care ea însăși o aprovizionase cu mâncare o vreme. Însă acum se terminaseră zilele ei de catering. Și avea sentimentul că va descoperi singură sala aceea dacă Mia o va împinge în gol.

Se gândi să înceapă cu o întrebare relativ ușoară.

– Dacă acesta este Castelul din Genune, unde e genunea? Că nu văd decât o întindere de pământ acoperită de stânci. Și strălucirea aceea purpurie de la orizont.

Părul Miei, perfect întins, mătăsos, lung până la umeri, deloc ca al lui Susannah, flutura în vântul nopții. Întinse mâna spre zidul de dincolo de prăpastia cea întunecată, acolo unde erau turnurile, iar fortificația șerpuia mai departe.

– Acesta este donjonul interior, spuse ea. Dincolo de el se află orașul lui Fedic, pustiu acum. Toți cei de acolo au murit acum mai bine de o mie de ani din cauza Morții Roșii. Dincolo de...

– Moartea Roșie? exclamă Susannah, uluită (și speriată fără să vrea). Moartea Roșie a lui *Poe?* Ca în poveste?

Și de ce nu? Doar rătăciseră deja prin ținutul lui Oz, descris de L. Frank Baum. Ce mai urma acum? Iepurele Alb și Regina de Cupă?

– Nu am de unde știi asta, domnița mea. Tot ce-ți pot spune e că dincolo de orașul pustiu este zidul exterior, iar dincolo de zidul exterior se află marea crăpătură în scoarța pământului, plină cu monștri care te ispitesc și care te înșală și care se înmulțesc și urzesc planuri de evadare. Odinioară a existat un pod pe deasupra, dar s-a prăbușit de mult. „În vremuri imemoriale“, cum se zice. Doar o privire să arunci ororilor de acolo, și îți pierzi mințile pe loc, dacă ești un om obișnuit.

Catadicsi să-i arunce și ea o privire lui Susannah. Categoric una sarcastică.

– Dar nu și dacă ești *pistolar*. Cu siguranță că așa ceva nu ți se poate întâmpla *dumitale.*

– De ce îți râzi de mine? șopti Susannah.

Mai întâi Mia păru surprinsă, apoi îndârjită.

– A cui a fost ideea să venim aici? A mea? Eu am vrut să stăm în frigul ăsta nenorocit unde Ochiul Regelui murdărește zările și pătează chiar obrazul

lunii cu lumina lui jegoasă? Nu, cucoană! Tu ai vrut, așa că ține-ți gura și nu mă mai întărâta!

Susannah i-ar fi putut răspunde că, în primul și-n primul rând, nu fusese ideea ei să rămână grea cu un demon. Însă acum nu era absolut deloc momentul să înceapă o gâlceavă de genul „ba da, ba nu".

– Nu e un reproș, spuse Susannah, doar o întrebare.

Mia făcu un semn nerăbdător din mână ca și cum ar fi vrut să zică *Nu mai despica firul în patru* și se întoarse într-o parte, murmurând ca pentru sine:

– Nu m-am dus nici la Morehouse, nici la vreun alt colegiu. Și, oricum ar fi, am să-mi nasc fătul, m-auzi tu? Oricum ar fi să cadă zarurile. Am să-l nasc și am să-i dau să sugă!

Brusc, Susannah înțelese. Mia își bătea joc pentru că era speriată. Oricât de multe ar fi știut, *esența* ei era tot Susannah.

De exemplu, replica *Nu m-am dus nici la Morehouse, nici la vreun alt colegiu* era din *Omul invizibil*[1] al lui Ralph Ellison, nu cel al lui Wells. Când Mia o achiziționase pe Susannah, cumpărase, de fapt, două personalități la preț de una singură. Căci Mia o reactivase pe Detta, aducând-o de la pensie, sau, poate, trezind-o dintr-o adâncă hibernare. Și Dettei îi plăcea nespus replica aceasta care i se părea că sintetizează disprețul și neîncrederea negrilor față de „valoroasa educație postbelică". Nici la Morehouse, *nici* la vreun alt colegiu; cu alte cuvinte: știu ce știu, am aflat de la un răspândac, de la radio-șanț, din gură-n gură, păsărică mică.

– Mia, spuse ea acum. Al cui este copilul ăsta? Știi cumva ce demon îi este tată?

Mia rânji. Un rânjet respingător, după părerea lui Susannah. Mult prea multă Detta în el, mult prea multă batjocură și informație usturătoare.

– Sigur că știu, domniță. Și ai perfectă dreptate. Un demon l-a procreat, un demon mare, chiar așa, adevărate sunt vorbele mele! Un demon cu chip de om! Și află de la mine că așa a trebuit să fie, căci demonii cei adevărați, cei care au mai rămas pe țărmul acestor lumi care se rotesc în jurul Turnului de când s-a retras *Prim*, sunt sterpi, neroditori. Și asta cu drept temei.

– Atunci cum...

---

[1] *The Invisible Man* de Ralph Ellison; roman al cărui protagonist este un tânăr afroamerican în căutarea propriei identități în New Yorkul anilor '30 (n. tr.).

– Dinh-ul tău este tatăl fătului meu, zise Mia. Roland de Gilead, da, da, chiar el. În cele din urmă, Steven Deschain și-a căpătat nepotul, deși habar nu are de asta, căci putrezește în mormânt.

Susannah se holba la ea, nevenindu-i să-și creadă urechilor, nepăsându-i de vântul rece care se năpustea asupra ei din pustietatea Discordiei.

– *Roland...?* Nu se poate! Era *lângă* mine atunci când demonul era *în* mine. Îl scotea pe Jake din casa aia de pe Dutch Hill și futaiul era ultima chestie la care s-ar fi putut gândi atunci...

Se întrerupse, amintindu-și de bebelușul pe care-l văzuse în Dogan. Amintindu-și de ochii lui. De ochii aceia albaștri, ca de gheață. Ochi de arian. *Nu, nu, nu, nu vreau să cred una ca asta.*

– Totuși, Roland este tatăl, insistă Mia. Și când fătul meu se va naște, îi voi da un nume care sălășluiește de mult în mintea ta, Susannah din New York; nume pe care l-ai învățat atunci când ai învățat și despre merloane și despre catapulte și despre donjoane. Și de ce nu l-aș numi așa? E un nume bun și frumos.

Introducerea profesorului Murray în istoria medievală, despre asta vorbește.

– Îi voi spune Mordred, zise ea. Va crește repede, puiuțul meu, mult mai repede decât un copil normal, căci are sânge de demon în el. Și va crește puternic. Va fi avatarul tuturor pistolarilor care au existat vreodată. Și astfel, precum Mordred din legenda pe care o știi tu, își va ucide tatăl.

Și, cu aceste cuvinte, Mia, fiică a nimănui, își ridică brațele spre cerul înstelat și urlă. Dar Susannah nu-și dădu seama dacă urla de supărare, groază sau de bucurie.

2

– Vino lângă mine, o chemă Mia. Uite ce am.

Și scoase de sub șal un ciorchine mare de struguri și o pungă de hârtie plină cu fructe de cârmâz. De unde apăruseră fructele astea? se întrebă Susannah. Oare trupul lor comun hoinărise, fără știrea ei, prin camera Hotelului Plaza-Park? Oare fusese acolo un coș cu fructe pe care ea nu-l observase? Sau strugurii și măcești acestea nu erau decât niște plăsmuiri ale imaginației?

Oricum nu avea nicio importanță. Afirmația Miei îi alungase orice urmă de foame. Absurditatea celor auzite nu făcea decât să le sporească grozăvia. În plus, nu se putea abține să nu se gândească la copilul pe care îl văzuse *in utero* pe unul din monitoarele din Dogan. La ochii aceia albaștri.

Nu. Nu se poate, auzi? Nu *se poate*!

O înghețа până în măduva oaselor vântul care răzbătea printre merloane. Se balansă, sprijinindu-se în mâini, și coborî din căruță. Se cuibări alături de Mia, cu spatele la zidul fortificației, ascultând vaietul neîntrerupt al vântului și privind la stelele stranii de pe cer.

Mia înfuleca boabele de strugure. Dintr-un colț al gurii i se prelingea zeama fructelor, iar din celălalt scuipa sâmburii cu rapiditatea unui tir de mitralieră. Înghiți, se șterse pe bărbie și spuse:

– Ba da. Se poate. De fapt, chiar așa este. Îți mai pare bine că ai venit aici, Susannah din New York, sau acum îți dorești să nu-ți fi satisfăcut curiozitatea?

– Dacă tot o să am un copil fără să mă fi futut, vreau să știu absolut totul despre el. Pricepi?

Mia tresări auzind această vulgaritate intenționată, apoi consimți cu un gest al capului.

– Dacă asta îți este dorința...

– Spune-mi cum de se poate să fie copilul lui Roland. Și fă-mă să te cred, dacă vrei să cred și orice altceva îmi vei mai spune.

Mia își înfipse unghiile în pielea unei bobițe de cârmâz, o decoji dintr-o singură mișcare și înfulecă fructul cu poftă. Apoi începu să încălzească o alta plimbând-o în palme (în palmele acelea tulburător de albe). Susannah știa că la un moment dat pielea fructului se va crăpa de la sine. Și Mia își începu povestea.

3

– Câte Grinzi crezi tu că există, Susannah din New York?

– Șase, răspunse Susannah. Șase au fost. Cred că acum au mai rămas doar două care...

Mia făcu un semn nerăbdător din mână, ca și cum ar fi vrut să spună *Nu mă face să pierd timpul inutil.*

– Șase, așa este. Dar atunci când s-au ivit din acea mare Discordie, din acea materie primordială pe care unii (inclusiv oamenii manii) o numesc Omni, iar alții o numesc *Prim*, cine anume crezi tu că le-a creat?

– Nu știu. Dumnezeu să fi fost?

– Poate că Dumnezeu există, însă Grinzile s-au ridicat din *Prim* prin magie, Susannah, prin magia pură, adevărată, dispărută acum de foarte multă vreme. Dumnezeu a creat magia, ori magia L-a creat pe Dumnezeu? Nu știu. Chestiunea aceasta trebuie dezbătută de filosofi, nu de mine, căci singura mea treabă este să fiu mamă. Însă, odată ca niciodată, nu exista decât Discordia, și din ea au pornit cele șase Grinzi care se intersectează într-un punct unic. Magia le-a dat mereu trăinicie, însă atunci când magia a dispărut din toate câte sunt, cu excepția Turnului Întunecat, pe care unii îl numesc Can Calyx, Sala Reînceperii, oamenii au căzut pradă deznădejdii. Iar atunci când s-a încheiat Epoca Magiei, a început Epoca Mașinilor.

– North Central Positronics, șopti Susannah. Computerele bipolare. Motoarele cu transmisie lentă. Monoul Blaine. Însă nu și în lumea noastră.

– Nu? Crezi că lumea ta e scutită? Ce zici de afișul din holul hotelului?

Bobița plesni. Mia o decoji și și-o îndesă în gură. Zeama fructului se scurse prin rânjetul ei atotștiutor.

– Credeam că nu știi să citești, spuse Susannah.

Remarcă total lipsită de relevanță, însă nu-i trecea nimic altceva prin cap. Se tot gândea la pruncul acela; la ochii aceia strălucitori și albaștri. Ochi de Pistolar.

– Așa este, dar mă pricep la numere. Și, la o adică, pot și să citesc prin mintea ta. Vrei să spui că nu-ți aduci aminte de afișul din hol? Asta vrei să-mi spui?

Firește că-și aducea aminte. Afișul anunța asimilarea Hotelului Plaza-Park de o organizație purtând denumirea Sombra/North Central în mai puțin de o lună. Iar atunci când spusese *Nu și în lumea noastră* se gândise la anul 1964 – la lumea televizoarelor în alb-negru, a computerelor ridicol de mătăhăloase, de dimensiunile unei camere, și a polițailor din Alabama mai mult decât dispuși să asmută câinii asupra demonstranților pentru dreptul la vot al oamenilor de culoare. Lucrurile se schimbaseră înfricoșător de mult în cei treizeci de ani

trecuți de atunci. De pildă, combinația aceea de televizor și mașină de scris de pe biroul recepționerei eurasiatice – de unde să știe ea dacă nu cumva era un computer bipolar acționat de niște motoare cu transmisie lentă? N-avea de unde.

– Spune mai departe, o îndemnă pe Mia.

Femeia cea albă ridică din umeri.

– Îți faci rău cu mâna ta, Susannah. Te încăpățânezi s-o faci, iar motivul este, în esență, același: ți-ai pierdut credința și ai înlocuit-o cu rațiunea. Însă trebuie să știi că nu există dragoste în gândirea logică, că deducțiile nu duc la nimic durabil, că raționalismul nu aduce decât moarte.

– Ce-au toate astea a face cu fătul tău?

– Nu știu. Multe sunt lucrurile pe care nu le știu.

Ridică mâna, împiedicând-o pe Susannah s-o întrerupă.

– Și nu, *nu* încerc să trag de timp sau să-ți îndrug verzi și uscate; vorbesc așa cum îmi dictează inima. Vrei să auzi ce am de spus, sau nu?

Susannah dădu din cap. O va asculta... încă puțin. Dar dacă nu va reveni repede la povestea cu copilul, o s-o oblige ea s-o facă.

– Și magia a dispărut. Într-una dintre lumi, Maerlyn s-a retras în peștera lui. Într-alta, sabia lui Eld a lăsat loc armelor pistolarilor, iar magia a dispărut. Și, peste acest arc al timpului, mari alchimiști, mari oameni de știință și mari – ce, oare? – mari tehnicieni, să fi fost? Iluștri gânditori, în orice caz, asta vreau să spun, iluștri oameni ai *deducției* – și-au unit forțele și au creat mașinile care acționează Grinzile. Mașini extraordinare, sigur că da, dar *mortale*. Au înlocuit *magia* cu niște *mașini*, dacă pricepi ce-ți zic, iar acum aceste mașini se strică. În unele lumi, molime groaznice au decimat populațiile.

Susannah o aprobă:

– Și noi am văzut una, murmură ea. O numiseră supergripa.

– Sfărâmătorii Regelui Purpuriu nu fac decât să grăbească un proces aflat deja în plină desfășurare. Mașinile înnebunesc. Ai văzut cu ochii tăi. Oamenii au crezut că întotdeauna vor exista alți oameni care să facă alte mașini. Însă nici unul nu a fost în stare să anticipeze cele întâmplate. Această... această epuizare universală.

– Lumea a mers mai departe.

– Da, domniță. Chiar așa a făcut. Și n-a mai lăsat pe nimeni în urma-i care să înlocuiască mașinile ce susțin magia creației, căci *Prim* s-a retras de multă

vreme. Magia a dispărut, iar mașinile se strică. În curând se va prăbuși și Turnul Întunecat. Poate că va mai fi vreme pentru un ultim gând al rațiunii înainte de instaurarea pe vecie a întunericului. N-ar fi drăguț?

– Dar nu va pieri și Regele Purpuriu odată cu prăbușirea Turnului? Nu vor pieri și el, și gașca lui? Indivizii ăia cu pete de sânge pe frunți?

– Lui i s-a promis propriul regat, unde să domnească pentru eternitate, bucurându-se de plăcerile lui speciale.

În vocea Miei se strecurase scârba. Poate și teama.

– I s-a promis? De către cine? Cine este mai puternic decât el?

– Asta nu o știu, domniță. Poate și-a promis singur, răspunse Mia ridicând din umeri și ferindu-și privirea.

– Și nimic nu poate împiedica prăbușirea Turnului?

– Nici măcar prietenul tău pistolar nu speră că ar putea-o *împiedica*, spuse Mia. Nu vrea decât s-o încetinească eliberând Sfărâmătorii Regelui Purpuriu. Cât despre salvarea Turnului! *Salvarea* Turnului, ce amuzant! Ți-a zis el vreodată care-i este țelul?

Susannah se gândi, apoi clătină din cap. Nu-și aducea aminte să-l fi auzit vreodată pe Roland vorbind despre asta în mod explicit. Înseamnă că nu vorbise niciodată, pentru că ea și-ar fi amintit cu siguranță.

– Nu, continuă Mia, nu l-ai auzit, pentru că nu vrea să-și mintă inutil ka-tet-ul, măcar atâta orgoliu mai are. Tot ce-și dorește este să *vadă* Turnul.

Și adăugă, în silă:

– Sau, poate, chiar să intre în el și să urce în încăperea din vârf, cam la atât se rezumă ambiția lui. Poate că se visează urcat pe meterezele de acolo, strigând numele camarazilor lui de arme de mult dispăruți și numele strămoșilor lui până la Arthur Eld. Dar să-l *salveze*? Nici vorbă, blândă domniță! Doar revenirea magiei l-ar putea salva și – după cum prea bine știi și tu – dinh-ul tău se ocupă doar cu negoțul cu plumbi.

Niciodată nu mai auzise Susannah ca îndeletnicirea lui Roland să fie aruncată în derizoriu cu atâta dispreț. Și se întristă. Și se înfurie. Dar făcu tot posibilul să-și ascundă sentimentele.

– Spune-mi cum de s-a întâmplat ca fătul tău să fie și al lui Roland. Asta vreau să aflu.

– Da, bună șmecherie. Sunt convinsă că ai învățat-o de la Bătrânii din River Crossing.

Susannah rămase cu gura căscată:

– De unde știi atât de *multe* despre mine?

– Știu, pentru că tu ești posedată, răspunse Mia. De mine! Evident, am acces la toate amintirile tale. Citesc ce văd ochii tăi. Acum pune-ți zăvor la gură și ascultă, dacă vrei să capeți răspunsuri, pentru că presimt că nu prea mai avem vreme.

4

Și iată ce-i spuse demonul ei personal:

– Sunt cu totul șase Grinzi, exact așa cum ai zis, însă sunt doisprezece Gardieni, câte unul la fiecare capăt al fiecărei Grinzi. Aceasta, pe care încă ne mai aflăm, este Grinda lui Shardik. Dincolo de Turn ea devine Grinda lui Maturin, marea țestoasă pe a cărei carapace se sprijină lumea.

În același fel, există doar șase spirite demonice elementare, câte unul pentru fiecare Grindă. Sub demonii aceștia se află întreaga lume invizibilă, toate creaturile părăsite pe țărmul existenței atunci când *Prim* s-a retras. Sunt demoni vorbitori, demoni de casă, cărora unii le zic stafii, demoni ai suferințelor și beteșugurilor, pe care unii – creatorii mașinilor și cei care se închină la zeul fals al rațiunii – îi numesc boli. Există mulți demoni mărunți, însă doar șase demoni principali. Însă, deoarece sunt doisprezece Gardieni la cele șase Grinzi, există douăsprezece *aspecte* demonice, căci fiecare demon elementar este deopotrivă și femeie, și bărbat.

Susannah începu să priceapă încotro se îndrepta discuția și simți cum i se strânge inima de groază. Dinspre stâncile chele de dincolo de fortificații, din locul pe care Mia îl numea Discordia, se auzi un chicotit sec și nervos. Acestui prim glumeț i se alătură un al doilea, al treilea, al patrulea și al cincilea. Curând parcă întreaga lume începuse să râdă de ea. Pe bună dreptate, poate, căci gluma era tare bună. Dar de unde să fi știut ea atunci?

În vreme ce hienele – sau ce-or fi fost – continuau cu batjocura, Susannah spuse:

– Adică demonii elementari sunt hermafroditi. Din cauza asta sunt sterili, pentru că sunt și femeie, și bărbat.

– Așa este. În cercul de piatră al Oracolului, dinh-ul tău a întreținut relații sexuale cu unul dintre acești demoni principali pentru a obține informații. O *profeție*, cum se spune în Vorbirea Nobilă. N-a avut de ce să creadă că Oracolul ar fi fost altceva decât un sucub, aidoma celor întâlnite uneori în locurile părăsite...

– Știu ce înseamnă, o întrerupse Susannah. Un demon banal, dar cu un libido exacerbat.

– Cum zici tu, o aprobă Mia.

Îi oferi din nou o bobiță și, de această dată, Susannah o acceptă și începu s-o rostogolească în palme ca să-i încălzească pielea. Nu pentru că i s-ar fi făcut foame, ci pentru că avea gura uscată. Of, atât de uscată.

– Ca femeie, demonul a luat sămânța lui Roland. Iar ca bărbat, ți-a dat-o ție.

– Atunci când eram în cercul vorbelor, spuse Susannah cu amărăciune.

Își aduse aminte cum ploaia torențială îi udase obrajii, își aminti senzația că umerii îi erau strânși de niște mâini invizibile. Iar apoi protuberanța chestiei ăleia o umpluse, părând a vrea s-o despice în bucăți. Cea mai oribilă parte fusese răceala de gheață a falusului enorm dinăuntrul ei. Parcă era futută de un țurțure.

Cum reușise să scape? Păi, o chemase pe Detta. Apelase la putoarea aia, învingătoare în sute de agresiuni sexuale din parcările motelurilor și din bombele de mahala. Detta îl prinsese în cursă.

– A încercat să iasă, îi explică acum Miei. În momentul în care și-a dat seama că are penisul prins în cursă, a încercat să iasă.

– Dacă chiar ar fi vrut să iasă din tine, ar fi *reușit*, o contrazise Mia în șoaptă.

– De ce m-ar fi păcălit? întrebă Susannah, fără să aibă nevoie de răspunsul Miei.

Pentru că avusese nevoie de ea, firește. Demonul avusese nevoie de ea să-i poarte copilul.

Copilul lui Roland.

Osânda lui Roland.

– Acum știi tot ce trebuie despre el, zise Mia. Așa este?

Da. Un demon luase sămânța lui Roland, ca femeie; o conservase cumva; apoi, ca bărbat, o injectase în Susannah Dean. Mia avea dreptate. Știa tot ce trebuie.

– M-am ținut de cuvânt, continuă Mia. Hai să ne întoarcem. Frigul îi face rău fătului.

– Mai stai puțin, o rugă Susannah ridicând fructul a cărui pulpă aurie se vedea prin crăpăturile cojii. Stai să mănânc asta. Și să te mai întreb ceva.

– Mănâncă și întreabă. Repede.

– *Tu* cine ești? Cine ești tu cu adevărat? Demonul despre care mi-ai vorbit? Are un nume? El și ea au vreun nume?

– Nu, răspunse Mia. Demonii elementari nu au nevoie de nume; sunt ceea ce sunt, pur și simplu. Întrebi dacă eu sunt demon? Da, cred că sunt. Sau am fost. Totul e ca în ceață, acum, ca într-un vis.

– Și tu nu ești eu... sau ești?

Mia nu răspunse. Iar Susannah înțelese că poate nici ea nu știa.

– Mia?

Încet. Pe gânduri.

Mia stătea pe vine cu spatele sprijinit de un merlon și cu șalul trecut pe sub genunchi. Susannah băgă de seamă cât de umflate îi erau gleznele și îi fu milă de biata femeie. Apoi își reveni și înăbuși sentimentul ăsta. Nu avea de ce să-i fie milă de ceva neadevărat.

– Nu ești decât bona copilului, fată.

Reacția fu cea scontată. Pe chipul Miei se citi mai întâi șoc, apoi mânie. La naiba, nu mânie, *furie turbată*.

– *Minți!* Eu sunt *mama* lui! Iar atunci când se va naște, nu va mai fi nevoie să căutați prin toată lumea Sfărâmătorii ca să-i distrugeți, pentru că fătul meu va fi cel mai mare Sfărâmător din câți există și o să distrugă de unul singur Grinzile rămase!

Trufia din vocea ei era vecină cu nebunia.

– Mordred al meu o să facă asta! Auzi tu ce-ți zic?

– O, da, șopti Susannah. Aud. Tu chiar ai să dai fuguța la cei care vor să distrugă Turnul, nu-i așa? Ei te cheamă și tu te duci.

Făcu o pauză, apoi încheie cu blândețe voită.

– Iar când vei ajunge la ei, îți vor lua copilul și îți vor mulțumi foarte frumos și te vor expedia înapoi în neantul de unde ai venit.

– Nu! Mi-au promis că eu îl voi crește! urlă Mia încrucișându-și brațele protector peste pântece. Este al meu! Eu sunt mama lui și eu îl voi crește!

– Măi, fato, trezește-te la *realitate!* Crezi că se vor *ține* de cuvânt? *Ei?* Cum de poți vedea atât de multe, dar nu vezi tocmai asta?

Bineînțeles că Susannah cunoștea răspunsul. Instinctul matern al Miei o făcuse să se amăgească singură.

– De ce nu m-ar lăsa să-l cresc eu? întrebă Mia pe un ton strident. Cine e mai bună decât mine? Cine poate fi mai bună decât Mia, care a fost creată pentru două lucruri: să nască un copil și să-l crească?

– Dar nu e vorba doar despre tine, îi explică Susannah. Tu ești asemenea copiilor din Calla, asemenea lucrurilor pe care eu și prietenii mei le-am întâlnit în cale. Ești un *geamăn,* Mia! Eu sunt cealaltă jumătate a ta, eu sunt salvarea ta. Prin ochii mei te uiți la lume, prin plămânii mei respiri. Eu am fost forțată să port fătul pentru că nu erai în stare, nu-i așa? Ești la fel de stearpă ca ștabii ăia despre care vorbești. Și de îndată ce vei naște copilul, de îndată ce le vei oferi Sfărâmătorul Suprem, se vor descotorosi de tine cât ai zice pește, fie și pentru că doar așa vor putea să scape de mine.

– Mi-au promis, murmură Mia cu încăpățânare.

– Încearcă să privești situația cu obiectivitate, o rugă Susannah, încearcă, rogu-te. Dacă eu aș fi fost în locul tău și tu într-al meu, ce ai fi zis dacă m-ai fi auzit vorbind de o asemenea promisiune?

– Ți-aș fi zis să nu mai dai din gură aiurea!

– Cine ești tu cu adevărat? De unde naiba te-au găsit? Ai răspuns la un anunț de la mica publicitate: „Căutăm mamă surogat, câștiguri bune, contract pe durată determinată"? Cine ești tu?

– Taci!

Stând pe vine, Susannah se aplecă înainte într-o poziție teribil de chinuită. Însă, în fierbințeala clipei, uită și de acest calvar, și de fructul pe jumătate mâncat pe care îl ținea în palmă.

– Haide, măi! o îndemnă ea cu vocea scrâșnită a Dettei Walker. Haide, scumpete, dă-ți jos legătura de la ochi, așa cum am făcut-o și eu! Mărturisește adevărul și scuipă-l pe diavol între ochi! *Cine mama naibii ești?*

– *Nu știu!* zbieră Mia, iar șacalii ascunși printre stânci îi răspunseră cu țipete asemănătoare – hohotele lor de râs. *Nu știu, nu știu cine sunt! Mulțumită?*

Nu, Susannah nu era mulțumită. Și tocmai se pregătea să insiste și mai mult, când Detta Walker interveni în discuție.

5

Iată ce-i spuse celălalt demon personal:

Păpușică mică, io aș zice să stai să cugeți nițeluș. Că-i tută ca noaptea, nu știe să citească, nu poa' să socotească decât un pic, n-a fost la Morehouse, n-a fost la nicio școală, da' tu ai fost. Don'șorica O-Detta Holmes fu la Co-lum-*biia, mamă-mamă-mamă, cine mai ie ca noi!*

Tre' să stai să cugeți bine cum s-a făcut de-a rămas cu burta la gură. Zice că demonul i-a scos toată sperma lu' Roland, și după aia s-a făcut bărbat, s-a făcut Demonul Cercului și a pușcat-o în tine, și d-atunci te-ai umflat și ai început să vâri în tine toate porcăriile alea. Și care-i misia ei în toată povestea, uite, asta ar vrea Detta să afle. Cum de se face că ea *e acum borțoasă pe sub pătura aia soioasă dă pă ea? E tot... o d-aia... zi să-i zic... o tehnică de vizualizare?*

Susannah nu știa răspunsul. Nu știa decât că Mia o privea acum printre gene. Fără îndoială că recepționa frânturi din monologul ei interior. Dar cât anume? Nu prea mult, Susannah putea să jure asta; poate câte un cuvânt ici și colo, dar, în mare parte, nu reușise să prindă decât o bălmăjeală fără noimă. Oricum, realitatea era că Mia chiar se *purta* ca și cum ar fi fost mama bebelușului. Bebeul Mordred! Ca un personaj din benzile desenate ale lui Charles Addams.

Asta da, spuse Detta dusă pe gânduri. *Ca o mămițică, așa se poartă, s-a încârligat cu totu' și cu totu' în jurul lui, aici cam ai dreptate.*

Dar poate, își zise Susannah, poate asta era firea ei, poate doar asta știa să facă. Poate că dincolo de acest instinct matern *nu* exista nicio Mia.

Degete reci o apucară de mână.

– Cine e? Japița aia cu limbă ascuțită? Spune-i să plece. Mă sperie.

Adevărul adevărat era că și pe Susannah o mai speria încă, dar nu ca la început, când fusese nevoită să admită că Detta era reală. Nu deveniseră prietene,

probabil că asta nu se va întâmpla niciodată, însă era evident că Detta îi putea fi un aliat de nădejde. Nu era doar o persoană infectă și atât. Dacă reușeai să vezi dincolo de accentul ăla tembel de Butterfly McQueen[1], îți dădeai seama că este și foarte abilă.

Și Mia asta ți-ar putea fi un aliat puternic, dac-ai reuși s-o atragi de partea ta. Nimic nu-i mai tare pe lumea asta decât o mămițică scoasă din sărite.

– Ne întoarcem, spuse Mia. Ți-am răspuns la tot ce m-ai întrebat, frigul îi face rău copilului, și a venit și scârboasa aia. Am încheiat discuția.

Susannah îi dădu mâna la o parte și se retrase puțin, astfel ca Mia să nu o mai poată atinge. Vântul înghețat răbufni printre merloane străpungându-i cămașa subțire, dar limpezindu-i mintea și înviorându-i gândurile.

Eu sunt o parte din ea, pentru că are acces la amintirile mele. Inelul de la Eddie, oamenii din River Crossing, Monoul Blaine. Dar trebuie să fie mai mult *decât atât, pentru că... pentru că...*

Haide, fată, zici bine, da' te mocăi *tare mult.*

Pentru că știe și celelalte *lucruri. Știe despre existența demonilor, cei mărunți și cei elementari. Știe cum au fost create Grinzile – mă rog, până la un punct – și știe și despre materia aia primordială, zeama aia a creației, pe care o numește* Prim. *Deși eu am auzit numai de prim-ajutor și de prim-plan. Nu de la mine a luat înțelesul acesta.*

Și își dădu seama cu ce anume seamănă conversația asta: doi părinți care își studiază nou-născutul. Noul lor făt. Nasul l-a luat de la tine. Da, dar ochii i-a luat de la *tine*. Ia te uită, de *unde* o fi luat părul?

Detta interveni: *În plus, nu uita că are și prieteni în New York. Sau ea vrea să* creadă *că-i sunt prieteni.*

Prin urmare, ea este totodată și altcineva, sau altceva. Cineva din lumea aceea invizibilă a demonilor de casă și ai suferințelor și bețeșugurilor. Dar cine? Să fie ea unul din acei demoni elementari?

Detta pufni în râs. *Așa zice ea, da' minte, dulceață! Știu io că minte!*

Atunci cine este? Cine a fost *ea, înainte să devină Mia?*

---

[1] Thelma „Butterfly" McQueen (1911–1993) – actriță de culoare, cunoscută pentru rolul Prissy, camerista lui Scarlett O'Hara din filmul „Pe aripile vântului" (n. tr.).

Pe neașteptate izbucni trilul telefonului, amplificat până la dezagregarea timpanelor. Atât de nelalocul lui pe meterezele acestui castel abandonat, că, în primul moment, Susannah nici nu-și dădu seama ce este. Urletele creaturilor care populau Discordia – șacali, hiene, sau ce-or fi fost – începuseră să se stingă, dar își recăpătară stridența la auzul acestui sunet.

Mia, fiică a nimănui, mamă a lui Mordred, îl recunoscu pe loc. Și *se înființă.* Susannah simți concomitent cum lumea începe să pâlpâie și își pierde calitatea de autentic. Ba chiar păru să înghețe într-un soi de tablou. Cam prost.

– Nu! strigă ea și se aruncă peste Mia.

Dar Mia – gravidă, sau nu, zgâriată, sau nu, cu picioarele umflate, sau nu – o dovedi cu ușurință. Roland le arătase la un moment dat niște șmecherii pentru lupta corp la corp (iar acea parte din ea care era Detta chiăraise de încântare în fața josniciei acestor lovituri), însă nu avură nicun efect împotriva Miei, care le pară aproape instantaneu.

Dar, sigur, da, firește, îți cunoaște toate trucurile, tot așa cum îi cunoaște și pe Tușa Talitha din River Crossing și pe Topsy, Marinarul din Lud, pentru că are acces la amintirile tale, pentru că, într-o oarecare măsură, ea este tu...

Și aici gândurile ei puseră brusc frână, deoarece Mia îi răsucise mâinile la spate și, o, Doamne, Dumnezeule, ce durere!

Pizdulice mică și proastă ce ești, pufni Detta cu un soi de dispreț binevoitor. Înainte ca Susannah să apuce să-i răspundă ceva, se petrecu un lucru absolut uluitor: lumea se rupse ca o bucată de hârtie sfărâmicioasă. Spărtura se întinse la iuțeală de la pietrele murdare de pe podeaua fortificației până la cel mai apropiat merlon, apoi în sus, pe cer. Goni pe bolta înstelată și sfâșie semiluna în două.

Susannah își spuse că gata, asta este, se frânseră una sau ambele Grinzi rămase și Turnul se prăbușise. Apoi văzu prin spărtură două femei culcate pe unul din cele două paturi din camera 1919 a Hotelului Plaza-Park. Se țineau în brațe. Aveau ochii închiși. Erau îmbrăcate la fel, cu jeanși și cămăși pătate cu sânge. Aveau trăsături identice, numai că una din ele avea picioare și mai jos de genunchi și păr drept și mătăsos și pielea albă.

– Să nu care cumva să te pui cu mine! îi gâfâi Mia în ureche, împroșcând-o cu stropi mici de salivă. Să nu îndrăznești să te pui cu mine sau cu fătul meu. Pentru că sunt mai puternică, mă auzi tu? *Sunt mai puternică!*

Nici urmă de îndoială în această privință, își zise Susannah în vreme ce se simți propulsată spre gaura aceea. Deocamdată, cel puțin.

Era împinsă prin spărtură înapoi în realitate. O clipă, avu senzația că pielea îi este deopotrivă în flăcări și acoperită cu gheață. Undeva băteau clopotele portalului, și apoi...

6

...se ridică în capul oaselor pe pat. O singură femeie, nu două, cea cu picioare. Susannah fu îmbrâncită cu putere în spate. Mia la cârmă acum. Mia cu mâna pe receptor, ducându-l cu susul în jos la ureche, inversându-l apoi.

– Alo? Alo!

– Bună ziua, Mia. Numele meu este...

Nu-l lăsă să vorbească:

– Ai să mă lași să-mi păstrez copilul? Ștoarfa asta din mine zice că n-ai să mă lași!

O pauză la capătul celălalt al firului, lungă, apoi mult prea lungă. Susannah simți spaima Miei, mai întâi un pârâiaș, după aceea un torent. *Nu trebuie să te simți așa*, încercă ea să-i spună. *Tu ai ceea ce vor ei, tu ai ceea ce le* trebuie *lor, de ce nu pricepi?*

– Alo, mai ești la aparat? Zei ai mei, *mai ești acolo? TE IMPLOR, SPUNE CĂ MAI EȘTI!*

– Aici sunt, rosti calmă vocea bărbatului. Încercăm să o luăm de la început, Mia, fiică a nimănui? Sau închid și vorbim când te vei simți... ceva mai bine?

– Nu! Nu, nu face asta, te implor nu face asta!

– N-ai să mă întrerupi iarăși? Fiindcă nu există absolut niciun motiv care să-ți justifice lipsa de bunăcuviință.

– Jur!

– Numele meu este Richard P. Sayre.

Susannah mai auzise numele acesta, dar unde?

– Știi unde trebuie să mergi, da?

– Da!

Cu înflăcărare. Dornică să-i facă pe plac.

– La Dixie Pig, intersecția dintre 61st și Lexingworth.

– Lexing*ton*, o corectă Sayre. Sunt convins că Odetta Holmes te poate ajuta să găsești adresa.

Lui Susannah îi veni să strige *Nu mă cheamă așa!* Dar tăcu. Individului ăstuia, Sayre, i-ar conveni s-o audă țipând, păi, nu? I-ar plăcea s-o audă cum își pierde controlul.

– Ești cu noi, Odetta? o tachină el ușurel. Ești aici, boarfă băgăcioasă?

Nu-i răspunse.

– E aici, zise Mia. Nu înțeleg de ce nu vorbește. N-o împiedic cu nimic.

– O, dar *eu* știu care-i motivul acestei tăceri, spuse cu indulgență Sayre. În primul rând nu-i place numele acesta.

Și făcu o aluzie pe care Susannah n-o pricepu.

– „Nu-mi zice Clay, Clay e numele meu de sclav, spune-mi Muhammad Ali!" Așa e, Susannah? Sau asta a fost după epoca ta? Mi se pare că puțin după. Scuze. Timpul este atât de derutant, nu crezi? Nu contează. Și ție am să-ți comunic ceva, draga mea. Într-o clipă. Mă tem că nu-ți va face prea multă plăcere, dar cred că trebuie să știi.

Susannah rămase în continuare mută. Dar îi venea tot mai greu.

– Cât privește viitorul imediat al fătului tău, Mia, mă și mir că ai simțit nevoia să întrebi, spuse Sayre.

Numai miere in vocea individului, cine o fi fost el, condimentată cu cantitatea exactă de indignare.

– Regele își respectă promisiunile, ceea ce nu se poate spune despre unele persoane pe care le cunosc. Acum să lăsăm la o parte problemele de onestitate și să ne concentrăm asupra chestiunilor de natură *practică!* Cui altcuiva i-ar putea fi încredințată creșterea celui mai important copil născut vreodată... *mai important* decât Hristos, *mai important* decât Buddha, *mai important* decât Profetul Mahomed? La al cui sân, scuză-mi lipsa de pudoare, avem noi încredere să-l lăsăm să sugă?

Muzică pentru urechile ei, își spuse Susannah deprimată. *Toate lucrurile pe care tânjea să le audă. De ce? Pentru că este Mamă.*

– O să mi-l încredințezi mie! strigă Mia. Mie, și numai mie! Mulțumesc! *Îți mulțumesc!*

În cele din urmă, Susannah se hotărî să vorbească. Și o sfătui pe *cealaltă* să nu aibă încredere în *el.* Firește că nimeni nu o băgă în seamă.

– Nu te-aș minți, așa cum n-aș îndrăzni să îmi încalc vreo promisiune în fața mamei mele, spuse vocea de la telefon. (*Dar tu ai avut o mamă, iubițel?* vru să știe Detta). Și, chiar dacă adevărul doare uneori, minciunile se întorc mereu împotriva noastră, nu crezi? Pe scurt, adevărul este că nu te vei putea bucura de copil prea multă vreme, Mia, căci copilăria lui nu va semăna cu cea a celorlalți copii, a copiilor normali...

– Știu! O, cât de bine știu!

– ...dar te vei bucura de el cinci ani... sau șapte, da, poate chiar șapte... iar el va avea parte de tot ce-i mai bun. Din partea ta, desigur, dar și de la noi. Amestecul nostru va fi minim...

Detta Walker sări ca arsă. Reuși să intre preț de o clipă în posesia coardelor vocale ale lui Susannah Dean, dar ce *prețioasă* clipă a fost aceea.

– Da, da, da, zuper, pe bune că da, cotcodăci ea, n-o să ți se slobozească-n gură și n-o să-ț' dea cu gheț pân păr!

– *Fă-o să TACĂ pe cățeaua aia!* bubui Sayre, iar Susannah simți o izbitură când Mia o trimise pe Detta de-a berbeleacul – dar tot chicotind – în spatele minții lor comune. La carceră.

Zâsei ce-am vrut, în puii mei! chirăi Detta. *I-am arătat io lu' muistu' față palidă!*

Vocea lui Sayre se auzi în receptor rece și foarte clară.

– Mia, deții controlul, sau nu?

– Da! Da, îl dețin!

– Atunci ai grijă să nu se mai întâmple una ca asta.

– N-o să se mai întâmple!

Și de undeva – parcă de sus, deși în fundul minții comune Susannah nu reușea să se orienteze – se auzi cum se închide ceva cu zgomot. Ceva ca din fier.

Acum pe bune că suntem în carceră, îi zise ea Dettei care râdea mai departe ca nebuna.

Susannah își spuse: *Sunt aproape sigură că știu cine este. Vreau să zic, cine este ea în afară de mine.* Acum i se părea evident. Partea aceea din Mia care nu era nici Susannah, nici ceva chemat din pustiuri pentru a îndeplini poruncile Regelui Purpuriu... cu siguranță că partea aceea era Oracolul, elementar sau nu;

forța feminină care mai întâi încercase să-l molesteze pe Jake, iar apoi îl luase pe Roland. Spiritul acela flămând și întristat. Spiritul acela care, în cele din urmă, găsise trupul de care avea nevoie. Trupul capabil să poarte fătul.

– Odetta?

Vocea lui Sayre, agasantă și rea.

– Sau, poate, preferi să-ți zic Susannah? Ți-am promis vești, mai ții minte? Însă mă tem că-i vorba despre o veste bună sau foarte proastă, depinde din ce punct de vedere o privești. Vrei să ți-o spun?

Susannah păstră tăcerea.

– Vestea proastă este că fătul Miei s-ar putea să nu fie în stare să îndeplinească destinul pe care i l-a conferit numele, acela de a-și ucide tatăl. Vestea cea bună este că Roland va muri cu siguranță în următoarele câteva minute. Cât despre Eddie, îmi pare rău să spun că nici nu încape discuție în acest sens. Căci el nu posedă nici reflexele dinh-ului vostru, nici experiența lui de luptă. Scumpa mea, în foarte scurt timp vei fi văduvă. Asta-i vestea proastă.

Susannah nu se mai putu abține, iar Mia îi îngădui să vorbească:

– Minți! *Toate* astea sunt minciuni!

– Absolut deloc, spuse calm Sayre.

Iar Susannah își aduse aminte unde mai auzise numele acesta: povestea lui Callahan. Atunci când ajunsese în Detroit. Unde încălcase cea mai sfântă poruncă a Bisericii lui și se sinucisese ca să nu ajungă în mâinile vampirilor. Callahan sărise dintr-un zgârie-nori tocmai pentru a evita soarta aceasta. Mai întâi ajunsese în Lumea de Mijloc, iar de acolo, prin Ușa Nedescoperită, în Calla Ținuturilor de Hotar. Și Părintele le spusese că în clipele acelea nu-și spusese decât *Ei nu trebuie să câștige, nu trebuie să câștige.* Și avusese dreptate, avusese *dreptate*, fir-ar să fie. Dar dacă Eddie murea...

– Am aflat unde vor ajunge dinh-ul împreună cu soțul tău, dacă vor reuși să treacă printr-o anumită ușă, îi explică Sayre. Și, te asigur, Susannah, că a fost extrem de *ușor*... să strângem acolo anumite persoane, în frunte cu un cetățean pe nume Enrico Balazar.

Susannah recunoscu sinceritatea din vocea lui. Dacă nu spunea adevărul, înseamnă că era cel mai iscusit mincinos din lume.

– Cum de-ai reușit să afli așa ceva? îl întrebă ea.

Când nu i se răspunse, deschise gura să întrebe din nou. Dar fu expediată iarăşi de-a dura în spatele minţii comune. Indiferent cum o fi fost Mia pe vremuri, adevărul era că ajunsese să aibă o forţă incredibilă în interiorul lui Susannah.

– A plecat? întrebă Sayre.

– Da, în spate.

Slugarnică. Dornică să-i facă pe plac.

– Atunci vino la noi, Mia. Cu cât ajungi aici mai repede, cu atât mai curând îţi vei putea vedea fătul!

– Da! strigă Mia nebună de fericire, iar Susannah reuşi să surprindă o imagine. Ca şi cum ar fi tras cu ochiul pe sub marginea cortului unui circ şi ar fi văzut o minune strălucitoare. Sau întunecată.

Ceea ce văzu era pe cât de simplu, pe atât de cutremurător: Părintele Callahan cumpărând o bucată de salam de la un negustor. Un negustor din *Nord*. Unul care deţinea un anume magazin mixt în orăşelul East Stoneham, din statul Maine, în anul 1977. Erau în casa parohială când Callahan le spusese povestea asta... *iar Mia trăsese cu urechea.*

Înţelegerea cumplitei trădări era aidoma unui soare roşu răsărind peste un câmp cu mii de leşuri. Susannah se repezi iarăşi în faţă, fără să-i pese de forţa Miei, urlând iar şi iar:

– *Căţea! Căţea trădătoare! Căţea criminală! Tu le-ai spus unde o să-i trimită Uşa! Tu le-ai spus unde o să ajungă Eddie şi cu Roland! OF, CĂŢEA, CARE EŞTI TU CĂŢEA!*

7

O fi fost Mia puternică, însă atacul acesta o luă pe nepregătite. Cu atât mai feroce, cu cât Detta îşi unise propria-i energie ucigaşă cu forţa izvorâtă din nefericita concluzie la care ajunsese Susannah. Şi astfel intrusa se pomeni îmbrâncită înapoi. În camera de hotel, Mia scăpă receptorul din mână. Se clătină pe picioare ca beată, se poticni de unul dintre paturi, apoi se învârti

ca un dansator cherchelit. Susannah o pălmui, iar pe obraji îi apărură urme roșii de degete, ca niște semne de exclamare.

Asta este, uite cum am ajuns, îmi dau palme singură, asta fac, își spuse Susannah. *Îmi snopesc în bătaie carcasa, cât de aiurea poate fi chestia asta?* Dar nu se putea opri. Monstruozitatea faptei, monstruozitatea *trădării* Miei...

Înlăuntrul ei, într-un ring de box ce nu era tocmai material (dar nici cu desăvârșire imaginar), Mia reuși să o apuce pe Susannah/Detta de gât și s-o împingă îndărăt. Avea ochii holbați de șocul atacului sălbatic căruia îi căzuse victimă. Poate că îi avea holbați și de rușine. Susannah spera să mai poată fi în stare să simtă rușinea.

– *Am făcut ce trebuia să fac,* repetă Mia obligând-o pe Susannah să intre înapoi în carceră. *Este vorba despre fătul meu, toată lumea e împotriva mea, așa că am făcut ce trebuia să fac.*

– *I-ai vândut pe Eddie și pe Roland pentru monstrul ăla al tău, asta ai făcut!* urlă Susannah. *I-ai spus lui Sayre ce-ai auzit și așa a putut ști că vor folosi Ușa ca să ajungă la Calvin Tower, nu-i așa? Câți oameni a strâns împotriva lor?*

Unicul răspuns fu un zgomot metalic. De data aceasta urmat de un al doilea. Și de al treilea. Mia simțise mâinile gazdei ei strângând-o de gât și nu mai voia să-și asume niciun risc. Acum încuie ușa carcerei cu trei zăvoare. Carceră? Hai să fim serioși, Groapa Neagră din Calcutta, asta era!

– *Când am să ies de-aici, jur că am să mă întorc în Dogan și am să dezactivez toate contactele!* zbieră ea. *Nici nu-mi vine să cred c-am încercat să te ajut! Vacă ce sunt! Din partea mea, poți să-l naști și în mijlocul străzii!*

– Nu *poți să ieși de aici,* spuse Mia parcă scuzându-se. *Mai târziu, dacă va fi posibil, am să te las în pace...*

– *De ce fel de pace îți închipui că voi avea parte dacă moare Eddie? Nu mă mir c-ai vrut să-mi dau jos de la gât inelul! Cum să suporți să-l simți pe piele știind ce-ai făcut?*

Mia ridică receptorul și ascultă, dar Richard P. Sayre închisese. Probabil că avea alte chestiuni importante de făcut. Probabil că nu-și realizase planul de răspândire al molimelor, își zise Susannah.

Mia puse receptorul la loc în furcă, se uită în jur la camera goală și impersonală cu privirea aceluia care știe că nu se va mai întoarce acolo și vrea să fie sigur că a luat tot ce-i trebuie. Își pipăi un buzunar al jeanșilor și simți

teancul de bancnote. Atinse și celălalt buzunar și simți o umflătură unde era țestoasa din fildeș, *sköldpadda.*

Îmi pare rău, repetă Mia. *Trebuie să mă îngrijesc de fătul meu. Toată lumea este împotriva mea.*

Nu-i adevărat, o contrazise Susannah din carcera zăvorâtă unde o aruncase Mia. De fapt, unde se afla carcera aceasta? În cea mai adâncă și mai întunecată temniță a Castelului din Genune? Probabil. Avea vreo importanță? *Am fost de partea ta. Te-am ajutat. Ți-am oprit travaliul atunci când mi-ai cerut-o. Și uite ce-ai făcut. Cum de-ai putut să fii atât de josnică și lașă?*

Cu obrajii arzându-i în flăcări mohorâte, Mia se opri cu mâna pe clanță. Da, sigur, îi era rușine. Însă rușinea nu avea s-o oprească. *Absolut nimic* nu o va opri. Asta până când va fi, la rândul ei, trădată de Sayre și prietenii lui.

Ești condamnată, îi zise Susannah. *Știi că ești.*

– Nu-mi pasă, răspunse Mia. O eternitate în infern să fie, și tot e un preț mic pentru bucuria de a privi, fie și o secundă, chipul fătului meu. Ascultă cu luare-aminte ce-ți spun, rogu-te.

Apoi, ducându-le cu ea pe Susannah și pe Detta, Mia deschise ușa, ieși în coridorul hotelului și făcu primii pași pe drumul ei către Dixie Pig, unde o așteptau niște doctori monstruoși pentru a o ajuta să-și nască pruncul la fel de monstruos.

STROFĂ: *Hai, commala, hai, mai va!*
Acum ai dat de belea!
Uite, mâna ce te vinde
Ghimpi și spini, chiar mulți, ascunde.

ANTISTROFĂ: *Haide, hai, commala, valea!*
Mare, mare este jalea!
Ghimpi și spini, și nu puțini,
Ție-ți vor fi asasini!

STANȚA VII

AMBUSCADA

1

Roland Deschain era ultimul din stirpea celor mai mari războinici ai Gileadului. Pe bună dreptate, datorită firii sale romantice de o manieră neobișnuită, datorită lipsei sale de imaginație și datorită mâinilor sale aducătoare de moarte, el era considerat cel mai bun dintre ei. Acum, însă, artrita lansase un atac năprasnic asupra lui, mai puțin asupra ochilor și urechilor ce nu dădeau semne că ar fi cotropite de afurisita podagră. Când erau aspirați prin Ușa Nedescoperită, a auzit bufnitura făcută de capul lui Eddie la întâlnirea cu tocul respectivei uși (și reuși să nu-și spargă și el căpățâna, ferindu-se în ultima fracțiune de secundă). Auzi ciripit de păsări, mai întâi de departe, așa cum auzi păsările cântând în vise, apoi din imediata apropiere, triluri banale, purtând amprenta realității indiscutabile. Lumina puternică a soarelui îl izbi în față și fără îndoială că l-ar fi orbit, căci el tocmai ce venea din întunericul peșterii. Dar Roland își mijise ochii instinctiv, imediat ce o văzuse. Dacă n-ar fi făcut-o, cu siguranță că n-ar fi observat explozia de lumină din dreapta locului unde aterizaseră pe pământul bătătorit și înnegrit de scurgeri de petrol. Iar Eddie cu siguranță că ar fi murit. Poate ar fi murit amândoi. Din câte știa Roland, doar două lucruri puteau emite strălucirea aceea circulară: ochelarii și cătarea unei arme.

Pistolarul îl înșfăcă pe Eddie de subsuoară, la fel de instinctiv cum își îngustase ochii în fața razelor de soare. Simțise tensiunea din mușchii tânărului atunci când picioarele li se ridicaseră de pe podeaua plină cu pietre și oase ale Peșterii Ușii. Și îi simțise cum se înmoaie când capul lui Eddie se întâlnise cu tocul Ușii Nedescoperite. Dar bine că tânărul gemea, încercând să spună ceva, ceea ce însemna că era măcar parțial conștient.

– *Eddie, după mine!* urlă Roland, ridicându-se în picioare.

Durerea îi explodă fioroasă în şoldul drept, coborând de-a lungul piciorului până aproape de genunchi, dar de-abia dacă o înregistră. Îl târî pe Eddie după sine spre o clădire, o clădire oarecare, trecând pe lângă ceea ce recunoscu a fi un şir de pompe de petrol sau benzină. Pe acestea scria MOBIL, iar nu CITGO sau SUNOCO, nume pe care pistolarul ajunsese să le cunoască.

Eddie era doar pe jumătate conştient, asta în cel mai fericit caz. Obrazul stâng îi era roşu de sângele care curgea din rana de la cap. Cu toate acestea, îşi forţă picioarele să se mişte şi urcă împleticindu-se cele trei trepte din lemn care duceau la uşa magazinului mixt. Era doar puţin mai mic decât prăvălia din Calla a lui Took, dar în alte privinţe deloc dif...

Din spate, şi puţin dinspre dreapta, se auzi o bubuitură. Şi Roland ştiu că omul cu puşca nu-i nimerise.

Ceva îi bâzâi la doar doi centimetri de ureche: *bzzzz!* Geamul uşii micuţului magazin se sparse. Semnul (**DESCHIS, HAIDE ÎNĂUNTRU**) sări din cui şi se răsuci.

– Rolan..., vocea lui Eddie, slăbită şi ca de la mare depărtare, bălmăji cuvântul ca prin terci. Rolan ce... cin... *UUF!*

Geamătul de surpriză de la sfârşit veni când Roland îl azvârli înăuntru pe burtă, aruncându-se deasupra lui.

Alt bubuit: prin apropiere se afla un trăgător cu o armă de mare putere. Roland auzi un strigăt:

– Acolo, fute-i, Jack!

Şi imediat o armă semiautomată – căreia Eddie şi Jake îi spuneau mitralieră – deschise focul. Cele două vitrine murdare dintr-o parte şi cealaltă a uşii se făcură praf într-o ploaie de cioburi. Hârtiile prinse de ele – anunţuri de interes orăşenesc, bănuia Roland – zburară care încotro.

Singurii clienţi erau două femei şi un cetăţean cam bătrâior. Toţi trei stăteau cu faţa spre intrarea magazinului – spre Eddie şi Roland – şi toţi trei purtau pe chip eterna expresie perplexă a civilului care n-a pus în viaţa lui mâna pe o armă. Pe Roland privirea aceasta îl ducea cu gândul la erbivore, de parcă indivizii respectivi – cei din Calla Bryn Sturgis nu erau deloc diferiţi – ar fi fost oi, nu oameni.

– *La pământ!* mugi el de deasupra tovarășului lui semiconștient (rămas acum și fără suflare). În numele zeilor voștri, *culcați-vă LA PĂMÂNT!*

Cetățeanul bătrâior, îmbrăcat cu o cămașă în carouri din flanel, în ciuda căldurii din magazin, lăsă să-i cadă din mână conserva pe care o examinase până să înceapă tămbălăul (avea o poză cu o roșie pe o parte) și se lăsă jos. Cele două femei nu-i urmară exemplul, iar a doua rafală a mitralierei le ucise pe amândouă, pe prima nimerind-o în piept, celeilalte spulberându-i creștetul capului. Femeia nimerită în piept se prăbuși ca un sac cu grăunțe. Cea împușcată în cap făcu doi pași clătinați spre Roland. Sângele îi țâșnea din locul în care ar fi trebuit să-i fie părul ca lava dintr-un vulcan în erupție. De afară își începură recitalul și o a doua și o a treia mitralieră, umplând ziua de zgomot, umplând văzduhul de un zigzag letal de gloanțe. Femeia rămasă fără creștet se învârti pe loc de două ori bătând aerul cu brațele, ca într-un dans modern, apoi se prăvăli și ea. Roland își căută arma și respiră ușurat când o găsi la locul ei, în tocul de la șold, respiră ușurat când simți în mână patul ei reconfortant din lemn de santal. Măcar atâta era în regulă. Riscase pariul acesta și îl câștigase. Și cu siguranță nu veniseră aici prin portal. Trăgătorii îi văzuseră, îi văzuseră chiar foarte bine.

Mai mult, încă. Îi *așteptaseră.*

– Trageți! zbiera cineva. Trageți, trageți, nu-i lăsați să se dezmeticească, trageți, *catzarros* ce sunteți!

– Eddie! tună Roland. Eddie, trebuie să mă ajuți!

– Șeeee?

Slăbit. Năucit. Privindu-l cu un singur ochi, cel drept. Stângul era înecat în sângele care-i șiroia din rana de la cap.

Roland se întinse și îl plesni peste obraz, atât de puternic, încât reuși să împroaște cu sânge totul din jur.

– *Potera!* Ne omoară! Ne omoară pe toți!

Ochiul vizibil al lui Eddie se limpezi. Foarte repede. Roland își dădu seama de efortul făcut de tânăr – nu numai să-și vină în fire, dar să-și vină în fire atât de iute, mai ales cu capul ăla care trebuie că-i bubuia fioros de tare – și se simți nespus de mândru de el. Eddie era leit Cuthbert Allgood, Cuthbert până în măduva oaselor.

– Ce dracu' se întâmplă? se auzi o voce spartă și speriată. Ce mama *dracului* se petrece *aici*?

– Jos, spuse Roland fără să se uite la cel care vorbise. Dacă vrei să rămâi în viață, treci la pământ.

– Fă ce-ți zice, Chip, spuse altcineva, probabil bătrânul cu conserva de roșii.

Roland se târî printre cioburi, simțindu-le cum îi intră în palme și în genunchi, dar fără să-i pese. Un glonț îi bâzâi pe lângă tâmplă. Nici pe el nu-l băgă în seamă. Afară era o zi splendidă de vară. Chiar în fața magazinului se aflau două pompe de benzină pe care scria MOBIL. Într-o parte se afla o mașină veche, probabil aparținând uneia dintre cele două femei (care nu va mai avea vreodată nevoie de ea), sau domnului Cămașă din Flanel. Dincolo de pompe și de terenul mânjit al parcării se întindea un drum pietruit de țară, iar pe marginea lui erau câteva clădiri văruite într-un cenușiu uniform. Pe una dintre acestea scria PRIMĂRIE, pe una DIVIZIA DE POMPIERI DIN STONEHAM. Iar pe cea mai mare scria SERVICE AUTO. Zona din fața lor era de asemenea pietruită (*caldarâmată*, era cuvântul folosit de Roland), iar acolo erau parcate niște mașini, una dintre acestea fiind mare cât o căruță din Calla. Din spatele lor țâșniră chiar atunci la atac vreo șase, șapte indivizi. Unul rămase mai în urmă, iar Roland îl recunoscu pe loc: Jack Andolini, locotenentul cel pocit al lui Enrico Balazar. Pistolarul îl văzuse murind pe omul acesta, mai întâi de glonț, apoi mâncat de viu de homaroșeniile carnivore care trăiau în apele mici ale Mării de Vest. Cu toate acestea, iată-l din nou. Pentru că lumi infinite se rotesc în jurul axei reprezentate de Turnul Întunecat, iar lumea aceasta este doar una dintre ele. Însă o singură lume este cea adevărată; într-o singură lume lucrurile terminate *rămân* terminate. Poate în aceasta, sau poate nu. Oricum ar sta lucrurile, nu era acum momentul să-și facă probleme pe tema asta.

Ridicat în genunchi, Roland deschise focul, acționând cocoșul pistolului cu latul palmei, țintind mai întâi asupra băieților cu mitraliere. Unul pică lat pe linia continuă a drumului, cu sângele bolborosindu-i din rana de la gât. Al doilea fu azvârlit până pe marginea de pământ a drumului, cu o gaură între ochi.

Și Eddie apăru lângă el, trăgând cu celălalt pistol al lui Roland. Din cauza stării sale rată cel puțin două ținte. Însă alți trei indivizi se prăbușiră, doi morți și unul urlând:

– *M-a lovit! Au, ajută-mă, Jack, m-a nimerit în burtă!*

Cineva îl apucă de umăr pe Roland, fără să-și dea seama cât de riscant era un asemenea gest.

– Dom'le, ce dracu'...

Roland se uită și văzu un bărbat trecut bine de patruzeci de ani, cu cravată la gât și cu un șorț de măcelar în jurul mijlocului. Avu timp să-și spună: *E proprietarul magazinului, probabil cel care i-a explicat lui Callahan cum să ajungă la poștă*, și îl îmbrânci violent la o parte. O fracțiune de secundă mai târziu, sângele țâșni din tâmpla stângă a respectivului. E zgâriat, aprecie pistolarul, dar nu-i ceva serios deocamdată. Însă, dacă nu l-ar fi împins...

Eddie reîncărca. Roland făcu același lucru, numai că în cazul lui operațiunea aceasta dură ceva mai mult din cauza degetelor lipsă de la mâna dreaptă. În tot acest timp, doi dintre gealații rămași în viață se refugiaseră în spatele uneia dintre mașinile cele vechi. Prea aproape. Deloc bine. Și Roland auzi huruitul unui automobil. Se uită peste umăr la individul care avusese prezența de spirit să se arunce la pământ atunci când i-o ceruse, evitând astfel să împărtășească tragica soartă a celor două doamne.

– Tu, de colo! strigă Roland. Ai vreo armă la tine?

Bărbatul cu cămașa din flanel scutură din cap. Ochii albaștri îi străluceau. Era speriat, dar nu panicat, își dădu seama Roland. În fața acestui client, proprietarul magazinului zăcea în fund cu picioarele desfăcute, privind cu un soi de uluire nefericită la stropii de sânge care îi picurau din cap pe șorțul alb.

– Negustorule, tu ai vreo armă? îl întrebă Roland.

Înainte ca acesta să-i răspundă – presupunând că era în stare s-o facă – Eddie îl apucă pe pistolar de umăr.

– Atacul Cavaleriei Ușoare[1], zise el.

De fapt, asta voise să zică, deoarece cuvintele care-i ieșiră din gură erau neinteligibile: *aaachuu caaavei uşşşoo*. Oricum, Roland nu ar fi avut de unde să știe la ce anume se referea tânărul. Important era faptul că Eddie observase alți șase bărbați care traversau drumul alergând în zigzag.

– *Vai, vai, vai!* Haide, haide, haide! zbiera Andolini din spate, dând din mâini ca nebunul.

– Iisuse, Roland, uite-l pe Tricks Postino, exclamă Eddie.

---

[1] Nume dat bătăliei de la Balaclava, 28 octombrie 1854, cea mai importantă luptă din Războiul Crimeii (n. tr.).

Trick manevra și de această dată o armă extrem de mare, deși Eddie nu-și putu da seama dacă era aceeași armă de asalt M-16 cu foc repetat, pe care gangsterul și-o botezase Extraordinara Mitralieră Rambo. În orice caz, nici acum nu avu mai mult noroc decât avusese în schimbul de focuri de lângă Turnul Înclinat: Eddie trase, iar Tricks se prăvăli peste unul din tovarășii lui deja morți. Deși doborât, tot mai trăgea din mitralieră. Cel mai probabil era vorba de o convulsie a degetului, de ultimele semnale transmise de creierul său aflat pe moarte. Cu toate acestea, Roland și Eddie se văzură nevoiți să se trântească din nou pe burtă, dând timp celorlalți cinci gangsteri să se ascundă în spatele mașinilor vechi de pe marginea drumului. Și mai rău. La adăpostul focurilor de armă din automobilele de peste drum – cu care veniseră băieții ăștia răi, Roland putea să jure – vor putea, în scurtă vreme, să transforme prăvălioara aceasta într-un pavilion de tir.

Iar toate aceste evenimente semănau mult prea bine cu ceea ce se întâmplase la Jericho Hill.

Venise timpul să sune retragerea.

Huruitul acela de vehicul în mișcare se auzea tot mai aproape – huruit de motor puternic, trudind sub o încărcătură mare. Iar de pe povârnișul din stânga magazinului apăru un camion gigantic, plin cu trunchiuri uriașe de copaci. Roland reuși să vadă cum șoferul face ochii mari și cum îi cade falca. Și de ce să ne mirăm? Aici, în fața acestui magazinaș de provincie, unde fără îndoială că oprise de nenumărate ori pe vremuri ca să-și ia o bere sau un suc la sfârșitul unei zile lungi și fierbinți de muncă în pădure, zăceau acum împrăștiate vreo șase cadavre însângerate, aidoma soldaților uciși pe câmpul de luptă. În fond, exact asta și era, își zise Roland.

Frânele uriașului camion zbierară asurzitor. Din spate se auzi pufnetul ca de dragon furios al frânelor pneumatice. Urmă imediat urletul strident al cauciucurilor blocate și trasând urme negre pe macadamul drumului. Încărcătura începu să alunece într-o parte. Roland observă așchii mari înălțându-se spre cerul senin, în vreme ce bandiții de peste drum continuau să tragă de parcă nici n-ar fi observat ce se întâmplă. Scena aceasta avea o calitate aproape hipnotică, era ca și cum ai fi văzut una din Uitatele Bestii din Eld[1] rostogolindu-se din ceruri cu aripile în flăcări.

---

[1] *Forgotten Beasts of Eld* – roman fantasy din 1974 al scriitoarei Patricia A. McKillip (n. tr.).

Cabina camionului trecu peste primul cadavru. Cablurile roșii ca niște mațe ale acestuia se desfășurară în toate părțile. Picioare și brațe fură smulse. Sub una dintre roți, căpățâna lui Trick Postino explodă cu sunet ca de castană pe foc. Încărcătura camionului se înclină și mai mult și începu să se clatine. Roțile care i-ar fi ajuns lui Roland până la umeri se opriră ridicând nori de praf însângerat. Mânat de forța inerției, camionul alunecă pe lângă magazin cu o lentoare maiestuoasă. Șoferul nu se mai vedea la locul lui din cabină. Preț de o clipă, prăvălia și cei dinăuntrul ei au fost feriți de focul întețit venit de peste drum. Proprietarul – Chip – și clientul rămas în viață – domnul Cămașă din Flanel – se holbau la camionul ieșit de sub control cu expresii identice de uimire neputincioasă. Cu gesturi absente, proprietarul își ștergea sângele de pe cap și îl scutura pe jos, de parcă ar fi fost doar apă. Roland își dădu seama că rana lui era mai gravă decât cea a lui Eddie, și totuși individul nu părea a fi conștient de asta. Poate că așa era mai bine.

– Ieșirea din spate, îi zise el lui Eddie. Acum.

– Bună decizie.

Roland îl înhăță de braț pe bărbatul cu cămașa din flanel. Ochii acestuia abandonară instantaneu camionul și se ațintiră asupra pistolarului. Roland făcu un semn spre spatele magazinului, cetățeanul vârstnic făcu semn din cap că a înțeles. Agerimea mută și încrezătoare a acestuia era un dar la care pistolarul nici nu îndrăznise să spere.

În cele din urmă se răsturnară și trunchiurile de copaci din remorcă, mai întâi cele din vârf, apoi toate, rostogolindu-se care încotro, zdrobind una dintre mașinile de pe marginea drumului și pe banditii ascunși în spatele ei. Se auzi un hârșâit metalic înfiorător, interminabil, în comparație cu care tirul mitralierelor părea realmente anemic.

2

Eddie îl înșfăcă pe proprietarul magazinului, așa cum Roland îl apucase pe celălalt bărbat, însă Chip nu dădu dovadă de nimic din agerimea sau din instinctul de supraviețuitor al clientului său. Pur și simplu rămăsese cu ochii holbați

la locul în care până mai adineauri se aflaseră vitrinele magazinului său, urmărind șocat și înmărmurit de spaimă cum camionul intră în ultima etapă a baletului acesta autodistructiv. Cabina se desprinse de remorcă și se rostogoli în jos pe panta din spatele prăvăliei până în pădure. Trunchiurile căzute creară o undă de șoc în praful drumului, lăsând în urmă un șanț adânc, un Chevrolet turtit și încă doi mafioți la fel de aplatizați.

Dar mai erau și alții dintr-aceștia. Cel puțin așa se părea. Tirul continuă.

– Haide, Chip, s-o tăiem de-aici, zise Eddie, trăgându-l iarăși pe negustor spre fundul magazinului și, de această dată, Chip îl urmă ascultător, dar tot uitându-se după umăr și ștergându-și sângele de pe obraz.

În spatele prăvăliei, în partea stângă, fusese construită o sală de mese, cu tejghea, câteva scaune peticite, trei sau patru mese și o oală veche pentru fiert homari, așezată deasupra unui raft cu reviste vechi, majoritatea cu femei dezbrăcate. Abia ajunseseră în zona aceasta când afară se înteți din nou focul. Apoi o explozie puternică îl acoperi. Probabil sărise în aer rezervorul camionului, își zise Eddie. Simți un glonț zburându-i pe lângă cap și văzu o gaură rotundă și neagră în farul pictat în tabloul de pe perete.

– *Cine* sunt ăștia? întrebă Chip pe un ton pur conversațional. Tu cine ești? Sunt rănit? Să știi că fiu-meu a fost în Vietnam. Ai văzut camionul ăla?

Eddie nu-i răspunse la nici una dintre întrebări, ci se mulțumi să-i zâmbească încurajator, să dea din cap și să-l îmbrâncească în urma lui Roland. Nu avea nici cea mai mică idee unde se duceau sau cum anume aveau să iasă din nasoleala asta. De un singur lucru era sigur: Calvin Tower nu se afla acolo. Iar ăsta poate că era un lucru bun. Poate că nu era Tower răspunzător pentru tot iadul ăsta dezlănțuit asupra lor, dar precis că focul și pucioasa din jur aveau *legătură* cu librarul. Măcar dacă bătrânul Cal ar fi...

Pe neașteptate un ac de foc îi străpunse brațul, iar Eddie scoase o exclamație de surpriză și de durere. O clipă mai târziu, un altul îi perforă gamba. Durerea îi explodă în picior și tânărul scoase un alt strigăt.

– Eddie! Roland aruncă o privire fugară peste umăr. Ești...

– Da, da, sunt bine, mergeți, mergeți!

Acum ajunseseră înaintea unui perete din placaj ieftin, cu trei uși. Pe una scria BĂEȚI, pe una FETI, iar pe cea de-a treia PERSONAL.

– Pe aia cu PERSONAL! țipă Eddie.

Se uită în jos și văzu o gaură cu margini însângerate în blugii lui, cam la vreo opt centimetri sub genunchi. Glonțul nu-i sfărâmase genunchiul, iar asta era un lucru bun, dar – vai, măicuța mea – durerea asta păcătoasă le întrecea pe toate cele simțite vreodată până atunci.

Un bec explodă, umplându-i părul cu cioburi.

– Am asigurare, dar dracu' știe dacă acoperă și așa *ceva*, spuse Chip tot cu tonul acela pur conversațional.

Își șterse iarăși sângele de pe față și îl scutură de pe degete pe pardosea, unde stropii roșii formară niște pete asemănătoare cu cele de pe cartoanele folosite de psihiatri ca să-ți zică ce bubă ai la cap. Gloanțele vâjâiau de jur împrejurul lor. Eddie văzu unul atingând tangențial gulerul lui Chip. De undeva, din spatele lor, Jack Andolini – Moș Dublurât – răcnea ceva în italiană. Iar Eddie avea vaga senzație că nu ordona retragerea.

Roland și clientul în cămașa de flanel trecură prin ușa rezervată PERSONALULUI. Eddie îi urmă, stimulat de vinul adrenalinei și târându-l pe Chip după el. Intrară într-o magazie destul de măricică. Acolo mirosea a cereale, a ceva iute și mentolat, dar predomina aroma de cafea.

Acum domnul Cămașă din Flanel preluase conducerea. Roland îl urmă iute pe intervalul din centrul magaziei, printre paleții plini cu mărfuri ambalate. Eddie șchiopătă vitejește în urma lor, cu proprietarul magazinului la remorcă. Amicul Chip pierduse mult sânge din rana de la cap, iar Eddie se aștepta să-l vadă leșinând dintr-o clipă în alta. Însă Chip... ciripea mai departe. Chiar acum îl întreba ce se întâmplase cu Ruth Beemer și cu sora ei. Dacă la cele două femei se referea el (iar Eddie bănuia că despre ele era vorba), tânărul nu putea decât să spere că Chip nu-și va recăpăta memoria prea curând.

În spatele magaziei era o altă ușă. Domnul Cămașă din Flanel o deschise și dădu să iasă. Roland îl apucă de cămașa care îi dăduse numele și îl trase îndărăt, apoi ieși el, cu prudență, aplecat din șale. Eddie îl propti pe Chip lângă domnul Cămașă din Flanel și se postă în fața lor. În spate, gloanțele răpăiau prin ușa PERSONALULUI, creând în ea ochi mirați de lumină.

– Eddie! mârâi Roland. La mine!

Eddie șchiopătă afară. Acolo era o rampă de încărcare, iar dincolo de ea cam un pogon de teren mizerabil și răscolit. Mai multe tomberoane erau îngrămădite la stânga rampei, iar la dreapta se aflau două containere, deși lui

Eddie Dean i se părea că nimeni nu se obosea prea mult să pună gunoiul la locul cuvenit. Mai erau și câteva mormane înalte de cutii goale de bere, suficient de vechi cât să se califice la statutul de vestigii preistorice. *Nimic mai plăcut decât să te relaxezi pe terasa din spatele casei după o zi grea la magazin,* bodogăni Eddie în gând.

Roland arăta cu pistolul spre o altă pompă, aceasta mai ruginită decât cele două din față. Pe ea era scris un singur cuvânt.

– Diesel, îl citi Roland. Înseamnă că-i combustibil, nu? Asta înseamnă?

– Da, spuse Eddie. Ascultă, Chip, pompa aia funcționează?

– Sigur, sigur, răspunse negustorul pe un ton complet lipsit de interes. Mulți își fac plinul aici.

– Mă ocup eu, dom'le, interveni Cămașă din Flanel. Lasă-mă pe mine, că-i cam nărăvașă. Mă acoperiți voi?

– Da, zise Roland. Stropește acolo.

Și arătă cu degetul spre magazie.

– Hei, nu! se trezi Chip.

Cât au durat toate astea? Eddie nu era sigur. Percepu doar un soi de transparență pe care o mai întâlnise doar o singură dată înainte: în timpul concursului de ghicitori cu Monoul Blaine. Acoperea absolut totul cu strălucirea ei, chiar și durerea din picior, acolo unde tibia poate că-i fusese ciobită de un glonț. Își mai dădea seama de mirosul de vechi de aici – carne putrezită, fructe și legume mucegăite, izul de drojdie al sutelor, miilor de cutii de bere răposate, aromele lenevelii nepăsătoare – și de parfumul divin de dulceag al brazilor de dincolo de magazinașul ăsta jegos de pe marginea drumului. Știa că îl iubește pe domnul Cămașă din Flanel pentru că domnul Cămașă din Flanel este *aici*, le este *alături,* căci între ei se crease cea mai rezistentă legătură din lume în ultimele câteva minute. Dar timpul? Nu, simțul timpului îi dispăruse. Însă nu credea că trecuseră mai mult de nouăzeci de secunde de când Roland anunțase retragerea, altminteri ar fi fost deja distruși de cei de afară, cu sau fără camion răsturnat.

Roland arătă spre stânga, apoi el se întoarse la dreapta. Se poziționă spate în spate cu Eddie, cam cu doi metri distanță între ei, cu pistoalele ridicate lângă obraz, ca niște gentilomi înainte de începerea duelului. Domnul Cămașă din Flanel sări de pe rampă, sprinten ca un greieraș, și apucă manivela vechii

pompe diesel. Începu s-o învârtă repede. Numerele din fantă se rotiră înapoi, dar, în loc să ajungă toate la zero, se blocară la **0019**. Domnul Cămașă din Flanel mai încercă o dată manivela. Când aceasta refuză să se mai clintească, el ridică din umeri și smulse furtunul din cadrul ruginit.

– Nu, John, nu! strigă Chip.

Rămăsese în ușa magaziei sale și își ridicase mâinile a disperare. Una – curată, cealaltă plină de sânge până la cot.

– Dă-te la o parte, Chip, dacă nu vrei...

Doi indivizi apărură în goană de după Magazinul Mixt din East Stoneham, pe partea unde se afla Eddie. Amândoi erau îmbrăcați în jeanși și cămăși din flanel, care, spre deosebire de cea a lui John, păreau nou-nouțe, abia scoase din cutie. Cumpărate special pentru această ocazie, putea să jure Eddie. Îl recunoscu pe unul din mardeiași; ultima oară îl văzuse în librăria lui Calvin Tower, Restaurantul Spiritual al Manhattanului. De asemenea, tot pe acest individ îl mai omorâse o dată. Peste zece ani de acum înainte, dacă-ți poți închipui una ca asta. În spelunca Turnul Înclinat, bârlogul lui Balazar. Și îl împușcase cu același pistol pe care îl ținea acum în mână. Și îi veni în minte o frântură din niște versuri ale lui Bob Dylan, ceva despre prețul pe care trebuie să-l plătești ca să nu treci prin aceeași situație de două ori.

– Hei, Borcănilă! îl strigă Eddie (așa cum o făcea de fiecare dată când dădea cu ochii de jegosul ăsta). Ce faci, măi, amice?

La drept vorbind, George Biondi nu părea să facă deloc bine. Din cauza pliscului lui enorm, nici măcar mama lui nu ar fi putut să zică despre el că ar fi o persoană prezentabilă, iar asta într-o zi bună. Acum, însă, avea toată fața umflată și plină de vânătăi care abia ce începuseră să se decoloreze. Cea mai nasoală dintre ele se afla chiar între ochi.

Eu i-am făcut-o, își spuse Eddie. *În spatele librăriei lui Tower.* Sigur că așa era, însă lui i se părea că incidentul acela avusese loc cu o mie de ani în urmă.

– *Tu*, gâfâi Biondi, prea consternat ca să-și folosească pistolul. *Tu. Aici.*

– Eu aici, fu de acord Eddie. Cât despre tine, prietene, mai bine rămâneai la New York.

Acestea fiind spuse, îi expedie un glonț în nasul cel mare. La fel și tovarășului lui.

Cămașă din Flanel acționă maneta pompei și motorina țâșni din gura furtunului. Îl făcu leoarcă pe Chip care croncăni șocat și ieși clătinându-se pe rampă.

– *Pișcă!* zbieră el. *Futu-i, ce mai pișcă! Termină, John!*

Dar John nu era de acord să termine. Alți trei indivizi apărură în fugă de după magazin, pe partea lui Roland, aruncară o privire la chipul calm și crunt al pistolarului, încercară să se retragă. Căzură lați și foarte morți înainte să apuce să se răsucească pe tocurile noilor lor bocanci. Eddie se gândi la toate mașinile de acolo și la uriașa rulotă Winnebago parcată peste drum și se miră de numărul mare de oameni trimiși de Balazar în această expediție. Precis avusese nevoie de mai mulți oameni decât avea el pe statul de plată. Și de unde făcuse rost de bani?

N-a avut nevoie, înțelese Eddie. *Cineva l-a umplut de bani și l-a trimis la cumpărături. L-a trimis să angajeze cât de mulți gealați reușea să găsească. Și cumva îl convinsese că trebuie să se deghizeze în provinciali ca să dea de urma celor pe care-i căutau.*

Din magazin se auzi o bufnitură percutantă. Prin coș țâșniră valuri de funingine, care se risipiră, însă, în norul unsuros și negru care se ridica din epava camionului. Eddie își zise că probabil cineva aruncase o grenadă. Ușa magaziei explodă din balamale, pluti puțin într-un nor de fum, apoi căzu printre mărfuri. În scurtă vreme, individul care aruncase această grenadă va arunca o alta, iar pardoseala magaziei era acum acoperită cu vreo doi centimetri de motorină.

– Trage de timp, dacă poți, îi ceru Roland. Încă nu-i destul.

– Adică zici să-l încetinesc pe Andolini? se miră Eddie. Cum crezi că pot reuși una ca asta?

– Cu *vorbăria* ta interminabilă! îi strigă Roland.

Iar Eddie observă ceva minunat: pistolarul zâmbea. Mai avea puțin și începea să râdă. Roland se uită la Cămașă din Flanel – John – și făcu semnul lui caracteristic cu mâna: *dă-i bătaie, pompează mai departe.*

– Jack! zbieră Eddie.

N-avea nici cea mai vagă idee unde se putea afla Andolini, așa că urlă cât de tare îl țineau puterile. Și, având în vedere faptul că își petrecuse mare parte din tinerețe pe străzile mai puțin selecte din Brooklyn, strigătul lui fu unul asurzitor.

Tirul armelor se domoli, apoi se opri cu totul.

– Hei, răspunse Jack Andolini, părând surprins, dar și binedispus totodată.

Eddie se îndoia că ar fi fost surprins cu adevărat și n-avea absolut niciun dubiu că Jack voia să se răzbune. Îl rănise atunci, în depozitul din spatele librăriei lui Tower, însă asta nu fusese totul. Îl și umilise, iar pe mafiot umilința aceea încă îl mai ustura al naibii de tare.

– Hei, șmechere! Tu ești ăla care zicea c-o să-mi zboare creierii până-n New Jersey? Și după aia mi-a îndesat țeava revolverului sub bărbie? Măi, frate, încă mai am semnul ăla!

Eddie parcă-l și vedea gesticulând, în timpul acestei jelanii, arătând oamenilor lui unde să-și ocupe pozițiile. Câți oare mai rămăseseră? Opt? Zece, poate? Deja eliminaseră o mulțime. Și unde să fie ceilalți? Doi în stânga magazinului. Alți doi în dreapta. Restul lângă Signore Grenadă. Iar când Jack va da semnalul, indivizii ăștia vor ataca. Și vor intra în mijlocul bălții de motorină.

Așa spera Eddie.

– Tot pistolul ăla îl am și azi la mine! îl informă el pe Jack. Și acum am să ți-l înfig în cur, ce zici de chestia asta?

Jack izbucni în râs. Hohote vesele, relaxate. Se prefăcea, sigur că da, dar o făcea cu talent. Pe dinăuntru Jack dădea în clocot: pulsul peste o sută treizeci, tensiunea peste șaptesprezece. Acum era momentul lui, și nu mai era vorba doar de răzbunarea pe un tinerel care îl luase prin surprindere și care avusese cutezanța să-l facă de râs. Aceasta era cea mai importantă și mai de amploare operațiune din toată cariera lui împuțită de dur. Aceasta era Super Bowl-ul lui personal.

Fără îndoială că Balazar dăduse ordinele, dar Jack Andolini era cel aflat pe câmpul de luptă, el era feldmareșalul. Și, de această dată, misiunea lui nu mai era să-l smardoiască pe vreun barman tălâmb care nu-și plătea datoria la zaruri, și nici să-l convingă pe vreun bijutier ovrei de pe Lenox Avenue că are nevoie de protecție. Acesta era un război în adevăratul sens al cuvântului. Jack era isteț – cel puțin în comparație cu majoritatea golanilor pe care-i cunoscuse Eddie pe vremea când se droga și bătea străzile cu fratele său, Henry –, dar pe Jack îl caracteriza și un gen de prostie ce nu avea nimic de-a face cu IQ-ul lui. Derbedeul care făcea acum mișto de el era cel care îl învinsese pe vremuri, ba chiar cu multă ușurință, însă Jack Andolini izbutise cumva să uite de acest eșec rușinos.

Motorina acoperi pe tăcute rampa și susură peste scândurile vechi și deformate din podeaua magaziei. John, alias Sai Cămașă din Flanel, se uită întrebător la Roland. Pistolarul scutură din cap, apoi își roti iarăși mâna dreaptă: mai mult.

– Unde-i tipu' cu librăria, șmechere?

Vocea lui Andolini, la fel de amabilă ca mai devreme, dar sunând mai de aproape. Înseamnă că traversase drumul. Eddie își spuse că trebuie să se afle chiar în fața magazinului. Mare păcat că motorina nu avea putere mai mare de explozie.

– Unde-i Tower? Dă-ni-l și vă lăsăm în pace până o fi să ne întâlnim din nou.

Pe bune, comentă Eddie în gând, amintindu-și ce spunea uneori Susannah (împrumutând mârâitul inconfundabil al Dettei Walker) pentru a exprima o neîncredere totală: *Și nici n-o să ți se slobozească-n gură și nici n-o să-ț' dea cu gheț pân păr.*

Acum Eddie era convins că ambuscada aceasta fusese întinsă special pentru pistolarii sosiți în vizită. Poate că băieții cei răi știau unde se afla Tower, sau poate că nu (nu credea câtuși de puțin ce-i spusese Jack Andolini), însă exista cineva care știuse cu exactitate în care *unde* și *când* îi va livra Ușa Nedescoperită pe Eddie și pe Roland, și îi furnizase această informație lui Balazar. *Vrei să pui mâna pe băiatul care ți-a făcut omul de cacao, domnule Balazar? Pe puștiul ăla care l-a salvat pe Tower de Jack Andolini și de George Biondi înainte să capituleze și să îți dea ce-ți dorești? Foarte bine. Uite unde va apărea. El și încă unul. Și, fiindcă veni vorba, uite și suficient mălai cât să cumperi o armată întreagă de mercenari cu studii universitare. Dar tot s-ar putea să nu fie îndeajuns, că puștiul e puternic, iar amicul lui e încă și mai și, dar s-ar putea să ai baftă. Și chiar dacă nu, chiar dacă cel pe nume Roland va reuși să scape după ce-ți va omorî o grămadă de oameni... tot e ceva dacă-i vei face de petrecanie tânărului. În fond, există o sursă inepuizabilă de smardoi. Păi, nu? Păi, da, sigur. Lumea-i plină de ei.* Lumile.

Și Jake și Callahan? Îi așteptase și pe ei un comitet de întâmpinare acolo unde se duseseră, douăzeci și doi de ani mai în viitor? Cuvintele de pe gardul din jurul terenului viran sugerau că, dacă mergeau pe urmele soției lui – SUSANNAH-MIO, IUBITĂ DIVIZATĂ A MEA – ajungeau în acel *când* – ȚI-AI PARCAT-O LA RESTAURANTUL DIXIE PIG ÎN ANUL '99. Și dacă au fost și ei întâmpinați cu focuri de artificii, mai erau, oare, în viață?

Eddie se agăță de o idee: dacă vreun membru al ka-tet-ului ar fi murit – Susannah, Jake, Callahan, până și Ete – el și Roland ar fi știut. Și las-o așa, chiar dacă își făcea iluzii, victimă a unui raționament eronat și romanțios.

3

Roland prinse privirea bărbatului în cămașă din flanel și mimă tăierea gâtului. John aprobă din cap și luă imediat mâna de pe maneta pompei. Chip, proprietarul prăvăliei, stătea lângă rampa de încărcare, cu un obraz încleiat de sânge, iar cu celălalt pământiu. Roland își zise că își va pierde curând cunoștința. Pagubă-n ciuperci.

– Jack! strigă pistolarul. Jack Andolini!

Pronunță corect și unduios numele italienesc.

– Ești fra-su mai mare al lu' șmecheru'? întrebă Andolini brusc înveselit și părând a vorbi de foarte aproape.

Roland era de părere că acum se află chiar în fața magazinului, în același loc unde el și cu Eddie intraseră în acest *unde*. Nu va ezita să atace din nou și cât mai repede; chiar dacă se aflau într-un orășel de provincie, tot mai erau oameni prin jur. Curând se vor auzi sirenele.

– Poți să mă consideri ocrotitorul lui, răspunse Roland.

Făcu un semn spre pistolul din mâna lui Eddie, apoi arătă spre magazie, apoi spre sine însuși: *La semnalul meu.* Eddie dădu din cap arătând că a înțeles.

– Ce-ar fi să ni-l dai nouă, *mi amigo*? Nu-i treaba ta ce se-ntâmplă aici. Pe el îl vreau. Cu șmecheru' vreau să discut. Îmi va face o deosebită plăcere să scot de la el răspunsurile de care am nevoie.

– Niciodată nu vei pune mâna pe noi, răspunse Roland pe un ton amabil. Căci ai uitat chipul tatălui tău. Nu ești nimic altceva decât un căcat cu ochi. Tăicuțul tău de ka e un ins pe nume Balazar, iar tu îi dai limbi în curu' ăla împuțit al lui. Ceilalți știu și își râd de tine. „Uită-te la Jack", zic ei, „pupincurismul îl pocește și mai mult".

O clipă de tăcere, apoi:

– Spurcată gură mai ai, dom'le.

Vocea lui Andolini părea netulburată, dar din ea dispăruse toată jovialitatea prefăcută de mai devreme. Toate hohotele de râs.

– Dar știi ce se zice despre buturuga mică.

În sfârșit, se auzi o sirenă din depărtare. Roland făcu un semn către John (care îl urmărea cu foarte mare atenție), apoi unu către Eddie. *Curând*, spunea semnul acela.

– Ascultă la mine cu luare-aminte, Jack. Balazar va continua să-și ridice castelele din cărți de joc și după ce din tine nu vor mai rămâne decât niște oase într-o groapă comună. Unele vise sunt sortite să facă istorie, însă nu și ale tale. Ale tale nu sunt decât niște biete vise.

– Gura!

– Auzi sirenele? Timpul tău a expi...

– *Vai!* mugi Jack Andolini. Haideți! *Puneți mâna pe ei! Vreau capul nemernicului ăluia bătrân! Auziți ce vă zic? Îi vreau capul!*

Un obiect rotund și negru zbură leneș prin gaura unde fusese ușa PERSONALULUI. Altă grenadă. Roland o aștepta. Trase o singură dată, de la șold, iar grenada explodă în aer, transformând într-un potop de schije peretele subțire dintre magazie și sala de mese. Se auziră urlete de surpriză și durere.

– *Acum, Eddie!* strigă Roland și începu să tragă în lacul de motorină.

Eddie i se alătură. La început, părea că nimic nu avea să se întâmple, apoi se ivi o flacără albăstruie, micuță și trândavă în mijlocul magaziei, și începu să șerpuiască anevoie spre locul în care fusese peretele din spate. Prea puțin! O, zei ai noștri, cât își dorea să fi fost celălalt lichid, cel numit benzină!

Roland își roti cilindrul pistolului, deșertând pe jos tuburile goale și începu să reîncarce.

– La dreapta ta, domnule, îl avertiză John cu mult calm, iar Roland se aruncă la pământ.

Un glonț trecu prin locul unde stătuse el cu o fracțiune de secundă înainte. Al doilea îi atinse vârfurile șuvițelor lungi de păr. Nu apucase să-și pună în pistol decât trei gloanțe, dar și așa avea cu unul în plus. Cei doi gealați căzură pe spate cu găuri identice în centrul frunții, chiar sub linia părului.

Altă huidumă apăru de după magazin pe partea lui Eddie și se pomeni în fața tânărului care-l aștepta cu un rânjet larg pe chip. Individul aruncă de urgență

arma și dădu să-și ridice mâinile. Eddie nu-l lăsă să-și ducă gestul până la capăt și îi plantă un glonț în piept. *Învață,* își zise Roland. *Zeii să-l aibă în grija lor.*

– Băieți, focul ăla arde prea încet pentru gustul meu, comentă John urcându-se pe rampă.

Magazinul aproape că nu se mai vedea prin vălătucii de fum prin care gloanțele își croiau drum. John nu păru să le bage în seamă, iar Roland îi mulțumi lui ka pentru că scosese în calea lor un bărbat așa destoinic și curajos.

John scoase din buzunarul pantalonilor un obiect argintiu, pătrățos, îi sălta capacul, frecă buricul degetului de o rotiță și produse o flacără sănătoasă. Aruncă apoi iute amnarul aprins în magazie. Flăcările izbucniră cu un sfârâit înfundat.

– *Ce-i cu voi?* zbieră Andolini. *Pe ei!*

– Ba fă-o chiar tu! îi strigă Roland.

Îl apucă pe John de cracul pantalonilor și îl trase jos. Cămașă din Flanel sări de pe rampă cu spatele și se împiedică. Roland îl prinse. Chip, proprietarul prăvăliei, își alese exact acest moment ca să leșine și se prăbuși lat printre gunoaie, cu un geamăt atât de stins încât semăna mai degrabă cu un oftat.

– Da, vino tu! îl întărâtă și Eddie pe mafiot. Haidi, măi, *Șmechere,* care-i treaba, *Șmechere,* n-ai aflat că nu trebuie să trimiți un copil să facă treabă de bărbat? Câți oameni ai avut? Douăzeci? Mai mulți? Și uite că suntem vii și nevătămați! Haide, vino! Să te vedem ce-ai să ne faci! Sau vrei să-i lingi curul lui Balazar tot restul zilelor tale mizerabile?

Alte gloanțe străbătură draperia de fum și flăcări, dar gealații din magazin nu dădeau dovadă că ar fi fost interesați să atace prin focul tot mai puternic. Și nici nu apărură alții de după clădire.

Roland arătă spre rana din gamba lui Eddie. Tânărul îi făcu semn că e în regulă, cu toate că acum cracul jeanșilor lui părea prea plin sub genunchi – prea umflat – și atunci când se mișca, simțea cum îi pleoscăie sângele în ghetele cumpărate în Calla Bryn Sturgis. Locul agoniei crâncene de la început fusese luat de o durere surdă, ce părea a pulsa odată cu bătăile inimii sale. Eddie ajunsese la concluzia că nu-i fusese atins osul. *Dar poate e doar o părere, pentru că asta vreau să cred.*

După prima sirenă urmă o a doua, apoi a treia. Tot mai aproape.

– *Pe ei!* chirăi Jack în pragul isteriei. *Pe ei, căcănari nenorociți ce sunteți, pe ei!*

Roland își spuse că tâlharii rămași i-ar fi putut ataca în urmă cu două minute – poate chiar în urmă cu treizeci de secunde – în cazul în care Andolini ar fi condus personal asaltul. Însă acum opțiunea unei ofensive frontale ieșise din discuție. Iar Andolini înțelesese că, dacă ar fi venit pe lângă clădire, Roland și Eddie i-ar fi împușcat unul după altul, așa cum împuști găinile din argilă la concursurile de tir de la bâlci. Singurele strategii ce puteau da roade Andolini erau fie să pornească un asediu, fie să recurgă la o manevră de învăluire prin pădure. Numai că nu mai avea timp de așa ceva. Probleme va avea și dacă va rămâne pe loc. De exemplu, va trebui să dea explicații poliției locale și pompierilor.

Roland îl trase pe John spre el:

– Trebuie să plecăm de aici de îndată. Poți să ne ajuți?

– Ah, da, cred că da.

Vântul își schimbă direcția. O rafală trecu prin vitrinele sparte ale prăvăliei, străbătând locul în care fusese peretele din placaj și ieșind pe ușa din spate. Fumul de motorină era gros, negru și unsuros. John tuși, dând din mâini ca să-l împrăștie.

– Urmați-mă. Cât de repede puteți.

Cămașă din Flanel traversă în goană bucata de teren din spatele magazinului, sărind peste un container sfărâmat, croindu-și drum printre un cuptor mâncat de rugină și un morman de piese auto și mai oxidate încă. Pe cea mai mare dintre acestea Roland observă un nume pe care îl mai văzuse în peregrinările sale: JOHN DEERE[1].

Cei doi pistolari înaintau cu spatele, protejându-l pe John, uitându-se din când în când peste umăr, ca să nu se împiedice. Roland nu renunțase să spere că, totuși, Andolini va conduce un ultim atac, iar el îl va ucide, așa cum făcuse și altădată. Pe țărmul Mării de Vest se întâmplase asta, și uite-l acum iarăși, nu doar teafăr, ci cu zece ani *mai tânăr*.

Pe când eu, suspină Roland, *mă simt cel puțin cu o mie de ani mai bătrân.*

Însă nu era complet adevărat. Sigur că da, acum îl dureau una, alta – beteșugurile care-i încearcă pe cei în vârstă. Însă avea din nou un ka-tet pe care să-l apere, și nu orice ka-tet, ci unul de *pistolari*, care-i însuflețiseră existența

[1] Firmă americană, producătoare de mașini și unelte agricole (n. tr.).

într-un mod la care nu îndrăznise să spere vreodată. Totul avea din nou sens. Nu doar Turnul Întunecat, ci absolut *totul.* Așa că voia ca Andolini să-i apară în față. Și avea sentimentul că, dacă îl va ucide în lumea aceasta, Andolini va rămâne mort. Pentru că lumea aceasta era *deosebită.* Avea o rezonanță care lipsea celorlalte lumi, chiar și aceleia din care venise el. Era convins de asta până în măduva oaselor. Ridică ochii și văzu exact ceea ce se așteptase să vadă: un rând de nori aliniați. La capătul maidanului, flancată de două pietre măricele din granit, începea o cărare ce ducea în pădure. Și în locul acela văzu pistolarul mozaicuri de umbre, amestecate, suprapuse, dar arătând în aceeași direcție. Trebuia să te uiți cu mare atenție ca să-ți dai seama. La fel ca varianta New Yorkului unde găsiseră geanta goală pe terenul viran și unde Susannah văzuse morții rătăcitori, aceasta era lumea cea adevărată, cea reală, cea unde timpul curgea într-o singură direcție. Dacă vor găsi o ușă, vor putea păși în viitor, așa cum precis o făcuseră Jake și Callahan (căci și Roland își amintea cuvintele scrise pe gard), însă niciodată nu se vor mai putea întoarce în trecut. Aceasta era lumea reală, aceea în care zarurile odată aruncate rămân aruncate, lumea cea mai apropiată de Turnul Întunecat. Iar ei tot pe Calea Grinzii se aflau.

John îi conduse în pădure, lăsând în urmă vaietul sirenelor și coloanele tot mai înalte de fum negru și des.

4

Nu parcurseseră nici măcar o jumătate de kilometru când Eddie începu să vadă licăriri albastre printre copaci. Cărarea era alunecoasă din cauza acelor de brad căzute pe ea. Când au ajuns la ultima pantă blândă – cea care cobora spre un lac lung și îngust de un farmec fără pereche – tânărul văzu o balustradă din mesteacăn de-a lungul ei. Aceasta ducea spre un doc micuț, de care era legată o barcă cu motor.

– A mea e, spuse John. Intenționasem să-mi fac provizii și să îmbuc ceva. Nici prin gând nu mi-a trecut că o să nimeresc în plină aventură.

– Și ai nimerit, zâmbi Eddie.

– Chiar așa. Aveți grijă la porțiunea asta dacă nu vreți să dați cu curu' de pământ.

John coborî sprinten, mai mult alunecând, ținându-se de balustradă. Cizmele pe care le avea în picioare erau atât de vechi și ponosite, încât Eddie își zise că ar fi părut mai la locul lor în Lumea de Mijloc.

Merse în urma domnului Cămașă din Flanel, având grijă la piciorul rănit. Roland coborî cel din urmă. Din spate se auzi o bubuitură la fel de puternică pe cât fusese primul tir de mitralieră, însă cu mult mai răsunătoare.

– Propanul lui Chip, le explică John.

– Ce zici? întrebă nedumerit Roland.

– Gazul, șopti Eddie. Despre gaz vorbește.

– Îhî, soba cu gaz, aia a fost, întări John.

Se urcă în barcă și acționă starterul motorului Evinrude, mic și robust, de douăzeci de cai-putere, care porni din prima.

– Urcați, băieți, și hai să ne cărăbănim de-aici, mormăi el.

Eddie păși în barcă. Roland se opri ca să-și atingă gâtul de trei ori. Tânărul îl mai văzuse executând acest ritual înainte de a traversa vreo apă și își propuse să-l întrebe ce anume înseamnă. Însă nu va mai avea ocazia asta pentru că moartea se va strecura între ei.

5

Bărcuța grațioasă se mișca aproape fără zgomot, patinând peste propria-i reflectare în ape, sub cel mai limpede azur al verii. În spatele lor, dârele de fum mânjeau seninul cerului. Zeci de oameni de pe mal, majoritatea în pantaloni scurți sau în costume de baie, se ridicaseră în picioare și se întorseseră să privească la fumul acela gros, umbrindu-și ochii cu mâinile. Aproape nimeni nu observă trecerea lor discretă.

– Ăsta-i Lacul Keywadin, dacă vă interesează cumva, spuse John.

Le arătă ceva în fața lor. Un alt ponton, lângă care se afla o construcție micuță și îngrijită, vopsită în alb cu verde, destinată adăpostirii ambarcațiunilor.

Când se mai apropiară puțin, Roland și Eddie observară înăuntru o canoe și un caiac, ce se legănau ușor pe apă.

– Al meu e adăpostul ăla, adăugă bărbatul cu cămașa din flanel.

Pronunțase *adăpostul* într-un mod ce nu poate fi redat prin litere obișnuite – probabil că *d'postu* ar fi transcrierea cea mai apropiată de adevăr – dar pistolarii îl înțeleseseră. Așa se pronunțau cuvintele și în Calla.

– Pare bine întreținut, spuse Eddie ca să zică *ceva*.

– O, da, da, da, se grăbi să-l aprobe John. Eu mă ocup de el, fac curățenie, repar ce se strică. N-ar fi bine pentru afaceri dacă ar sta să se dărâme, păi, nu?

Eddie zâmbi:

– Păi, nu.

– Casa mea e cam la vreo opt sute de metri pe mal. John Cullum e numele meu.

Îi întinse lui Roland mâna dreaptă, continuând să conducă ambarcațiunea cu cealaltă. Roland i-o strânse, plăcut impresionat de asprimea caldă a palmei.

– Eu sunt Roland de Gilead. Zile lungi și nopți senine îți doresc, John.

Eddie întinse și el mâna.

– Eddie Dean, din Brooklyn. Încântat de cunoștință.

John îi strânse mâna cercetându-i chipul cu multă atenție.

– Ai pățit ceva, tinere? Ai pățit, nu-i așa?

– Nu știu, se bâlbâi Eddie.

– Nu ai mai călcat de mult prin Brooklyn, fiule, așa-i?

– N-am fost nici la Morehouse, *nici* la vreun alt colegiu, spuse Eddie Dean, adăugând repede, ca să nu uite: Mia a zăvorât-o pe Susannah. A închis-o în anul '99. Suze poate ajunge la Dogan, dar nu-i va folosi la nimic. Mia a dezactivat comenzile. Suze nu poate să facă nimic. A răpit-o. A... a..

Se opri. O clipă totul i se păruse atât de *clar*, așa cum par visele în momentul trezirii. Apoi, așa cum se întâmplă adesea, totul începu să i se șteargă din minte. Nici măcar nu își putea da seama dacă fusese cu adevărat un mesaj de la Susannah sau doar rodul imaginației sale.

Tinere, s-a întâmplat ceva mai adineaori?

Deci și Cullum simțise. Înseamnă că nu-și imaginase nimic. Un soi de conexiune paranormală era explicația cea mai verosimilă.

John îl aşteptă să continue, dar când tânărul nu mai spuse nimic, se întoarse către Roland.

– De obicei e aşa de impresionabil amicul ăsta al tău?

– Nu, sai... Vreau să zic „Nu, domnule". Domnule Cullum, îţi mulţumesc pentru ajutorul pe care ni l-ai dat atunci când aveam mare nevoie de el. Mulţumire multă-multă. Ar fi o necuviinţă strigătoare la cer să îndrăznim să-ţi mai cerem ceva, dar...

– Dar o veţi face. Da, da, aşa m-am gândit şi eu.

John corectă uşor cursul bărcuţei spre adăpostul care îi aştepta cu poarta deschisă. Roland estimă că vor ajunge acolo în cinci minute. Nu-l deranja să călătorească în bărcuţa aceasta cu motor (chiar dacă, din cauza greutăţii celor trei adulţi din ea, se cufundase cam mult în apă), dar Lacul Keywadin era cam prea mult expus pentru gustul lui. Dacă Jack Andolini (sau succesorul lui, în cazul în care el va fi înlocuit) va pune întrebările potrivite acestor gură-cască de pe mal, va găsi în cele din urmă câţiva care să-şi aducă aminte de barca cu motor şi de cei trei bărbaţi din ea. Şi de adăpostul pentru bărci alb cu verde. *D'postu lu' John Cullum, de mare folos să vă fie*, vor spune martorii aceştia. În cel mai fericit caz, atunci ei se vor afla departe pe Calea Grinzii, iar John Cullum va fi ascuns undeva, în siguranţă. Pentru Roland, „în siguranţă" însemna în acest caz o depărtare de trei ori distanţa până la orizont, sau cam o sută de roţi. John Cullum le salvase vieţile intervenind în mod decisiv la momentul potrivit. Ultimul lucru pe care şi-l putea dori era ca omul acesta să-şi piardă viaţa din cauza lor.

– M-am hotărât deja să vă ajut cum pot eu mai bine, dar trebuie să vă întreb ceva, cât mai avem vreme.

Eddie şi Roland se uitară unul la celălalt, apoi Roland răspunse:

– Îţi vom răspunde dacă vom putea. Adică, să ne înţelegi, John din East Stoneham, doar dacă vom considera că răspunsul nu îţi va produce neplăceri.

John dădu din cap. Ezită, părând să-şi adune curajul, şi spuse:

– Ştiu că nu sunteţi fantome, pentru că v-am văzut pe toţi foarte bine acolo, la magazin, şi tocmai ce am dat mâna cu voi şi am simţit că sunteţi din carne şi oase. Şi vă văd umbrele pe care le aruncaţi pe marginea bărcii. Cât se poate de reale. Aşa că întrebarea mea e: sunteţi vizitatori?

– Vizitatori, repetă Eddie.

Se uită la Roland, dar fața pistolarului era complet inexpresivă. Se uită din nou la John Cullum, aflat la cârma bărcii.

– Îmi pare rău, dar nu...

– Au fost mulți din ăștia pe-aici în ultimii ani, le explică John. În Waterford, în Stoneham, East Stoneham, Lovell, Sweden... până și în Bridgton și Denmark.

Ultimul toponim se auzi *Deenmac*.

Observă că cei doi păreau tot nedumeriți.

– Vizitatorii sunt niște oameni care *apar de nicăieri*, continuă el. Câteodată sunt îmbrăcați cu haine demodate, ca și cum ar veni din... din *trecut*, cred că ați zice voi. Odată unul a fost văzut pe Route 5, gol-goluț, ca un puișor de gaiță. Angstrom ăl tânăr l-a văzut. În noiembrie trecut a fost asta. Alteori îi auzi vorbind în alte limbi. Unul a apărut acasă la Don Russert, în Waterford. Și a stat la el în bucătărie! Donnie e acu' la pensie, da' a fost profesor la Colegiul Vanderbilt și l-a înregistrat. Și tipu' ăla a sporovăit ce-a sporovăit, și după aia s-a dus în spălătorie. Donnie și-a imaginat că baia o caută și s-a dus după el să-i arate unde e, da' tipu' dispăruse deja. Dispăruse pe unde nu era nicio ușă.

Și Donnie le-a pus înregistrarea tuturor profesorilor de la Catedra *(Caatee-aaa)* de Limbi Străine de la Vanderbilt și nimeni n-a recunoscut ce limbă vorbea ăla. Unul din profesori a zis că tre' să fie o limbă inventată, așa cum e esperanto. Auzitără-ți de esperanto, băieți?

Roland clătină din cap. Eddie spuse (cu multă prudență):

– Eu am auzit, dar nu știu exact ce...

– Și uneori, zise John coborându-și vocea pentru că acum intraseră în umbra hangarului, uneori sunt răniți. Sau desfigurați. Bolânzi.

Roland tresări atât de puternic încât bărcuța se clătină, amenințând să se răstoarne.

– Ce? Ce spui tu acolo? Repetă, John, căci vreau să te ascult cu multă luare-aminte.

Se pare că John își închipui că era vorba despre o chestiune de pronunție, așa că se strădui să rostească foarte clar fiecare cuvânt.

– *Bolnavi.* Ca oamenii care au supraviețuit unui război nuclear, sau care vin dintr-o zonă iradiată, sau cam așa ceva.

– Mutanții Leneși, spuse Roland. Cred că despre Mutanții Leneși e vorba. Sunt aici, în orașul ăsta.

Eddie încuviință din cap, aducându-și aminte de Cărunții și Puberii din Lud. Aducându-și aminte și de stupul acela diform pe care se târau toate insectele alea hidoase.

John opri motorașul Evinrude, dar nici unul dintre ei nu făcu nicio mișcare, ci rămaseră duși pe gânduri, ascultând cum apa lovește laturile din aluminiu ale bărcii.

– Mutanți leneși, repetă el, parcă degustând cuvintele. Mda, li se potrivește. Da' nu-i vorba doar de ei. Mai sunt și niște animale și niște specii de păsări care nu s-au mai pomenit prin zonele astea. Dar oamenii sunt îngrijorați mai ales din cauza vizitatorilor. Donnie Russert a dat telefon unui cunoscut de-al lui de la Universitatea Duke, și individul ăla a vorbit cu cineva de la Catedra lor de Parapsihologie – uimitor că există așa ceva într-o universitate normală – și cucoana de la Studiile de Parapsihologie a zis că asta-i denumirea lor: vizitatori. Și după aia, când dispar – că dispar întotdeauna, doar unul din East Conway Village n-a dispărut pentru că a murit – atunci li se zice *dezertori.* Cucoana a mai spus că unii dintre oamenii de știință care se ocupă cu studierea lor – bănuiesc că le-am putea zice „oameni de știință", deși cunosc o mulțime de persoane care m-ar contrazice – sunt de părere că vizitatorii sunt niște creaturi extraterestre pe care le lasă la noi navele lor spațiale, și după aia vin și-i iau și de-asta dispar. Dar majoritatea cercetătorilor cred că sunt călători în timp, sau sunt veniți din alte lumi paralele cu a noastră.

– De câtă vreme durează povestea asta? îl întrebă Eddie. De câtă vreme vin vizitatorii aici?

– Păi, de vreo doi, trei ani. Și e tot mai rău. Vreo doi am văz't și eu cu ochii mei, și altădată, am văz't o femeie chelioasă cu ceva în mijlocul frunții care semăna cu un ochi plin de sânge. Da' i-am văz't de la distanță, pe când pe voi vă văz de aproape.

John se aplecă spre cei doi, sprijinindu-și mâinile pe genunchii ciolănoși și îi privi intens cu ochii lui albaștri (aproape la fel de albaștri ca ai lui Roland). Eddie simți nevoia să-l apuce iarăși de mână pe John Cullum, ca să vadă ce altceva se mai putea întâmpla. Bob Dylan mai avea un cântec potrivit acestei situații: „Visions of Johanna". Iar numele salvatorului lor era destul de asemănător cu acesta.

– Da, da, da, spuse John, pe voi vă văz de aproape și îmi păreți normali. Am să vă ajut pen'că nu simt nimic necurat în ce vă privește (deși, vă zic drept, *niciodată* n-am mai văzut pe cineva care să tragă așa), dar vreau să știu: sunteți vizitatori, au ba?

Din nou Roland și Eddie făcură un schimb de priviri, și Roland răspunse:

– Da. Cred că ne poți numi și așa.

– Al naibii să fiu, șopti John, al cărui chip plin de zbârcituri căpătase expresia înfiorată a unui copil ce nu-și poate explica ce i se întâmplă. Vizitatori! Și de unde veniți? Asta puteți să-mi spuneți?

Se uită la Eddie și începu să râdă ca un om căzut pradă unei farse.

– Că doar nu din *Brooklyn!*

– Ba uite că eu chiar *sunt* din Brooklyn, îi zise Eddie.

Cu unica rectificare că nu din Brooklyn-ul *acestei* lumi, iar el se convinsese acum de acest adevăr. În lumea din care venea el, cartea pentru copii *Charlie, trenulețul Uu-uu* fusese scrisă de o femeie pe nume Beryl Evans; în lumea aceasta, fusese scrisă de Claudia y Inez Bachman. Numele Beryl Evans părea un nume real, Claudia y Inez Bachman părea o făcătură, precum o bancnotă de trei dolari, însă Eddie începuse să creadă tot mai mult că Bachman era, de fapt, numele adevărat. De ce? Pentru că era parte a acestei lumi.

– *Sunt* din Brooklyn, nu te mint. Doar că nu... mă rog... nu din același Brooklyn pe care îl cunoști tu.

John Cullum se holba la ei cu uimire plină de inocență.

– Și ăilalți? Ăia care vă așteptau? Ăia sunt...?

– Nu, îl întrerupse Roland. Nu sunt. Nu mai avem acum vreme să discutăm, John.

Se ridică prudent în picioare, se apucă de o bârnă de deasupra și coborî din barcă strâmbându-se din cauza durerii din oase. John îl urmă și amândoi îl ajutară pe Eddie. I se mai ostoise pulsația dureroasă din gambă, dar își simțea piciorul țeapăn și amorțit și nu se putea bizui pe el.

– Să mergem la tine acasă, spuse Roland. Trebuie să găsim pe cineva. Iar cu puțin noroc, poate ai să ne fii de ajutor.

S-ar putea să ne fie de ajutor în mult mai multe privințe, își zise Eddie, urmându-i spre lumina soarelui, șchiopătând și scrâșnind din măsele.

În momentele acelea ar fi fost în stare să măcelărească și un sfânt pentru câteva aspirine.

STROFĂ: *Commala, jimblă, plămădeală!*
Ajung în iad sau rai, și nu-i tocmeală!
Când armele-s scoase, iar focul arde
Drept în cuptor ajung, fără-ndoială!

ANTISTROFĂ: *Hai, commala, hai și cheala!*
Hai, sărează-ți plămădeala!
Bate coca, vârtos bate-o
În cuptor azvârle-o, unde-i mare fierbințeala!

STANȚA VIII

PASE CU MINGEA DE BASEBALL

1

În iarna 1984–1985, tocmai atunci când dependența de heroină a lui Eddie traversa pe furiș granița dintre Tărâmul Drogurilor Recreaționale și Regatul Obiceiurilor Cu Adevărat Proaste, Henry Dean a cunoscut o fată alături de care a trăit o scurtă poveste de dragoste. Lui Eddie, Sylvia Goldover i se părea a fi curva suverană, curva *El Supremo* (subsuori împuțite și răsuflare de balaur printre buzele gen Mick Jegger), însă își ținu gura pentru că *Henry* o vedea frumoasă, iar el nu voia să rănească sentimentele fratelui său. În iarna aceea tinerii amorezi petrecură o grămadă de timp împreună, fie plimbându-se în bătaia vântului pe plaja pustie din Coney Island, fie la cinematograful din Times Square, unde se așezau în ultimul rând și se masturbau reciproc după ce dădeau gata floricelele de porumb și baxul extra-large cu sticle de bere Goober.

Eddie păstră o atitudine filosofică față de noua persoană din viața lui Henry; dacă fratele lui putea să se lingă cu Sylvia Goldover, ignorând respirația aia îngrozitoare, atunci bine, mult succes în această activitate. Cât despre el, își petrecuse mare parte din acele trei luni cenușii singur și drogat în apartamentul familiei Dean. Nu-l deranja asta, ba chiar îi făcea plăcere. Dacă Henry ar fi fost acasă, ar fi ținut morțiș să se uite la televizor și ar fi făcut în permanență mișto de Eddie din cauza casetelor lui audio cu povești. („Ai, măiculița mea! Eddie o să stea cu ulechiușa lui lipită de poveștioalele lui cu *spiriduși*, și cu *olci* și cu *piticuții* dlăgălași!") Mereu le zicea „olci" orcilor și mereu numindu-i pe uriași „ciudații fioloși". Henry era de părere că toate rahaturile inventate sunt treabă de poponar. În câteva rânduri Eddie încercase să-i explice că nu exista nimic mai nereal decât toate mizeriile de filme la care se uita el,

dar Henry nici nu voise să audă una ca asta; Henry era omul care-ți putea povesti totul despre gemenii malefici din *General Hospital* și despre mama vitregă, la fel de haină, din *The Guiding Light*.

Din multe puncte de vedere, minunata poveste de dragoste a lui Henry Dean – încheiată în momentul în care Sylvia Goldover i-a furat nouăzeci de dolari din portofel, lăsând în loc un bilet în care scria *Scuză-mă, Henry* și a plecat spre zări necunoscute împreună cu *fostul* ei iubit – a reprezentat o mare ușurare pentru Eddie. Putea să stea pe canapeaua din living, ascultând casetele cu *Trilogia Stăpânul Inelelor* în lectura lui John Gielgud, injectându-și heroină în brațul drept și moțăind în vreme ce Frodo și Sam se îndreptau spre Pădurea Mirkwood sau spre Minele din Moria.

Îi iubise pe hobbiți, își imaginase că ar putea trăi bine mersi tot restul vieții în Hobbiton, unde cel mai năprasnic drog la îndemână era tutunul, iar frații mai mari nu-și petreceau ziua bârâindu-i la cap pe frații cei mici, iar căsuța lui John Cullum din pădure îl întorsese cu o forță surprinzătoare în zilele acelea de demult și la povestea aceea în tonuri întunecate. Tocmai pentru că această căsuță semăna cu adăpostul unui hobbit. Mobila din living era micuță, dar perfectă: o canapea și două fotolii foarte moi, cu mileuri albe pe brațe și spătar; în fotografia alb-negru cu ramă aurie de pe un perete probabil că erau părinții lui Cullum, iar în cea de pe peretele opus, bunicii lui. Tot acolo se mai afla o Diplomă de Mulțumiri din partea Secției de Pompieri Voluntari din East Stoneham. Într-o colivie un papagal micuț glăsuia în legea lui. De pe polița căminului, o pisică se holbă verde la ei, apoi se cufundă din nou în somn. Lângă fotoliul lui Cullum era o scrumieră cu picior, iar în aceasta se odihneau două pipe, una din cocean de porumb, cealaltă din lemn de trandafir sălbatic. Mai era un radio Emerson vechi, cu pick-up (din acela cu scală cu toate lungimile de undă și cu un buton mare și zimțat), dar nu și televizor. În cameră mirosea bine a tutun și a flori uscate. Însă, oricât de ordonată și îngrijită era, o singură privire îți era suficientă să îți dai seama că bărbatul care locuia acolo nu era căsătorit. Salonașul lui John Cullum era o odă închinată plăcerilor simple ale celibatului.

– Ce-ți mai face piciorul? se interesă John. Pare că nu mai curge sânge, da' ai o rană frumușică.

Eddie izbucni în râs.

– Mă doare al dracului de tare, însă măcar pot să mă sprijin pe el, așa că zic că tot am avut noroc.

– Baia-i acolo, dacă vrei să te speli și să-ți cureți rana, îi spuse Cullum.

– Așa am să fac.

Operațiunea îi provocă disconfort, dar îl făcu și să se simtă ceva mai bine. Rana din picior era adâncă, dar se părea că osul nu fusese afectat. Cea din brat era o nimica toată, slavă Domnului; glonțul trecuse prin mușchi și ieșise pe partea cealaltă, iar în dulăpiorul pentru medicamente al lui Cullum descoperi o sticlă cu apă oxigenată. Și-o turnă peste rană, strângând din dinți, apoi și pe cea din picior și pe cea de la cap, înainte să-și piardă curajul. Încercă să-și amintească dacă Frodo și Sam se confruntaseră vreodată cu ceva cât de cât apropiat de agonia momentului în care îți torni apă oxigenată peste carnea vie. Dar nu, parcă nu. Firește, pe ei îi vindecau gnomii, nu?

– Am ceva ce s-ar putea să te ajute, îi zise Cullum când ieși din baie.

Bătrânul dispăru în cealaltă cameră și se întoarse cu un flacon maroniu în care se mai aflau trei pastile. Le răsturnă în palma lui Eddie, explicându-i:

– Le am de iarna trecută, de când am căzut pe gheață și mi-am paradit clavicula. Îi zice Percodan. Nu știu dacă a expirat sau nu, dar...

Eddie se lumină la față.

– Percodan, zici? exclamă el și își aruncă pastilele în gură înainte ca John Cullum să apuce să-i răspundă.

– Nu vrei să le iei cu nițică apă, fiule?

– Nee, spuse Eddie mestecând cu înflăcărare. Sunt mai bune goale.

Se îndreptă curios spre caseta din sticlă aflată pe masa de lângă șemineu.

– O, Doamne, icni el, ai o minge de baseball semnată de Mel Parnell! Și una cu autograful lui Lefty Grove! M-ai lăsat mut, omule!

– Și încă n-ai văzut nimic, zise Cullum luându-și pipa din lemn de trandafir. Uită-te pe raftul ăl de sus.

Scoase un săculeț cu tutun Prince Albert din sertarul unei măsuțe de colț și începu să-și umple pipa. Surprinse privirea atentă a lui Roland și îl întrebă:

– Fumezi?

Pistolarul dădu din cap și scoase o foaie de porumb din buzunarul cămășii.

– Poate îmi dai voie să-mi răsucesc și eu o țigară.

– Stai așa, că am eu ceva mai bun, spuse Cullum, ieșind din nou din încăpere.

Camera de alături era un birou, nu cu mult mai mare decât o debara. Cu toate că pupitrul în stil Dickens de acolo era micuț, Cullum tot fu nevoit să se strecoare pe lângă el.

– Hai, mă lași! exclamă iarăși Eddie identificând mingea la care se referise Cullum. Ai și autograful lui Babe!

– Chiar așa, zise Cullum. Și nu de pe vremea când a jucat la Yankees, că nu mă interesează echipa aia. Mingea de-o vezi acolo a fost semnată pe când încă mai purta tricoul de la Red Sox...

Se întrerupse, apoi i se adresă lui Roland:

– Iacătă-le, știam că le-am pus bine, pe undeva. Cred că-s cam vechi, da' cum zicea maică-mea: „orice e mai bun decât nimic". Ia de-aici, dom'le. Nepotu-meu le-a uitat la mine. Și nici c-o să le mai vadă înapoi, că n-are opșpe ani.

Și îi întinse pistolarului un pachet cu țigări plin pe trei sferturi. Roland îl răsuci în mâini, apoi arătă numele mărcii.

– Văd desenul unui dromader, dar nu asta scrie, nu-i așa?

Cullum surâse cu un soi de uimire precaută.

– Nu. Se numesc *Camel*. Cam tot aia.

– Aha, zise Roland având aerul că ar înțelege despre ce e vorba.

Scoase o țigară, îi studie cu atenție filtrul, apoi își vârî celălalt capăt în gură.

– Nu, nu, invers, îl corectă Cullum.

– Adevăr grăiești?

– Da, da.

– Iisuse, Roland! Are și o minge semnată de Bobby Doerr... două de Ted Williams... una de Johnny Pesky... una de Frank Malzone...

– Numele astea nu-ți spun absolut nimic, nu-i așa? îl întrebă John Cullum pe Roland.

– Nu, îi răspunse pistolarul. Prietenul meu... mulțumesc...

Își aprinse țigara de la flacăra chibritului lui Cullum și continuă:

– Cum ziceam, prietenul meu n-a mai fost de ceva vreme pe aici. Și cred că i-a fost dor.

– Măiculiță! exclamă Cullum. Vizitatori! Vizitatori la *mine* acasă! Parcă nu-mi vine să cred!

– Unde-i mingea semnată de Dewey Evans? întrebă Eddie. Nu văd nicio minge semnată de Dewey Evans.

– Pardon? se interesă Cullum, pronunțând *paaadon*.

– Poate încă nu-și zice așa, rosti Eddie ca pentru sine. Dwight Evans? Extremă dreapta?

– A, articulă Cullum în semn că a înțeles. Păi, cum să-ți spun, fiule, în dulăpiorul meu nu au loc decât cei mai buni dintre cei buni.

– Atunci, crede-mă când îți spun că-ți trebuie și Dewy, zise Eddie. Poate că deocamdată nu merită să aibă un loc în Muzeul Celebrităților din Baseball în Viziunea lui John Cullum, dar mai așteaptă câțiva ani. Așteaptă până-n '86. Și, că tot veni vorba, am să-ți zic două vorbe, ca de la un fan al acestui sport la altul, bine?

– Sigur, răspunse Cullum.

Sii-guh, exact ca în Calla.

În tot acest timp, Roland trăsese un fum din țigară, iar acum se uita încruntat la ea.

– Cele două vorbe sunt *Roger Clements*, spuse Eddie. Ține minte numele ăsta.

– Clements, repetă nesigur John Cullum. Foarte slab se auzea țiuitul sirenelor de pe celălalt mal al Lacului Keywadin.

– Roger Clements, am înțeles, am să țin minte. Cine-i ăsta?

– Ai să ți-l dorești cu tot dinadinsul în caseta asta, eu atât îți zic. Poate chiar pe același raft cu Babe.

Ochii lui Cullum se aprinseră:

– Fiule, spune-mi un singur lucru. A reușit Red Sox să câștige campionatul? Au reușit băieții...

– Ăsta nu-i niciun fel de tutun, nu-i decât un aer negru, îi întrerupse Roland, aruncându-i lui Cullum o privire încărcată de reproș, atât de străină firii lui, că pe Eddie îl umflă râsul. Să nu mai spun că n-are absolut niciun gust. Oamenii de aici chiar *fumează* așa ceva?

Cullum luă țigara dintre degetele lui Roland, îi rupse filtrul și i-o înapoie.

– Încearcă acum, îi zise, întorcându-se spre Eddie. Deci? V-am scos din belea mai devreme. Așa că mi se pare că îmi sunteți datori. Au câștigat vreodată campionatul băieții de la Red Sox? Până în timpul din care vii tu?

Zâmbetul lui Eddie se topi și îl privi pe bărbatul mai în vârstă cu gravitate.

– Am să-ți spun, dacă ții morțiș să afli, John. Dar ești convins că asta vrei?

Celălalt se gândi puțin, pufăindu-și pipa. Apoi răspunse:

– Cred că nu. Dacă știi, nu mai are niciun haz.

– Dar tot am să-ți zic ceva, spuse binedispus Eddie.

Pastilele pe care Cullum i le dăduse mai devreme își făcuseră efectul și chiar se *simțea* binedispus. Nițeluș.

– Ai grijă să nu mori înainte de 1986. Ceva incredibil o să se întâmple în anul ăla.

– Ei, na?

– Acesta este adevărul-adevărat, îi mai zise Eddie și se întoarse spre pistolar. Cum rămâne cu bagajele noastre, Roland?

Pistolarul nici nu se gândise la ele până în momentul acela. Toate bunurile lor lumești, de la cuțitul de sculptat în lemn al lui Eddie, cumpărat nu cu mult timp în urmă din prăvălia lui Took, negustorul din Calla Bryn Sturgis, la străvechiul săculeț-de-spor al lui Roland, primit de la tatăl său dincolo de orizonturile acestui *când*, toate rămăseseră în urmă atunci când trecuseră prin ușă. Mai bine zis, când fuseseră *propulsați* prin ușă. Pistolarul presupunea că bagajele lor rămăseseră în țărână în fața magazinului mixt din east Stoneham, deși nu era foarte sigur de asta, căci fusese mult prea ocupat să ajungă la adăpost împreună cu Eddie, înainte ca individul cu pușca cu lunetă să-i trimită în lumea morților. Îl durea gândul că toți acești tovarăși ai lui de călătorie ar fi ars în incendiul care cuprinsese magazinul. Și îl durea încă și mai tare gândul că nu ar fi ars, și ar fi ajuns pe mâinile lui Jack Andolini. Avu o viziune scurtă, dar deosebit de intensă, care îl făcu să se cutremure: săculețul lui de spor atârnând de cureaua lui Andolini ca o punguță de tabac (sau ca scalpul unui dușman).

– Roland? Cum rămâne cu...

– Avem armele, iar astea sunt toate bagajele care ne trebuie, spuse Roland cu mai multă asprime decât intenționase. Jake își are cartea cu *Trenulețul Uu-uu*, iar eu sunt în stare să construiesc o altă busolă, dacă este nevoie. În rest...

– Dar...

– Fiule, aș putea să arunc câte o întrebare despre bagajele voastre când va fi cazul, interveni Cullum. Dar, pentru moment, prietenul tău are dreptate.

Eddie *știa* că prietenul său are dreptate. Prietenul său avea aproape *întotdeauna* dreptate, chestie care și acum încă îl mai scotea din sărite. Ei, fir-ar să fie de treabă, el, unul, avea nevoie de bagajul lui, și nu din cauza jeanșilor și celor două cămăși curate de acolo. Și nici pentru muniție și nici pentru

cuțitul de sculptat în lemn, oricât de bun ar fi fost el. În traistă ascunsese și o șuviță din părul lui Susannah care încă îi mai purta parfumul. De *asta* avea el nevoie. Dar, ce să-i faci, mortul de la groapă nu se mai întoarce, păi, nu?

– John, ce zi e azi?

Sprâncenele țepoase ale celuilalt se aburcară spre linia părului:

– Pe bune?

Eddie dădu cu vehemență din cap, iar Cullum îi răspunse:

– Nouă iulie, anul de grație una mie nouă sute șeptezeci și șepte.

Eddie șuieră fără zgomot printre buzele țuguiate.

Roland, cu chiștocul țigării Dromader fumegându-i între degete, se dusese la fereastră. Nu văzu nimic decât copaci și câteva sclipiri seducătoare de albastru venind dinspre ceea ce Cullum numea „Keywadin-ul". Însă coloana de fum de pe cer îi amintea că senzația de tihnă pe care o simțea aici nu era decât o amăgire. Trebuiau să plece. Și indiferent cât de îngrijorat ar fi fost pentru Susannah Dean, dacă tot reușiseră să ajungă până aici era imperios necesar să-l găsească pe Calvin Tower și să-și încheie afacerea cu el. De urgență. Deoarece...

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Eddie zise:

– Roland? Se grăbește. În partea asta timpul curge mult mai repede.

– Știu.

– Înseamnă că trebuie să reușim din prima, pentru că nu ne mai putem întoarce în timp în lumea aceasta. Aici nu mai există reluări.

Și asta o știa Roland.

2

– Bărbatul pe care îl căutăm e din New York, îi explică Eddie lui John Cullum.

– Aha, vin mulți din ăștia pe la noi vara.

– Se numește Calvin Tower. Și e însoțit de un prieten pe care îl cheamă Aaron Deepneau.

Cullum deschise caseta unde se aflau mingile de baseball și o scoase pe cea semnată *Carl Yastrzemski* pe partea moale cu caligrafia aceea ciudată

care pare a-i caracteriza doar pe sportivii profesioniști (și, din câte știa Eddie, nu caligrafia, ci *ortografia* le dădea mare bătaie de cap) și începu s-o treacă dintr-o mână în alta.

– Tot felul de oameni de departe se adună aici de când începe luna iunie – știi asta, nu?

– Știu, oftă Eddie simțind cum speranța îl părăsește.

Se gândi că era foarte posibil ca Moș Dublurât să-l fi prins deja pe Cal Tower. Poate că ambuscada de la magazin fusese doar cireașa de pe tort.

– Bănuiesc că nu poți...

– Dacă nu pot, atunci ar fi mai bine să mă duc pe pustii, zise Cullum ceva mai entuziasmat și-i aruncă tânărului mingea cu autograful lui Yaz.

Eddie o ținu cu mâna dreaptă și își trecu încet vârfurile degetelor peste cusăturile roșii. Nu se așteptase la nodul acesta din gât. Dacă nici măcar o minge de baseball nu-ți putea spune că ai ajuns acasă, atunci ce altceva să-ți spună? Numai că lumea aceasta nu mai însemna „acasă". Și John avea dreptate: el era un vizitator.

– Adică, ce vrei să spui? nu înțelese Roland.

Eddie îi aruncă mingea, iar pistolarul o prinse fără să-și ia ochii de la Cullum.

– Nu-mi bat capul cu numele, dar tot îi știu cam pe toți cei care au venit în oraș, răspunse el. Îi știu din vedere. La fel ca oricare alt intendent care-și merită leafa, să zicem. Trebuie să știi cine ți-a pătruns pe teritoriu.

Roland dădu din cap, exprimându-și acordul complet.

– Doar spune-mi cum arată individul.

Și Eddie îi spuse:

– Are cam un metru șaizeci și opt și... nu știu... cred că peste o sută de kilograme.

– Adică-i gras.

– Cam așa ceva. Și părul a început să i se cam rărească.

Eddie își împinse părul înapoi, dezvelindu-și tâmplele (din rana căpătată la întâlnirea aproape fatală cu Ușa Nedescoperită încă se mai prelingeau stropi de sânge). Se strâmbă un pic de durerea pe care o simți în braț, deși acesta nu mai sângera. Era mult mai îngrijorat de rana din picior. Percodanul rezolvase pentru moment chestiunea aceasta, însă, dacă glonțul era înăuntru – iar Eddie așa credea –, la un moment dat tot va trebui să-l scoată.

– Cam câți ani are? întrebă Cullum.

Eddie se uită la Roland care se mulțumi doar să clatine din cap. Dar oare, îl văzuse el vreodată pe Tower? Eddie nu-și putea aduce aminte. Dar parcă nu.

– Cred că vreo cincizeci și ceva de ani.

– Și e colecționar de cărți, nu? întrebă iarăși Cullum, izbucnind în râs în fața expresiei stupefiate a lui Eddie. Ți-am zis că sunt cu ochii-n patru la vilegiaturiști. N-ai cum să știi dacă unul nu este cumva o haimana. Sau chiar un hoț. Uite, acum opt sau nouă ani, a venit aici în vacanță o femeie din New Jersey. Și s-a dovedit că-i o piromană în toată regula.

Cullum clătină amărât din cap.

– Arăta ca o fată bătrână, ca o bibliotecară de provincie, genul de femeie care n-ar omorî nici măcar o muscă. Și, de fapt, ne-a incendiat hambarele și magaziile din Stoneham și din Lovell și din Waterford.

– De unde știi că-i negustor de cărți? îl întrebă Roland aruncându-i mingea.

Cullum o aruncă imediat lui Eddie.

– Nu știu că-i *negustor* de cărți. Știu doar că le colecționează, pen'că așa i-a zis lu' Jane Sargus. Jane are o prăvălioară chiar în locul unde Dimity Road iese din Route 5. Adică la vreun kilometru și jumătate mai la sud de noi. Și tipu' ăsta de-l căutați locuiește chiar pe Dimity Road, împreună cu prietenul lui. Asta în cazul în care vorbim despre una și aceeași persoană. Și eu cred că da.

– Pe prietenul lui îl cheamă Deepneau, spuse Eddie aruncând mingea semnată de Yaz lui Roland.

Pistolarul o prinse, i-o aruncă lui Cullum, apoi se apropie de șemineu și-și azvârli în el chiștocul.

– Nu-mi bat capul cu numele, așa cum v-am zis, da' știu că prietenul ăsta e un tip slăbănog cam de vreo șaptej de ani. Și merge de parcă l-ar durea șoldurile. Și poartă ochelari cu rame metalice.

– Da, el e, spuse Eddie.

– Janey ține în șopron o prăvălioară de-i zice „Obiecte de colecție din zonă". Are mobilă, acolo, bufete și șifoniere, și chestii de-astea, dar specialitatea ei sunt cuverturile cusute de mână, obiectele din sticlă și cărțile vechi. Așa și scrie pe firma de la poartă.

– Deci, Cal Tower... ce anume a făcut? A intrat, pur și simplu, și a început să răsfoiască toate cărțile alea de-acolo?

Lui Eddie nu-i venea să creadă ce aude și, pe de altă parte, era convins că acesta era adevărul. Tower fusese oricum reticent când îi ceruse să plece din New York, chiar și după ce Jack și cu George Biondi îl amenințaseră că-i vor da foc celor mai valoroase cărți. Și, în momentul când el și Deepneau ajunseseră în locul ăsta, idiotul solicitase redirecționarea corespondenței la post restant – sau, mă rog, prietenul Aaron întocmise cererea aceasta, dar băieților răi le era totuna. Callahan îi lăsase un bilet prin care îi ceruse să nu-și mai trâmbițeze prezența în East Stoneham. *Cât de tâmpiți sunteți???* fusese ultima replică a Părintelui către sai Tower, iar răspunsul evident era că erau mai tâmpiți decât cei mai tâmpiți.

– Așa, vezi, răspunse Cullum, cu sclipiri în ochii lui la fel de albaștri precum cei ai lui Roland. Da' a făcut mai mult decât doar să le răsfoiască. A cumpărat cărți de fo' două sute de dolari. Cu cecuri de călătorie. Și după aia i-a cerut să-i facă o listă cu toți cei din zonă care mai vând cărți vechi. Și sunt destui, așa să știți, dacă iei în calcul și prăvălia „Noțiuni" din Norway și aia de se cheamă „Gunoiul vostru, comoara mea", din Fryeburg. În plus, a mai pus-o și să-i scrie numele tuturor localnicilor care colecționează cărți pe care uneori le vând chiar din pragul casei. Țiu minte că Jane a fost teribil de entuziasmată pe chestia asta. A povestit în tot orașul despre turistul căruia îi plac cărțile, așa să știți.

Eddie își duse mâna la frunte și gemu prelung. Da, ce mai încoace și-ncolo, ăsta era omul lui, ăsta era Calvin Tower, nici vorbă de vreo eroare. Ce-o fi avut tâmpitul în cap? Că e în siguranță la nord de Boston, și cu asta basta?

– Ne poți spune cum să dăm de el? întrebă Roland.

– Pot să fac mult mai mult. Pot să vă duc chiar acolo unde stă.

Roland, care își trecuse mingea de baseball dintr-o mână în cealaltă, se opri și clătină din cap.

– Nu. Tu ai să te duci altundeva.

– Unde?

– Oriunde ai putea să fii la adăpost, zise Roland. Nu-mi spune unde, sai, că nu vreau să știu. Nici unul dintre noi nu vrea să știe.

– Mă dau în vânt după oamenii discreți.

– Nu contează după ce te dai tu în vânt. Nu mai avem timp.

Roland se gândi puțin, apoi continuă:

– Ai cumva o căruță cu motor?

Pentru moment Cullum păru bulversat, apoi îi pică fisa și zâmbi larg.

– Da, am și căruță cu motor, și roabă cu motor. Că mi-s om înstărit.

Înstă-iiit.

– Atunci ai să ne conduci la locul unde se află Tower în una, iar Eddie...

Roland ezită o fracțiune de secundă.

– Eddie, mai știi cum se conduce o chestie cu motor?

– Mă jignești, Roland.

Pistolarul, deloc un tip spiritual nici în cele mai bune momente ale sale, nu catadicsi să schițeze vreun zâmbet. Își întoarse atenția asupra salvatorului – *dan-tete* – pe care ka li-l scosese în cale.

– După ce-l găsim pe Tower, tu, John, ai să te duci pe drumul tău. Pe orice drum care nu-i și drumul nostru. Ia-ți o vacanță, dacă vrei. Doar două zile, și apoi te vei putea întoarce la treburile tale.

Căci Roland spera ca treburile lor de aici, din East Stoneham, se vor fi sfârșit mai înainte de apusul acestei zile, dar nu voia să cobească.

– Nu cred că înțelegi că aceasta este perioada când sunt ocupat până peste cap, zise Cullum prinzând mingea aruncată de Roland. Tre' să-mi vopsesc adăpostul de bărci... tre' să pun țigle pe hambar...

– Dacă rămâi aici, spuse Roland, s-ar putea să nu mai apuci să pui țigle pe niciun hambar.

Cullum îi aruncă o privire mirată, încercând să evalueze cât de serios era avertismentul și neplăcându-i deloc ce vedea în ochii pistolarului.

În tot acest timp, Eddie se tot gândea dacă Roland îl văzuse sau nu pe Tower cu ochii lui. Și acum de-abia își dădu seama că *da*, Roland îl *văzuse* pe anticar.

Sigur că l-a văzut. Roland a tras cufărul cu edițiile princeps prin Ușa Nedescoperită. Și s-a uitat la el. Probabil că imaginea a fost puțin distorsionată, dar...

Și, prin inevitabilul proces al asocierii de idei, mintea tânărului reveni la prețioasele volume ale lui Tower, la raritățile lui, așa cum erau *Doganul* de Benjamin Slightman Jr și *Salem's Lot* de Stephen King.

– Doar să-mi iau cheile și plecăm, zise Cullum, dar Eddie îl opri înainte de a apuca să facă vreo mișcare.

– Stai puțin.

Cullum îl privi întrebător.

– Mi se pare că mai avem ceva de discutat, spuse Eddie întinzând mâinile după mingea de baseball.

– Nu mai este timp, Eddie, zise Roland.

– Știu, răspunse tânărul. *Și cred că știu mai bine decât tine, pentru că iubita mea este cea care rămâne fără timp.* Dacă s-ar putea, l-aș lăsa pe nesimțitul ăla de Tower în grija lui Jake și aș încerca din toate puterile să ajung la Susannah. Dar ka nu vrea să mă lase să fac asta. Afurisitul tău de ka.

– Trebuie...

– Taci.

Niciodată până atunci nu i se mai adresase astfel lui Roland, însă cuvântul îi ieșiseră din gură fără voia lui și acum nu simțea nicio nevoie să și-l ia înapoi. În minte, Eddie auzi năluca unui cântecel din Calla: *Hai, commala, hai, că-s iritat, n-am terminat de discutat.*

– Ce te frământă? îl întrebă Cullum.

– Mă gândesc la un bărbat pe nume Stephen King. Ai auzit de el?

Și citi răspunsul în ochii lui Cullum. Da, auzise.

3

– Eddie, începu Roland.

Tânărul nu-i mai auzise niciodată tonul acesta nesigur. *E la fel de confuz ca și mine.* Gând deloc încurajator.

– Probabil că Andolini e pe urmele noastre. Mai important, încă, probabil că e și pe urmele lui Tower, acum, că noi i-am scăpat printre degete... și, după cum ne-a spus sai Cullum, Tower nu se osteneşte să se ascundă.

– Ascultă-mă, îi răspunse Eddie. Am un presentiment, de fapt, mai *mult* decât un presentiment. Noi am cunoscut un om, Ben Slightman, care a scris o carte într-o altă lume. În lumea *lui Tower.* În lumea *aceasta.* Și am cunoscut un alt om, Donald Callahan, care este un *personaj* într-o carte dintr-o altă lume. Tot *aceasta.*

Cullum îi aruncase mingea, iar acum Eddie o zvârli cu putere și pe neașteptate spre Roland, care o prinse cu ușurință.

– Poate că nu-i cine știe ce mare chestie, însă gândește-te cum am fost noi *bântuiți* de cărți. Nu crezi? *Doganul. Vrăjitorul din Oz. Charlie, Trenulețul Uu-uu.* Chiar și lucrarea lui Jake de sfârșit de an. Iar acum, *Salem's Lot.* Mă gândesc că, dacă individul ăsta, Stephen King, există cu adevărat...

– O, dar există, fii pe pace, îl întrerupse Cullum.

Aruncă o privire pe fereastră spre Lacul Keywadin și spre malul acestuia de unde se auzea țiuitul sirenelor. Spre coloanele de fum care mânjeau seninul cerului. Apoi întinse mâinile după minge. Roland i-o aruncă cu boltă, până aproape de tavan.

– Și să știți că am citit cartea aia despre care tot vorbiți. Mi-am cumpărat-o de la Târgul de Carte din oraș. E o aiureală, ascultați la mine.

– E o poveste cu vampiri.

– Așa, așa. L-am auzit vorbind despre ea la radio. A zis că s-a inspirat din *Dracula.*

– L-ai auzit pe scriitorul ăsta vorbind la radio, repetă Eddie.

Îl cuprinsese din nou senzația aceea de călător-prin-țara-oglinzii, senzația de prăvălit-în-vizuina-iepurelui, senzația de picat din spațiu, și încercă s-o pună pe seama Percodanului. Nu ținea. Și, brusc, se simți ireal în propria-i piele, o umbră străvezie, o umbră subțire ca... ei bine, ca o filă de carte. Și nu-i era de niciun folos să se gândească la faptul că lumea aceasta, moțăind în vara anului 1977 pe grinda timpului, i se părea mai reală decât toate celelalte *când*-uri și *unde*-uri – inclusiv cele ale lui personale. Iar sentimentul acesta era pe deplin subiectiv, nu crezi? La o adică, cum ți-ai putea da seama că nu ești doar un personaj în cartea cuiva, ori un gând pasager prin mintea vreunui fraier care se înghesuie în autobuz, ori un firicel de praf în ochiul lui Dumnezeu? Asemenea gânduri erau demente, pur și simplu. Și te puteau *înnebuni de-a binelea.*

Totuși...

Dad-a-chum, dad-a-chee, nu te speria, cheia-i a ta.

Cheile, da, uite la asta mă pricep, își spuse Eddie. *King este o cheie, nu-i așa? Calla, Callahan, Regele Purpuriu, Stephen King. Să fie oare Stephen King Regele Purpuriu al acestei lumi?*

Roland se împăcase cu ideea că nu vor pleca imediat. Eddie era convins că nu-i fusese ușor, dar greutățile erau specialitatea lui.

– Dă-i drumul și întreabă ce ai de întrebat, îl îndemnă el fluturându-și degetele în stilul lui caracteristic.

– Dar, bine, Roland, nici măcar nu știu cu ce anume să încep. Toate ideile care-mi trec prin cap sunt atât de copleșitoare... atât de... cum să-ți zic... atât de al dracului de *înspăimântătoare*...

– Atunci încearcă să le simplifici, spuse Roland prinzând mingea aruncată de Eddie, deși acum părea nițeluș cam indispus de jocul ăsta de-a pasele. Chiar *trebuie* să plecăm mai departe.

De parcă Eddie n-ar fi știut. Și ar fi pus bucuros întrebările care îl măcinau în timpul drumului, dacă ar fi putut merge toți cu aceeași mașină. Dar nu era cazul, căci Roland nu condusese în viața lui un vehicul cu motor și, prin urmare, Eddie și Cullum nu aveau cum să se afle în aceeași mașină.

– Bine, zise el. Cine este individul ăsta? Să începem cu asta. Cine este Stephen King?

– Un scriitor, îi răspunse Cullum privindu-l cam pieziș: *Ești dus cu capul, băiete?* Locuiește în apropiere, în Bridgton, cu familia. Se spune că-i o persoană destul de cumsecade.

– Cât de departe e Bridgton de aici?

– Păi... cam treizeci, patruzeci de kilometri.

– Și câți ani are?

Eddie mergea pe bâjbâitelea, conștient că întrebările potrivite se aflau pe acolo, prin preajma gândurilor sale, dar, deocamdată nu avea habar care anume erau acestea.

John Cullum strânse dintr-un ochi, părând a calcula.

– Nu prea mulți, zic eu. Cam în jur de treizeci.

– Și cartea asta... *Salem's Lot*... a fost un bestseller?

– Chestia asta mă depășește, îi răspunse Cullum. Tot ce pot să-ți spun e că o grămadă de oameni de pe-aici au citit-o. Pentru că se petrece la noi, în statul Maine. Și pentru că i s-a făcut multă publicitate la televizor. Și pentru că s-a făcut un film după primul roman pe care l-a scris. Eu nu m-am dus să-l văd, că mi s-a părut cam prea de groază.

– Cum s-a numit?

Cullum încercă să-și aducă aminte, dar nu reuși.

– Nu mai știu. Un singur cuvânt parcă era și sunt aproape sigur că era numele unei fete, dar atâta tot. Poate am să-mi amintesc.

– Ce crezi, și el e vizitator, sau nu?

Cullum izbucni în râs.

– Născut și crescut chiar aici, în Maine. Zic că-i mai degrabă un *localnic get-beget.*

Roland îl privi pe Eddie cu nerăbdare crescândă, iar tânărul se hotărî să se oprească. Era mai greu decât să joace Douăzeci de Întrebări. Dar, fir-ar să fie, Părintele Callahan era *real*, însă apărea și într-o lucrare de ficțiune scrisă de individul ăsta, King, iar King locuia într-o regiune care îi atrăgea ca un magnet pe cei pe care Cullum îi numea „vizitatori". Lui Eddie i se părea că unul dintre vizitatorii aceștia semăna foarte mult cu un slujitor al Regelui Purpuriu. Femeia chelioasă cu o gaură sângerândă în mijlocul frunții.

Venise vremea să se oprească, da, și să plece după Tower. Oricât de nesuferit era, Calvin Tower deținea un anume teren viran pe care creștea cel mai de preț trandafir sălbatic din întregul univers. În plus, anticarul cunoștea tot felul de chestii despre cărțile rare și despre cei care le-au scris. Foarte posibil să știe mai multe despre autorul lui *Salem's Lot* decât sai Cullum. Da, venise vremea să se oprească. Dar...

– În regulă, spuse el aruncându-i mingea lui Cullum. Încuie-ți comoara și vom porni spre Dimity Road. Mai am doar două întrebări.

Cullum ridică din umeri și puse mingea Yaz la loc în caseta din sticlă.

– O faceți pe timpul vostru.

– Știu.

Și, pe neașteptate, pentru a doua oară de când trecuse prin ușă, Susannah i se părea ciudat de aproape. O văzu pe scaun într-o încăpere plină cu aparate vechi de supraveghere. Cu siguranță că era vorba despre Doganul lui Jake... în interpretarea ei personală. O văzu cum vorbește într-un microfon. Îi observă pântecele umflat și chipul înspăimântat. *Foarte* gravidă. Gravidă și pe punctul să plesnească. Nu o putea auzi, dar știa ce anume spunea ea: *Vino, Eddie, salvează-mă, salvează-ne, până nu-i prea târziu!*

– Eddie? se îngrijoră Roland. Te-ai făcut pământiu la față. Te doare piciorul?

– Cam da, spuse tânărul, cu toate că nu-l mai durea deloc acum.

Se gândi din nou la momentele acelea în care cioplise cheia. La responsabilitatea cumplită pe care o simțise știind că nu avea voie să greșească. Și uite cum ajunsese iar într-o situație asemănătoare. Parcă sesizase ceva, precis sesizase ceva... dar ce?

– Da, piciorul, repetă el ștergându-și transpirația de pe frunte. John, vreau să te întreb ceva despre titlul cărții. *Salem's Lot.* Asta înseamnă Jerusalem's Lot, așa-i?

– Da.

– Așa se numește orașul din carte.

– Da.

– A doua carte a lui Stephen King.

– Da.

– Al doilea lui *roman.*

– Eddie, interveni Roland, cred că-i suficient.

Eddie îi făcu semn să-l lase în pace și tresări la durerea care-i săgetă mâna. În momentul acesta nu avea ochi decât pentru John Cullum.

– Dar nu există niciun oraș care să se numească Jerusalem's Lot, nu-i așa?

Cullum se uită la el ca la un nebun.

– Sigur că nu. Este o poveste inventată despre oameni inventați dintr-un oraș inventat. E o carte cu *vampiri.*

Da, bine, îi răspunse Eddie în gând. *Și dacă ți-aș spune că am toate motivele să cred că vampirii există cu adevărat... ca să nu mai pomenesc și de demonii invizibili, globurile magice și vrăjitoarele... ai fi absolut convins că am sărit de pe șine într-un mare fel, nu?*

– Se întâmplă, cumva, să știi dacă Stephen King a locuit tot timpul în Bridgton?

– Nu, s-a mutat acolo cu familia acum vreo doi, trei ani. Mi se pare că înainte au locuit în Windham, atunci când au venit din nordul statului. Sau, poate, în Raymond. Oricum, sunt sigur că e vorba despre unul din orășelele de pe râul Big Sebago.

– Și ar fi corect dacă am spune că acești vizitatori despre care ne-ai vorbit au început să apară prin locurile astea imediat după ce el s-a stabilit aici?

Sprâncenele stufoase ale lui Cullum se repeziră îngemănate spre mijlocul frunții. De pe lac veni spre ei un vuiet puternic și cadențat, ca o sirenă de ceață.

– Să știi, spuse Cullum, s-ar putea să ai ceva dreptate, fiule. Poate-i doar o coincidență, dar poate că nu-i.

Eddie dădu din cap. Se simțea secătuit de emoții, aidoma unui avocat ajuns la capătul unui interogatoriu lung și dificil.

– Haide s-o tăiem de-aici, îi zise el lui Roland.

– Bună idee, comentă Cullum arătând spre direcția de unde venea mugetul sirenei. Aia-i barca lu' Teddy Wilson. Șeful poliției locale. Și pădurar.

Acum îi zvârli lui Eddie cheile de la mașină în locul mingii de baseball.

– Voi o luați p-aia cu transmisie automată, că mi se pare că ai ceva probleme cu reflexele. Camioneta e cu transmisie manuală. Ține-te după mine și claxonează dacă ai probleme.

– Am s-o fac, fii fără grijă, spuse Eddie.

Pe când îl urmau pe Cullum afară din casă, Roland îl întrebă:

– Susannah a fost? De-aia te-ai schimbat la față mai devreme?

Eddie încuviință cu un semn din cap.

– O vom ajuta dacă ne va sta în putință, spuse pistolarul, însă s-ar putea ca acesta să fie unicul drum spre ea.

Eddie știa asta. Și mai știa că atunci când vor ajunge la ea s-ar putea să fie prea târziu.

STROFĂ: *Commala-ka să-rostești*
În mâna sorții tu ești.
Real ori nu, oricum ai fi,
E vremea să te grăbești.

ANTISTROFĂ: *Commala, hai, să nu mai lenevești!*
E vremea să te grăbești!
Umbră sau nu de ai pe pământ
Tot în mâna sorții tu ești.

STANȚA IX

EDDIE ÎȘI MUȘCĂ LIMBA

1

Părintele Callahan făcuse o foarte scurtă vizită la oficiul poştal din Stoneham cam cu două săptămâni înainte de schimbul de focuri de la prăvălia lui Chip McAvoy, iar acolo preotul paroh din Jerusalem's Lot scrisese un bilet. Deşi pe plic notase atât numele lui Aaron Deepneau, cât şi pe cel al lui Calvin Tower, biletul i se adresa mai degrabă celui de-al doilea, iar tonul lui nu era absolut deloc unul prietenos:

27.06.77

Tower,

Sunt un prieten al celui care te-a scăpat de Andolini. Trebuie să plecaţi de urgenţă de unde vă aflaţi voi acum. Găsiţi un hambar, o cabană din pădure, chiar şi o baracă părăsită, dacă nu se poate altfel. Poate că n-o să aveţi parte de confort, dar ţineţi bine minte că alternativa înseamnă moartea. Sunt cât se poate de serios! Lăsaţi câteva becuri aprinse în casă şi puneţi-vă maşina în garaj sau pe alee. Notaţi pe o bucăţică de hârtie locul unde v-aţi dus şi ascundeţi-o sub covorăşul din dreptul locului şoferului sau sub terasa din spatele casei. Păstrăm legătura. Ţine minte că noi suntem singurii care te putem elibera de povara pe care o duci. Dar trebuie să ne ajuţi şi tu ca să te putem ajuta.

Callahan, din neamul lui Eld

Şi nu mai veniţi NICIODATĂ la poştă! Cât de tâmpiţi sunteţi???

Callahan aproape că-şi riscase viaţa ca să le trimită biletul acela, iar Eddie aproape că şi-o pierduse pe a lui când căzuse sub vraja lui Treisprezece Negru.

Și care fusese rezultatul acestor riscuri și situații-limită, mă rog frumos? Ce să vezi, vesel-cintezoi, Calvin Tower o pornise la pas prin regiunea aceea din vestul statului Maine în căutare de chilipiruri de ediții rare și scoase din tipar.

Ținându-se după John Cullum pe Route 5, cu Roland tăcut alături de el, apoi întorcând mașina ca să intre pe Dimity Road, Eddie simțea cum mai are puțin și dă în clocot de furie.

O să trebuiască să-mi vâr mâinile în buzunare și să-mi mușc limba, își zise, nefiind tocmai sigur că aceste metode tradiționale vor funcționa în cazul de față.

2

Cam la vreo trei kilometri depărtare de Route 5, Fordul F-150 al lui Cullum făcu la dreapta pe Dimity Road. Intersecția era semnalizată printr-un stâlp ruginit pe care se aflau două indicatoare. Pe cel de deasupra scria ROCKET RD. Cel de dedesubt (mai ruginit decât stâlpul) promitea CABANE PE MALUL LACULUI DE ÎNCHIRIAT CU SĂPT LU OR SEZ. Rocket Road era mai degrabă un drum de țară, ca o cărare care șerpuia printre copaci, iar Eddie avu grijă să rămână ceva mai în urma lui Cullum ca să evite norul de praf ridicat de vechea camionetă a noului lor prieten. „Căruța cu motor" era tot un Ford, un model obscur cu două uși, pe care Eddie nu l-ar fi putut recunoaște fără să citească ce scria pe plăcuța din spate sau în cartea mașinii. Dar se simțea cuprins de evlavie să fie din nou la volan, să nu mai aibă un cal între picioare, ci să prindă puterea câtorva sute prin cea mai ușoară apăsare a tălpii sale drepte. Se simțea bine și pentru că zgomotul sirenelor rămăsese tot mai în urmă.

Îi înghițiră umbrele dese ale copacilor aplecați. Parfumul de brad și rășină era deopotrivă dulce și înțepător.

– Frumos loc, spuse pistolarul. Tihnit.

Acesta a fost singurul său comentariu.

Camioneta lui Cullum ajunse în dreptul cabanelor numerotate. Sub fiecare număr era o inscripție mică pe care scria FIRMA DE ÎNCHIRIERI JAFFORDS. Eddie se gândi să-i amintească lui Roland că în Calla cunoscuseră un bărbat

pe nume Jaffords, și-l cunoscuseră chiar foarte bine, dar apoi își luă seama. N-ar fi făcut decât să stăruie asupra evidenței.

Trecură pe lângă numerele 15, 16 și 17. Cullum se opri o clipă în fața numărului 18, apoi scoase brațul pe geamul cabinei, făcându-le semn să meargă mai departe. Eddie nu avu nevoie de gestul acesta, căci știa că nu Cabana 18 era cea pe care o căutau.

Cullum intră pe următoarea alee. Eddie îl urmă, ascultând foșnetul blând al roților pe stratul de ace de brad de pe jos. Și iar văzu sclipiri albastre printre copaci, dar, când ajunseră lângă Cabana 19, își dădu seama că aceasta se afla pe malul unui lac natural, spre deosebire de Keywadin. Poate nu mai mare decât un teren de fotbal. Cabana părea o construcție cu două camere. Pe terasa acoperită dinspre lac se aflau două balansoare uzate, dar cu aspect confortabil. Prin acoperiș ieșea hornul din tablă de la plită. Nu exista garaj și nici nu era nicio mașină parcată în față, deși lui Eddie i se păru că vedea urmele uneia. Însă, din cauza prafului, îi era greu să-și dea prea bine seama.

Cullum opri motorul camionetei. Eddie făcu la fel. Acum nu se mai auzeau decât clipocitul apei pe pietre, suspinul vântului printre brazi și trilul blând al păsărilor. Tânărul se uită spre dreapta și-l văzu pe Roland stând cu mâinile-i abile și cu degete lungi strânse pașnic pe genunchi.

– Cum ți se pare? îl întrebă Eddie.

– Tăcut.

Rosti cuvântul în stil-Calla: *Tă-uuut.*

– E cineva aici?

– Da, cred că da.

– Pericol?

– Da. Lângă mine.

Eddie se încruntă la el, neînțelegând.

– Tu ești pericolul, Eddie. Tu vrei să-l ucizi, nu-i așa?

După o clipă, Eddie se văzu nevoit să admită că da, așa era. Acest nou-descoperit aspect al firii sale, pe cât de necomplicat, pe atât de primitiv, îl stânjenea adesea, dar nu putea tăgădui că era parte din el. Și, la urma urmei, cine fusese acela care-l scosese la lumină și i-l șlefuise?

Roland încuviință din cap:

– După ani de pribegii prin deșert, singur-sihastru, a intrat în viața mea un tânăr smiorcăit și egoist, a cărui singură aspirație era să continue să se îndoape cu un drog care-l făcea doar să se fonfăie și să doarmă pe el. Și mârlanul ăsta afectat și meschin și cu gură mare, care nu avea vreo calitate demnă de...

– Și chipeș, îl întrerupse Eddie. Nu uita. Motănelul ăla era o adevărată mașină de sex-*sss*.

Roland îl privi fără să zâmbească.

– Dacă eu am fost în stare să nu te omor atunci, Eddie din New York, atunci fă bine și abține-te și tu acum și nu-l omorî pe Calvin Tower.

Spunând acestea, Roland deschise portiera și coborî din mașină.

– Așa zici *tu*, vorbi Eddie de unul singur, apoi coborî și el.

3

Cullum se afla tot la volanul camionetei sale când Roland și Eddie se apropiară de el.

– Mi se pare că nu-i nimeni aici, le spuse el, dar am văzut o lumină aprinsă în bucătărie.

– Îhî, mârâi Eddie. Uite ce e, John, mai am...

– Nu-mi zice că mai ai o întrebare. Singura persoană mai curioasă decât tine pe care o cunosc e băiețelul fiicei lu' soră-mea, Aidan. Scuza lui e că n-are decât trei anișori. Haide, întreabă-mă.

– Ai putea să-ți dai seama cu precizie care este centrul activității vizitatorilor din ultimii câțiva ani?

Eddie nu avea habar pentru ce anume pusese această întrebare, dar acum i se părea a fi de o importanță vitală.

Cullum se gândi puțin, apoi răspunse:

– Aleea Carapacea Țestoasei, din Lovell.

– Pari destul de sigur.

– Da. Ți-aduci aminte când ți-am zis de prietenul meu, Donnie Russert, care-i prof de istorie la Vanderbilt?

Eddie dădu din cap.

– Ei, bine, după ce l-a văzut cu ochii lui pe ăla care i-a intrat în casă, a început să se intereseze mai mult de acest fenomen. A scris câteva articole, chiar dacă știa prea bine că nicio revistă care se respectă nu i le va publica, indiferent cât de bine documentate ar fi fost faptele pe care le prezenta. Mi-a spus, printre altele, că atunci când a scris despre vizitatorii apăruți în vestul statului Maine a învățat un lucru pe care nu credea c-o să-l învețe la vârsta asta înaintată. Și anume că există anumite lucruri pe care oamenii se încăpățânează să nu le dea crezare, nici măcar atunci când le poți dovedi. Obișnuia să citeze un vers scris de un poet grec. „Coloana adevărului are o gaură în ea."

Așa, cum ziceam, pe când a cercetat fenomenul ăsta cu apariția vizitatorilor, și-a agățat pe peretele biroului o hartă cu cele șapte orașe unde s-a raportat prezența lor: Stoneham, East Stoneham, Waterford, Lovell, Sweden, Fryeburg și East Fryeburg. Și a înfipt bolduri pentru fiecare apariție, pricepi ce-ți zic?

– Pricep foarte bine și îți mulțumesc foarte mult, răspunse Eddie.

– Și, da, aleea Carapacea Țestoasei este chiar în centru. Cu vreo șase sau opt bolduri colorate înfipte în ea. Și când te gândești mai bine, nu-i decât o ulicioară amărâtă, de vreo trei kilometri, e doar o buclă care iese din Route 7, merge pe malul Lacului Kezar, apoi intră iar în Route 7.

Roland se uita la casă. Acum se întoarse spre stânga, se opri și puse mâna pe patul de santal al pistolului său.

– John, spuse el. Binecuvântată a fost întâlnirea noastră, dar a venit vremea să pleci de aici.

– Da? Sigur?

Roland dădu din cap: era sigur.

– Cei doi bărbați care au venit aici sunt niște proști. Iar locul acesta le-a împrumutat mirosul, și pute și el a prostie. Tocmai de aceea știu că nu au plecat, așa cum au fost sfătuiți. Tu nu ești prost.

John Cullum schiță un surâs firav.

– Sper că nu-s, da' tot îți zic mulțam de compliment.

Se întrerupse și se scărpină nedumerit în cap.

– În cazul că-i un compliment.

– Să nu te întorci pe drumul principal, închipuindu-ți că n-am vorbit serios. Sau și mai rău, că noi nici n-am fost aici și c-ai visat toată isprava asta. Să nu

te întorci acasă, nici măcar ca să-ți iei ceva schimburi. Nu mai ești în siguranță. Du-te în altă parte. Cel puțin de trei ori depărtarea până la orizont.

Cullum închise un ochi, părând a calcula distanța.

– Prin anii cincizeci mi-am petrecut zece ani nenorociți ca paznic la Închisoarea Statului Maine, spuse el, și acolo am cunoscut un om al naibii de cumsecade, pe care-l chema...

Roland scuturã din cap și puse cele două degete rămase la mâna dreaptă pe buzele omului. Cullum înțelese.

– Mă rog, am cam uitat cum îl chema, da' știu că stă în Vermont și sunt convins că-mi voi aduce aminte – și numele, și adresa exactă – atunci când voi trece granița spre New Hampshire.

Ceva în vorbele lui îi sună fals lui Eddie, dar nu putea spune cu exactitate ce anume, așa că trase concluzia că e paranoic. John Cullum era un om onest... păi, nu?

– Să-ți meargă bine, zise el strângând mâna bătrânului. Zile lungi și nopți senine.

– La fel și vouă, băieți, răspunse Cullum, dând mâna și cu Roland. Tu ce crezi? Dumnezeu a fost cel care mi-a salvat viața acolo, la prăvălie? Atunci când au început să zboare gloanțele?

– Da, îi răspunse pistolarul. Dacă așa vrei tu să crezi. Fie ca El să te însoțească și de-acum încolo.

– Și mașina...

– O lăsăm ori aici, ori pe undeva pe aproape, îl liniști Eddie. Ai s-o găsești, sau o s-o găsească altcineva și o să ți-o aducă. Nu-ți face griji.

Cullum zâmbi larg.

– Asta voiam și eu să vă spun.

– *Vaya con Dios*, îi ură tânărul.

Zâmbetul lui Cullum se întinse până la urechi.

– Și voi la fel, fiule. Aveți grijă de vizitatorii ăia. Unii dintre ei nu sunt deloc cumsecade. Cel puțin așa zice lumea.

Cullum puse camioneta în viteză și se îndepărtă. Roland îl urmări cu privirea și șopti:

– Dan-tete.

Eddie dădu din cap. Dan-tete. Micuțul salvator. Bun mod de a-l descrie pe John Cullum – dispărut acum din viețile lor, aidoma bătrânilor din River Crossing. Căci, da, *dispăruse.* Cu toate că atunci când vorbise despre cunoștința lui din Vermont...

Paranoie.

Paranoie pură.

Eddie își scoase gândul din minte.

4

De vreme ce nu exista nicio mașină acolo, prin urmare niciun covoraș din dreptul volanului sub care să caute un eventual bilet, Eddie vru să se uite sub terasă. Dar, mai înainte să facă vreun pas, Roland îl apucă de umăr cu o mână și-i arătă ceva cu cealaltă. Un povârniș blând, îmbrăcat în tufe, ducea spre apă și spre ceva ce semăna cu acoperișul unui adăpost pentru bărci, ale cărui țigle verzi erau acoperite de un strat de ace uscate de brad.

– E cineva acolo, spuse Roland aproape fără să-și miște buzele. Probabil că ăl mai deștept dintre cei doi proști. Și ne urmărește. Ridică-ți mâinile.

– Crezi că-i bine, Roland?

– Da.

Pistolarul își ridică mâinile. Eddie vru să-l întrebe pe ce anume își bazează părerea, dar își dădu seama că știe răspunsul: pe intuiție. Specialitatea lui Roland. Oftând, tânărul se resemnă și își ridică și el mâinile până în dreptul umerilor.

– Deepneau! strigă Roland spre adăpostul pentru bărci. Aaron Deepneau! Suntem prieteni și nu avem mult timp! Dacă tu ești acolo, ieși afară! Trebuie să stăm de vorbă!

Câteva clipe de tăcere, apoi o voce de bărbat în vârstă:

– Cum te cheamă, domnule?

– Roland Deschain de Gilead, din neamul lui Eld. Dar cred că știi deja asta.

– Și cu ce te ocupi?

– Vând plumbi! strigă Roland, iar Eddie simți cum i se face pielea de găină.

O tăcere și mai lungă. Apoi:

– L-au omorât pe Calvin?

– *Noi* nu avem cunoștință de una ca asta! răspunse Eddie. Dacă tu știi ceva ce noi nu am aflat, de ce nu ieși să ne spui?

– Tu ești tânărul care a apărut din senin atunci când Cal se târguia cu imbecilul ăla de Andolini?

Eddie simți o altă tresărire de furie la auzul cuvântului *târguia*. La modul în care denatura el ceea ce se întâmplase cu adevărat în încăperea din spatele librăriei lui Tower.

– Târguială? Asta ți-a zis că s-a întâmplat acolo?

Și apoi, fără să-i dea ocazia lui Deepneau să răspundă:

– Mda, eu sunt tânărul acela. Vino încoace să stăm de vorbă.

Niciun răspuns. Trecură douăzeci de secunde. Eddie trase aer în piept ca să strige din nou după Deepneau. Roland îl prinse de braț și clătină din cap. Alte douăzeci de secunde. Apoi se auzi zbieretul ruginit al balamalelor unei uși cu plasă. Din casa bărcilor ieși un bătrân înalt și costeliv, clipind des ca o bufniță în miezul zilei. În mână ținea de țeavă un pistol automat. Îl ridică deasupra capului.

– E un Beretta, le spuse el. Nu-i încărcat. N-am decât un încărcător și ăla e pus bine în dormitor, sub șosetele mele. Mă sperie armele încărcate. În regulă?

Eddie își dădu ochii peste cap. Acești *folken* erau mai scârbavnici decât clistirul, cum ar fi zis Henry.

– În regulă, răspunse Roland. Vino.

Și – se pare că minunile nu conteneau să se petreacă – Deepneau se îndreptă spre ei.

5

Cafeaua făcută de el era cu mult mai bună decât cea pe care o băuseră în Calla Bryn Sturgis, cu mult mai gustoasă decât orice cafea băută de Roland de când plecase din Mejis. Îi servi și cu căpșuni. Căpșuni de cultură, cumpărate de la magazin, însă Eddie se extazie simțindu-le dulceața. Au stat toți trei în bucătăria Cabanei 19, închiriate de la firma Jaffords, și și-au băut cafelele și

și-au vârât căpșunile în borcanul cu zahăr. Și, la sfârșitul discuției, semănau cu niște asasini care-și înmuiaseră vârfurile degetelor în sângele ultimei lor victime. Pistolul neîncărcat al lui Deepneau zăcea uitat pe pervazul ferestrei.

Deepneau tocmai se plimba pe Rocket Road când auzise focurile de armă, foarte sonore, și foarte clare, și apoi auzise exploziile. Se întorsese în mare grabă la cabană (nu că ar fi fost în stare de prea mare grabă în starea lui de sănătate, comentă el) și, când văzuse fumul înălțându-se dinspre sud, își dăduse seama că ar fi fost cea mai bună idee să se întoarcă în adăpostul pentru bărci. Era deja convins că Andolini, malacul ăla italian, era la originea nebuniei, așa că...

– Cum adică te-ai *întors* la adăpost? îl întrerupse Eddie.

Deepneau bâțâi din picioare pe sub masă. Era extrem de palid, cu pete vinețiu sub ochi și cu doar câteva smocuri de păr pe cap, fin ca puful de păpădie. Eddie își aminti cum Tower îi povestise că Deepneau fusese diagnosticat cu cancer cu vreo doi ani în urmă. Nu arăta fabulos astăzi, însă tânărul văzuse oameni – îndeosebi în Lud – care arătau cu mult mai rău, iar Gasher, amicul lui Jake, fusese unul dintre aceștia.

– Aaron? spuse Eddie. Cum adică...

– Am auzit ce m-ai întrebat, zise bătrânul nițeluș cam iritat. Am primit un bilet la post restant. Mai bine spus, Cal l-a primit. Cineva ne sugera să ne mutăm din cabană undeva pe aproape și, în general, să nu ne prea arătăm la față. Biletul era din partea unui individ pe nume Callahan. Îl cunoașteți?

Și Roland, și Eddie făcură semn că da, îl cunoșteau.

– Și Callahan ăsta... să zicem că l-a cam luat la rost pe Cal.

Cal, Calla, Callahan, își spuse Eddie oftând.

– Cal e un om cumsecade în cele mai multe privințe, dar nu-i place absolut deloc să fie beștelit. Și ne-am mutat în hambarul pentru bărci. Și am stat acolo câteva zile...

Deepneau se întrerupse. Părea a da o luptă cu propria-i conștiință. Apoi continuă:

– Două zile, de fapt. Doar două. Și Cal a zis că am înnebunit amândoi, că umezeala de acolo îi agravează artrita, și eu am început să am greutăți la respirație. „În felul ăsta o să trebuiască să te bag în spitalul ăla de tot căcatul din Norway", mi-a zis el, „cu pneumonie pe lângă cancer". Și a mai zis că nu există

nici cea mai mică șansă să ne găsească Andolini taman în locul ăsta, atâta vreme cât tânărul – adică tu...

Îndreptă spre Eddie un deget încovoiat și vopsit cu suc de căpșuni.

– ...atâta vreme cât tânărul își ține gura. „Huidumele alea din New York nu se descurcă la nord de Westport fără busolă", m-a lămurit el atunci.

Eddie gemu amarnic. Pentru prima dată în viață *detesta* să fi avut dreptate.

– Și a mai zis că am fost foarte prudenți. Și când eu i-am zis că, uite, „cineva tot ne-a *găsit*, tipul ăsta, Callahan, ne-a găsit", Cal mi-a răspuns că normal că ne-a găsit.

Iarăși degetul bătrân îndreptat acuzator spre Eddie.

– Probabil că *tu* i-ai spus domnului Callahan unde să caute codul poștal, și după aia a fost floare la ureche. Și Cal a mai zis că „Vezi că n-a reușit să ajungă mai departe de poștă, nu? Crede-mă, Aaron, suntem în siguranță aici. Nimeni nu știe unde suntem, cu excepția agentei imobiliare care ne-a închiriat cabana, iar ea s-a dus înapoi la New York.

Deepneau se uită pe furiș la cei doi bărbați pe sub sprâncenele lui flocoase, apoi înmuie o căpșună în zahăr și mușcă din ea.

– *Așa* ne-ați găsit? Prin agentă?

– Nu, îi răspunse Eddie. Printr-un localnic. Ne-a adus direct aici.

Deepneau se lăsă pe speteaza scaunului.

– Aoleu.

– „Aoleu" este o estimare corectă a situației, spuse Eddie. Prin urmare, v-ați mutat înapoi în cabană, iar Cal a pornit de nebun să cumpere cărți, în loc să șadă cuminței aici, la fereală, și să citească una. Am dreptate?

Deepneau coborî privirea la fața de masă.

– Trebuie să înțelegi că prietenul meu, Cal, este o persoană extrem de devotată pasiunii sale. Cărțile sunt viața lui.

– Nu, îl contrazise Eddie, fără să ridice vocea. Cal nu este devotat. Cal este *obsedat*, asta este.

– Am înțeles că ești procator, spuse Roland deschizând pentru prima oară gura de când Deepneau îi adusese în cabană. Își aprinsese o țigară din cele primite de la Cullum (după ce, mai întâi, îi rupsese filtrul așa cum i se arătase), iar acum fuma cu o expresie care lui Eddie i se părea a denota o lipsă colosală de satisfacție.

– Procator? Nu pricep ce...

– Avocat.

– Aha. Da, am fost. Nu mai practic de...

– Trebuie să practici din nou, atât cât să ne întocmești un anume document.

Și Roland începu să-i explice despre ce document era vorba. Deepneau începuse să dea din cap aprobator de la bun început, și Eddie presupuse că Tower îi povestise prietenului său despre înțelegerea lor. Iar ăsta era un lucru bun. Nu la fel de bună era expresia de pe chipul bătrânului. Cu toate acestea, Deepneau îl lăsă pe Roland să termine ce avea de spus. La pensie, ori nu, își amintea perfect principiile care stăteau la baza relației dintre avocat și un potențial client.

Când se convinse că Roland terminase *tot* ce avusese de spus, Deepneau zise:

– Mă simt obligat să vă aduc la cunoștință faptul că prietenul meu a hotărât să nu vândă deocamdată proprietatea la care vă referiți.

Eddie își trase una în partea nerănită a capului, având grijă să-și folosească mâna dreaptă pentru gestul acesta teatral. Stânga deja îi înțepenise, iar piciorul începuse din nou să-i pulseze dureros între genunchi și gleznă. Își spuse că era foarte probabil ca dragul și bătrânul Aaron să aibă la el ceva analgezice puternice și își puse în gând să nu uite să-i ceară câteva.

– Mii de scuze, spuse tânărul, dar m-am lovit la cap pe drumul spre acest orășel fermecător și am senzația că mi-am rasolit auzul. Mi s-a părut c-ai zis că sai... că domnul Tower nu mai vrea să ne vândă terenul.

Deepneau schiță un zâmbet ostenit.

– Ai înțeles foarte bine ce am spus.

– Dar *trebuia* să ni-l vândă! Are o scrisoare de la Stefan Toren, stră-stră-străbunicul lui care îi zice că așa trebuie să facă!

– Cal este de altă părere, răspunse Aaron cu blândețe. Mai ia o căpșună, domnule Dean.

– Nu, mulțumesc!

– Mai ia o căpșună, Eddie, spuse și Roland, oferindu-i una.

Eddie o luă. În primul moment se gândi s-o storcoșească de nasul mare al celui Lung, Slab și Urât, doar așa, de sanchi, apoi o înmuie în frișcă și în zahăr. O mâncă și, mama ei de treabă, era al naibii de greu să rămână înverșunat când explozia de dulcețuri îi inundă gura. Chestie de care bineînțeles că Roland (și Deepneau) erau perfect conștienți.

– Cal spune că nu se afla absolut nimic în plicul de la Stefan Toren cu excepția numelui dumnealui, continuă Deepneau, făcând un semn din cap către Roland. Testamentul lui Toren – ceea ce în vechime se numea „dorință lăsată cu limbă de moarte" – a dispărut de multă vreme.

– Am știut ce era în plic, se repezi Eddie. M-a întrebat și eu am *știut*!

– Așa mi-a spus și mie, spuse Deepneau privindu-l inexpresiv. Mi-a zis că orice iluzionist de la colț de stradă ar fi putut face scamatoria aia.

– Ți-a spus și că a *promis* că ne va vinde terenul dacă voi fi în stare să-i spun ce nume era în plic? Că mi-a *promis*, căcatul lumii?

– Pretinde că atunci când a făcut respectiva promisiune se afla într-o stare de mare stres emoțional. Sunt sigur că așa a fost.

– Jigodia aia împuțită ți-a zis că vrem să-i dăm țeapă? se enervă și mai mult Eddie.

Îi bubuiau tâmplele de furie. Oare mai fusese vreodată atât de supărat? O singură dată, parcă. Atunci când Roland n-a vrut să-l lase să se întoarcă în New York să fure un cal.

– Asta este? Pentru că nu avem nici cea mai mică intenție să-i dăm țeapă. Îi vom aduce banii pe care i-a cerut până la ultimul bănuț, și încă ceva pe deasupra. Mă jur pe chipul tatălui meu! Și pe inima dinh-ului meu!

– Ascultă-mă cu mare atenție, tinere, pentru că am a-ți spune ceva important.

Eddie se uită la Roland. Roland îi făcu un semn ușor din cap și își stinse țigara de tocul cizmei. Eddie își întoarse privirea spre Deepneau, tăcut, dar încă clocotind de nervi.

– *Spune* că exact asta este problema. Spune că-i vei plăti doar o sumă simbolică, ridicol de mică – un dolar se obișnuiește a se da în astfel de cazuri – și apoi ai să-l înșeli și n-ai să-i mai dai și restul despre care ați discutat. Susține că l-ai fi hipnotizat și l-ai fi făcut să creadă că ești o ființă supranaturală sau o ființă cu *acces* la ființele supranaturale... ca să nu mai zic de accesul la milioanele de dolari ale companiei Holmes Dental... dar nu s-a lăsat prostit.

Eddie rămase cu gura căscată.

– Asta *spune* Calvin, continuă Deepneau, la fel de calm, dar asta nu este neapărat și ceea ce *crede* Calvin.

– Ce mama dracului vrei să zici?

– Calvin are dificultăți când vine vorba să renunțe la lucrurile lui, spuse Deepneau. Se pricepe de minune să descopere cărți rare, cărți de anticariat, dacă înțelegi ce vreau să-ți spun – Calvin e un soi de Sherlock Holmes literar – și nu se lasă până nu le achiziționează. L-am văzut *hărțuindu-i* pe posesorii cărților pe care și le dorește – mă tem că nu există alt cuvânt mai potrivit pentru ceea ce face el – până când bieții oameni renunță și îi vând ce vrea. Uneori o fac doar ca să înceteze cu telefoanele.

Dacă ne gândim la aceste aptitudini ale lui, la faptul că trăiește la New York, în mijlocul tuturor acțiunilor, și la suma impresionantă de bani pe care a moștenit-o atunci când a împlinit douăzeci și șase de ani, atunci am crede că prietenul meu, Cal, ar fi trebuit să ajungă unul dintre cei mai prosperi anticari din New York, sau chiar din întreaga țară. Problema lui nu este cu cumpăratul, ci cu vândutul. Odată ce a achiziționat o anumită carte pe care s-a zbătut din greu s-o dobândească, nu mai vrea să-i dea drumul din mână. Mi-aduc aminte când un colecționar de cărți din San Francisco, un tip aproape tot atât de obsedat ca și Cal, a fost suficient de perseverent încât să-l convingă să-i vândă o ediție princeps din *Moby Dick*, cu semnătura autorului. Din afacerea asta Cal a făcut peste șaptezeci de mii de dolari, dar nici că n-a mai pus geană pe geană o săptămână întreagă.

Aceleași sentimente le are și pentru terenul de la intersecția dintre Second Avenue și 46th Street. În afară de cărți, aia e unica lui proprietate pe care o mai deține. Și a reușit să se convingă că tu vrei să i-l furi.

Urmară câteva secunde de tăcere. Apoi Roland deschise gura:

– Dar, în adâncul sufletului său, nu știe care-i adevărul?

– Domnule Deschain, nu înțeleg ce...

– O, ba da, înțelegi foarte bine, spuse Roland. Știe sau nu?

– Da, știe, zise, în cele din urmă Deepneau. Cred că știe.

– Știe în adâncul sufletului său că noi suntem oameni de cuvânt și că, dacă nu cumva vom muri, îi vom achita proprietatea?

– Da, probabil că știe. Dar...

– Știe în adâncul sufletului său că, dacă ne cedează dreptul de proprietate, iar noi îi vom explica în ce anume constă această cesiune dinh-ului lui Andolini – adică șefului său, un individ pe nume Balazar...

– Cunosc numele acesta, spuse sec Deepneau. Apare din când în când în anumite acte.

– Atunci Balazar îl va lăsa în pace pe prietenul tău? Adică, dacă îl vom face să înțeleagă faptul că terenul acela nu mai aparține de fapt prietenului tău și, prin urmare, nu îl mai poate vinde și că orice încercare de a se răzbuna pe sai Tower îl va costa foarte scump pe el, pe Balazar?

Deepneau își încrucișă brațele peste pieptul îngust și așteptă urmarea. Se uita la Roland cu un soi de fascinație neliniștită.

– Pe scurt, ceea ce vreau să te fac să înțelegi este că, dacă prietenul tău, Calvin Tower, ne va vinde nouă terenul acela, necazurile lui se vor termina. Crezi că știe și *asta* în adâncul sufletului său?

– Da... șopti Deepneau. Doar că are... ciudățenia asta când e vorba să renunțe la ce-i al lui.

– Îți cer să redactezi un document pentru noi, spuse Roland. Obiectul – terenul viran de pe colțul dintre cele două străzi. Tower este vânzătorul. Noi suntem cumpărătorii.

– Cumpărătorul este Corporația Tet, interveni Eddie.

Deepneau clătină din cap.

– Îl pot redacta pe loc, dar vă spun că nu veți reuși să-l convingeți să vândă. Asta dacă nu cumva aveți la dispoziție o săptămână întreagă sau mai mult, și dacă nu aveți nimic împotrivă să-l ardeți la tălpi cu fierul înroșit. La tălpi... sau, mai degrabă, la boașe.

Eddie șopti ceva în barbă. Deepneau îl întrebă ce a spus. Tânărul răspunse că nimic. De fapt, murmurase *Sună tare bine.*

– Îl vom convinge, insistă Roland.

– În locul tău, n-aș fi atât de sigur, prietene.

– Îl vom convinge, repetă Roland, pe cel mai sec ton al său.

Afară, o mașinuță oarecare (închiriată de la Hertz, își dădu seama Eddie) apăru de după copaci și se opri în fața cabanei.

Mușcă-ți limba, mușcă-ți limba, își repetă Eddie. Dar, urmărindu-l pe Calvin Tower cum coboară sprinten de la volan (învrednicind doar cu o privire neatentă noul vehicul din poarta lui), tânărul simți cum încep să i se înfierbânte tâmplele. Își strânse mâinile în pumni, și surâse cu recunoștință amară, salutând durerea când unghiile i se implântară în palme.

Tower deschise portbagajul Chevroletului închiriat și scoase de acolo o geantă mare. *Ultima captură*, înțelese Eddie. Librarul aruncă o privire grăbită spre sud, la trâmba de fum înălțată spre cer, ridică nepăsător din umeri și se îndreptă spre cabană.

Așa vezi, așa vezi, curvă care ești tu curvă, de ce să-ți pese că a luat ceva foc? În ciuda durerii din brațul rănit, Eddie strânse și mai tare pumnii, își înfipse și mai adânc unghiile în palme.

Nu se poate să-l omori, Eddie, auzi el vocea lui Susannah. *Știi asta.*

Oare știa? Și chiar dacă ar fi știut, putea să asculte de Suze? De orice voce a rațiunii, la drept vorbind? Habar nu avea. Nu știa decât că adevărata Susannah plecase de lângă el, că ajunsese la cheremul unei momâi pe nume Mia și că dispăruse în labirintul de mațe ale viitorului. Pe de altă parte, Tower era chiar aici. Ceea ce, într-un fel, avea noimă. Eddie citise undeva că, foarte posibil, unicii supraviețuitori ai unui război nuclear vor fi gândacii de bucătărie.

Nu-ți mai bate capul, dulceață, mușcă-ți limba și lasă-l pe Roland să se ocupe de el. Nu se poate să-l omori!

Nu, probabil că nu.

Cel puțin, nu până când sai Tower nu va fi semnat pe linia punctată. După aceea, însă... după aceea...

6

– Aaron! strigă Tower urcând treptele terasei.

Roland surprinse privirea lui Deepneau și-i puse un deget la buze.

– Aaron, hei, *Aaron*!

Vocea lui Tower era puternică, vocea unui om care se bucură de viață – nu a unui fugar, ci a unuia care și-a făcut din meserie un hobby și îl duce cu el și în vacanță.

– Aaron, am fost acasă la văduva aia din East Fryeburg și, ce crezi?, are toate romanele lui Herman Wouk! Nu edițiile alea broșate și ieftine, așa cum mă așteptasem eu, ci...

Scârțâitul strident al arcurilor ușii cu plasă fu urmat de tropăitul pașilor lui.

– ...ci primele ediții cartonate de la editura Doubleday! *Marjorie Morningstar! Revolta de pe Caine!* Auzi tu, ar fi bine ca ăia cu incendiul de peste lac să fie asigurați, că...

Intră. Îl văzu pe Aaron. Îl văzu pe Roland așezat vizavi de Deepneau, îi văzu ochii albaștri și înspăimântători, cu riduri adânci la colțuri, ațintiți asupra lui. Și, ultimul, îl văzu pe Eddie. Dar Eddie nu-l văzu pe el. În ultima clipă, tânărul Eddie Dean își lăsase mâinile încleștate între genunchi și capul în jos, astfel încât acum se uita fix la scândurile dușumelei. Își mușca la propriu limba. Pe degetul mare de la mâna dreaptă îi curseseră doi stropi de sânge. Își ațintí ochii pe stropii aceștia. Își concentră întreaga atenție asupra lor. Pentru că, dacă și-ar fi ridicat privirea spre posesorul acelei voci fericite, cu siguranță că l-ar fi omorât.

Ne-a văzut mașina. A văzut-o, dar nici prin cap nu i-a trecut să se ducă să se uite mai bine la ea. Nici prin cap nu i-a trecut să strige la prietenul lui și să-l întrebe cine a venit, sau dacă totul e în regulă. Dacă el, Aaron, *e în regulă. Pentru că se gândea doar la un individ pe care-l cheamă Herman Wouk și la edițiile de calitate, nu la cele broșate. N-ai tu treabă, tipule. Pentru că ai imaginația limitată, ca Jack Andolini. Tu și cu Jack nu sunteți decât doi gândaci jegoși care se agită pe pardoseala universului. Cu ochii la câștig, da? Cu ochii mereu la blestematul ăla de câștig!*

– *Tu*, îngăimă Tower, uitând de toată bucuria și exaltarea. Omul de...

– Omul de nicăieri, spuse Eddie fără să ridice privirea. Cel care ți l-a luat din cârcă pe Jack Andolini atunci când mai aveai două minute și te căcai pe tine. Și așa mă răsplătești. Ești ăl mai tare, nu?

Cum termină de vorbit își înfipse din nou dinții în limbă. Îi tremurau mâinile încleștate. Se aștepta ca Roland să intervină – sigur că o va face, doar nu se aștepta ca Eddie să trateze cu monstrul ăsta egoist de unul singur, căci nu ar fi fost deloc în stare, dar deloc, deloc – însă Roland nu spuse nimic.

Tower izbucni în râs. Hohote nervoase și sparte, așa cum îi sunase și vocea atunci când își dăduse seama ce musafiri îl așteaptă în bucătăria cabanei lui închiriate.

– Of, domnule... domnule Dean... sunt convins că ai exagerat gravitatea situației...

– Îmi amintesc, îl întrerupse Eddie, tot fără să-l privească, mirosul de benzină. Am tras cu arma dinh-ului meu, mai ții minte? Am avut noroc că nu erau

vapori și că am tras bine. Au turnat benzină în colțul în care ai tu biroul. Aveau de gând să-ți incendieze cărțile preferate... sau, poate c-ar fi mai bine să le numesc „prietenii tăi cei mai buni", „familia ta"? Asta reprezintă cărțile pentru tine, corect? Și Deepneau, ei, ce? Cine căcat mai e și ăsta? Un boșorog oarecare, plin-ochi cu cancer, care a fost de acord să vină cu tine în nord atunci când ai avut nevoie de un tovarăș de fugă. Dar l-ai lăsa să moară în șanț dacă ar fi să alegi între el și o primă ediție a operelor lui Shakespeare, sau vreun Ernest Hemingway mai deosebit.

– Mă jignești! strigă Tower. S-a nimerit să aflu că librăria mea a fost făcută scrum! Și, printr-o omisiune, nu mi-am asigurat-o! Sunt ruinat și asta nu-i decât vina ta! Vreau să ieși afară!

– Nu ți-ai plătit asigurarea pentru că ai avut nevoie de bani ca să cumperi colecția aia cu Hopalong Cassidy[1], anul trecut, când s-au pus în vânzare proprietățile lui Clarence Mulford, spuse blând Deepneau. Mi-ai zis că povestea cu asigurarea este ceva temporar, dar...

– Așa a și fost! exclamă Tower, lezat și surprins, de parcă nu s-ar fi așteptat la o asemenea trădare. A fost doar ceva *temporar*, fir-ar să fie!

– ...dar să-l învinovățești pe tânărul acesta, continuă Deepneau pe același ton netulburat, însă plin de regret, mi se pare teribil de incorect din partea ta.

– Vreau să pleci de aici! mârâi Tower la Eddie. Și ia-ți și prietenul cu tine! Nu vreau să fac nicio afacere cu voi! Dacă ai crezut vreodată altminteri, a fost o... o *neînțelegere*!

Se agață de ultimul cuvânt ca de o ediție princeps mult visată și îl transformă în urlet.

Eddie își strânse și mai tare mâinile. Niciodată nu fusese mai conștient de pistolul pe care îl purta la brâu; acesta căpătase un soi de greutate otrăvitoare și vie. Simțea cum pielea îi pute a transpirație. Iar acum, din palme începură să-i picure stropi de sânge pe podea. Simțea cum își taie limba cu dinții. Mă rog, și asta era o metodă ca să uite de durerea din picior. Se hotărî să-i ofere limbii în cauză o scurtă eliberare condiționată.

– Dar ceea ce-mi amintesc cel mai bine despre întâlnirea noastră...

---

[1] Erou imaginar, cowboy, creat în 1904 de Clarence Mulford (n. tr.).

– Ai niște cărți care-mi aparțin, îl întrerupse Tower. Le vreau înapoi. *Insist* să...

– Tacă-ți gura, Cal, spuse Deepneau.

– *Poftim?*

Acum Tower nu mai suna rănit, ci de-a dreptul consternat. Fără suflu.

– Nu te mai agita. Meriți cu vârf și îndesat să fii certat. Și tu știi asta. Și dacă ai noroc, n-o să te alegi decât cu niște mustrări. Așa că, măcar o dată în viață, taci din gură și poartă-te cu demnitate.

– Ascultă-ți prietenul cu luare-aminte, spuse Roland pe un ton de aprobare seacă.

– Ce-mi amintesc cel mai bine, continuă Eddie, este cât de oripilat ai fost atunci când m-ai auzit spunându-i lui Andolini că, dacă nu te lasă în pace, eu și cu prietenii mei vom umple cu cadavre Piața Grand Army. Cu femei și cu copii morți, mai ales. Și nu ți-a plăcut ce auzi. Dar, știi ceva, Cal? Jack Andolini este chiar acum aici, în East Stoneham.

– *Minți!* spuse Tower încercând să tragă aer în piept și transformând cuvântul în icnet.

– O, Doamne, șopti Eddie, bine ar fi. Am văzut cu ochii mei cum au murit două femei nevinovate, Cal. La magazinul mixt, acolo au murit. Andolini ne-a întins o cursă. Și, dacă ești un om cucernic – deși nu prea pari, doar dacă nu cumva te apucă cucernicia atunci când ești în pericol de a-ți pierde vreo ediție princeps – dar, să zicem că ești cucernic, atunci ai face bine să te pui în genunchi și să te rogi la dumnezeul anticarilor egoiști și obsedați și vorace și insensibili și necinstiți să fi fost o femeie pe nume *Mia* cea care i-a dezvăluit dinh-ului lui Balazar locul unde ne vom afla noi. Roagă-te să fi fost *ea*, nu tu. Pentru că, dacă pe *tine*, Calvin, te-au urmărit nemernicii ăia, înseamnă că ai *mâinile* pătate cu sângele femeilor acelora!

Vocea i se ridica și i se tot ridica, și, cu toate că nu-și clintea privirea din pământ, începuse să tremure din tot trupul. Simțea cum îi ies ochii din orbite și cum venele i se reliefează pe gâtul încordat. Simțea cum i se ridică testiculele, mici și tari ca doi sâmburi de piersică. Dar, mai ales, simțea dorința arzătoare să țâșnească spre capătul celălalt al camerei, lin și grațios ca un balerin, și să-și îngroape mâinile în grumazul alb și cărnos al lui Calvin Tower. Îl aștepta pe Roland să intervină – *spera* că Roland va interveni –, dar pistolarul nu schiță

niciun gest, iar vocea lui Eddie se ridică și mai mult spre inevitabilul urlet de furie.

– Una din femeile alea s-a prăbușit pe loc, dar cealaltă... cealaltă a mai rămas vreo două secunde în picioare. Glonțul i-a retezat creștetul capului. Cred că a fost glonț de mitralieră și, cât a mai stat în picioare, semăna cu un vulcan. Numai că din cap îi țâșnea sânge, nu lavă. Mă rog, poate că Mia a trădat. Am senzația că mai degrabă așa a fost. Nu-i prea logic, dar, din fericire pentru tine, senzația asta a mea e destul de *puternică*. Mia a folosit informațiile care-i aparțineau lui Susannah ca să-și protejeze fătul.

– Mia? Tinere – domnule Dean – nu cunosc nicio...

– Tacă-ți dracului gura aia! zbieră Eddie. Tacă-ți gura, șobolanule! Turnător mincinos și fără cuvânt ce ești tu! Porc de câine hrăpăreț și avar! De ce n-ai pus afișe în tot orașul? SAL'TARE, OAMENI BUNI! SUNT CAL TOWER! LOCUIESC PE ROCKET ROAD, ÎN EAST STONEHAM! CE-AR FI SĂ NE VIZITAȚI PE MINE ȘI PE PRIETENUL MEU, AARON? ADUCEȚI ȘI ARMELE!

Foarte încet, Eddie își ridică privirea. Pe obraji i se prelingeau lacrimi grele de furie. Tower se dăduse înapoi din fața exploziei lui, iar acum se sprijinea de peretele de lângă ușă, holbându-se la el cu ochi mari și umezi. Broboane de transpirație îi acopereau fruntea. Își ținea strâns la piept geanta cu noile achiziții, ca pe un scut.

Eddie îl privi fără să clipească. Stropi de sânge îi picurau din mâinile încleștate; pata roșie de pe mânecă începuse să se întindă din nou; un firicel de sânge i se prelingea din colțul gurii. Și avea sentimentul că înțelege tăcerea lui Roland. Ce se petrecea aici era treaba lui Eddie Dean, și numai a lui. Pentru că el era cel care îl cunoștea pe Tower la fel de bine precum își cunoștea propriul buzunar, păi, nu? Îl cunoștea foarte, foarte bine. Oare nu crezuse el, odată ca niciodată, însă nu cu prea multă vreme în urmă, că absolut orice din lumea asta, cu excepția heroinei, era fără valoare și fără importanță? Oare nu crezuse el că absolut tot ce nu era heroină putea fi negociat, cumpărat și vândut fără probleme? Oare nu ajunsese el într-un punct când ar fi fost în stare să-și scoată propria mamă la produs – literalmente – dacă așa putea face rost de următoarea doză de drog? Oare nu din această cauză era el acum atât de furios?

– Terenul acela de pe colțul dintre Second Avenue și 46th Street nu ți-a aparținut niciodată, spuse Eddie. Nu i-a aparținut nici tatălui tău, nici tatălui

acestuia, nici nimănui din neamul tău care duce la Stefan Toren. Voi nu ați fost decât paznicii lui, tot așa cum eu sunt paznicul pistolului pe care îl port la brâu.

– Nu recunosc una ca asta!

– Nu mai spune? interveni Aaron. Curios. Te-am auzit vorbind exact în aceiași termeni despre bucata aia de pământ...

– *Aaron, taci din gură!*

– ...de foarte multe ori, încheie calm Deepneau.

Se auzi un pocnet mic. Eddie sări în picioare, nepăsător la junghiul de durere din gambă. Fusese un chibrit. Roland își aprindea o altă țigară. Filtrul acesteia zăcea aruncat pe mușamaua de pe masă, alături de alte două. Semănau cu niște gloanțe micuțe.

– Uite ce mi-ai zis atunci, spuse Eddie simțindu-se brusc foarte calm. Furia îi ieșise din organism, precum otrava extrasă dintr-o mușcătură de viperă. Lui Roland îi datora asta și îi era recunoscător, în ciuda limbii și palmelor pline de sânge.

– Orice aș fi zis atunci... eram speriat... mi-era teamă c-ai să mă omori!

– Mi-ai spus că ai un plic datat martie 1846. Și mi-ai mai spus că în plicul acela se află o bucată de hârtie pe care este scris un nume. Mi-ai spus...

– *Nu recunosc...*

– Mi-ai spus că, dacă îți voi putea spune care este numele trecut pe bucata aceea de hârtie, îmi vei vinde terenul. Pe un dolar. Cu înțelegerea că vei mai primi mult mai mult – milioane – de acum și până... să zicem până în 1985.

Tower scoase un hohot scurt de râs, ca un lătrat.

– Dacă tot negociem, de ce nu-mi oferi Podul Brooklyn?

– Ți-ai dat cuvântul. Iar acum tatăl tău te privește cum încerci să ți-l calci.

Calvin Tower zbieră:

– *NU RECUNOSC ABSOLUT NIMIC DIN TOT CE SPUI!*

– Nu recunoaște, și vei fi blestemat, îi spuse Eddie. Și acum, uite, am să-ți zic ceva, Cal, ceva ce știu în adâncul inimii mele istovite, dar încă vii. Amară e pâinea pe care o mănânci. Tu nu-ți dai seama ori pentru că te-a convins cineva că ar fi dulce, ori pentru că ai papilele gustative amorțite.

– Habar n-am ce vrei tu să zici acolo! Ești nebun!

– Nu, spuse Aaron. Nu este. Tu ești cel nebun dacă n-ai de gând să-l asculți. Am senzația... mi se pare că încearcă să-ți ofere șansa să-ți mântuiești viața.

– Renunță, zise Eddie. Măcar o dată în viața asta a ta ascultă la ce-ți spune îngerul tău cel bun, nu celălalt. Celălalt înger te urăște, Cal. Nu vrea nimic altceva decât să te ucidă. Crede-mă. Știu asta.

Tăcerea umplu cabana. De pe lac se auzi strigătul unui cufundar. De peste lac se auzi sunetul mult mai puțin încântător al sirenelor.

Calvin Tower își umezi buzele.

– Spui adevărul despre Andolini? E în oraș?

– Da, răspunse Eddie.

Acum se auzea gâfâitul gros al unui elicopter. Al vreunui post de televiziune, oare? Nu era cam cu cinci ani prea devreme, mai ales aici, la mama naibii?

Anticarul se uită la Roland. Sigur, fusese luat prin surprindere, fusese incriminat cu vârf și îndesat, și iată că începea să-și recapete cumpătul, puțin câte puțin. Eddie îl observă și reflectă cu tristețe (nu pentru prima oară) la cât de mult mai simplă ar fi viața dacă oamenii ar sta cuminți în pătrățica lor. Nu voia să piardă vremea gândindu-se că Tower ar fi fost înzestrat cu ceva curaj, sau că ar fi fost vreun văr de-al doilea al personajelor pozitive, dar poate că era și una, și alta. Afurisit să fie.

– Tu ești chiar Roland de Gilead?

Roland îl privi printre norișorii de fum de țigară.

– Adevăr rostește gura ta, mulțumescu-ți ție pentru asta.

– Roland din neamul lui Eld?

– Da.

– Fiu al lui Steven?

– Da.

– Nepot al lui Alaric?

Ochii lui Roland licăriră de surprindere. Și Eddie era surprins, dar, înainte de toate, simțea un soi de ușurare ostenită. Întrebările puse de Tower nu puteau însemna decât două lucruri. În primul rând, moștenise mult mai multe din moși strămoși, nu doar numele și ocupația lui Roland. În al doilea, începea să revină la sentimente mai bune.

– Al lui Alaric, așa este, zise Roland. Cel cu părul roșu.

– Nu știu nimic despre părul lui, dar știu de ce s-a dus în Garlan. Tu știi?

– Să ucidă dragonul.

– Și l-a ucis?

– Nu, a ajuns prea târziu. Unicul dragon rămas în partea aceea de lume fusese deja omorât de un alt rege, care a fost asasinat după aceea.

Acum, spre marea uluire a lui Eddie, Tower îi adresă lui Roland câteva cuvinte bolovănoase, împleticite, într-o limbă care, cu foarte multă bunăvoință, ar fi putut fi considerată verișoară de gradul al doilea cu engleza. Auzi ceva care suna cam așa: *Ai feet Rol-hând, ta feet pușc, ta feet tol, ta ai pușc?*

Roland încuviință din cap și-i răspunse în aceeași limbă, rostind rar și cu mare grijă cuvintele. Când termină, Tower se mototoli lângă perete, scăpând pe jos geanta cu cărți.

– Ce prost am fost, șopti el.

Nu se grăbi nimeni să-l contrazică.

– Roland, vrei să ieși până afară cu mine? Trebuie... eu... trebuie...

Și Tower izbucni în plâns. Mai spuse ceva în limba aceea care nu era engleza și încheie fraza cu o modulație ascendentă, ca și cum ar fi pus o întrebare.

Roland se ridică fără să-i răspundă. Se ridică și Eddie, strâmbându-se la durerea din picior. Da, clar, avea un glonț acolo, înăuntru, îl simțea. Îl apucă pe Roland de braț și-l trase către el ca să-i șoptească la ureche:

– Nu uita că Tower și Deepneau au un rendez-vous la Spălătoria „Golful Țestoasei" patru ani de-acum încolo. Pomenește-i de 47th Street, între Second și First. Probabil că știe deja locul. Tower și Deepneau au fost... sunt... *vor fi* cei care-i vor salva viața lui Don Callahan. Sunt sigur.

Roland dădu din cap, apoi traversă încăperea spre Tower, care mai întâi se feri din fața lui, apoi se redresă cu un efort conștient. Roland îl prinse de mână în stilul Calla și îl conduse afară.

Atunci Eddie îi spuse lui Deepneau:

– Poți să începi să întocmești contractul. Vinde.

Deepneau îl măsură sceptic din privire.

– Chiar așa?

– Mda, zise Eddie. Chiar așa.

7

Întocmirea contractului nu dură mult. În bucătărie Deepneau găsi un bloc-notes (cu un castor cu mutriță nostimă desenat pe fiecare pagină și cu o explicație care spunea N-AM RĂGAZ DE ATÂTEA TREBURI) și trasă pe el clauzele contractului, oprindu-se din când în când ca să-l mai întrebe pe Eddie câte ceva.

La sfârșit, Deepneau privi lung la chipul lucios de sudoare al lui Eddie și-i spuse:

– Am la mine niște tablete de Percocet. Vrei să-ți dau?

– Mai întrebi!? se bucură Eddie.

Dacă le lua acum, credea – spera – că va fi pregătit pentru ce voia să-l pună pe Roland să facă atunci când se va întoarce în casă. Glonțul era înăuntru, înăuntru în piciorul lui, fără nicio îndoială, și trebuia să-l scoată.

– Poți să-mi dai patru?

Deepneau se uită nedumerit la el.

– Știu ce fac, fii pe pace, îl liniști Eddie și adăugă: Din păcate.

8

Aaron descoperi în cutia cu medicamente a cabanei două benzi de leucoplast pentru copii (una cu Albă ca Zăpada și cealaltă cu Bambi) și le lipi peste rana din brațul lui Eddie după ce o spălă cu o doză de dezinfectant. Apoi, în vreme ce-i umplea un pahar cu apă ca să poată lua mai ușor analgezicele, îl întrebă pe tânăr de unde vine.

– Deoarece, chiar dacă pari a te fi născut cu arma aia la brâu, semeni la vorbă mai mult cu Cal și cu mine decât cu prietenul tău.

Eddie rânji vesel.

– Există o explicație foarte bună. Am crescut în Brooklyn, Orașul Cooperatist[1].

---

[1] *Co-op City* – denumire dată zonei de blocuri cu locuințe ieftine din Bronx, New York (n. tr.).

Și își zise: *Ce părere ai avea dacă ți-aș spune așa, printre altele, că sunt acolo chiar acum, în momentul ăsta? Că Eddie Dean, cel mai excitat puști de cinșpe ani din întregul univers, își face chiar acum de cap pe străzi? Cel mai important lucru din lume pentru acel Eddie Dean este să se reguleze. Și nici vorbă să-și bată capul cu lucruri precum prăbușirea Turnului Întunecat sau cu vrun nașparliu pe care-l cheamă Regele Purpuriu încă vreo...*

Observă modul în care îl privea Deepneau și-și reteză la iuțeală firul nostalgic al gândurilor.

– Ce e? Mi-atârnă un muc din nas, sau ce?

– Orașul Cooperatist nu este în Brooklyn, îi spuse Deepneau cu blândețe, ca și cum ar fi corectat un copil mic. Orașul Cooperatist este în Bronx. Acolo a fost dintotdeauna.

– Asta-i... începu Eddie, vrând să adauge *ridicol*, dar, înainte să rostească cuvântul, lumea păru să șovăie pe axă.

Din nou se simți copleșit de sentimentul acela de fragilitate, de senzația că întregul univers (sau un întreg *continuum* de universuri) este construit din cristal, iar nu din oțel. Nicicum nu putea explica în mod rațional ceea ce simte, deoarece nu era nimic rațional în ce se întâmpla.

– Mai există și alte lumi în afară de acestea, șopti el. Așa i-a zis Jake lui Roland înainte să moară. „Atunci, du-te... mai există și alte lumi în afară de astea." Și probabil că a avut dreptate, pentru că s-a întors.

– Domnule Dean? se îngrijoră Deepneau. Nu pricep ce spui, dar văd că te-ai făcut alb la față. Cred c-ar fi mai bine să stai jos.

Eddie îl lăsă să-l conducă înapoi în bucătăria/salonaș a cabanei. Dar, oare el pricepea ce spune? Pricepea cum de Aaron Deepneau – new yorkez get-beget – poate afirma cu atâta siguranță nonșalantă că Orașul Cooperatist se află în Bronx, când el, Eddie, știa că se află în Brooklyn?

Nu tocmai, dar pricepea suficient cât să se simtă speriat de moarte. Alte lumi. Poate un număr infinit de lumi, rotindu-se toate în jurul acelei axe care este Turnul. Asemănătoare toate, dar *existau* anumite deosebiri. Alți politicieni pe bancnote. Alte mărci de automobile – Takuro Spirit în loc de Datsun, de pildă – și alte echipe de baseball. În lumile acestea, dintre care una fusese decimată de o epidemie numită „supergripa", puteai sări prin timp încoace și încolo, în trecut și în viitor. Pentru că...

Pentru că, într-un mod fundamental, acestea nu sunt lumea reală. Sau dacă și ele sunt reale, nu sunt lumea-cheie.

Da, cam așa. El venise dintr-una din aceste alte lumi, acum era convins de asta. La fel și Susannah. Și cei doi Jake, Jake Unu și Jake Doi, cel care se prăbușise în abis și cel pe care îl salvaseră scoțându-l, la propriu, dintre fălcile monstrului.

Însă lumea aceasta era lumea-cheie. Și o știa pentru că el era de meserie *creator de chei: Dad-a-chum, dad-a-chee, nu te speria, cheia-i a ta.*

Beryl Evans? Nu chiar reală. Claudia y Inez Bachman? Reală.

Lumea în care Orașul Cooperatist se află în Brooklyn? Nu chiar reală. Lumea în care Orașul Cooperatist se află în Bronx? Reală, oricât de greu i-ar fi fost să înghită una ca asta.

Și presupunea că Părintele Callahan trecuse din lumea reală într-una din celelalte lumi cu mult înainte de a ajunge pe drumurile lui ascunse; fără ca măcar să-și dea seama. Povestise cum oficiase slujba de înmormântare a unui băiețel și cum, după aceea...

– A spus că după aceea s-a schimbat totul, murmură Eddie așezându-se pe scaun. *S-a schimbat totul.*

– Da, da, zise Aaron Deepneau bătându-l ușurel pe umăr. Acum stai aici și liniștește-te.

– De la seminarul teologic din Boston Părintele s-a dus în Lovell. Lovell este real. Salem's Lot nu este real. A fost inventat de un scriitor pe care îl cheamă...

– Îți aduc o compresă rece să ți-o ții pe frunte.

– Bună idee, zise Eddie neatent, închizând ochii.

Era complet năucit. Real, nu tocmai real. Avea dreptate profesorul acela la pensie, prietenul lui John Cullum: coloana adevărului *chiar* are o gaură în ea.

Eddie se întrebă dacă știe cineva cât de adâncă este.

9

Un alt Calvin Tower se întoarse în cabană împreună cu Roland cincisprezece minute mai târziu, un Calvin Tower mult mai tăcut și mult mai calm. Îl întrebă pe Deepneau dacă întocmise un act de vânzare, iar atunci când

prietenul său încuviință din cap, nu spuse nimic, ci doar dădu din cap la rândul lui. Scoase din frigider câteva cutii cu bere Blue Ribbon pe care le oferi celor de față. Eddie se văzu nevoit să-l refuze, căci nu voia să îmbăieze în alcool pastilele luate mai devreme.

Tower nu ținu niciun toast și își bău jumătate din bere dintr-o singură mișcare.

– Nu se întâmplă în fiecare zi să fiu numit „scursura omenirii" de un om care-mi promite să mă facă milionar și să-mi elibereze inima de cea mai apăsătoare povară ce mi-a fost dat s-o port. Auzi, Aaron, crezi că actul ăsta rezistă la tribunal?

Aaron Deepneau încuviință printr-un semn din cap. Cam cu părere de rău, își spuse Eddie.

– Atunci, bine, zise Tower.

Și, după o pauză:

– Bine, atunci, hai s-o facem.

Dar tot nu semnă.

Atunci Roland îi zise ceva în limba aceea străină. Tower se crispă și își mâzgăli la iuțeală numele, cu buzele atât de strânse, că parcă nici nu mai avea gură. Eddie semnă din partea Corporației Tet, minunându-se cât de curios i se părea să țină un pix în mână – nici nu-și mai amintea de câtă vreme nu mai văzuse unul.

Când formalitățile se încheiară, sai Tower se suci la loc – se uită la Eddie și zbieră cu o voce spartă și stridentă:

– Iacătă! M-ați făcut cerșetor! Dă-mi dolarul meu. Mi-ai promis un dolar! Îmi vine să mă cac și vreau să mă șterg cu el la cur!

Și își acoperi fața cu mâinile. Rămase așa câteva secunde, timp în care Roland împături frumos documentul (Deepneau semnase în calitate de martor) și și-l puse în buzunar.

Tower își lăsă mâinile jos. Avea ochii uscați și trăsăturile calme. Ba chiar parcă avea ceva culoare în obrajii pământii cu câteva clipe mai înainte.

– Oricât vi s-ar părea de ciudat, cred că mă simt ceva mai bine, spuse el și se întoarse spre Aaron. Chiar crezi că *cockhun-ii* ăștia doi au dreptate? Le dai crezare *puțelor* ăstora?

– Cred că e foarte posibil, surâse Aaron.

Între timp, Eddie tot încerca să găsească o modalitate prin care să se convingă de faptul că acești doi oameni – și nu alții – îl vor salva pe Callahan din mâinile Fraților Hitler. Unul dintre ei parcă spusese...

– Ascultați, le zise el. Am auzit o expresie, cred că-i în idiș. *Gai cocknif en yom.* Știți cumva ce înseamnă?

Deepneau își dădu capul pe spate și izbucni în hohote de râs.

– Da, în idiș e, ai nimerit-o. Maică-mea îmi spunea așa când se supăra rău de tot pe mine. Înseamnă „du-te și te pișe în ocean".

Eddie îi aruncă lui Roland o privire plină de subînțelesuri. În următorii doi ani, unul dintre acești doi oameni – cel mai probabil Tower – își va cumpăra un inel pe care vor fi gravate cuvintele *Ex Libris.* Poate și-l va cumpăra – cât de aiurea este – pentru că Eddie Dean – și nimeni altul – îi vârâse ideea asta lui Cal Tower în cap. Și Tower – egoistul, hrăpărețul, zgârcitul, ahtiatul după cărți Calvin Tower – va salva viața Părintelui Callahan purtând inelul acela pe deget. Sigur că va fi speriat de moarte (la fel și Deepneau), dar o va face. Și...

Ochii lui Eddie se opriră asupra pixului cu care Tower semnase actul de vânzare. Pix Bic Clic absolut normal. Și adevărul colosal a ceea ce tocmai se întâmplase îl izbi în moalele capului. Era al lor. Terenul viran era al lor. *Al lor*, nu al Corporației Sombra. *Trandafirul era al lor!*

Parcă era beat de atâta fericire. Deci trandafirul aparținea de acum Corporației Tet, și anume companiei lui Deschain, Dean, Dean, Chambbers & Ete. De acum era responsabilitatea lor, și la bine, și la rău. Câștigaseră runda aceasta.

Dar nimic din toate astea nu schimba faptul că el avea un glonț în picior.

– Roland, zise el, vreau să te rog ceva.

10

Cinci minute mai târziu, Eddie stătea culcat pe podeaua acoperită cu linoleum a cabanei. Își scosese pantalonii și rămăsese în indispensabilii ridicoli pe care și-i cumpărase în Calla. Într-o mână ținea o curea din piele care-și petrecuse întreaga viață strângând beteliile pantalonilor lui Aaron Deepneau. Lângă el se afla un lighean plin cu un lichid maro închis.

Rana din picior se afla cam la șase centimetri mai jos de genunchi și puțin la dreapta față de tibie. Carnea din jur se ridicase formând un con micuț și dur. Acest crater miniatural de vulcan era umplut cu un cheag de sânge roșu-vinețiu. Sub gamba lui Eddie fuseseră așezate două prosoape împăturite.

– Mă hipnotizezi? îl întrebă el pe Roland.

Dar se uită mai bine la cureaua din mână și își dădu singur răspunsul:

– Of, curu', nici vorbă, nu?

– N-avem vreme.

Roland cotrobăia prin sertarul cu mărunțișuri din stânga chiuvetei. Găsi ce căuta și se apropie de tânăr cu un clește și un cuțit. Lui Eddie această combinație i se păru tare nasoală.

Pistolarul se așeză într-un genunchi alături de el. Tower și Deepneau rămaseseră în zona livingului și se holbau uimiți la ei.

– Pe când eram copii, Curt ne-a zis ceva, spuse Roland. Vrei să știi ce, Eddie?

– Sigur, dacă tu crezi că mă ajută.

– Durerea urcă. De la inimă la cap, durerea urcă. Îndoaie cureaua lui sai Aaron și vâră-ți-o în gură.

Eddie făcu ce-i ceruse Roland, simțindu-se foarte ridicol și foarte speriat. Oare în câte westernuri văzuse el versiuni ale acestei scene? Uneori era John Wayne cel care strângea un băț între dinți, alteori Clint Eastwood mușca dintr-un glonț și, parcă, într-un serial, îl văzuse pe Robert Culp ținând în gură o curea ca aceasta.

Dar firește că va trebui să extragem glonțul pe bune, își spuse Eddie. *Nicio astfel de poveste n-ar fi completă fără scena în care...*

Și îl trăsni o amintire, șocantă prin claritatea ei, făcându-l să scape cureaua din gură. Ba chiar scoase un strigăt de uimire.

Roland tocmai se pregătea să înmoaie ustensilele acelea chirurgicale primitive în ligheanul unde turnase restul dezinfectantului. Se uită îngrijorat la Eddie.

– Ce s-a întâmplat?

O clipă, tânărul nu fu în stare să-i răspundă. Rămăsese la propriu fără aer; plămânii parcă-i erau la fel de turtiți ca un cimpoi la care nu mai cântă nimeni. Își amintea de un film la care se uitaseră frații Dean, într-o după-amiază, la televizorul din apartamentul lor din

(Brooklyn)

(Bronx)

Orașul Cooperatist. În cele mai multe rânduri Henry era cel care hotăra la ce film se vor uita, pentru că era mai mare – și ca vârstă, și ca mușchi. Eddie nu protesta nici prea mult, nici prea des față de această dictatură; își adora fratele. (Iar atunci când se întâmpla să *protesteze* prea mult, era foarte posibil să capete „o mie de ace" la mână, sau „castane" în tărtăcuță.) Henry era topit după westernuri. Era topit după genul acesta de filme în care, mai devreme sau mai târziu, unul dintre personaje va ajunge să muște bățul sau cureaua sau glonțul.

– Roland, șopti el cu o voce foarte răgușită. Ascultă-mă, Roland.

– Te ascult cu luare-aminte.

– Am văzut odată un film. Ți-am explicat ce-s alea filmele, da?

– Povești spuse prin imagini mișcătoare.

– Câteodată stăteam acasă cu Henry și ne uitam la filme la televizor. Televizorul este o mașină de filme pe care o ai acasă.

– O mașină de făcut căcat, ar spune unii, comentă Tower.

Eddie nu-l luă în seamă.

– Și țin minte că am văzut un film despre niște țărani mexicani – despre niște *folken*, dacă înțelegi ce vreau să spun – care au angajat niște pistolari ca să-i apere de anumiți *banditos* care le atacau satul și le furau recoltele în fiecare an. Ți se pare cunoscut?

Roland îl privi cu gravitate și cu un soi de tristețe.

– Da. Într-adevăr.

– Și mai e și numele satului lui Tian. Mereu mi s-a părut că-mi sună cunoscut, dar nu știam de ce. Acuma știu. Filmul despre care-ți zic se numea *Cei șapte magnifici*. Și, că veni vorba, Roland, cam câți zici tu că am fost în șanțul ăla, așteptând să vină Lupii?

– Băieți, vreți, vă rog frumos, să ne spuneți și nouă despre ce vorbiți? întrebă Deepneau cât se poate de politicos, dar Eddie și Roland îl ignorară și pe el.

Roland rămase tăcut câteva clipe, spicuind printre amintiri, apoi zise:

– Tu și cu mine, Susannah, Jake, Margaret, Zalia și Rosa. Sigur, au mai fost și gemenii Tavery și băiatul lui Ben Slightman – dar am fost exact șapte luptători.

– Corect. Iar legătura pe care n-o puteam face se referă la regizorul filmului. Regizorul este omul acela care conduce toate treburile ce țin de facerea unui film. Adică dinh-ul.

Roland făcu semn că a înțeles.

– Iar dinh-ul filmului *Cei șapte magnifici* a fost un bărbat pe nume John Sturges.

Roland rămase dus pe gânduri. Apoi rosti un singur cuvânt:

– Ka.

Eddie izbucni în râs. Pur și simplu nu se putea abține. Roland avea mereu același răspuns pentru orice.

11

– Ca să oprești durerea, îi explică Roland, trebuie să muști din curea chiar în clipa în care o simți. Pricepi? *Chiar în clipa aceea.* O oprești cu dinții.

– M-am prins. Grăbește-te.

– Voi face tot ce-mi stă în putere.

Roland înmuie mai întâi cleștele, apoi și cuțitul în dezinfectant. Eddie aștepta, ținând cureaua în gură. Da, sigur că da, odată ce observai tiparul de bază nu mai aveai cum să te faci că nu l-ai văzut, nu-i așa? Roland era eroul în cazul acesta, vârstnicul și experimentatul războinic încărunțit ce avea să fie interpretat de o vedetă de talie internațională, la fel de încărunțită: Paul Newman, sau poate chiar Eastwood în varianta Hollywood. Iar el era tânărul cu mai mulți mușchi decât minte, jucat de cea mai la modă vedetă masculină. De cineva ca Tom Cruise, Emilio Estevez, Rob Lowe. Decorul ne este deja cunoscut: o cabană în pădure; iar scena este una pe care am vizionat-o de nenumărate rânduri înainte, dar tot nu-și pierde farmecul: Extragerea Glonțului. Nu lipsea decât bubuitul amenințător al tobelor din depărtare. Dar, își dădu el seama, poate că tobele lipseau tocmai pentru că trecuseră de scena cu Tobele Amenințătoare din scenariu: tobele divine, care se dovediseră a fi parte a unui cântec al grupului Z.Z. Top, amplificat prin difuzoarele stradale din orașul Lud. Era tot mai greu să nu recunoască situația în care se aflau drept ceea ce era cu adevărat: *erau personaje într-o poveste spusă de altcineva.* Toată această lume...

Refuz să cred una ca asta. Refuz să cred că am crescut în Brooklyn doar din cauză că un scriitor a făcut o greșeală – o greșeală nu prea importantă, ce va fi

oricum corectată la a doua ediție. Hei, Părinte, te înțeleg acum – refuz să accept că sunt un personaj. *Despre* viața *mea vorbim noi aici, în pizda-pizdelor mă-sii!*

– Haide, Roland, scoate porcăria aia din mine.

Pistolarul turnă dezinfectant din lighean peste gamba lui Eddie și înlătură cheagul de sânge cu vârful cuțitului. Apoi apucă cleștele.

– Fii pregătit să muști durerea, șopti el.

O clipă mai târziu, Eddie își înfipse dinții în ea cât putu de tare.

12

Roland știa ce face, mai făcuse operația aceasta și înainte; în plus, glonțul nu intrase prea adânc. Toată povestea se termină în nouăzeci de secunde – cel mai lung minut și jumătate din viața lui Eddie. La sfârșit, Roland îl bătu pe Eddie peste pumn cu cleștele. Când tânărul reuși să-și descleștеze degetele, pistolarul îi puse un glonț turtit în palmă.

– Păstrează-l ca amintire, îi zise el. S-a oprit chiar la os. El făcea hârâitul ăla pe care-l auzeai.

Eddie se uită la bucata terciuită de plumb, apoi o azvârli pe podeaua acoperită cu linoleum, ca pe un zar.

– Nu-l vreau, răspunse, ștergându-și fruntea.

Însă Tower, neistovitul colecționar, ridică glonțul aruncat. În vremea aceasta, Deepneau studia urmele dinților din curea, cu o fascinație mută.

– Cal, spuse Eddie ridicându-se în coate. E o carte în cufărul ăla al tău...

– Îmi vreau cărțile înapoi, se repezi Tower. Ai face bine să ai grijă de cărțile mele, tinere.

– Sunt convins că sunt într-o stare excelentă, murmură Eddie, amintindu-și din nou să-și muște limba dacă împrejurările i-o vor cere. *Sau cureaua lui Aaron, dacă limba ți se pare prea puțin.*

– Ar fi bine să fie așa, băiete; sunt tot ce mi-a mai rămas.

– Alături de cele vreo patruzeci din cutiile tale de valori de la felurite bănci, comentă Aaron Deepneau, făcându-se că nu vede privirea otrăvită pe care i-o aruncă prietenul său. Cea mai valoroasă e, probabil, *Ulysses* cu autograful lui

Joyce, dar mai ai și niște file absolut superbe din manuscrisele lui Shakespeare, seria de opere complete ale lui Faulkner, tot cu autograf...

– Aaron, vrei să fii bun și să taci din gură?

– ...și un *Huckleberry Finn* din care ți-ai putea cumpăra oricând un Mercedes-Benz, încheie Deepneau.

– Mă rog, una dintre cărțile din cufăr se numește *Salem's Lot*, își continuă Eddie ideea, scrisă de cineva pe nume...

– Stephen King, i-o luă Tower înainte, uitându-se încă o dată la glonț și apoi așezându-l pe masă lângă borcanul cu zahăr. Se spune că locuiește prin împrejurimi. Am mai făcut rost de două exemplare din *Lot* și de trei din primul lui roman, *Carrie*. Speram să mă reped până în Bridgton și să-l rog să mi le semneze. Bănuiesc că acum va trebui să renunț.

– Nu pricep de ce anume zici că ar fi atât de valoroase, spuse Eddie. Au, Roland, mă doare!

Pistolarul îi verifica bandajul improvizat de la picior.

– Stai potolit.

Tower nu dădu atenție acestei întreruperi. Eddie îl adusese din nou la subiectul lui preferat, la obsesia lui, la iubirea lui. La ceea ce Gollum al lui Tolkien ar fi numit „neprețuitul".

– Domnule Dean, mai ții minte ce ți-am zis despre volumul *Hoganul*? Sau *Doganul*, dacă preferi. Ți-am zis că valoarea unei cărți rare – aidoma celei a unei monede rare sau a unui timbru rar – poate fi obținută în diferite moduri. Uneori poate fi vorba doar de un autograf...

– Exemplarul tău din *Salem's Lot* nu-i semnat.

– Nu, pentru că autorul acestui roman este încă foarte tânăr și foarte puțin cunoscut. S-ar putea să devină cineva într-o bună zi, sau s-ar putea să nu, și Tower ridică din umeri ca și când ar fi vrut să spună că totul este în mâinile lui ka. Însă acest exemplar... cum să-ți explic... prima ediție a cărții s-a publicat în doar șapte mii cinci sute de exemplare, aproape toate vândute în New England.

– De ce? Pentru că tipul care a scris-o e din New England?

– Da. Și, așa cum se întâmplă adesea, valoarea cărții a fost creată în mod accidental. O rețea locală de televiziune a hotărât s-o promoveze din greu. Ba chiar a produs o reclamă, lucru fără precedent la un nivel atât de mic. Și a funcționat. Booklandul din statul Maine a comandat cinci mii de exemplare

din prima ediție – aproape șaptezeci la sută – și le-a vândut până la ultimul. Și, ca în cazul *Hoganului*, pe coperta patru erau greșeli de tipar. Însă nu în titlu. Poți să deosebești o primă ediție din *Salem's Lot* după prețul modificat – în ultimul moment, editura Doubleday a hotărât să-l modifice de la șapte dolari nouăzeci și cinci de cenți, la opt nouăzeci și cinci – și după numele preotului.

Roland ridică ochii.

– Ce-i cu numele preotului?

– În carte, îl cheamă Părintele Callahan. Dar pe coperta patru s-a scris Părintele *Cody*, care este, de fapt, numele doctorului din poveste.

– Și n-a fost nevoie decât de atâta lucru ca să-i crească valoarea de la nouă la nouă sute cincizeci, se minună Eddie.

Tower dădu din cap.

– Atâta tot – tiraj mic, preț modificat, greșeli de tipar. Dar colecționarea cărților rare presupune și un factor de risc care mie, unul, mi se pare extrem de... de palpitant.

– Ăsta-i un mod de a-i zice, adăugă sec Deepneau.

– De pildă, cum ar fi dacă tipul ăsta, King, ar deveni celebru sau aclamat de critici? Recunosc că șansele ca una ca asta să se întâmple sunt destul de firave, dar să presupunem că așa va fi. Exemplarele din prima ediție a celui de-al doilea roman al său sunt atât de puține, încât cartea mea ar putea să ajungă să valoreze nu doar șapte mii cinci sute, ci de zece ori mai mult.

Se încruntă la Eddie.

– Așa că să ai mare grijă de ea.

– Sunt sigur că este în perfectă stare, răspunse Eddie, întrebându-se ce-ar spune Tower dacă ar ști că această presupus viitoare „comoară" a anticarului se află pe un raft din prezbiteriul unuia dintre personajele din ea. Iar prezbiteriul respectiv se află într-un oraș care este geamănul celui dintr-un film[1] vechi în care Yul Brynner este fratele geamăn al lui Roland, iar debutantul Horst Buchholz este fratele geamăn al lui Eddie.

Ar spune că te-ai sonat la cap, asta-ar spune.

Eddie se ridică în picioare, se clătină și se prinse de masă. După câteva clipe lumea își recăpătă echilibrul.

---

[1] *Cei șapte magnifici* (n. tr.).

– Poți să calci pe el? îl întrebă Roland.

– Înainte am putut, nu?

– Dar înainte nu-ți zgărmănase nimeni rana.

Eddie făcu câțiva pași, apoi dădu din cap. Sigur, gamba îi ardea de durere de fiecare dată când își lăsa greutatea pe picior, dar, da – putea să calce pe el.

– Îți dau ție restul pastilelor de Percocet, se oferi Aaron. Eu pot să-mi iau altele.

Eddie deschise gura să zică da, sigur, bagă, dar observă că Roland îl privește cu atenție. Dacă ar fi acceptat propunerea lui Deepneau, pistolarul nu ar fi intervenit ca să nu-l facă de râs... dar, da, dinh-ul lui îl privea cu atenție.

Eddie își aminti de discursul pe care i-l ținuse lui Tower, își aminti toate bazaconiile poetice pe care i le înșirase despre pâinea amară pe care el, Calvin, o mănâncă. Și era perfect adevărat. Dar se pare că nici Eddie nu se dădea în lături să se înfrupte din aceeași pâine amară. Mai întâi câteva Percodane, apoi câteva Percocete. Și cât va mai dura, oare, până când nu se va mai putea mulțumi cu atât de puțin și va începe să caute niște sedative *adevărate*?

– Cred c-am să zic pas, spuse Eddie. Plecăm la Bridgton...

Roland îl privi surprins:

– Da?

– Da. Și pot să-mi fac rost de niște aspirine de pe drum.

– Astine, repetă Roland cu evidentă afecțiune.

– Sigur? insistă Deepneau.

– Mda, sigur, mormăi Eddie și adăugă: Îmi pare rău.

13

Cinci minute mai târziu toți patru se aflau pe covorul de ace de brad din curticica din fața cabanei, ascultând sirenele și privind fumul care începuse să se risipească. Nerăbdător, Eddie se juca cu cheile de la Fordul lui John Cullum. De două ori îl întrebase Roland dacă drumul la Bridgton era absolut necesar și de două ori îi răspunsese că era aproape sigur că da, era un drum

pe care trebuiau să-l facă. Deși a doua oară adăugase (plin de speranță) că, în calitate de dinh, Roland avea tot dreptul să-i respingă propunerea.

– Nici vorbă. Dacă tu crezi că trebuie să ne ducem să-l cunoaștem pe povestitorul acesta, atunci asta vom face. Îmi doresc doar să pricep *de ce* e așa de important.

– Cred că vom pricepe amândoi când vom ajunge acolo.

Roland încuviință, deși tot nemulțumit rămăsese.

– Știu bine că ești la fel de nerăbdător ca și mine să plecăm cât mai repede din lumea aceasta – de pe nivelul acesta al Turnului. Și înseamnă că presimțirea pe care o ai este foarte puternică de te-ai hotărât să faci exact pe dos.

Da, presimțirea era puternică, dar mai era și altceva: primise din nou veste de la Susannah, tot din acel Dogan imaginat de ea. Era prizonieră în propriu-i trup – cel puțin, asta își *închipuia* Eddie că vrea să-i transmită – ajunsese în anul 1999 și, în rest, era bine.

Mesajul venise când Roland le mulțumea lui Tower și Deepneau pentru ajutor. Eddie se dusese la baie cu treabă mică, dar brusc uitase de urgența sa și se așezase pe capacul WC-ului, cu capul aplecat, ochii închiși. Încercând să-i transmită un mesaj. Încercând să-i spună că trebuie să încerce s-o încetinească pe Mia. Prinsese senzația de lumină – era după-amiază în New York –, iar asta nu era bine. Când trecuseră prin Ușa Nedescoperită, Jake și Părintele Callahan ajunseseră în New York noaptea, văzuse cu ochii lui. Și ar putea s-o ajute, dar numai dacă ea reușea s-o încetinească cumva pe Mia.

Fă în așa fel încât să treacă ziua mai repede, îi transmise el lui Susannah... sau încercă să-i transmită. *Trebuie să faci să treacă ziua mai repede înainte ca Mia să te ducă acolo unde trebuie să nască. Mă auzi? Suze, auzi ce-ți spun? Răspunde-mi dacă mă auzi! Rezistă, Părintele Callahan și cu Jake sunt pe drum!*

Iunie, auzi el o șoaptă ca un oftat. *Iunie 1999. Fetele merg pe stradă cu burțile dezgolite și cu...*

Atunci se auzi un ciocănit în ușa băii și vocea lui Roland care îl întrebă dacă e gata de drum. Până la sfârșitul zilei vor trebui să ajungă pe aleea Carapacea Țestoasei din Lovell – locul acela despre care John Cullum spunea că vizitatorii erau o priveliște obișnuită –, dar mai întâi vor face un drum până la Bridgton, unde poate vor reuși să-l găsească pe creatorul lui Donald Callahan și al orașului Salem's Lot.

Ar fi tare ca Stephen King să fie în California pentru ecranizarea unei cărți, își zise Eddie, deși nu prea credea. Se aflau pe Calea Grinzii, pe drumul lui ka. Așa cum, foarte probabil, se afla și sai King.

– Să aveți grijă, băieți, le zise Deepneau. Sunt mulți polițiști prin jur. Ca să nu mai zic de Jack Andolini și de cine i-o mai fi rămas din gașca veselă.

– Că veni vorba de Andolini, spuse Roland. Cred că a venit vremea să plecați undeva unde să nu mai poată da de voi.

Tower se burzului de îndată. Eddie ar fi putut să jure că așa va face.

– Să plecăm? *Acum?* Glumești! Am de vizitat vreo zece persoane de aici care colecționează cărți – cumpără, vând, fac schimb. Unii se pricep, dar alții...

Și făcu un gest ca și cum ar fi tuns o oaie invizibilă.

– Există și în Vermont particulari care își vând cărțile, spuse Eddie. Adu-ți aminte cât de ușor te-am găsit noi. Tu ne-ai ușurat sarcina, Cal.

– Tânărul are dreptate, fu de acord Aaron.

Iar când Calvin Tower nu răspunse, ci doar începu să-și studieze ursuz pantofii, Deepneau se uită din nou la Eddie.

– Măcar Cal și cu mine avem permise de conducere pe care le putem arăta dacă ne oprește poliția. Bănuiesc că nici unul din voi n-are așa ceva.

– Corect, zise Eddie.

– Și mă îndoiesc foarte tare că aveți permise portarmă pentru pistoalele alea uriașe.

Eddie își coborî ochii la voluminosul – și incredibil de vechiul – pistol care-i atârna la șold, apoi se uită amuzat la Deepneau.

– Și această afirmație este cât se poate de corectă, zise el.

– Atunci, fiți prudenți.

– Mulțam, spuse Eddie și îi întinse mâna. Zile lungi și nopți senine.

Deepneau i-o strânse.

– Frumoasă urare, fiule, dar mă cam tem că nopțile mele n-au prea fost senine în ultima vreme și, dacă nu se va petrece o schimbare în bine pe frontul sănătății, nici zilele nu-mi vor mai fi lungi.

– Ba vor fi mai lungi decât îți închipui, zise Eddie. Am un motiv foarte întemeiat să cred că vei mai trăi cel puțin patru ani de acum încolo.

Deepneau îi atinse buzele cu degetul, iar apoi arătă spre cer.

– De pe buzele tale, la urechile lui Dumnezeu.

Eddie se întoarse spre Calvin Tower, lăsându-l și pe Roland să-și ia rămas-bun de la Deepneau. La început tânărul crezu că librarul nu avea de gând să-i strângă mâna, dar se înșelă. Tower dădu mâna cu el. În silă.

– Zile lungi și nopți senine, sai Tower. Ai procedat bine.

– Știi foarte bine c-am fost obligat s-o fac, îl contrazise Tower. Adio, magazin... adio, teren... prima vacanță pe care o am în zece ani și mi-o petrec pe drumuri, ca un fugar...

– Microsoft, spuse brusc Eddie. Adăugând: Lămâi.

Tower clămpăni din pleoape:

– Poftim?

– *Lămâi*, repetă Eddie, izbucnind în râs.

14

Către finalul vieții sale în mare parte inutile, Ilustrul Narcoman Eminent și Docent pe nume Henry Dean începuse să se bucure mai presus de orice altceva de două lucruri: să se drogheze; și să se drogheze și să bată câmpii despre lovitura pe care o va da el la bursă. În chestiuni de investiții se considera un adevărat E.F. Hutton[1].

– Într-un singur lucru *nu* am să investesc niciodată, frate-miu, îi spusese Henry odată când stăteau amândoi la soare, pe acoperiș, nu cu mult înaintea călătoriei lui Eddie în Bahamas pentru un transport de cocaină.

– Niciodată, dar nicio-nicio-dată n-am să-mi vâr banii în vrăjeala asta cu calculatoarele, Microsoft, Macintosh, Sanyo, Sankyo, Pentium și restul.

– Dar au destul de mult succes, se aventurase Eddie să-și dea cu părerea.

Nu că l-ar fi interesat, dar, la naiba, era o conversație, păi, nu?

– Mai ales Microsoft. Se spune că ar fi viitorul.

Henry râsese cu indulgență, mimând masturbarea.

– Laba, asta-i viitorul.

– Dar...

[1] Fondatorul unei importante și influente instituții de brokeraj (n. tr.).

– Bine, bine, da, știu că oamenii se *înghesuie* să cumpere acțiuni la porcăriile astea. Și aruncă prețurile în aer. Și când văd așa ceva, știi la ce mă gândesc?

– Nu, la ce?

– Lămâi!

– Lămâi? întrebase Eddie.

Crezuse că poate ține pasul cu Henry și că pricepe ce-i zice, dar uite că se înșelase. Sigur că în seara aceea amurgul fusese sublim, iar el era foarte, dar foarte drogat.

– Ai auzit bine! se rățoise Henry înfierbântându-se. Blestematele de lămâi! N-ai învățat nimic la școală, frate-miu? Lămâile sunt animalele alea micuțe care trăiesc în Elveția, sau pe acolo, pe undeva. Și câteodată – mi se pare că o dată la zece ani, da' nu-s sigur – îi apucă nebuneala la cap și se aruncă în prăpastie.

– Aha! exclamase Eddie, mușcându-se tare de interiorul obrazului ca să nu izbucnească în hohote demente de râs. Am înțeles acum. Credeam că vorbești despre alea din limonadă.

– Labă tristă ce ești, spusese Henry cu blândețea pe care Ilustrul Narcoman Eminent și Docent o păstra pentru cei mici și neștiutori. Mă rog, *ideea* e că toți ăia de se-nghesuie să investească în Microsoft și în Macintosh și-n cine știe ce căcat, toți ăia o să-i îmbogățească de-o să le iasă banii și pe nas și pe cur și lu' Bill Bou Gates și lu' Steve Bou Jobs. Tot căcatul ăsta cu computerele o să dea faliment ș-o să-l ia gaia până în 1995, toți experții sunt de aceeași părere. Iar toți ăia care au investit? Ce sunt ei acum? Lămâi care se aruncă în cap de pe stânci.

– Lămâi, fusese de acord Eddie și se întinse pe spate pe acoperișul cald încă, pentru ca fratele său să nu observe că era pe punctul de a-și pierde controlul. Prin fața ochilor lui se perindau miliarde de lămâi din livezile de citrice Sunkist, îndreptându-se spre munții din zare, toate cu șorturi roșii și bascheți albi, exact ca bomboanele M&M din reclama de la televizor.

– Da, da, dar tare îmi doresc să fi avut minte și să fi investit în Microsoft în '82, mai spusese Henry. Îți dai seama că acțiunile care atunci se vindeau cu cinșpe dolari acum costă treizeci și cinci? Futu-i!

– Lămâi, repetase visător Eddie privind cum păleau în noapte culorile amurgului.

Exact în momentul acela mai avea mai puțin de o lună de trăit în lumea aceea – cea unde Orașul Cooperatist se afla în Brooklyn, și întotdeauna se aflase în Brooklyn – iar Henry mai avea mai puțin de o lună de trăit, punct.

– Da, da, repetase Henry întinzându-se lângă el. Ce mult mi-ar plăcea să mă pot întoarce în '82.

15

Acum, cu mâna lui Tower în mâinile sale, spuse:

– Vin din viitor. Știi asta, nu?

– Știu că *el* așa zice, spuse Tower arătând spre Roland și încercând să-și tragă mâna din strânsoarea tânărului.

Dar Eddie nu-i dădu încă drumul.

– Ascultă-mă bine, Cal. Dacă faci ce-ți voi spune, ai putea să câștigi de cinci sau chiar de zece ori valoarea terenului tău.

– Vorbe mari din partea unuia care nici măcar șosete n-are în picioare, zise Tower încercând iar să-și tragă mâna.

Și din nou Eddie nu vru să-i dea drumul. Mâinile îi erau mai puternice acum. La fel și voința.

– Vorbe mari din partea unuia care a văzut viitorul, îl corectă el. Iar viitorul înseamnă computere, Cal. Microsoft este viitorul. Ai să-ți amintești?

– *Eu* am să-mi amintesc, spuse Aaron. Microsoft.

– N-am auzit de așa ceva, spuse Tower.

– Nu, recunoscu Eddie. Nici nu cred că a apărut. Dar va apărea în curând și va fi o companie colosală. Computere, pricepeți? Computere pentru fiecare, ăsta a fost planul. *Va fi* planul. Șeful e Bill Gates. Bill, niciodată William.

Îi trecu prin minte că, din moment ce lumea acesta era diferită de cea în care crescuseră el și Jake – lumea unde există Claudia y Inez Bachman, nu Beryl Evans – atunci marele geniu al computerelor s-ar putea foarte bine să *nu* fie Gates, ci cineva pe nume Chin Ho Fuk, să zicem. Dar știa că e puțin probabil. Lumea aceasta era foarte apropiată de lumea lui: aceleași mașini, aceleași mărci de răcoritoare (Coca-Cola și Pepsi, nu Nozz-A-La), aceleași mutre

pe bancnote. Prin urmare se putea bizui pe Bill Gates (și pe Steve Jobs) să-și facă debutul atunci când va fi vremea.

Dintr-un punct de vedere, nu-i păsa ce se va întâmpla cu anticarul. În multe privințe Calvin Tower era un imbecil. Pe de altă parte, Tower le ținuse piept lui Andolini și Balazar cât de mult timp a fost în stare. Nu renunțase la terenul viran. Iar acum Roland avea în buzunar actul de vânzare. Îi datorau ceva lui Tower pentru ceea ce le vânduse. N-avea nimic de-a face cu cât de simpatic sau antipatic le era individul, ceea ce era în avantajul bunului și drăguțului Cal.

– Vei putea cumpăra acțiunile Microsoft cu cincisprezece dolari una, în 1982, îi explică Eddie. Până în 1987 – anul când eu am intrat într-un soi de vacanță permanentă – acțiunile astea vor valora treizeci și cinci bucata. Profit sută la sută. Ba chiar nițel mai mult.

– Așa *zici* tu, mormăi Tower reușind să-și ia mâna înapoi.

– Dacă așa zice, interveni Roland, așa este.

– Mulțumesc, spuse Eddie.

Tocmai ce-și dăduse seama că îi sugera lui Tower să-și riște banii doar pe baza observațiilor unui drogat.

– Haidem, zise Roland, rotind degetele. Hai să pornim dacă vrem să ajungem și la scriitorul acela.

Eddie se urcă la volanul mașinii lui Cullum, brusc convins că niciodată nu-l va mai vedea nici pe Tower, nici pe Deepneau. Cu excepția Părintelui Callahan, nici unul dintre ei nu se va mai întâlni vreodată cu aceștia. Drumurile li se despărțeau aici.

– Să vă meargă bine, le ură el. Să vă fie bine.

– La fel și ție, răspunse Tower.

– Da, da, spuse și Tower pe un ton mai vesel. Baftă vouă. Zile lungi și nopți fericite, sau cum le ziceți voi.

Era suficient spațiu să poată întoarce mașina fără să fie nevoit să dea înapoi și se bucură – nu se simțea deocamdată în stare să dea în marșarier.

Pe drumul înapoi spre Rocket Road, Roland se uită în urmă, făcându-le cu mâna celor doi bătrâni. Genul acesta de comportament atât de nefiresc pentru el stârni uluirea lui Eddie.

– Ne apropiem de sfârșitul partidei, spuse Roland. Pentru asta ne-am zbătut și asta am așteptat toți acești ani. Ne apropiem de capăt. Simt asta. Tu nu?

Eddie dădu din cap. I se părea că momentul seamănă cu partea aceea dintr-o piesă muzicală în care toate instrumentele se năpustesc în fortissimo spre punctul culminant.

– Susannah? se interesă Roland.

– În viață.

– Mia?

– La conducere.

– Copilul?

– Se va naște curând.

– Jake? Părintele Callahan?

Eddie se opri la intersecție, se asigură, apoi coti.

– Nu, de ei nu știu nimic. Tu?

Roland clătină din cap. Doar tăcere dinspre Jake, aflat undeva în viitor, doar cu un fost preot catolic și un billy-bumbler care să-l apere. Roland spera din tot sufletul că băiatul era bine.

Pentru moment nu avea ce altceva să facă.

STROFĂ: *Commala-i cu tine,*
Pe sârmă te ține.
Când ce cauți îți iese-n drum
Te simți nespus de bine.

ANTISTROFĂ: *Hai, commala, hai cu mine!*
Că mă simt nespus de bine!
Dar când găsesc ce-mi doresc
Pe sârmă mă ține.

STANȚA X

SUSANNAH-MIO,
IUBITĂ DIVIZATĂ A MEA

1

– John Fitzgerald Kennedy a încetat din viață în după-amiaza aceasta la Spitalul Parkland Memorial.

Vocea asta, vocea asta îndurerată: vocea lui Walter Cronkite[1], auzită prin vis.

– A murit ultimul pistolar al Americii. O, Discordia!

2

De îndată ce Mia ieși din camera 1919 a Hotelului Plaza-Park din New York (care va deveni curând Hotelul Regal Plaza, proiect al corporațiilor Sombra și North Central), Susannah căzu într-un leșin profund. Din acest leșin intră într-un vis cumplit, încărcat cu vești cumplite.

3

Următoarea voce este cea a lui Chet Huntley, coprezentator al emisiunii *The Huntley-Brinkley Report.* Dar este, totodată – iar ea nu înțelege

[1] Cunoscut jurnalist american (1916–2009), prezentator al emisiunii *Evening News* a postului de televiziune CBS (n. tr.).

în ruptul capului cum de se poate una ca asta – și vocea lui Andrew, șoferul ei.

– Diem și Nhu[1] sunt morți, anunță vocea aceasta. De acum va începe războiul, un șir nesfârșit de nenorociri se va abate asupra noastră; drumul până la Jericho Hill este pavat cu sânge și crime. Ah, Discordia! Chartu Rug! Culegem ce am semănat!

Unde mă aflu?

Se uită în jur și vede un perete din beton împânzit cu tot soiul de mâzgăleli: nume, sloganuri și desene obscene. Chiar în mijlocul lui, la vedere pentru oricare ocupant al priciului, se află acest salut: BUN VENIT LA OXFORD CIOARĂ VEZI SĂ NU TE PRINDĂ APUSUL PRIN PĂRȚILE ASTEA!

Pantalonii îi sunt umezi între picioare. Chiloții îi sunt de-a dreptul îmbibați, iar ea își aduce aminte: cu toate că avocatul însărcinat cu plata cauțiunii fusese anunțat din timp, polițaii i-au ținut închiși cât de mult au putut, ignorând cu multă voioșie corul tot mai sonor al cererilor la toaletă. Căci în celule nu erau WC-uri; și nici chiuvete: nici măcar o căldare din tinichea. Și nu era nevoie să fi participat vreodată la *Douăzeci și unu*[2] ca să pricepi despre ce e vorba. Erau *obligați* să facă pe ei, obligați să intre în contact cu natura lor de animale; și, la un moment dat, așa a făcut și ea, chiar *ea*, Odetta Holmes...

Ba nu, se contrazice singură, *Susannah. Susannah Dean. Am fost din nou capturată, din nou vârâtă la pușcărie, dar tot eu sunt.*

Aude voci de dincolo de aripa aceasta cu celule, voci care-i fac rezumatul prezentului. Ar trebui să-și închipuie că vin dintr-un televizor aflat în birourile închisorii, dar crede că-i o șmecherie. Ori un banc macabru. Altminteri, de ce ar zice Frank McGee[3] că Bobby, fratele președintelui Kennedy, a murit? De ce ar spune Dave Garroway, tot de la *Today Show*, că a murit și *băiețelul* Președintelui, că John-John și-a pierdut viața într-un accident de avion? Ce soi de minciună sinistră e asta pe care o auzi pe când zaci într-o pușcărie sudistă

---

[1] Diem – președinte al Vietnamului de Sud, asasinat, împreună cu fratele lui, Nhu, în 2 noiembrie 1963, în urma unei lovituri de stat sprijinită de CIA (n. tr.).

[2] *Twenty One* – emisiune-joc TV, apărută la sfârșitul anilor cincizeci, de tipul „Cine știe câștigă" (n. tr.).

[3] Jurnalist american (1921–1974), realizator al emisiunii *The Today Show* a postului NBC (n. tr.).

cu pantalonii uzi lipiți de fund? Și de ce răcnește „Buffalo" Bob Smith, de la emisiunea *Howdy Doody*: „Cowabunga[1], copii, Martin Luther King și-a dat duhul!"? Iar copiii urlă și ei: „*Uraaa*, commala, *Uraaa!* Ne place ce-ți zice gura! Negrul bun e negrul mort, deci haidem să facem de petrecanie cioroilor!"

Cât de curând va veni avocatul cu cauțiunea. La asta trebuie să se gândească, *numai* la asta.

Se apropie de gratii și își încleștează degetele în jurul lor. Da, în Oxford Town era, Oxford Town da capo al fine, doi morți la lumina lunii, cineva ar face bine să ancheteze. Însă ea, una, va ieși curând de aici și va lua avionul și va pleca departe, departe va pleca, se va duce acasă, și la scurtă vreme după aceea va descoperi o lume cu totul nouă, va întâlni pe altcineva și se va îndrăgosti de el, va deveni o *altă* persoană. Commala, trei iepe, călătoria de-abia începe.

O, dar asta-i o minciună sfruntată. Călătoria e aproape de sfârșit. Inima ei cunoaște acest adevăr.

Se aude o ușă deschizându-se, apoi zgomot de pași apropiindu-se de celula ei. Se uită nerăbdătoare într-acolo, sperând să-l vadă pe avocat, sau măcar vreun ajutor de șerif cu un inel cu chei în mână – dar vede o femeie de culoare cu o pereche de pantofi furați în picioare. Este ea, cea din trecut. Este Odetta Holmes. Cea care nu s-a dus la Morehouse, dar s-a dus la Columbia. Și la toate cafenelele din Village. Și la Castelul din Genune, și acolo a fost.

– Ascultă bine la mine, îi spuse Odetta. Doar tu poți să te salvezi, fato, nimeni altcineva nu poate.

– Bucură-te de picioruşele astea cât mai poți, scumpete!

Vocea pe care o aude acum ieșindu-i din gură este aspră și pusă pe scandal la suprafață, dar foarte înfricoșată în adâncuri. Vocea Dettei Walker.

– Ai să le pierzi cât ai zice pește! O să ți le taie metrou' de la Linia A! De la legendara Linie A! Individu' ăla de-și zice câteodată Jack Mort o să-ți dea brânci de pe peron la stația Christopher Street!

Odetta o privește calmă și-i spune:

– Metroul de pe Linia A nu oprește acolo. N-a oprit *niciodată* acolo.

– Despre ce pizda mă-tii vorbești, jegoaso?

---

[1] Exclamație a indienilor nord-americani exprimând încântare și satisfacție (n. tr.).

Odetta nu se lasă păcălită nici de vocea furioasă și nici de măscări. Știe cu cine vorbește. Și știe și despre ce vorbește. Coloana adevărului are o gaură în ea. Acestea nu sunt voci înregistrate, ci sunt vocile prietenilor noștri morți. Fantomele au umplut încăperile năruite.

– Întoarce-te în Dogan, Susannah. Și ține minte ce-ți zic: tu singură ești unica ta salvare. Numai tu poți să ieși din Discordia.

4

Acum se aude vocea lui David Brinkley care spune că un bărbat, pe nume Stephen King, a fost lovit și ucis de o mini-furgonetă în vreme ce se plimba în împrejurimile casei sale din Lovell, un orășel din vestul statului Maine. În vârstă de cincizeci și doi de ani, continuă crainicul, King este autorul al mai multor romane, dintre care cele mai cunoscute sunt *Apocalipsa, Shining* și *Salem's Lot.* Ah, Discordia, oftează Brinkley, iar lumea se cufundă în beznă.

5

Odetta Holmes, acea femeia care fusese Susannah odinioară, arată cu mâna printre gratiile celulei, repetând:

– Doar tu singură te poți salva. Dar să știi: calea armelor este și calea veșnicei osânde, nu numai a izbăvirii. În ultimă instanță, sunt unul și același lucru.

Susannah se întoarce să vadă încotro arată degetul acela întins și o cuprinde groaza: Sânge! Doamne, Dumnezeule, cât *sânge!* Un lighean plin cu sânge și cu o chestie hidoasă și moartă, un copil mort, un copil care nu-i ființă omenească. Ea l-a omorât oare?

– Nu! urlă ea. Nu, niciodată n-aș face una ca asta! *NICIODATĂ!*

– În cazul acesta, pistolarul va muri, iar Turnul se va prăbuși, îi spune cumplita femeie din fața celulei, cumplita femeie încălțată cu pantofii lui Trudy Damascus. Discordia, chiar așa.

Susannah închide ochii. Nu cumva își poate *provoca* ea însăși leșinul? Iar leșinul s-o scoată din celula aceasta, s-o scoată din lumea aceasta înfiorătoare?

Și uite că poate. Cade mai departe prin beznă și claxoanele estompate ale mașinilor, iar ultima voce pe care o aude este cea a lui Walter Cronkite, care o informează că Diem și Nhu sunt morți, cosmonautul Alan Shepard e mort, Lyndon Johnson e mort, Richard Nixon e mort, Elvis Presley e mort, Rock Hudson e mort, Roland de Gilead e mort, Eddie din New York e mort, lumea e moartă, *lumile* sunt moarte, Turnul se prăbușește, un catralion de universuri se contopesc, și nu mai rămâne decât Discordia, nu mai rămâne decât pieire, nu mai rămâne nimic.

6

Susannah deschise ochii și se uită disperată în jur, încercând să-și recapete respirația. Aproape căzu de pe scaunul pe care ședea. Era unul dintre scaunele cu rotile care se plimbau de-a lungul panourilor de control, pline cu butoane, comutatoare și leduri. Mai sus se aflau monitoarele în alb și negru. Se întorsese în Dogan. Oxfordul

(Diem și Nhu sunt morți)

nu fusese decât un vis. Un vis dintr-un alt vis, dacă vă puteți imagina una ca asta. Visul de acum era altul, și doar o idee mai puțin înfricoșător.

Pe majoritatea monitoarelor care prezentaseră imagini din Calla Bryn Sturgis la vizita ei anterioară, acum nu se vedeau decât purici sau imagini de reglare. Unul, însă, arăta coridorul de la etajul al nouăsprezecelea din Hotelul Plaza-Park. Camera de luat vederi se apropia încet de ascensoare, iar Susannah își dădu brusc seama că nu era vorba de nicio cameră de luat vederi, ci erau ochii Miei, prin ochii Miei se uita ea acum la lifturi.

Ochii mei, se corectă ea. Furia îi era șubrezită, dar avea senzația că și-o poate hrăni. Va *trebui* să și-o hrănească, dacă va mai fi vreodată nevoită să dea cu ochii de chestia aceea abominabilă pe care o văzuse în vis. Chestia aceea din colțul celulei ei din închisoarea din Oxford. Chestia aceea din ligheanul plin cu sânge.

Sunt ochii mei. Mi i-a furat ea, atâta tot.

Pe un alt monitor o văzu pe Mia intrând în lift, examinând butoanele, apoi apăsându-l pe cel pe care scria PARTER lângă o săgeată îndreptată în jos. *Am pornit în căutarea moașei*, își spuse Susannah, privind înverșunată la monitor. Și scoase un hohot scurt de râs, fără umor. *O, da, am pornit în căutarea moașei, extraordinara moașă din Oz. Pen'că pen'că pen'că pen'CĂĂĂ... Pen'că ne face numai bine!*

Și iată butoanele pe care va trebui să le regleze la nevoie – la naiba, ce nevoie, în caz de *durere*. TEMP. EMOȚIONALĂ tot la 72. Întrerupătorul cu mâner inscripționat cu FĂT tot la ADORMIT, în consecință, pe monitorul de deasupra lui se vedea (în alb și negru, ca pe toate celelalte) cum fătul ține închiși ochii aceia albaștri și răscolitori. Caraghiosul buton de cuptor marcat cu FORȚĂ TRAVALIU era tot la valoarea 2, dar majoritatea indicatoarelor luminoase, care fuseseră galbene la vizita ei anterioară în Dogan, se făcuseră roșii. Apăruseră mai multe crăpături în pardoseală, iar străvechiul soldat mort din colț rămăsese fără cap: i se desprinsese de pe coloana vertebrală din cauza vibrațiilor tot mai puternice, iar acum se holba de pe jos la luminile fluorescente din plafon.

Acul contorului **SUSANNAH-MIO** ajunsese la capătul zonei galbene și, chiar sub ochii ei, se furișă în cea roșie. Alarmă, alarmă, Diem și Nhu sunt morți. Papa Doc Duvalier[1] e mort. Jackie Kennedy e moartă.

Susannah încercă pe rând comenzile, confirmându-și ceea ce bănuia deja: erau blocate. Poate că Mia nu ar fi fost capabilă să le regleze, dar să le blocheze atunci când era mulțumită? Măcar atâta lucru ar fi putut să facă.

Din difuzoare se auzi un hârâit prelung, apoi un țiuit strident care o făcu să tresară speriată. Apoi, prin explozii de paraziți, vocea lui Eddie:

– *Suze... eacă... epede! Auzi?... Fă... așa... epede! Înainte... ia... rebuie... ască! Mă auzi?*

Pe monitorul considerat de ea a fi Vederea-Miei se vedeau acum ușile ascensorului deschizându-se. Javra aia de mămicuță furăcioasă se urcă în el. Dar Susannah nici n-o băgă în seamă. Smulse microfonul și îi apăsă butonul.

– Eddie! strigă ea. Sunt în 1999! Tinerele merg pe stradă cu burțile dezgolite și cu bretelele sutienelor la...

---

[1] François Duvalier („Papa Doc") (1907–1971) – președinte al Republicii Haiti (n. tr.).

Iisuse, ce bălmăjea ea acolo? Făcu un efort să-și limpezească mintea.

– Eddie, nu pricep ce-mi spui! Repetă, iubire!

Câteva clipe nu auzi nimic în afara paraziților, plus vaietul ocazional al conexiunii. Tocmai voia să vorbească din nou în microfon, când vocea lui Eddie reveni, mai clară de această dată.

– *Fă în așa fel... ziua mai repede! Rezistă, Părintele Cal... și cu Jake! Fă în așa... înainte ca ea... acolo unde... să nască! Răs... dacă mă auzi!*

– Confirm, te aud! zbieră ea, strângând în mâna-i tremurândă microfonul argintiu. Sunt în 1999! Iunie 1999! Dar nu te înțeleg foarte bine, iubitule! Repetă ce-ai zis și spune-mi și dacă tu ești bine!

Dar Eddie dispăruse.

După ce îl mai strigă de câteva ori, nerecepționând nimic altceva decât zgomotul de perturbații din rețea, puse microfonul la locul lui și se strădui să-și dea seama ce anume încercase el să-i transmită și, de asemenea, să nu se lase pradă entuziasmului care o cuprinsese la vestea că Eddie încă se mai străduia să-i spună *ceva.*

– Fă în așa fel ziua mai repede, repetă ea.

Măcar partea asta o auzise bine.

– *Să treacă* ziua mai repede. Adică să trag de timp.

Deci, Eddie îi cerea s-o încetinească pe Mia. Din cauză că Părintele Callahan și cu Jake erau pe drum? Nu era prea convinsă că înțelesese partea despre ei și, oricum, nu era teribil de încântată chiar dacă așa ar fi fost. Da, sigur, Jake era și el pistolar, dar era doar un puști. Iar Susannah avea sentimentul că Dixie Pig avea să fie plin de oameni foarte periculoși.

Între timp, pe Vederea-Miei se deschideau din nou ușile ascensorului. Javra de mămicuță furăcioasă ajunsese în holul de la parter. Așa că Susannah și-i scoase din minte, pentru moment, pe Eddie, Jake și pe Părintele Callahan. Își aduse aminte cum Mia pur și simplu refuzase să se *înființeze* atunci când picioarele lui Susannah-Mio amenințau să dispară chiar de sub trupul lor comun. Iar asta se întâmplase pentru că ea, cum zice versul acela, este singură și speriată într-o lume străină[1].

Pentru că era *sfioasă.*

---

[1] *The laws of God, the laws of man* de A.E. Houseman (n. tr.).

Şi, Iisuse Hristoase, ce se mai schimbase atmosfera din holul Hotelului Plaza-Park cât timp javra aia de mămicuţă furăcioasă aşteptase telefonul în cameră. Se schimbase *radical.*

Susannah se aplecă, sprijinindu-şi coatele pe marginea panoului central de comenzi din Dogan, cu bărbia în palme.

Promite să fie interesant.

7

Mia ieşi din lift şi imediat vru să intre înapoi. Însă se lovi cu atâta putere de uşile închise încât îi clănţăniră dinţii în gură. Se uită derutată în jur, neînţelegând unde dispăruse cămăruţa cu care coborâse ea.

Susannah! Unde e?

Niciun răspuns de la femeia cu piele măslinie al cărei chip îl purta ea acum, dar Mia îşi dădu seama că nici nu are nevoie. Căci observase locul din care culisa uşa. Probabil că se va deschide din nou dacă va apăsa butonul, dar trebuia să-şi învingă dorinţa fierbinte de a se refugia înapoi, în camera 1919. Nu mai avea nicio treabă acolo. Acum *avea* treabă undeva, dincolo de porţile hotelului.

Privi la porţile acelea cu genul acela de spaimă ce te face să vrei să-ţi muşti buzele, spaimă ce se poate transforma în panică pură doar la auzul unui cuvânt nepoliticos sau în faţa unei priviri încruntate.

Zăbovise în cameră cam o oră şi ceva, timp în care calmul dulce al începutului de după-amiază luase sfârşit. O mulţime de taxiuri dinspre aeroporturile La Guardia şi Kennedy opriseră în faţa hotelului aproximativ în acelaşi timp. La fel şi un autocar cu turişti japonezi de la Aeroportul Internaţional din Newark. Toate cele cincizeci de cupluri din Sapporo aveau camere rezervate la Hotelul Plaza-Park. Acum holul se umplea cu repeziciune de noii sosiţi guralivi. Majoritatea aveau ochi negri şi oblici, păr negru şi lucios, iar de gât le atârnau pe cureluşe nişte obiecte dreptunghiulare. Din când în când câte unul dintre aceştia ridica respectivul obiect şi îl îndrepta spre altcineva. Urma un fulger orbitor şi se auzeau strigăte: *Domo! Domo!* În faţa recepţiei se formaseră trei cozi lungi. Femeii încântătoare care o primise pe Mia în

vremuri mai liniştite i se alăturaseră alţi doi recepţioneri. Şi toţi trei munceau ca apucaţii. Holul înalt răsuna de râsete şi de conversaţii încrucişate purtate într-o limbă ciudată care, în urechile ei, suna ca ciripitul de păsări. Pereţii lambrisaţi cu oglinzi sporeau nebunia generală, făcând holul să pară de două ori mai aglomerat decât era într-adevăr.

Mia se retrase înspăimântată, întrebându-se ce să facă.

– Următorul! zbieră unul dintre recepţioneri, sunând dintr-un clopoţel şi trimiţând o săgeată de argint prin buimăceala din mintea Miei. Următorul, vă rog!

Un bărbat cu zâmbet întins până la urechi – păr negru şi lins, piele galbenă, ochi oblici sub lentilele rotunde ale ochelarilor – se repezi la Mia ţinând în mână unul din obiectele acelea dreptunghiulare, producătoare de fulgere. Mia se pregăti să-l ucidă în caz că ar fi atacat-o.

– Veeii faci pooza io şi soţie?

Întinzându-i obiectul producător de fulgere. Cerându-i să-l primească. Mia se feri din faţa lui, întrebându-se dacă nu cumva funcţiona pe bază de radiaţii, dacă nu cumva fulgerele acelea i-ar face rău copilului.

Susannah! Ce să fac?

Niciun răspuns. Firește că nu. Nu se putea aştepta la vreun ajutor din partea lui Susannah după cele întâmplate...

Bărbatul zâmbăreţ încerca în continuare să-i vâre cu forţa maşinăria aceea în mâini. Părea puţintel cam nedumerit, dar câtuşi de puţin descurajat.

– Pooza faci, loog?

Şi îi trânti obiectul dreptunghiular în mâini. Apoi făcu un pas în spate şi luă de după umeri o cucoană care îi semăna leit, cu excepţia părului negru şi lucios tăiat pe mijlocul frunţii în stil de leliţă, după părerea Miei. În rest, cei doi erau identici. Chiar şi ochelarii rotunzi îi aveau la fel.

– Nu, se bâlbâi Mia. Nu, mii de scuze... nu.

Acum panica dobândise strălucire şi se învolbura în faţa ei bolborosind

(nu faci pooza, noi uciidem la bebe tău)

iar Mia vru să arunce obiectul dreptunghiular. Sigur, poate că se va sparge, dar aşa vor ieşi din el demonii care făceau fulgerele.

În loc de asta, îl puse jos cu mare grijă, surâzând cu părere de rău la cuplul de japonezi rămaşi cu gura căscată (individul încă îşi mai ţinea nevasta pe după umeri), şi traversă în goană holul îndreptându-se spre magazinul de suvenire.

Până și muzica pianului se schimbase: în locul melodiilor mângâietoare de mai devreme, acum se auzeau niște zdrăngăneli disonante, ca o migrenă a muzicii.

– *Îmi trebuie o bluză pentru că asta de pe mine e plină de sânge. Am să-mi iau bluza și am să mă duc la Dixie Pig, care e pe colțul dintre 61st și Lexingworth... Lexington, am vrut să zic, Lexington... și am să nasc. Am să dau naștere copilului meu și toată nebunia asta se va termina. Și am să-mi aduc aminte cât de tare m-am speriat și am să râd.*

Dar și magazinul era plin de lume. Japonezele studiau suvenirele și sporovăiau între ele în păsărească lor, așteptându-și soții să obțină cheile de la camere. Mia observă un maldăr de bluze pe una din tejghele, dar și acolo se buluceau turistele, examinând hainele, probându-le. Iar în fața tejghelei era o altă coadă lungă.

– *Ce să fac, Susannah? Trebuie să mă ajuți!*

Tot niciun răspuns. Mia simțea că e acolo, înăuntru, dar nu voia s-o ajute. *Chiar așa,* își zise ea, *oare ce aș face eu dacă aș fi în locul ei?*

Poate că ar ajuta-o. Cineva ar trebui, însă, să-i ofere motivația adecvată, desigur, dar...

– *Singura motivație de care am nevoie este adevărul*, îi replică Susannah cu răceală.

Cineva o îmbrânci pe Mia care stătea în ușa magazinului. Se întoarse iute, ridicând mâinile. Dacă era un dușman al ei sau al fătului ei, îi va scoate ochii cu unghiile.

– Ieltale, murmură o femeie zâmbitoare cu părul negru.

La fel ca bărbatul de mai devreme, și ea avea un obiect din acelea dreptunghiulare, făuritoare de fulgere, în mijloc cu un ochi din sticlă ce se holba la Mia. Își văzu chipul oglindit în el: mic și întunecat și uluit.

– Vei faci pooza, loog? Pooza faci la mine și la pletena?

Mia habar nu avea la ce se referea femeia, sau ce voia de la ea, sau la ce foloseau emițătoarele acelea de fulgere. Nu știa decât că erau mult prea mulți oameni acolo, peste tot numai oameni, un întreg balamuc. Prin vitrina magazinului observă că și trotuarul din fața hotelului era înțesat de lume. Și mai erau acolo și mașini galbene, mașini lungi și negre, cu geamuri prin care nu te putea uita (dar prin care cei dinăuntru puteau privi afară),

și un fel de căruță uriașă și argintie, care bolborosea lângă bordură. Doi bărbați în uniforme verzi suflau din fluiere din argint în mijlocul străzii. De undeva din apropiere se auzi un bubuit prelung și sacadat. Mia nu mai auzise în viața ei zgomotul făcut de un ciocan pneumatic și crezu că-i vorba de o mitralieră. Însă nimeni nu se aruncă la pământ, nimeni nu păru câtuși de puțin alarmat.

Cum să ajungă singură la Dixie Pig? Richard P. Sayre fusese convins că Susannah o va ajuta, numai că Susannah se încăpățâna să tacă, iar Mia se simțea în pragul unei crize de isterie.

Atunci o auzi pe Susannah.

– *Dacă îți dau acum o mână de ajutor – să zicem că te duc într-un loc mai liniștit unde să-ți tragi sufletul și să faci ceva să nu ți se mai vadă sângele de pe bluză –, ai să-mi răspunzi sincer la ce te întreb?*

– *Despre ce să mă întrebi?*

– *Despre copil, Mia. Și despre mama lui. Despre tine.*

– *Da' ți-am mai răspuns o dată!*

– *Nu prea cred. Nu cred că ești mai elementară decât... mine. Vreau adevărul.*

– *De ce?*

– *Vreau adevărul*, repetă Susannah.

Apoi tăcu, refuzând să mai răspundă la întrebările Miei. Când de ea se apropie un alt bărbat zâmbăreț cu o altă cutie cu fulgere în mâini, Mia își pierdu cu totul stăpânirea de sine. I se părea că este mult peste puterile ei chiar și simplul fapt de a traversa holul hotelului de una singură. Și, atunci, cum să ajungă la Dixie Pig? După toți anii nesfârșiți petrecuți în

(Fedic)

(Discordia)

(Castelul din Genune)

mulțimea asta de oameni o speria de moarte. În fond, de ce nu i-ar spune femeii cu pielea oacheșă ce vrea să afle? Ea – Mia, fiică a nimănui, mamă a unuia – era clar la cârmă. Ce rău ar fi dacă i-ar spune câte ceva?

– *Bine*, răspunse ea. *Voi face ce-mi ceri, Susannah, sau Odetta, sau cine-oi fi tu acum. Ajută-mă. Scoate-mă de aici.*

Și Susannah Dean *se înființă.*

8

În apropierea barului hotelului, chiar lângă pian, se afla toaleta femeilor. Două individe cu pielea galbenă, păr negru și ochi alungiți erau în fața chiuvetelor. Una dintre ele se spăla pe mâini, cealaltă își aranja părul. Conversau aprins în păsărească lor și nu dădură atenție femeii *kokujin*[1] care se îndreptă spre cabine. După câteva clipe, cele două plecară, lăsând-o pe Mia într-o binecuvântată tăcere, întreruptă doar de acordurile slabe ale muzicii din difuzoare.

Mia înțelese cum funcționează zăvorul și îl trase. Tocmai ce voia să se așeze pe toaletă, când Susannah îi spuse:

– *Întoarce-o pe dos.*

– *Ce?*

– *Bluza, femeie! Întoarce-o pe dos, în numele tatălui tău!*

O clipă, Mia nu făcu nicio mișcare. Era mult prea șocată.

Bluza era, de fapt, un soi de pulover dintr-o țesătură aspră, preferat de ambele sexe din ținuturile unde se cultivă orez pe vreme rece. Odetta Holmes l-ar fi descris spunând că are decolteu în formă de barcă. Și n-avea nasturi, deci, sigur că da, putea fi purtat și pe dos, dar...

Susannah, în mod evident iritată:

– *Ai de gând să te commala la lună toată ziua? Întoarce-ți bluza pe dos! Și vâră-ți-o în pantaloni!*

– *De... De ce?*

– *O să-ți schimbe înfățișarea*, îi răspunse Susannah, deși nu acesta era motivul. Voia să se vadă cum arată mai jos de mijloc. Dacă avea picioarele Miei, înseamnă că erau albe. Se simțea fascinată (și puțin dezgustată) de ideea că devenise o corcitură bicoloră.

Mia mai zăbovi câteva clipe, frecând între degete pata cea mai mare de pe bluză. Deasupra sânului stâng. Deasupra inimii. Întoarce-o pe dos! Câtă vreme se aflase în hol, îi trecuseră prin minte o sumedenie de idei năstrușnice (dintre care singura cât de cât fezabilă era să folosească țestoasa din fildeș ca să-i farmece pe cei din jur), dar nici vorbă să se fi gândit să-și întoarcă bluza pe dos. Iar asta dovedea clar cât de panicată fusese. Acum, însă...

---

[1] Persoană de culoare (în limba japoneză în original) (n. tr.).

Oare chiar avea nevoie de Susannah în timpul scurt pe care îl va mai petrece în orașul acesta suprapopulat și bulversant, atât de diferit de încăperile tăcute ale castelului și de străzile liniștite din Fedic? Avea nevoie de ea ca să ajungă la intersecția dintre 61st Street și Lexingworth?

– *Lexington*, o corectă femeia captivă înlăuntrul ei. *Lexington. Mereu uiți, nu-i așa?*

Da. Așa era, uita. Și nu avea nicio scuză. E drept că nu fusese nici la Morehouse, nici la vreun alt colegiu, dar în niciun caz nu era tâmpită. Prin urmare, de ce...

– *Ce e?* vru ea să știe. *De ce zâmbești?*

– *Nu zâmbesc*, răspunse femeia dinăuntru... dar tot mai zâmbea. Rânjea, aproape. Mia îi simțea rânjetul și îl detesta. Sus, în camera 1919, Susannah zbierase la ea într-un atac de panică și furie, acuzând-o că l-ar fi trădat pe omul pe care ea îl iubea și pe care ea îl urma. Destul de adevărat, iar Miei îi fusese rușine. Însă o simpatiza mult mai mult pe femeia dinăuntrul ei atunci când urla și plângea și era complet dezorientată. Zâmbetul acesta o neliniștea. Versiunea aceasta a femeii cu pielea smeadă încerca să inverseze rolurile și să capete un avantaj asupra ei; poate își imagina că *deja* schimbase raportul de forțe. Ceea ce era imposibil, firește, căci ea, Mia, se bucura de protecția Regelui, însă...

– *Spune-mi de ce zâmbești!*

– *O, nu-i mare lucru*, răspunse Susannah, cu vocea celeilalte, al cărei nume era Detta. Iar față de aceasta Mia nu nutrea numai repulsie, ci și puțină frică. *Uite, bombonico, care-i chestia: mai demult a trăit un nene de-l chema Sigmund Freud – un ticălos alb, da' cult în cap. Și nenea ăsta zicea că atunci când cineva uită fo chestie, ș-o tot uită, ș-o uită, înseamnă că chiar* vrea *s-o uite.*

– *Asta-i o prostie*, zise Mia cu răceală.

De partea cealaltă a cabinei în care ea purta acest dialog interior se deschise o ușă și două femei intrară – ba nu, trei femei, ba chiar patru – sporovăind în păsărească lor și scoțând niște chicoteli care o făcură pe Mia să scrâșnească din dinți.

– *De ce să vreau să uit locul unde sunt așteptată ca să-mi nasc copilul?*

– *Păi, stai să-ți spui, Freud ăsta – puiu' ăsta alb de lele, trăia la Viena și fuma trabuce și iera mintos bine-rău, cum ți-am zis – și a anunțat că mai avem o minte* sub *mintea din cap, pă care a botezat-o inconștient, sau subconștient, sau cam așa ceva. Fii atoantă când îți zic că nu io pretind că ar exista așa ceva, ci că* el *zice.*

(„Fă în așa fel încât să treacă ziua mai repede", îi ceruse Eddie, era sigură de asta, și va face tot ce-i va sta în puteri, sperând totodată să nu le facă astfel vreun rău ireparabil lui Jake și Părintelui Callahan.)

– *Șmecheru' ăla de față palidă de Freud,* continuă Detta, *zice că subconștentu' ori inconștentu' e* mai dăștepte *dăcât mintea a dă deasupra. Merge la țintă* mai repede *dăcât a dă deasupra. Și poate subconștentu' tău pricepe ce-ți tot zic eu d-atât amar dă vreme, că pretinu' tău, Sayre, nu-i dăcât un cur belit dă șobolan care o să-ți fure copilu' și, nu știu, o să-l taie bucățele ș-o să-l dea de haleală la vampiri ca la câini, ca și când copilu' ăla n-ar fi dăcât boabe dă la Alpo or Purina pentru Vampiri...*

– *Taci! Tacă-ți gura aia împuțită și mincinoasă!*

La chiuvete, femeile-păsăruici începură să râdă atât de strident, încât Mia simți cum i se cutremură pupilele, amenințând să i se lichefieze în orbite. Își dorea să iasă la ele și să le pocnească cu capetele de oglinzi. Iar, și iar, și iar. Până când sângele le ajunge pe tavan, iar *creierii...*

– *Calm, calm*, spuse femeia dinăuntru, iar acum o recunoscu pe Susannah.

– *Minte! MINTE jigodia aia!*

– *Ba nu*, răspunse Susannah, iar siguranța din aceste două silabe îi trimise o săgeată de spaimă prin inimă. *Spune ce gândește, nu începe discuție, dar nu minte. Haide, Mia, întoarce-ți bluza pe dos.*

Cu un ultim hohot de râs care-i aduse iar Miei lacrimi în ochi, femeile-păsăruici ieșiră din toaletă. Mia își trase bluza peste cap, dezgolind sânii lui Susannah – de culoarea cafelei, cu o singură picătură de lapte. Sfârcurile – dintotdeauna de mărimea unor bobițe – erau mult mărite. Acum erau sfârcuri care tânjeau după o gură.

Pe partea interioară a bluzei petele de sânge abia dacă se observau. Așa că Mia se îmbrăcă la loc, apoi își descheie jeanșii ca să-și poată îndesa bluza înăuntru. Susannah își contemplă fascinată abdomenul chiar deasupra tufișului de păr pubian. Aici culoarea pielii ei era ca laptele în care ai turnat doar o picătură de cafea. Mai jos erau picioarele albe ale femeii pe care o cunoscuse pe meterezele fortăreței. Și Susannah știa că, dacă cealaltă își va scoate complet pantalonii, îi va vedea și bubele și zgârieturile pe care le observase atunci când Mia – Mia cea *adevărată* – privise peste Discordia, spre lucirea roșie unde se afla castelul Regelui.

Ceva din gândurile acestea o sperie pe Susannah îngrozitor de tare și, după un moment de gândire (nu mai mult), înțelese de ce. Dacă Mia s-ar fi mulțumit să înlocuiască doar acele părți ale picioarelor pe care le pierduse Odetta Holmes atunci când Jack Mort o îmbrâncise în fața metroului, ar fi fost albă doar de la genunchi în jos. Dar avea și *coapsele* albe, iar zona inghinală începuse și ea să se deschidă la culoare. Ce soi de licantropie ciudată mai era și asta?

– *Una d-aia de-ți șparlește corpu'*, răspunse Detta cu voioșie. *Curând o să ai și burtica albă... și țâțoance albe... gât alb... obraji albi...*

– *Încetează*, o avertiză Susannah, dar când i-a mai păsat vreodată Dettei Walker de avertismente.Venite din partea ei sau a oricui altcuiva?

– *Și după aia, la sfârșit de tot, o să ai și* creieru' *alb, fato! Creier de Mia! Nu c-o să fie mișto? Pe foarte, foarte bune! O să fii toată numai Mia. Și o să poți să șezi în față în autobuz!*

Bluza intră în pantaloni, pantalonii fură încheiați la loc. Mia se așeză pe colacul closetului. Observă o mâzgălitură pe ușă: BANGO SKANK ÎL AȘTEAPTĂ PE REGE!

– *Cine-i Bango Skank ăsta?* întrebă Mia.

– *Habar n-am.*

– *Mi se pare...* era greu, dar Mia se forță să continue. *Mi se pare că-ți sunt datoare cu un cuvânt de mulțumire.*

Răspunsul lui Susannah veni fără întârziere:

– *Mulțumește-mi spunându-mi adevărul.*

– *Mai întâi zi-mi de ce m-ai ajutat, mai ales după...*

De data aceasta Mia chiar nu mai reuși să-și termine spusele. Îi plăcea să se considere o femeie vitează – căci vitează trebuia să fie în slujba fătului ei –, însă chiar nu reuși să-și ducă vorbele până la capăt.

– *Mai ales după ce l-ai vândut pe bărbatul pe care îl iubesc celor care sunt, dacă e să fim sincere, pedestrași ai Regelui Purpuriu? Mai ales după ce ți-ai zis că-i în regulă să-l omoare pe al meu, atâta vreme cât tu ți-l poți păstra pe al tău? Asta vrei să auzi?*

Miei nu-i plăcu modul acesta de prezentare a adevărului, dar îl suportă cu stoicism. *Trebuia* să suporte.

– *Da, domnița mea, cum spui tu.*

Acum îi răspunse cealaltă – cea cu vocea aspră și spartă și batjocoritoare și victorioasă și răuvoitoare, chiar mai neplăcută decât râsetele stridente ale femeilor-păsăruici. Mult, mult mai neplăcută.

– *Te-am scos din căcat pen'că băieții mei au scăpat, uite, d-aia! Le-au tras-o la fețele palide într-un mare fel! Și ăia de n-au murit de glonț, au sărit în aer și prafu' și pulberea s-a ales de viețișoarele lor!*

Mia simți un fior de neliniște. Adevărat, ori nu, vipera aia cu vocea batjocoritoare *credea* că asta se întâmplase. Și dacă Roland și cu Eddie Dean mai trăiau încă, oare asta nu însemna că Regele Purpuriu nu era chiar atât de invincibil, atât de atotputernic cum i se spusese ei? Oare nu era posibil ca ea să fi fost *înșelată* în privința...

– *Încetează, încetează, nu trebuie să gândești astfel!*

– *Și mai există un motiv pentru care te-am ajutat.*

Vocea aspră dispăruse și revenise cealaltă. Deocamdată.

– *Care?*

– *Este și copilul meu*, spuse Susannah. *Și nu vreau să moară.*

– *Nu te cred.*

Însă o credea. Femeia dinlăuntrul ei avea dreptate: Mordred Deschain de Gilead și Discordia le aparținea amândurora. Poate că scorpia cealaltă nu se sinchisea câtuși de puțin, dar Susannah simțise mișcările fătului. Și, dacă avea dreptate în privința lui Sayre și ceilalți care o așteptau la Dixie Pig... dacă avea dreptate când zicea că sunt mincinoși și criminali...

– *Termină. Termină. N-am altundeva unde să mă duc decât la ei.*

– *Ba ai*, îi spuse Susannah. *Cu ajutorul lui Treisprezece Negru poți să te duci oriunde.*

– *Nu mă înțelegi. M-ar urmări.* L-*ar urmări.*

– *Ai dreptate.* Nu *te înțeleg.* De fapt o înțelegea sau *credea* c-o înțelege, însă... *Fă în așa fel încât să treacă ziua mai repede*, îi ceruse el.

– *Bine, am să încerc să-ți explic. Nici eu nu înțeleg chiar tot – sunt multe lucruri pe care nu le știu –, dar îți voi spune atât cât sunt în stare.*

– *Mulțu...*

În mijlocul cuvântului, Susannah se pomeni din nou căzând, precum Alice prin vizuina de iepure. Prin closet, prin pardoseală, prin conductele de sub pardoseală, într-o altă lume.

9

Niciun castel n-o mai aştepta la capătul drumului. Nu şi de data aceasta. Roland le povestise câteva întâmplări din anii lui de pribegie – le povestise despre infirmierele-vampir din Eluria, despre apele umblătoare din East Downe şi, bineînţeles, le spusese povestea primei sale iubiri damnate. Ceea ce simţea acum Susannah semăna întru câtva cu afundarea în aceste poveşti. Sau, şi mai bine încă, semăna cu afundarea într-unul din filmele alea cu împuşcături („westernuri adult" li se spunea) difuzate de reţeaua de televiziune ABC la începuturile existenţei sale: *Sugarfoot*, cu Ty Hardin; *Maverick*, cu James Garner; sau – preferatul Odettei Holmes – *Cheyenne*, cu Clint Walker în rolul principal. (Ba Odetta scrisese chiar şi o scrisoare postului de televiziune, sugerând celor care se ocupau de programe să devină deschizători de drumuri şi, totodată, să-şi atragă un nou segment de public, prin realizarea unui serial despre aventurile unui cowboy de culoare în anii de după Războiul Civil. Nu i se răspunsese niciodată. Şi îşi dăduse seama că gestul ei fusese absurd şi o pierdere de vreme.)

Văzu un grajd pe care era pus anunţul **HAMURI ŞI ŞEI REPAR IEFTIN**. Afişul de pe micuţul hotel promitea **CAMERE TIHNIT PATURI MOALI**. Numără cel puţin cinci birturi. În faţa unuia dintre acestea, un robot ruginit rula pe nişte benzi scârţâitoare, întorcându-şi în toate direcţiile capul ca un balon şi transmiţând îndemnuri zgomotoase spre oraşul pustiu din claxonul înfipt în mijlocul feţei lui rudimentare:

– Fete, fete, *fete!* Unele pe bune, altele ciber, da' cui îi pasă, nu le poţi deosebi, fac tot ce le zici să-ţi facă şi nu se plâng, NU nu e în vo-CABU-larul lor, îţi oferă satisfacţie cu fiecare felaţie! Fete, fete, fete! Ciber sau pe bune, nu poţi să le deosebeşti nici când le pipăi ţâţele! Dorinţa ta e poruncă pentru ele! Dorinţa *ta* e şi dorinţa lor!

Alături de Susannah păşea tânăra albă şi frumoasă, cu pântecele proeminent, picioare zgâriate şi păr lung şi negru până la umeri. Trecură acum prin faţa frontispiciului fals şi ţipător care vestea: **COMPLEXUL DIN FEDIC CE VĂ ASIGURĂ BUNA DISPOZIŢIE – BIRT, BAR ŞI SALĂ DE DANS**. Observă că tânăra de lângă ea e îmbrăcată cu o rochie decolorată din stofă cadrilată, care scotea şi mai mult în evidenţă starea avansată a sarcinii, într-un fel macabru,

ca pe un soi de prevestire a Apocalipsei. În locul sandalelor cu talpă groasă pe care le purtase pe meterezele castelului, avea o pereche de cizme scurte uzate și scâlciate. De fapt, amândouă erau încălțate cu cizme scurte, iar tocurile lor scoteau sunete găunoase pe trotuarul din lemn.

Dintr-unul din barurile pustii se auziră acordurile sincopate ale unui cântec de beție, iar lui Susannah îi veni în minte o frântură dintr-o poezie veche: *Un grup de băieți făceau tărăboi în Barul Malamut!*

Privi spre ușile batante și nu fu deloc surprinsă să vadă ce scria pe firmă: **BARUL MALAMUT.**

Se opri cât să se poată uita și peste ușile batante și văzu un pian placat cu crom ale cărui clape prăfuite cântau singure. O cutiuță muzicală mecanică, în mod sigur construită de mereu populara corporație North Central Positronics, asigurând ambianța într-o încăpere goală, cu excepția unui robot mort și a două schelete din colț aflate în ultimele stadii de descompunere.

Mai încolo, la capătul unicii străzi din acest orășel, se contura zidul castelului. Atât de înalt și atât de lat încât acoperea aproape tot cerul.

Pe neașteptate, Susannah se izbi cu pumnul în tâmplă. Apoi își întinse mâinile și pocni din degete.

– Ce faci? o întrebă nedumerită Mia. Spune-mi, rogu-te.

– Vreau să mă asigur că sunt cu adevărat aici. Fizic.

– Ești.

– Așa se pare. Dar cum se poate una ca asta?

Mia doar clătină din cap: nici ea nu avea habar. În această privință Susannah era dispusă să-i dea crezare. Nici Detta nu făcu vreo remarcă de dezaprobare.

– Nu m-am așteptat la așa ceva, spuse Susannah privind în jur. Absolut deloc.

– Nu? o întrebă însoțitoarea ei (fără prea mult interes).

Mersul legănat ca de rață al Miei era stângaci, dar adorabil, mers ce le vine extrem de bine gravidelor în ultimul trimestru de sarcină.

– Și la ce anume te așteptai, Susannah?

– Cred că la ceva mai medieval. Cam ca ăla, răspunse ea arătând spre castel.

Mia ridică din umeri ca și cum ar fi vrut să-i zică „Ce să-i faci, asta-i situația", apoi o întrebă:

– E și ailaltă cu tine? Scorpia?

Adică Detta. Firește.

– E în permanență cu mine. Face parte din mine, tot așa cum fătul tău face parte din tine.

Cu toate că murea de curiozitate să afle cum de rămăsese Mia grea când ea, Susannah, fusese cea futută.

– Eu voi scăpa curând de al meu, zise Mia. Tu nu vei scăpa niciodată de a ta?

– Crezusem că am scăpat, îi răspunse Susannah cu toată sinceritatea. Dar s-a întors. Mai cu seamă ca să-ți țină ție piept.

– O urăsc.

– Știu.

Dar Susannah știa mai multe. Miei îi era și frică de Detta. Frică multă-multă.

– Dacă deschide gura, conversația noastră se termină.

Susannah ridică din umeri:

– Apare când are chef și vorbește când are chef. Nu-mi cere mie voie.

În față, pe latura aceasta a străzii, era o arcadă cu un semn pe care scria:

GARA FEDIC
MONOUL PATRICIA ANULAT
CITITORUL DE AMPRENTE DIGITALE INACTIV
PREZENTAȚI BILETUL
NORTH CENTRAL POSITRONICS
VĂ MULȚUMEȘTE PENTRU ÎNȚELEGERE

Ce scria acolo nu-i stârni lui Susannah interesul la fel de mult ca două obiecte de pe peronul murdar al gării: o păpușă din care nu mai rămăseseră decât capul și un braț moale și, puțin mai departe de ea, o mască rânjită. Deși masca părea a fi fost confecționată din metal, o bună parte din ea putrezise așa cum putrezește o bucată de carne lăsată la căldură. Dinții ieșiți prin rânjetul acela erau colți de câine. Ochii erau din sticlă. Lentile, își zise Susannah, de bună seamă fabricate tot de North Central Positronics. Bucăți zdrențuite de material verde înconjurau masca, în mod sigur resturi ale glugii. Susannah înțelese imediat ce anume reprezentau rămășițele acelea ale păpușii și ale Lupului. Căci, așa cum obișnuia să spună Detta (cel mai adesea tinerilor în călduri din parcările lăturalnice), mămica ei n-a crescut tâmpite în bătătură.

– Aici îi aduceau, spuse ea. Aici aduceau Lupii gemenii răpiți din Calla Bryn Sturgis. Și îi... cum se spune?... îi operau unde anume?

– Nu doar din Calla Bryn Sturgis îi aduceau, răspunse Mia indiferentă, dar ai dreptate. Și după ce țâncii ajungeau aici, erau duși acolo. Loc pe care sunt convinsă că îl vei recunoaște de asemenea.

Și întinse mâna arătând peste unica stradă din Fedic. Ultima clădire dinainte ca zidul castelului să reteze brusc orașul era o baracă lungă din prefabricate, cu laturile murdare din tablă ondulată și cu acoperiș curbat și ruginit. Ferestrele de-a lungul laturii pe care Susannah o putea vedea fuseseră acoperite cu șipci. Tot de-a lungul acelei laturi era o bară de care erau priponiți cam vreo șaptezeci de cai. Cenușii cu toții. Unii zăceau pe jos cu picioarele țepene îndreptate spre cer. Vreo doi întoarseră capetele spre vocile femeilor, apoi părură să încremenească în acea poziție. Atitudine cu desăvârșire necabalină. Dar, în fond, aceștia nici nu erau cai. Erau roboți, sau cyborgi, sau unul din cuvintele alea pe care le folosea Roland. Multora li se terminaseră bateriile sau se defectaseră cumva.

Pe un panou ruginit din fața clădirii stătea scris:

NORTH CENTRAL POSITRONICS, LTD.
Filiala Fedic
Stațiunea Experimentală Arc 16

Securitate maximă
PAROLĂ VOCALĂ DE ACCES
PAROLĂ OPTICĂ DE ACCES

– E un alt Dogan, nu-i așa? întrebă Susannah.

– Da și nu, îi răspunse Mia. Se poate spune că este Doganul tuturor Doganurilor.

– Unde Lupii aduceau copiii.

– Da, și unde îi vor aduce din nou, spuse Mia. Căci opera regelui va continua după ce deranjul provocat de prietenul tău, pistolarul, va fi de domeniul trecutului. N-am nicio îndoială.

Susannah o privi cu o curiozitate reală.

– Mă întreb, Mia, cum de poți spune vorbele astea crude cu atâta seninătate? Aduc aici copiii și le scociorăsc capetele... ca pe bostani. Capete de copii, care n-au făcut niciun rău nimănui! Și trimit înapoi niște handicapați neajutorați

care ajung la maturitate în chinuri și mor tot așa. Ai mai fi la fel de veselă, Mia, dacă ar fi vorba de copilul *tău*? Dacă prunctul *tău* ar fi cel purtat pe șaua calului, zbierând după tine și întinzând mânuțele?

Mia se înroși puternic, dar nu-și plecă privirea.

– Fiecare dintre noi trebuie să urmăm drumul pe care ka ni l-a așternut dinainte, Susannah din New York. Drumul meu este să-mi nasc fătul și să-l cresc și, astfel, să pun capăt misiunii dinh-ului tău. Și vieții lui.

– Extraordinar cum toată lumea pare a ști ce are de gând ka, zise Susannah. Nu ți se pare?

– Mi se pare că-ți bați joc de mine pentru că te temi, răspunse liniștită Mia. Dacă asta te face să te simți mai bine, atunci, te rog, continuă.

Întinse mâinile și făcu o plecăciune sarcastică peste pântecele umflat.

Se opriseră pe trotuarul din lemn vizavi de Doganul din Fedic, chiar în fața unei prăvălii care anunța **GALANTERIE & ARTICOLE DE DAMĂ**. Susannah își spuse: *Fă să treacă ziua mai repede, nu uita că asta-i o parte din treaba pe care o ai aici. Trage de timp. Ține cât mai mult posibil în toaleta femeilor ciudățenia asta cu care-ți împarți trupul.*

– Nu-mi bat joc, îi răspunse ea. Îți cer doar să te pui în locul tuturor celorlalte mame.

Mia scutură din cap cu violență, făcând să-i fluture părul negru pe lângă urechi.

– Nu eu le-am scris destinul, domniță, tot așa cum nici ele nu mi l-au scris pe al meu. Așa că am să-mi cruț lacrimile, mulțumesc foarte frumos. Vrei sau nu să-mi auzi povestea?

– Da, te rog.

– Atunci hai să ne așezăm, că am obosit și mă dor picioarele.

10

Abia în Barul Gin-Puppie, câteva case șubrezite în josul străzii, reușiră să găsească niște scaune care să le poată suporta greutatea, însă nici una nu dori să rămână înăuntru, pentru că localul mirosea puternic a moarte colbuită.

Scoaseră scaunele afară, pe trotuarul din lemn, iar Mia se așeză numaidecât, cu un oftat profund de ușurare.

– Curând, spuse ea. Curând vei scăpa de povară, Susannah din New York, și voi scăpa și eu.

– Poate, însă îți mărturisesc că nu înțeleg nimic din toate astea. Și cel mai puțin pricep nerăbdarea ta de a da fuga la individul ăla, Sayre, mai ales că știi că-l slujește pe Regele Purpuriu.

– Ssst! exclamă Mia, aruncând priviri speriate la strada pustie.

Se tolănise pe scaun, cu picioarele întinse și crăcănate, cu burta ridicată.

– Un supus al Regelui mi-a oferit șansa de a-mi împlini destinul pe care mi l-a scris ka. Nu Sayre, ci unul mult mai însemnat. Unul căruia Sayre îi dă socoteală. Un bărbat pe nume Walter.

Susannah tresări puternic la auzul numelui eternului și infernalului dușman al lui Roland. Mia observă și-i adresă un surâs sinistru.

– Văd că numele acesta îți este cunoscut. Foarte bine, asta s-ar putea să ne scutească de prea multă vorbărie. Zeii-mi sunt martori că deja au fost mult prea multe discuții pentru gustul meu. Nu pentru asta am fost eu creată, ci ca să-mi nasc și să-mi cresc fătul. Nimic mai mult. Și nimic mai puțin.

Susannah nu comentă. Se presupunea că omorurile erau meseria ei, iar sarcina ei actuală era să omoare timpul, însă, realmente, francheţea Miei începuse s-o exaspereze. Ca să nu mai spunem că începuse și s-o sperie puțin.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Mia spuse:

– Sunt ceea ce sunt și sunt mulțumită cu asta. Și dacă ceilalți sunt de altă părere, ce-mi pasă mie? Mă piș pe ei!

Pusă pe scandal ca Detta Walker în zilele ei bune, își zise Susannah, dar continuă să tacă. I se părea mai sigur.

După o pauză, Mia continuă:

– Dar aș minți dacă aș spune că locul acesta nu-mi trezește... anumite amintiri. Da, chiar așa!

Și, în mod surprinzător, izbucni în râs. Mai surprinzător încă, hohotele ei erau încântătoare și melodioase.

– Spune-ți povestea, o îndemnă Susannah. Și de data asta spune-mi-o pe toată. Avem suficientă vreme până să reînceapă travaliul.

– Așa zici tu?

– Așa zic. Haide, spune-mi.

Câteva clipe Mia rămase cu ochii la strada acoperită cu pământ bătătorit (căruia cei din Calla îi spuneau „oggan") și la aerul ei trist de abandon străvechi. Așteptând-o să înceapă, Susannah deveni și ea conștientă de aspectul nemișcat, fără nuanțe și umbre al orașului Fedic. Vedea totul foarte limpede, dar, deși luna nu apăruse pe cer, ezita să numească momentul acesta „zi".

Pentru că nu *este*, șopti înăuntrul ei o voce pe care nu o recunoscu. *Este un loc între noapte și zi, Susannah. Un loc în care umbrele sunt șterse, iar timpul își ține respirația.*

Și Mia începu să-și spună povestea. Era mai scurtă decât anticipase Susannah (mai scurtă decât și-ar fi dorit, dat fiind cererea lui Eddie de a trage de timp), dar clarifica o mulțime de lucruri. Mai multe decât sperase Susannah. Ascultă, sufocată de furie, și de ce nu? Se părea că nu fusese doar violată atunci, în cercul vorbelor. Fusese și jefuită – fusese victimă al celui mai ciudat jaf la care fusese supusă vreodată vreo femeie.

Iar jaful acesta continua și acum.

11

– Uită-te acolo, rogu-te, îi spuse lui Susannah femeia cu burta mare. Uită-te acolo și vezi cum era Mia înainte să-și primească numele.

Susannah privi spre stradă. La început nu văzu nimic altceva decât o roată stingheră de căruță, un jgheab de apă crăpat (și de mult uscat) și o rotiță argintie în formă de stea de la pintenul vreunui crescător de vite.

Apoi, foarte încet, se formă o siluetă încețoșată. O femeie goală. Susannah își dădu seama de frumusețea ei orbitoare încă înainte de a deveni perfect vizibilă. Era fără de vârstă. Părul ei negru îi mângâia umerii. Avea abdomenul plat, iar buricul ei era o cupă splendidă în care orice bărbat căruia îi plac femeile ar fi fost bucuros să-și cufunde limba. Susannah (ori poate Detta) își zise: *La naiba, și eu aș fi bucuroasă să-mi vâr limba acolo.* O despicătură adorabilă se ascundea între coapsele nălucii. O altă forță mareică.

– Așa eram eu când am venit aici, spuse versiunea gravidă de lângă Susannah.

Vorbea pe tonul unei cucoane care arată diapozitive din vacanță. *Aia-s eu la Marele Canion, aia-s eu în Seattle, aia-s eu la Coulee Dam, aia-s eu pe strada principală din Fedic, dacă nu-ți este cu supărare.* Frumoasă era și femeia aceasta însărcinată, dar nu avea aerul acela misterios al himerei de pe stradă. Femeia gravidă avea o anumită vârstă – douăzeci și opt, treizeci de ani –, iar chipul ei purta semnele experiențelor prin care trecuse. Majoritatea dureroase.

– Am mințit când ți-am spus că sunt un demon elementar – cel care a făcut dragoste cu dinh-ul tău. Și cred că ai bănuit asta. Nu te-am mințit pentru că aș fi sperat să câștig ceva, ci doar pentru că... nu știu... dintr-un soi de dorință ascunsă, așa cred. Voiam ca acel copil să-mi aparțină întru totul...

– Din capul locului.

– Da, din capul locului, adevăr grăiești.

Amândouă priviră cum merge pe stradă femeia cea goală, mișcându-și ritmic brațele, contractându-și mușchii spatelui prelung, legănându-și șoldurile cu mișcarea aceea eternă de pendul, capabilă să-ți taie respirația.

– Ți-am povestit că făpturile din lumea invizibilă au fost lăsate de izbeliște atunci când *Prim* s-a retras. Majoritatea au murit, așa cum mor peștii și animalele marine atunci când sunt aruncate pe uscat și se sufocă în aerul străin. Dar au existat și unele care s-au adaptat, iar eu am fost una dintre ghinionistele acestea. Am pribegit prin lumi și, ori de câte ori întâlneam bărbați în pustiuri, luam forma pe care o vezi.

Aidoma unui manechin pe podium (un manechin care uitase să îmbrace ultima creație de la Paris pe care ar fi trebuit s-o prezinte), femeia de pe stradă se răsuci pe vârful picioarelor, iar fesele mătăsoase i se încordară, făcând gropițe efemere în formă de semilună. Începu drumul înapoi, sub bretonul tăiat drept ochii priveau către un orizont îndepărtat, cu părul mângâindu-i urechile lipsite de podoabe.

– Ori de câte ori dădeam peste cineva dotat cu membru, îl regulam, spuse Mia. Asta este tot ce am în comun cu acel demon elementar care a încercat mai întâi să-l violeze pe cel tânăr, iar apoi a făcut sex cu dinh-ul tău. Și cred că asta îmi justifică minciuna. Dinh-ul tău mi s-a părut destul de atrăgător.

O idee abia sesizabilă de lăcomie i se strecurase în glas. Dettei ascunse în Susannah i se păru teribil de sexy. Detta ascunsă în Susannah își dezgoli dinții într-un rânjet obscen.

– Îi futeam, iar dacă ei nu se puteau desprinde de mine, îi futeam până își dădeau duhul.

Ton indiferent. *După Coulee Dam, ne-am dus la Yosemite.*

– Vrei să-i transmiți dinh-ului tău ceva din partea mea, Susannah? Dacă ai să-l mai vezi vreodată?

– Da, dacă asta vrei.

– Pe vremuri a cunoscut un om – un om rău – pe nume Amos Depape, frate al acelui Roy Depape din Mejis care era prieten cu Eldred Jonas. Dinh-ul tău crede că Amos Depape a murit mușcat de un șarpe. Și, într-un fel, putem spune că așa s-a și întâmplat... numai că șarpele acela am fost eu.

Susannah nu spuse nimic.

– Nu-i regulam de dragul sexului, nu-i regulam ca să-i omor, cu toate că nu-mi păsa câtuși de puțin atunci când mureau, iar mădularele lor ieșeau din mine ca niște țurțuri topiți. Adevărul este că n-am știut *de ce* îi futeam până când am ajuns în Fedic. În vremurile acelea încă mai trăiau oameni aici, bărbați și femei. Pricepi tu, Moartea Roșie nu venise încă. Fisura din pământ de la marginea orașului exista și atunci, dar podul de peste ea era trainic. Oamenii s-au încăpățânat să nu plece nici măcar atunci când au început zvonurile despre Castelul Discordia, cum că ar fi fost bântuit. Iar trenurile încă mai opreau aici, chiar dacă nu aveau un orar regulat...

– Și copiii? o întrerupse Susannah. Gemenii? Lupii?

– Nuuu, toate astea s-au întâmplat douăzeci și patru de secole mai târziu. Sau mai mult. Ascultă-mă până la capăt: în Fedic existau totuși un bărbat și o femeie care aveau un *copil*. Nici nu-ți poți imagina, Susannah din New York, ce lucru neobișnuit și minunat era așa ceva în timpul acela, când majoritatea oamenilor erau la fel de sterpi ca demonii elementari, iar cei care nu erau neroditori cel mai adesea zămisleau ori mutanți apatici, ori monștri înfiorători pe care părinții îi ucideau înainte de a apuca să respire în lumea asta. Dar copilul *acesta*...!

Își strânse emoționată mâinile. Ochii îi străluceau.

– Era rotunjor și trandafiriu și imaculat – n-avea nici măcar vreo aluniță sau vreun pistrui – era perfect. Iar eu am înțeles pentru ce fusesem creată de îndată ce l-am văzut. Nu mă regulam de dragul sexului, sau pentru că în timpul împerecherii deveneam aproape mortală, sau pentru că reușeam să-mi

ucid astfel majoritatea partenerilor, ci pentru ca să am și eu un copil ca al lor. Ca Michael al lor.

Își lăsă capul în jos și continuă:

– Știi, l-aș fi putut lua. M-aș fi apropiat de bărbat, l-aș fi regulat până și-ar fi pierdut mințile, apoi i-aș fi șoptit la ureche că trebuie să-și omoare nevestica. Și după ce ea s-ar fi dus în poiana de la capătul cărării, l-aș fi futut iarăși, până l-aș fi omorât, iar copilul – copilașul acela trandafiriu și minunat – ar fi fost al meu. Pricepi?

– Da, răspunse Susannah.

Se simțea cam îngrețoșată de întreaga poveste. În fața lor, pe mijlocul străzii, năluca în formă de femeie făcu o altă piruetă și porni înapoi. În josul străzii, robotul guraliv continua să-și trâmbițeze mesajul pare-se nepieritor: *Fete, fete, fete! Unele pe bune, altele ciber, da' cui îi pasă, nu le poți deosebi!*

– Mi-am dat seama că nu mă pot apropia de ei, zise Mia. Ca și cum un cerc vrăjit fusese trasat în jurul lor. Cred că datorită copilului. Apoi a venit ciuma. Moartea Roșie. Unii ziceau că în castel fusese deschis un borcan cu ceva substanțe de-ale demonilor, în loc să fi fost lăsat închis pe vecie. Alții ziceau că ciuma a ieșit din fisura aia – căreia îi spuneau Curul Diavolului. Oricum, atunci a luat sfârșit viața în Fedic, viața din vecinătatea Discordiei. Mulți au plecat pe jos sau în căruțe. Dar Copilașul Michael cu părinții lui au rămas, sperând să vină un tren. În fiecare zi îi pândeam, așteptându-i să se îmbolnăvească – pândeam să văd cum apar pete roșii pe obrăjorii neprețuiți și pe mânuțele dolofane ale copilului. Nici vorbă. Nu se îmbolnăvi nici unul dintre cei trei. Poate *într-adevăr* se aflau într-un cerc vrăjit. Cred că așa a fost. Și atunci a venit un tren. Patricia. Monoul. Știi...

– Da, spuse Susannah.

Știa tot ce avea nevoie să știe despre perechea Monoului Blaine. Odată ca niciodată probabil că ruta ei trecuse nu doar prin Lud, ci și pe aici.

– Bine. Și s-au urcat. I-am urmărit cu privirea de pe peron, plângându-mi lacrimile nevăzute și hohotindu-mi tânguirile mute. S-au urcat cu dulceața lor de micuț... deja avea trei ori patru ani pe atunci și învățase să meargă și să vorbească. Și duși au fost. Am vrut să merg după ei, dar, Susannah, nu am putut. Eram prizonieră în locul ăsta. Și am devenit cea care sunt acum pentru că atunci mi-am aflat menirea.

Susannah avea îndoielile ei în această privință, dar se hotărî să nu comenteze.

– Și așa au trecut ani și decenii și secole. În Fedic nu mai rămăseseră decât roboții și trupurile neîngropate lăsate în urma-i de Moartea Roșie. Și, cu timpul, trupurile acestea deveneau schelete, apoi colb.

Și apoi au venit iarăși oamenii, dar eu n-am cutezat să mă apropii de ei, pentru că erau oamenii *lui*.

Făcu o pauză și repetă:

– Oamenii *aceluia*.

– Ai Regelui Purpuriu.

– Da. Oamenii aceia care au în frunțile lor găuri ce par a sângera la nesfârșit. Și s-au dus acolo.

Arătă spre Doganul din Fedic – Stațiunea Experimentală Arc 16.

– Nu la multă vreme după aceea, mașinăriile lor blestemate au început să funcționeze din nou, ca și cum ei ar fi crezut că mașinăriile alea sunt esențiale pentru supraviețuirea lumii. Nu că și-ar fi dorit ca lumea să supraviețuiască! Nu, nu, nici vorbă! Apoi au adus paturile...

– Paturile! exclamă Susannah înfiorată.

Mai departe, femeia spectrală se ridică iar pe vârfurile picioarelor și făcu o altă piruetă grațioasă.

– Da, paturile pentru copii, deși toate astea se petreceau cu mult înainte ca Lupii să înceapă să-i aducă aici, cu mult mai mult înainte ca tu să intri în povestea dinh-ului tău. Apoi a venit și vremea aceea, și Walter m-a căutat.

– Poți s-o faci să dispară pe femeia aia de pe stradă? o întrerupse Susannah cam supărată. Știu că e o variantă de-a ta, am priceput asta, dar mă... nu știu cum să-ți zic... mă cam enervează. Poți să faci în așa fel încât să n-o mai vedem?

– Da, dacă asta ți-e dorința.

Mia își țuguie buzele și suflă. Femeia de o frumusețe tulburătoare – spiritul fără de nume – dispăru ca un fum.

Câteva clipe Mia nu mai spuse nimic, încercând să-și reia firul povestirii. Apoi zise:

– Walter... m-a văzut. Nu așa ca toți ceilalți bărbați. Chiar și cei pe care îi ucideam în timpul împerecherii vedeau doar ce voiau să vadă. Sau ce voiam *eu* ca ei să vadă.

Surâse amintirii scabroase.

– Pe unii i-am omorât făcându-i să creadă că-și regulează propriile mame! Să le fi văzut fețele! continuă ea, cu zâmbetul ștergându-i-se de pe buze. Dar Walter *m-a văzut* așa cum sunt în realitate.

– Cum arăta?

– Greu de spus, Susannah. Purta o glugă, și la umbra ei rânjea – ce creatură rânjită era – și a stat de vorbă cu mine. Acolo.

Cu degetul care-i tremura ușor arătă spre Complexul Buna Dispoziție din Fedic.

– Și n-ai văzut dacă avea vreun semn pe frunte?

– Nu, sunt sigură că nu avea, căci el nu era unul dintre cei pe care Părintele Callahan îi numește „căutători". Ei au treabă cu Sfărâmătorii. Doar cu ei.

Și atunci Susannah simți cum o sufocă furia, deși încercă să n-o arate. Mia avusese acces la absolut toate amintirile și gândurile ei, adică la cele mai intime acțiuni și secrete ale ka-tet-ului lor. Se simțea ca și cum ar fi descoperit că-și schimbase chiloții cu un hoț ascuns în casă, hoț care, pe lângă faptul că-i furase banii, îi scotocise și prin documentele personale.

Oribil.

– Cred că ar fi corect să spunem că Walter este prim-ministrul Regelui Purpuriu. Adesea călătorește deghizat, iar în alte lumi este cunoscut sub alte nume, dar niciodată nu își pierde rânjetul batjocoritor.

– L-am văzut odată în treacăt, spuse Susannah. Pe atunci se numea Flagg. Sper să-l întâlnesc din nou.

– Nu ți-ai dori una ca asta dacă l-ai cunoaște cu adevărat.

– Sfărâmătorii aceia despre care mi-ai vorbit – unde se află acum?

– Păi, cum... în Bubuit de Tunet, nu știai? În tărâmul întunericului. De ce întrebi?

– Simplă curiozitate, spuse Susannah, părându-i-se că aude din nou vocea lui Eddie: *Pune orice întrebare îți trece prin minte. Trage de timp. Dă-ne șansa să vă prindem din urmă.* Spera din tot sufletul ca Mia să nu-i poată citi gândurile acum, când nu mai erau una. Căci, dacă putea, înseamnă că intrase în căcat până la ochi.

– Să revenim la Walter. Vrei să vorbim puțin despre el?

Mia făcu un semn istovit de aprobare pe care Susannah nu-l prea crezu. Când oare mai ascultase Mia cu atenție ce avusese ea de povestit? Probabil

că niciodată. Iar întrebările pe care le punea Susannah, îndoielile pe care le exprima ea... precis că unele dintre acestea îi trecuseră și Miei prin cap. Și, firește, blasfemiile fuseseră izgonite de îndată, dar, haideți, să fim serioși, femeia asta nu era deloc tâmpită. Doar dacă nu cumva obsesia te *tâmpește*. Susannah credea că astfel stăteau lucrurile în cazul acesta.

– Susannah? Ți-a mâncat bumblerul limba?

– Nu, doar mă gândeam cât de ușurată trebuie că te-ai simțit atunci când a venit la tine.

Mia se gândi puțin, apoi surâse. Acum părea neprihănită și naivă și sfioasă. Iar Susannah se văzu nevoită să-și repete că nu putea avea încredere în expresia aceasta.

– Da! Așa m-am simțit! Firește că așa m-am simțit!

– După ce ți-ai descoperit menirea și ai rămas captivă aici... după ce i-ai văzut pe Lupi cum se pregătesc să strângă copiii și să-i opereze... după toate astea, apare și Walter. Diavolul, la drept vorbind, dar măcar el e în stare să te vadă așa cum ești. Măcar el e în stare să-ți asculte trista poveste. Și îți face o propunere.

– Mi-a spus că Regele Purpuriu îmi va da un copil, zise Mia mângâindu-și burta imensă. Pe Mordred al meu, a cărui vreme a venit acum.

12

Mia arătă din nou spre Stațiunea Experimentală Arc 16. La locul pe care ea îl numea Doganul tuturor Doganurilor. O urmă a zâmbetului de dinainte îi întârzie pe buze, însă fără bucuria și buna dispoziție de mai devreme. Ochii îi luceau de teamă și – poate – și de groază.

– Acolo m-au transformat, acolo m-au făcut muritoare. Pe vremuri au existat multe locuri dintr-astea – n-am nicio îndoială –, dar sunt în stare să chezășuiesc că numai ăsta a rămas în toată Lumea Dinăuntru și-n Lumea de Mijloc și-n cea de Capăt. E un loc minunat. E un loc îngrozitor. Acolo m-au dus.

– Nu te înțeleg.

Căci Susannah se gândea la Doganul ei. Care, firește, se baza pe povestirile lui *Jake*. Da, nici vorbă, era un loc ciudat, cu toate semnalele lui luminoase și toate monitoarele alea, dar deloc înspăimântător.

– Pe sub el trec tunelurile care duc la castel, spuse Mia. La capătul unuia dintre ele este ușa care dă spre latura din Calla a Bubuitului de Tunet, chiar dedesubtul ultimului hotar al întunericului. Pe ușa aceea ies Lupii când pornesc după furat copii.

Susannah dădu din cap. Asta explica multe.

– Și îi aduc pe copii înăuntru tot pe acolo?

– Nu, domniță; ca multe alte uși și cea prin care Lupii trec din Fedic în latura dinspre Calla a Bubuitului de Tunet funcționează doar într-o singură direcție. Dispare atunci când ajungi pe partea cealaltă.

– Pentru că nu este o ușă *magică*, așa-i?

Mia zâmbi și o bătu ușurel peste genunchi. Susannah se ambală și mai tare.

– Este o altă chestie în pereche.

– Așa crezi?

– Da. Numai că acum gemenii sunt știința și magia. Raționalul și iraționalul. Normalul și nebunul. Indiferent cum le zici, discutăm despre o pereche de două ori blestemată.

– Chiar așa?

– Chiar așa! Ușile *magice* – ca aceea pe care a găsit-o Eddie și prin care tu m-ai scos în New York – merg în ambele direcții. Dar ușile fabricate de North Central Positronics atunci când *Prim* s-a retras și magia a dispărut... nu merg decât într-una. Am dreptate?

– Da, cred că da.

– Poate că n-au avut timp suficient să inventeze teleportarea cu două sensuri înainte ca lumea să meargă mai departe. În orice caz, Lupii ajung pe ușă în latura dinspre Calla a Bubuitului de Tunet și se întorc în Fedic cu trenul. Da?

Mia încuviință.

Lui Susannah nu i se mai părea că trage de timp. Informația aceasta s-ar putea să-i fie de folos mai târziu.

– Și ce se întâmplă după ce oamenii Regelui, cei care îl vânează pe Părintele Callahan, au chiuretat creierele copiilor? Îi scot iar pe ușa aia – ușa de sub castel? Și sunt trimiși acasă cu trenul?

– Da.

– Dar de ce se mai deranjează să-i trimită înapoi?

– Nu știu, domniță, șopti Mia. Mai există încă o ușă sub Castelul Discordia. Încă o ușă în sălile năruite. Una care dă...

Își umezi buzele.

– Care dă în portal.

– În portal?... Am mai auzit cuvântul ăsta și nu înțeleg ce poate fi atât de rău...

– Dinh-ul tău are dreptate: lumile sunt infinite, dar există spații nesfârșite chiar și între acelea care par a fi cât de cât mai apropiate – cum ar fi unele din multitudinea de New Yorkuri. Imaginează-ți spațiile dintre pereții interiori și cei exteriori ai unei case. În locurile acelea este mereu beznă. Dar, dacă într-un loc este întuneric, nu înseamnă că locul ăla e pustiu. Nu-i așa, Susannah?

Există monștri în bezna din portal.

Cine spusese asta? Roland? Nu mai ținea minte, dar nu conta. Înțelegea ce anume vrea să spună Mia. Oribil.

– Șobolani în pereți, Susannah. *Lilieci* în pereți. Tot soiul de gândaci scârboși.

– Încetează. Am priceput.

– Ușa aceea de sub castel – despre care eu, una, sunt sigură că-i o eroare de-a lor – nu duce *nicăieri anume*. Ci în bezna dintre lumi. În portal. Însă nu este un loc pustiu.

Iar vocea îi coborî și mai mult.

– Ușa aceea este rezervată pentru cei mai înverșunați dușmani ai Regelui. Aceștia sunt azvârliți într-o beznă unde – orbi și cu mințile duse – vor rătăci ani în șir. Dar, în cele din urmă, *ceva* cu siguranță îi va găsi și îi va devora. Monștri pe care mințile noastre nu îi pot concepe.

Susannah încercă să-și imagineze o asemenea ușă și, mai ales, ceea ce se ascundea în spatele ei. Nu voia, dar nu se putea abține. I se uscă gura.

Pe același ton secretos coborât și, întru câtva, înspăimântător, Mia continuă:

– Au fost multe locuri unde oamenii din vechime au încercat să îmbine magia și știința, însă eu cred că numai ăla a rămas din strădaniile lor.

Făcu un semn din cap către Doganul tuturor Doganurilor.

– Acolo m-a dus Walter, ca să mă facă muritoare și să mă scoată pe veci din calea lui *Prim*. Ca să mă facă identică cu tine.

13

Mia nu le știa chiar pe toate, însă din câte reuși Susannah să priceapă, Walter/Flagg oferise acestui spirit, ce ulterior va fi cunoscut sub numele de Mia, suprema înțelegere faustiană. Dacă era de acord să renunțe la forma ei eternă, dar fără trup, și să devină muritoare, atunci va putea rămâne însărcinată și va da naștere unui copil. Walter nu o mințise când îi arătase cât de puțin va căpăta în comparație cu toate lucrurile la care renunța. Copilul nu va crește asemenea copiilor normali – așa cum crescuse Copilașul Michael în fața ochilor ei nevăzuți și adoratori –, iar ea nu va putea să se bucure de el decât șapte ani, dar, vai, ce ani minunați vor fi aceștia!

În rest, Walter păstrase tăcerea, îngăduindu-i Miei să-și facă propriile-i vise: cum îi va da să sugă și îl va îmbăia, fără să uite să-i spele și încrețiturile delicate din spatele genunchilor și urechilor; cum îl va săruta în punctul nespus de dulce dintre omoplații lui micuți și nedezvoltați; cum îl va ține de mânuțe când va face primii pași; cum îi va citi și îi va arăta pe cer Steaua Bătrână și Mama Bătrână și îi va spune povestea lui Rustie Sam, cel care a furat pâinea văduvei; cum îl va strânge la piept și îi va scălda obrăjorii în lacrimile ei de recunoștință atunci când va rosti primul cuvânt care, firește, va fi *Mama*.

Susannah ascultă tot acest delir entuziast cu un amestec de milă și cinism. Evident că Walter făcuse o treabă al naibii de bună când o convinsese să accepte târgul, pur și simplu aplicând o idee veche de când lumea: lăsase marca să se vândă singură. Ba chiar îi propusese o perioadă de proprietate de-a dreptul diavolească: șapte ani. *Semnați pe linia punctată, doamnă, și vă cer scuze pentru izul de pucioasă; se pare că nu pot să-mi scot mirosul din haine.*

Susannah înțelesese târgul și parcă tot nu-i venea să creadă. Creatura asta renunțase de bunăvoie la nemurire pentru grețuri de dimineață, pentru sâni umflați și dureroși și pentru nevoia imperioasă de a urina la fiecare sfert de oră în ultimele șase săptămâni de sarcină. Și, stați așa, oameni buni, că mai avem! Doi ani și jumătate de schimbat scutece îmbibate cu pișat și mânjite cu căcat! De sculat în miez de noapte din pricina urletelor de durere ale copilului căruia îi iese primul dinte (și bucură-te și te veselește, Mămico, nu mai urmează *decât* treizeci și unu!). Prima vomă magică! Primul jet drăgăstos de urină primit drept între ochi când copilul își dă drumul atunci când îi schimbi scutecul!

Și, da, sigur că da, va fi magie. Chiar dacă nu avusese niciodată copii, Susannah știa că există magie și în scutecele murdare, și în crizele de colici, cu condiția ca acel copil să fie rodul iubirii. Dar să faci un copil, care să fie luat de lângă tine tocmai atunci când se isprăvesc necazurile, tocmai atunci când se apropie de vârsta rațiunii și a responsabilității? Și să fie dus dincolo de orizontul roșu al Regelui Purpuriu? Odioasă idee. Să fie Mia atât de bulversată de apropierea nașterii încât să nu-și dea seama că puținul promis *înainte* era împuținat și mai mult acum? În decorul plin de dramatism rămas în urma Morții Roșii, Walter/Flagg o abordase și îi făgăduise șapte ani alături de fiul ei. Pe de altă parte, atunci când vorbise cu el la telefon din hotelul Plaza-Park, Richard Sayre pomenise doar cinci.

În orice caz, Mia acceptase condițiile omului întunecat. Și probabil că acesta nu făcuse eforturi deosebite ca s-o convingă, nu-i așa? Mia fusese menită să devină mamă, izvorâse din *Prim* cu acest imperativ, devenise ea însăși conștientă de el atunci când văzuse primul copil desăvârșit, Copilașul Michael. Cum să fi refuzat? Chiar dacă oferta ar fi fost doar pentru trei ani, sau pentru unul singur, cum să fi spus nu? Mai degrabă ar refuza injecția un dependent de droguri.

Mia fusese dusă în Stațiunea Experimentală Arc 16. Zâmbărețul, sarcasticul (și evident înfricoșătorul) Walter, care uneori își zicea Walter al-Lumii-de-Capăt, iar alteori Walter al-Tuturor-Lumilor, îi făcuse turul clădirii. Văzuse acolo o încăpere mare, plină cu paturi, așteptând copiii care să se culce în ele; la capul fiecăruia era câte o glugă din oțel atașată de câte un furtun metalic. Nu voise să se gândească la întrebuințarea acelor unelte. I se arătaseră și câteva din tunelurile de sub Castelul din Genune și fusese dusă în locuri în care mirosul morții era pătrunzător și sufocant. Și ea – acolo era și o beznă roșie, și ea...

– Deveniseși muritoare? o întrebă Susannah. Așa mi se pare mie.

– Aproape. A fost un proces pe care Walter îl numea *devenire*.

– Am înțeles. Spune mai departe.

Însă de aici încolo amintirile Miei erau învăluite într-o ceață deasă – nu cea din portal, dar deloc plăcută. Un soi de amnezie – o amnezie *roșie*. Culoare pe care Susannah ajunsese s-o deteste. Oare tranziția acestei femei gravide din lumea spiritelor spre lumea celor muritori – drumul ei spre a deveni Mia – fusese făcută

tot printr-o ușă? Nu părea să știe. Nu știa decât că urmase o perioadă de întuneric – de inconștiență, probabil – și apoi se trezise.

– ...așa cum mă vezi tu acum. Doar că nu eram încă însărcinată, desigur.

Walter îi spusese Miei că nu poate concepe un copil nici măcar ca femeie în carne și oase. Să-l ducă la termen, da, sigur. Să-l conceapă, nici vorbă. Și așa s-a brodit că unul dintre demonii elementari i-a făcut un mare serviciu Regelui Purpuriu, luând sămânța lui Roland sub formă femeiască și sădind-o în Susannah sub formă bărbătească. Mai fusese și un alt motiv. Walter nu-l pomenise, dar Mia îl cunoștea.

– Profeția, spuse ea privind strada pustie și fără umbre din Fedic.

Vizavi, un robot care semăna cu Andy, mesagerul din Calla, înțepenise mut și ruginit în fața restaurantului care promitea **PAPA BUNĂ EFTINĂ**.

– Care profeție? o întrebă Susannah.

– „Acela care este ultimul din neamul lui Eld va zămisli un copil prin incest cu sora sau cu fiica lui, iar acel copil va fi însemnat și îl veți recunoaște după călcâiul roșu. El este acela care îl va răpune pe ultimul războinic."

– Măi, femeie, *eu* nu sunt nici sora lui Roland, nici fie-sa! Poate că n-ai observat o diferență mică, dar semnificativă dintre noi doi. Pielea lui e *albă*, iar a mea e *neagră*.

Însă avea senzația că pricepe ce voia să spună profeția aceea. Există mai multe feluri prin care se formează familiile. Iar legătura de sânge este doar unul dintre acestea.

– Nu ți-a explicat ce înseamnă cuvântul „dinh"? o întrebă Mia.

– Ba da, sigur că da. Înseamnă conducător. Iar dacă ar fi condus o țară întreagă, nu doar trei cununi belite de novici în ale mânuirii armelor, ar însemna rege.

– Conducător și rege, adevăr grăiești. Și vrei să-mi spui că nu ți-a trecut prin cap că aceste cuvinte ar fi niște sinonime modeste pentru un altul?

Susannah nu-i răspunse.

Mia dădu din cap, de parcă ar fi aprobat-o, apoi se strâmbă de durere când o sfârtecă o nouă contracție. Se liniști și continuă:

– Sperma a fost a lui Roland. Bănuiesc că a fost conservată în vreun fel de către bătrânii învățați în vreme ce demonul elementar se preschimba din femeie în bărbat, însă nu asta-i important. Important e că sperma a supraviețuit și și-a găsit jumătatea, întocmai cum a fost sorocit de ka.

– Ovulul meu.

– Ovulul tău.

– Când am fost violată în cercul vorbelor.

– Adevărat.

Susannah căzu pe gânduri. Într-un final, ridică privirea.

– Mi se pare că am avut dreptate mai devreme. Nu ți-a făcut plăcere atunci și n-are cum să-ți facă plăcere nici acum – dar, fato, tu nu ești decât bona.

De data aceasta nu mai avu loc niciun acces de furie. Mia surâse numai.

– Cui i-a venit ciclul chiar și după ce a început să aibă grețuri matinale? Ție. Și cine are azi burta la gură? *Eu.* Ascultă cu luare-aminte, Susannah din New York, dacă există vreo bonă, atunci aceea ești tu.

– Dar cum? Tu știi?

Mia știa.

14

Walter spusese că fătul va fi *transmis* Miei; îi va fi expediat, celulă cu celulă, întocmai cum un fax este expediat rând cu rând.

Susannah căscă gura să spună că nu știa ce-i acela un fax, dar și-o închise la loc. Prinsese *esența.* Iar asta fusese suficient s-o umple de o combinație hidoasă de furie și groază. *Fusese* gravidă. În realitate, mai era gravidă chiar și acum. Însă copilul era

(faxat)

trimis Miei. Oare procesul acesta demarase rapid și încetinise pe parcurs, ori demarase încet și accelerase după aceea? Mai degrabă a doua variantă, deoarece, cu trecerea timpului, ea se simțise mai puțin gravidă, nu mai mult. Burta ușor umflată redevenise plată. Iar acum înțelegea cum de se poate ca amândouă să simtă aceeași dragoste față de făt: le aparținea amândurora. Fusese trecut de la una la alta ca... o transfuzie de sânge.

Numai că îți cer voie atunci când vor să-ți ia din sânge și să-l vâre în altcineva. Dacă sunt doctori, nu vampiri de-ai Părintelui Callahan. Iar tu ești foarte aproape de unul dintre aceștia, Mia, nu-i așa?

– Știință sau magie? o întrebă Susannah. Care din ele te-a ajutat să-mi furi copilul?

Mia se îmbujoră puțin la auzul acestei acuzații, dar reuși s-o privească pe Susannah în ochi.

– N-am idee, răspunse ea. Cel mai probabil un amestec din amândouă. Și nu mai fi atât de ipocrită! În *mine* este, nu în tine. Cu oasele și sângele meu se hrănește, nu cu ale tale.

– Și ce dacă? Crezi că asta schimbă ceva? Mi l-ai furat cu ajutorul unui magician jegos.

Mia scutură din cap cu vehemență, învolburându-și pletele negre.

– Nu? se enervă mai mult Susannah. Atunci cum se face că nu *tu* ai fost aia care s-a îndopat cu broaște din mlaștină și cu purcei din cocină și Dumnezeu știe cu ce alte porcării? Cum se face că *tu* ai avut nevoie de toate tâmpeniile alea inventate cu ospețele la castel, unde te puteai preface că tu erai cea care mânca? Pe scurt, scumpete, cum se face că *eu* am fost nevoită să înghit hrana pentru fătul *tău*?

– Pentru că... pentru că...

Susannah observă că ochii Miei se umpleau cu lacrimi.

– Pentru că tărâmul ăsta este sterp! Blestemat! Este tărâmul Morții Roșii la hotarele Discordiei! Nu-mi pot hrăni fătul de aici!

Bun răspuns, își zise Susannah, dar nu *complet*. Și Mia știa asta. Căci Copilașul Michael, desăvârșitul Copilaș Michael, aici fusese conceput, aici crescuse mare și frumos. Și, atunci, din ce motiv începuse să plângă?

– Mia, te-au mințit cu privire la fătul tău.

– N-ai de unde să știi, așa că nu mai fi rea!

– Ba *știu*.

Și chiar știa. Numai că nu avea cum să dovedească, la naiba! Cum poți să demonstrezi un presentiment, fie el la fel de puternic ca acesta?

– Flagg – Walter, dacă așa vrei să-i spui – ți-a promis șapte ani. Sayre ți-a spus că-l poți ține lângă tine doar cinci. Cum ar fi dacă, atunci când vei ajunge la Dixie Pig, să-ți înmâneze un certificat semnat și parafat pe care să scrie APROBAT CREȘTERE COPIL PE O PERIOADĂ DE TREI ANI? Și atunci ai să fii de acord?

– N-o să se întâmple una ca asta! Eşti la fel de pizmaşă ca şi cealaltă! Taci din gură!

– Mare tupeu ai să mă faci *pe mine* pizmaşă! Tu eşti cea care abia aşteaptă să nască un copil ce-şi va ucide Tăticul!

– Nu-mi pasă!

– Ai minţile vraişte, fato. Te zbaţi între ceea ce ai vrea să se întâmple şi ceea ce se va întâmpla *în realitate.* De unde ştii că nu ţi-l vor omorî chiar înainte de a scoate primul scâncet şi nu-l vor toca mărunt ca să-l dea de mâncare la leprele alea de Sfărâmători?

– *Taci... din... gură!*

– Ca pe un soi de super-aliment?

– Taci din *gură,* am zis, *taci din GURĂ!*

– Chestia e că nu ştii. Habar n-ai de nimic. Nu eşti decât o amărâtă de doică, o bonă internă. Ştii că te mint, ştii că îţi cer asta, dar nu te recompensează şi, totuşi, mergi mai departe. Şi îmi ceri *mie* să tac din gură.

– Da! *Da!*

– Ei, uite că n-am să tac, îi zise Susannah nemiloasă, apucând-o de umeri.

Mia era surprinzător de slabă sub materialul rochiei, şi era fierbinte, de parcă ar fi avut febră.

– N-am să tac, pentru că în realitate este al meu şi tu ştii asta. Pisica poate să fete în cuptor, dar asta nu înseamnă că pisoii sunt brioşe.

Aşa vezi, reveniseră la vechea furie dezlănţuită. Trăsăturile Miei se contorsionară într-o mască hidoasă a nefericirii. Susannah avu senzaţia că vede în ochii ei umbra acelei creaturi nemuritoare, jinduinde şi îndurerate de odinioară. Şi mai văzu ceva. O scânteie ce-i spunea că Mia începe s-o creadă. Că o va crede cu totul. Dacă vor avea timp.

– Atunci am să te fac eu să *taci,* spuse Mia.

Şi, pe neaşteptate, strada principală din Fedic se sfâşie, aşa cum făcuseră mai demult meterezele castelului. Şi în spatele ei se întrezări un întuneric bulbucat. Dar nu nepopulat. O, nu, nu nepopulat. Susannah simţi asta foarte limpede.

Se prăvăliră spre el. Mia le *propulsă* spre el. Susannah încercă să se împotrivească, dar în zadar. Pe când se rostogoleau prin beznă, un gând lălăit i se strecură în minte, rotindu-se într-un cerc perpetuu al grijilor: *O, Susannah-Mio, divizată iubită a mea, ţi-ai parcat-o!*

15

în fața barului DIXIE PIG, în anul...

Chiar înainte ca versul ăsta enervant (însă extrem de important) să-și poată încheia circuitul prin capul lui Susannah-Mio, capul în cauză se izbi tare de ceva și miliarde de stele explodară în fața ochilor ei. Când își recăpătă vederea, observă niște litere mari:

NK AȘT

Se trase puțin înapoi și văzu întregul: BONGO SKANK AȘTEAPTĂ REGELE! Asta scria pe interiorul ușii de la cabina de toaletă. Viața îi era bântuită numai și numai de uși – încă din momentul în care ușa celulei de la pușcăria din Oxford, Mississippi, se închisese în urma ei cu un pocnet metalic. Dar ușa closetului era închisă. Foarte bine. Ajunsese să creadă că ușile închise puneau mai puține probleme. În curând se va deschide și aceasta, iar necazurile vor reîncepe.

Mia: *Ți-am spus tot ce știu. Ai de gând să mă ajuți să ajung la Dixie Pig, ori trebuie să mă descurc singură? Că aș putea, să știi, mai ales că am țestoasa care să mă ajute.*

Susannah: *Te ajut.*

Deși cât de mult sau de puțin ar fi urmat s-o ajute depindea de cât era ceasul. Oare câtă vreme stătuseră aici? Avea picioarele amorțite de la genunchi în jos – plus fundul –, iar asta i se părea un semn bun, însă în lumină fluorescentă ți se pare mereu că timpul stă pe loc.

– *Da' ce-ți pasă?* întrebă bănuitoare Mia. *Ce-ți pasă cât e ceasul?*

Susannah bâjbâi după o explicație.

– *Copilul. Știi bine că i-am oprit venirea pe lume pe termen scurt.*

– *Sigur că știu. Tocmai de aia vreau să plecăm de aici.*

– *În regulă. Arată-mi banii pe care ni i-a lăsat prietenul Mats.*

Mia scoase teancul mic de bancnote și le privi fără să le înțeleagă.

– *Ia-o pe aia pe care scrie Jackson.*

– *Eu...* Rușinată. *Eu nu știu să citesc.*

– *Lasă-mă* să mă înființez. *Citesc* eu.

– Nu!

– Bine, bine, calmează-te. Uită-te după un tip cu păr alb și lung pieptănat pe spate în stil Elvis.

– Nu știu cine-i Elvis...

– Nu contează. E aia de deasupra. Bravo. Acum pune restul banilor la loc în buzunar. Ține bancnota de douăzeci în mână. Așa, acum ne luăm tălpășița de aici.

– Ce-i aia tălpășiță?

– Mia, taci din gură.

16

Când reintrară în holul hotelului – păşind încet, pe picioare amorţite – Susannah se simţi cât de cât îmbărbătată văzând că afară se însera. Se părea că nu reuşise să facă să treacă chiar toată ziua, dar, măcar, scăpase de mare parte din ea.

Holul era tot aglomerat, dar dispăruse frenezia de mai devreme. Dispăruse şi superba eurasiatică ce-i dăduse/le dăduse camera, pentru că i se terminase tura. Sub cupola de la intrare, alţi angajaţi în uniforme verzi fluierau după taxiuri pentru bărbaţi în smochinguri şi femei în rochii lungi şi sclipitoare.

– Se duc la petreceri, spuse Susannah. *Sau la teatru.*

– Uite de-aia nu mai pot eu, Susannah. Trebuie să luăm un vehicul din ăla, galben, de la oamenii în costume verzi?

– Nu. Luăm un taxi de la colţ.

– Aşa zici tu?

– Haide, termină cu toată neîncrederea asta. Sunt convinsă că te repezi cu capul înainte spre moartea copilului tău sau chiar spre moartea ta, dar înţeleg că ai intenţii bune şi mă voi ţine de cuvânt. Da, aşa zic.

– Bine.

Fără vreun alt cuvânt – cu atât mai puţin unul de scuze –, Mia ieşi din hotel, făcu la dreapta şi se îndreptă spre Second Avenue, spre 2 Hammarskjöld Plaza, şi spre minunatul cântec al trandafirului.

17

La colțul dintre Second și 46th, era parcată o furgonetă de un roșu decolorat. În locul acela bordura trotuarului era vopsită în culoarea galbenă, iar un bărbat în costum albastru – un agent de ordine publică – discuta această staționare dubioasă cu un alt bărbat înalt și cu barbă albă.

Mia simți brusc o stare de neliniște.

– *Susannah? Ce este?*

– *Omul ăla!*

– *Agentul? Ce-i cu el?*

– *Nu, cel cu barbă! Seamănă perfect cu Henchick! Cu Henchick din neamul manni! Nu vezi?*

Mia nici nu vedea, nici nu-i păsa. Pricepu doar că, deși era interzis să-ți parchezi mașina lângă bordura galbenă, iar bărbosul părea a ști asta, tot nu voia să și-o mute de acolo. Continua să așeze netulburat niște șevalete pe trotuar, pe care punea apoi niște tablouri. Mia simți că era vorba despre un motiv vechi de sfadă între cei doi.

– Am să-ți dau amendă, pastore.

– Fă ce trebuie să faci, agent Benzyck. Dumnezeu tot te va iubi.

– Bine. Mă bucur. Ai să rupi amenda, nu-i așa?

– Să dăm cezarului ce-i al cezarului și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu. Așa scrie la Biblie, binecuvântată fie Cartea Sfântă a Domnului nostru.

– Nu te contrazic aici, spuse Benzyck, agentul.

Scoase un carnet din buzunarul de la spate și începu să scrie ceva. Și gestul acesta lăsa impresia unui vechi ritual între ei.

– Dar, ascultă la mine, Harrigan – mai devreme sau mai târziu Primăria tot o să te prindă în fapt și o să-ți tăbăcească curu' ăla nelegiuit și evlavios. Sper doar să fiu și eu de față atunci.

Rupse o foaie din carnet, se apropie de furgonetă și prinse amenda sub unul din ștergătoare.

Susannah, amuzată: *A luat amendă. Se pare că nu-i prima.*

Mia, distrasă fără de voie: *Ce scrie pe mașina aia, Susannah?*

Un freamăt ușor, când Susannah *se înființă* parțial, și senzația de uitătură concentrată. Mia avu sentimentul că o gâdilă ceva în cap.

Susannah, la fel de amuzată: *Scrie BISERICA BOMBEI SFINTE A DOMNULUI NOSTRU, Pastor Earl Harrigan. Și mai scrie și DONAȚIILE VOASTRE VOR FI RĂSPLĂTITE ÎN RAI.*

– *Ce-i aia „rai"?*

– *Un alt nume pentru poiana de la capătul cărării.*

– *Aha.*

Agentul de ordine publică Benzyck se îndepărta cu mâinile strânse la spate și cu fundul său de dimensiuni considerabile în tangaj sub pantalonii albaștri ai uniformei, fără îndoială cu sentimentul datoriei împlinite. În tot acest timp, pastorul Harrigan aranja șevaletele. Tabloul de pe unul dintre ele înfățișa un om eliberat din închisoare de către un individ în robă albă. Capul celui în alb era înconjurat de un nimb strălucitor. În alt tablou Robă-albă își întorcea fața de la un monstru cu piele roșie și coarne care părea furios la culme pe sai Robă-albă.

– *Susannah, oamenii din lumea asta își închipuie că Regele Purpuriu seamănă cu chestia aia roșie?*

– *Așa cred. Acela este Diavolul, în caz că te interesează – stăpân peste infern. Ce-ar fi să-l convingi pe preotul ăla să-ți oprească un taxi? Folosește țestoasa.*

Și iarăși neîncrederea Miei (de parcă nu se putea abține): *Așa zici tu?*

– *Așa zic! Chiar așa zic! Pomenește-l pe Iisus Hristos dacă va fi nevoie, femeie!*

– *Bine, bine.*

Mia părea ușor stânjenită. Se îndreptă spre pastorul Harrigan, scoțând micuța țestoasă din fildeș.

18

Într-o fracțiune de secundă Susannah își dădu seama ce anume trebuia să facă. Se retrase din Mia (dacă muierea aia nu va fi în stare să facă rost de un taxi nici măcar cu ajutorul țestoasei magice, atunci era o cauză pierdută) și vizualiză Doganul în spatele ochilor strâns închiși. Când îi deschise, se trezi din nou acolo. Înșfăcă microfonul pe care-l folosise ca să ia legătura cu Eddie și apăsă butonul.

– Harrigan! spuse ea în microfon. Pastore Earl Harrigan! Ești acolo? Mă recepționezi, scumpete? *Mă recepționezi?*

19

Pastorul Harrigan se opri din treabă cât să urmărească cum femeia de culoare – bună bucătică, lăudat fie Domnul – se îndreaptă cu mers țanțoș spre taxi și se urcă în el. Mai avea o sumedenie de lucruri de făcut înainte de predica de seară – baletul cu agentul de ordine publică Benzyck fusese numai uvertura –, însă rămase nemișcat urmărind cum clipesc stopurile din spate ale mașinii galbene.

Se petrecuse ceva cu el?

Se...? Să fi fost posibil ca...?

Pastorul Harrigan se prăbuși în genunchi pe trotuar, fără să-i pese de trecătorii din jur (așa cum nici acestora nu le păsa de el). Își strânse mâinile mari și bătrâne în gest de pioșenie și le duse în dreptul bărbiei. Știa foarte bine că Biblia îți spune că rugăciunea este o chestiune intimă, ce trebuie practicată în singurătate, și așa făcuse toată viața, chiar așa, Doamne, dar credea că Dumnezeu ar fi vrut ca oamenii să vadă, din când în când, cum arată cineva care se roagă, pentru că mulți dintre ei – să rostim *Doamne, Dumnezeule!* – uitaseră. În plus, nu exista nici un alt loc mai bun, mai *frumos,* unde să stai de vorbă cu Dumnezeu, ca locul acesta de pe colțul dintre Second și 46th. Pentru că aici se auzea un cântec pur și dulce. Îți înălța sufletul și-ți limpezea mintea... și, în paranteză fie spus, îți curăța și acneea. Nu era vocea lui Dumnezeu, iar pastorul Harrigan nu era atât de prost sau de păcătos încât să-și închipuie una ca asta. Însă își închipuia că aude vocile îngerilor. Da, chiar așa, să rostim împreună *Doamne, Dumnezeul nostru,* să rostim împreună *Bomba Domnului nostru,* auzea voci de se-ra-fimi!

– Doamne, ai aruncat o bombă micuță de-a Ta chiar adineauri? Spune-mi dacă am auzit vocea Ta sau a fost doar o închipuire!

Niciun răspuns. Așa era mai mereu. Va medita la asta. Între timp, trebuia să se pregătească de predică. De spectacol, dacă e să vorbim cu necuviință.

Pastorul Harrigan se apropie de camioneta lui parcată în zonă interzisă ca întotdeauna și deschise ușile din spate. Scoase dinăuntru teancul de fluturași, tava pentru donații, îmbrăcată în mătase – pe care o va pune pe trotuar

lângă el – și un cub masiv din lemn. Tribuna improvizată la care va urca el, vă puteți ridica și striga „aleluia“?

Și, fiindcă tot veni vorba, puteți să spuneți și „amin“?

STROFĂ: *Hai, commala, nițeluș,*
Uite-o, vine acuși-acuși.
Chipu-i știi, și numele.
Dar prietenă nu-ți e.

ANTISTROFĂ: *Hai, commala, haide, hui.*
Prietenă știi că nu-i.
De o lași să vină-ncoace
Harcea-parcea te va face.

STANȚA XI

SCRIITORUL

1

Când ajunseră în micuțul centru comercial al orașului Bridgton – un supermarket, o spălătorie și o farmacie surprinzător de spațioasă –, atât Roland, cât și Eddie o simțiseră: nu numai cântarea, ci și o acumulare de energie. Îi înălța în slăvi aidoma unui ascensor serafic, scăpat de sub control. Eddie se duse cu gândul la Clopoțica și praful ei magic de zâne; și la pana fermecată a lui Dumbo. Era ca și cum s-ar fi apropiat de trandafir, dar nu tocmai. Căci, în orășelul acesta din New England, senzația nu era chiar de puritate și beatitudine. Dar se petrecea *ceva* aici, ceva intens.

Venind dinspre East Stoneham, urmând indicatoarele spre Bridgton de pe drumurile neasfaltate, de țară, Eddie mai simțise și altceva: *acurateța* incredibilă a acestei lumi. Verdele de vară al pădurilor de brazi avea un aer atât de autentic, cum lui nu-i mai fusese dat vreodată să vadă, cum nici nu-și imaginase că ar fi putut exista. I se tăia respirația la văzul păsărilor din seninul cerului, chiar și cea mai obișnuită dintre vrăbii îl lăsa mut de uimire. Umbrele de pe jos păreau a avea o consistență catifelată, dându-ți sentimentul că, dacă ai chef, te poți apleca să le iei și să pleci cu ele sub braț, așa cum ai face cu un covor.

La un moment dat, Eddie îl întrebă pe Roland dacă simte la fel.

– Da, răspunse pistolarul. Simt, văd, aud... pot să *pipăi*, Eddie.

Eddie dădu din cap. Și el avea aceeași senzație. Lumea aceasta părea mai reală decât realitatea însăși. Era... *anti*-portal. Nu știa cum s-o descrie altfel. Și se aflau chiar în nucleul Grinzii. O simțea cum îi poartă la vale, aidoma unui râu care năvălește prin strâmtoare spre cascadă.

– Însă mă tem, mai zise Roland. Parcă ne apropiem de miezul tuturor lucrurilor – poate chiar de Turn. Și, parcă, după toți anii aceștia, căutarea a devenit sensul vieții mele, iar finalul va fi unul înspăimântător.

Eddie era de acord. Îl înțelegea foarte bine. Firește că-i era teamă. Dacă nu Turnul era entitatea care emana forța aceasta fantastică, atunci înseamnă că era o altă forță puternică și teribilă, asemănătoare cu trandafirul. Dar nu identică. Un *geamăn* al trandafirului? Da, s-ar putea.

Roland se uită la parcare și la oamenii care forfoteau acolo sub cerul verii pe care pluteau agale norii grași, parcă fără să-și dea seama că, de jur împrejurul lor, întreaga lume fremăta și cânta de atâta putere și că toți norii curgeau pe traiectoriile stabilite din vechime în ceruri. Fără să-și dea seama de propria lor frumusețe.

Pistolarul spuse:

– Îmi imaginam că lucrul cel mai îngrozitor ar fi să ajung la Turnul Întunecat și să descopăr că încăperea din vârf este goală. Că Dumnezeul tuturor universurilor ori n-a existat niciodată, ori a murit de mult. Dar acum... să zicem că acolo *este* într-adevăr cineva. Cineva care controlează absolut totul, dar se dovedește a fi...

Nu putu să-și ducă la capăt gândul.

În schimb, Eddie putu:

– Cineva care se dovedește a fi doar un alt bulangiu? La asta te gândești? Că Dumnezeu nu e mort, ci doar sărman cu duhul și răuvoitor?

Roland dădu din cap. Nu chiar de asta se temea el, dar Eddie se apropiase cât de cât.

– Dar cum, Roland? Având în vedere ceea ce simțim noi acum?

Roland ridică din umeri, ca și cum ar fi vrut să sugereze că orice era posibil.

– Și, la urma urmei, ce am putea face?

– Nimic, răspunse Roland deprimat. Toate lucrurile slujesc Grinda.

Indiferent ce ar fi fost forța aceea cântătoare, forța aceea copleșitoare, părea a veni dinspre drumul care se cufunda în pădure, la vest de complexul comercial. Pe tăbliță indicatoare scria „Kansas Road", iar Eddie se duse cu gândul la Dorothy și la Toto și la Monoul Blaine.

Băgă în viteză Fordul primit cu împrumut și se îndreptă într-acolo. Inima îi bubuia în piept la intervale rare. Se întrebă dacă și Moise se simțise la fel atunci când se apropiase de tufa în flăcări în care se afla Dumnezeu. Se întrebă dacă Iacob se simțise la fel atunci când se trezise din somn și descoperise un străin superb și luminos în coliba lui – îngerul cu care se va lupta mai târziu. Probabil că da. Era convins că o altă parte a călătoriei lor se apropia de sfârșit – și un alt răspuns îi aștepta puțin mai încolo.

Să fi locuit Dumnezeu pe Kansas Road, în orășelul Bridgton, statul Maine? Nebunească, stupidă idee. Și totuși, parcă nu.

Te rog doar să nu mă trăsnești, se rugă Eddie în gând, semnalizând dreapta. *Trebuie să ajung la iubita mea. Așa că te rog mult să nu mă trăsnești... cine sau ce ești tu.*

– Măi, omule, mi-e tare frică, spuse el.

Roland se întinse și îi strânse mâna.

2

La vreo cincizeci de kilometri distanță de centrul comercial, se deschidea un drum nepavat printre pinii din stânga lor. Mai trecuseră pe lângă alte rute laterale, dar Eddie nici nu încetinise măcar în preajma lor, menținând constantă viteza la cincizeci de kilometri la oră. Însă de această dată opri mașina.

Ambele geamuri din față erau coborâte. Se auzeau vântul foșnind printre copaci, croncănitul țâfnos al unei ciori, bâzâitul nu prea îndepărtat al unei bărci cu motor și bodogănitul Fordului lor. În afară de o sută de mii de voci cântând într-o armonie aproximativă, acestea erau singurele sunete. Pe semnul din capătul drumului scria doar atât: DRUM PRIVAT. Însă Eddie dădea mulțumit din cap.

– Aici este.

– Da, știu. Ce-ți mai face piciorul?

– Mă doare. Dă-l încolo. Chiar mergem înainte cu chestia asta?

– *Trebuie*, zise Roland. Ai avut dreptate când ai insistat să venim aici. Pentru că aici se află cealaltă jumătate a *lui*.

Se bătu cu mâna peste buzunarul în care se afla documentul prin care Corporația Tet căpătase drept de proprietate asupra terenului viran.

– Tu crezi că tipul ăsta, King, este geamănul trandafirului.

– Adevăr grăiești, spuse Roland surâzând la auzul acestei exprimări.

Eddie își zise că niciodată nu văzuse un surâs mai trist.

– Ne-am deprins să vorbim ca în Calla, comentă pistolarul. Primul a fost Jake, apoi și noi. O să ne treacă.

– Să mergem mai departe, spuse Eddie fără să întrebe.

– Da, și va fi primejdios. Totuși... poate nu chiar atât de primejdios cum este acum. Îi dăm bătaie?

– Imediat. Roland, mai ții minte când Susannah a pomenit de un tip pe nume Moses Carver?

– Un om priceput la cifre. A preluat afacerea tatălui ei atunci când sai Holmes a murit, corect?

– Da. Îi era și naș lui Susannah. Iar ea a spus că omul ăsta este de încredere. Adu-ți aminte cât de tare s-a înfuriat când Jake și cu mine am sugerat că poate individul a furat banii firmei.

Roland dădu din cap.

– Eu am încredere în judecata ei, zise Eddie. Tu?

– Și eu.

– Dacă acest Carver *este* un om onest, atunci poate-l punem pe el să se ocupe de cele pe care le mai avem de rezolvat în lumea asta.

Nimic din tot ce spunea nu era teribil de important în comparație cu forța copleșitoare pe care o simțea ridicându-se de jur împrejurul lui, dar lui așa i se părea. S-ar putea să nu aibă decât o unică ocazie să protejeze trandafirul acum, și o altă ocazie, mai târziu, prin care să-i asigure supraviețuirea. Trebuiau să facă totul cum se cuvine, iar Eddie știa că asta înseamnă să țină seama de voia destinului.

Într-un singur cuvânt: ka.

– Suze zice că Holmes Dental valora opt sau zece milioane de dolari în anul când ai smuls-o tu din New York. Iar dacă acest Carver este atât de priceput cum îmi imaginez eu, astăzi firma ar putea să valoreze douăsprezece sau paisprezece milioane.

– Asta înseamnă mult?

– În puii mei, ba chiar foarte mult, exclamă Eddie, arătând cu mâna spre orizont. E tare aiurea să vorbim despre salvarea universului cu ajutorul profitului făcut dintr-o afacere stomatologică, dar exact asta *este*. Iar banii pe care i-a lăsat Zâna Măseluță ar putea fi doar începutul. Ar mai fi și Microsoft, de pildă. Îți aduci aminte când i-am pomenit de asta lui Tower?

Roland dădu din cap.

– Ia-o mai ușurel, Eddie. *Liniștește-te*, te rog.

– Scuze, spuse tânărul inspirând adânc. Din cauza locului ăstuia. Din cauza cântecului. Din cauza *chipurilor*... vezi și tu chipuri în copaci? În umbre?

– Le văd foarte bine.

– Mă cam iau de cap. Ai puțină răbdare cu mine. Vreau să spun că putem face o fuziune între Holmes Dental și Corporația Tet și după aceea să ne folosim informațiile pe care le avem despre viitor ca să transformăm afacerea asta într-una dintre cele mai bogate combinații din istoria lumii. La fel de bogată precum Corporația Sombra... sau chiar ca North Central Positronics.

Roland ridică din umeri, apoi ridică o mână, de parcă ar fi vrut să știe cum de poate Eddie să vorbească despre bani în prezența acelei forțe nemăsurate care curgea prin Grindă și curgea prin ei, zbârlindu-le firele de păr de pe ceafă, gâdilându-le sinusurile, transformând fiece umbră a pădurii într-un chip atent... spectatori la o scenă decisivă din drama lor.

– Știu cum trebuie să te simți, dar *contează*, insistă Eddie. Zău, crede-mă. Cum ar fi să ne dezvoltăm suficient de repede ca să putem cumpăra North Central Positronics înainte să devină o forță în lumea aceasta? Gândește-te, Roland, am putea să-i schimbăm destinul, așa cum schimbi cursul unui fluviu de la izvoare, unde nu-i decât un pârâiaș.

Ochii lui Roland străluciră.

– Să o preluăm, murmură el. Să o luăm de la Regele Purpuriu și s-o facem să lucreze în folosul nostru. Da, ar fi posibil.

– Oricum ar fi, trebuie să ținem minte că nu este vorba doar de anul 1977, sau 1987, de unde am venit eu, și nici de 1999, unde s-a dus Suze.

Și acum își dădu Eddie seama că, în lumea aceea a anului 1999, Calvin Tower s-ar putea să nu mai fie în viață, iar Aaron Deepneau ar fi cu siguranță mort, căci cortina ar fi căzut de mult peste ultima lor apariție în drama Turnului Întunecat – salvarea lui Donald Callahan din mâinile Fraților Hitler.

Amândoi ieșiți din scenă. Duși în poiana de la capătul cărării, dimpreună cu Gasher și Hoots, cu Benny Slightman, cu Susan Delgado

(Calla, Callahan, Susan, Susannah)

și cu Omul Tic-Tac, chiar și cu Blaine și Patricia. Mai devreme sau mai târziu, Roland și ka-tet-ul său vor ajunge de asemenea în poiana aceea. Iar în final – dacă vor avea un noroc fantastic, ori dacă vor fi curajoși la limita inconștienței – nu va mai rămâne decât Turnul Întunecat. Dacă ar reuși să curme din rădăcină North Central Positronics, atunci ar putea salva toate Grinzile ce au fost sfărâmate. Chiar și dacă nu ar izbândi, cele două Grinzi rămase vor putea susține Turnul: trandafirul din New York și un bărbat pe nume Stephen King din Maine. Eddie nu avea nicio dovadă rațională... însă așa îi spunea inima.

– Despre veșnicie vorbim noi aici, Roland.

Roland lovi cu pumnul în bordul plin de praf al Fordului lui John Cullum, încuviințând din cap.

– Se poate construi absolut orice pe terenul ăla, îți dai seama? *Absolut orice.* O clădire, un parc, un monument, Institutul Național al Gramofonului, orice, atâta vreme cât trandafirul nu este distrus. Iar tipul ăsta, Carver, poate să legalizeze Corporația Tet, poate chiar să colaboreze cu Aaron Deepneau...

– Da, îl întrerupse Roland. Mi-a plăcut Deepneau. Are figură de om sincer.

Eddie era de aceeași părere.

– În orice caz, ei doi pot face formele legale prin care trandafirul să fie protejat – să nu dispară, indiferent ce s-ar întâmpla. Și am sentimentul că așa se va întâmpla. În 2007, 2057, 2525, 3700... la naiba, chiar și în anul 19000... Cred că va fi mereu acolo. Poate că este fragil, dar este și nemuritor. Așa cred eu. Însă trebuie să acționăm corect cât mai putem. Pentru că aceasta este lumea principală, lumea-cheie. Aici nu se poate să mai șlefuiești puțin cheia dacă nu vrea să se învârtă în broască. Aici nu mai există reluări.

Roland se gândi la cele auzite, apoi arătă spre drumul nepavat dintre copaci. Spre drumul care ducea într-o pădure de chipuri atente și de glasuri cântătoare. Muzica lor umplea viața cu valoare și sens întru existența Albului. Căci acesta era adevărul.

– Și cum rămâne cu omul de la capătul acestui drum, Eddie. *Dacă* este om.

– Eu cred că este, și nu doar pentru că John Cullum zice așa, ci pentru că eu simt asta aici, răspunse tânărul lovindu-se peste piept în dreptul inimii.

– La fel simt și eu.

– Adevărat, Roland?

– Da, așa simt. Crezi că și *el* este nemuritor? Căci multe am văzut eu la viața mea, și multe zvonuri am auzit, dar niciodată n-am aflat despre vreun bărbat sau femeie care să trăiască veșnic.

– Nu cred că ar avea nevoie de nemurire. Cred că n-are nevoie decât de povestea potrivită. Căci anumite povești pot *trăi* veșnic.

Înțelegerea lumină ochii pistolarului. *În sfârșit,* își zise Eddie. *În sfârșit a priceput.*

Dar cât de mult îi luase lui însuși ca să priceapă, iar apoi să accepte ce se întâmplă? Dumnezeu e martor că ar fi trebuit să se prindă de la bun început, mai ales după toate minunățiile pe care le văzuse. Și totuși, trecuse complet cu vederea acest ultim detaliu. Chiar și după ce aflase că Părintele Callahan a apărut în carne și oase din paginile unui roman intitulat *Salem's Lot*. Nici măcar atunci nu dăduse importanță acestui detaliu esențial. Se luminase abia atunci când aflase că Orașul Cooperatist era în Bronx, nu în Brooklyn. În lumea aceasta, cel puțin. Iar lumea aceasta era singura care conta.

– Poate nici nu-i acasă, zise Roland, în vreme ce întreaga lume îi aștepta. Poate că omul acesta, care ne-a creat, nici nu-i acasă.

– Știi bine că este.

Roland dădu din cap. Iar vechea lumină i se aprinse în ochi, lumina focului ce nu se stinsese niciodată, foc ce-i luminase calea de-a lungul Grinzii încă de la plecarea din Gilead.

– Accelerează, atunci, exclamă el răgușit. Hai, mai repede, în numele tatălui tău! Dacă el este Dumnezeu – Dumnezeul nostru –, am să-L privesc drept în ochi și am să-I cer să-mi arate drumul spre Turn!

– N-ai să-i ceri mai întâi să-ți spună unde e Susannah?

Și regretă întrebarea de îndată ce o rostise, rugându-se în gând ca pistolarul să nu-i răspundă.

Și Roland nu-i răspunse. Doar își învârti degetele rămase la mâna dreaptă: *Haide, haide.*

Eddie băgă în viteză Fordul lui Cullum și intră pe drumul neasfaltat. Intră într-o copleșitoare forță melodioasă ce părea a trece prin chiar ființa lor aidoma vântului printre ramuri, transformându-i în ceva impalpabil ca gândul sau visul unui zeu adormit.

3

După vreo patru sute de metri parcurși pe drumul acela, ajunseră la o bifurcație. Eddie o apucă pe cea din stânga, deși pe tăblița indicatoare scria ROWDEN, nu KING. Praful ridicat de mașină se depunea pe oglinda retrovizoare. Larma dulce a cântecului curgea prin tânărul pistolar ca o băutură tare. I se ridicase părul în cap, îi tremurau toți mușchii. Dacă i s-ar fi cerut să scoată arma, probabil că ar fi scăpat-o din mână. Și chiar dacă ar fi reușit s-o țină în mână, i-ar fi fost imposibil să țintească. Nu înțelegea cum ar fi putut omul pe care ei îl căutau să trăiască atât de aproape de sunetul acela, cum ar fi putut să mănânce și să doarmă, darămite să mai și scrie povești. Dar, desigur, King nu era doar *aproape* de acel sunet; dacă Eddie avea dreptate, King era însăși *sursa* lui.

Dar ce se întâmplă cu familia lui, dacă are așa ceva? Și, chiar dacă n-are, cum rămâne atunci cu vecinii lui?

La dreapta se făcea o alee, și...

– Eddie, oprește mașina.

Roland, cu o voce stranie. Bronzul lui de Calla nu reușea să-i ascundă paloarea cumplită.

Eddie opri mașina. Roland bâjbâi după clanța portierei, nu reuși s-o deschidă, și atunci ieși pe geam până la brâu. Eddie auzi clinchetul făcut de centura de siguranță izbită de marginea geamului. Roland vomită pe oggan. Când se prăbuși la loc în scaun, părea și sleit, și surescitat. Îl privi pe Eddie cu ochii lui albaștri, bătrâni, strălucitori.

– Dă-i bătaie.

– Roland, ești sigur că...

Dar pistolarul își roti degetele, uitându-se țintă prin parbrizul plin de praf al Fordului. *Haide, haide. În numele tatălui tău!*

Și Eddie acceleră.

4

Era genul de casă pe care agenții imobiliari o numesc „fermă". Iar Eddie nu fu deloc surprins. Ce îl *miră*, însă, fu aspectul deloc pretențios al locului. Apoi își aminti că nu toți scriitorii sunt *bogați*, chestie de două ori mai adevărată în cazul scriitorilor *tineri*. După câte se părea, o simplă greșeală de tipar făcuse să i se ducă vestea celui de-al doilea roman al său printre colecționari, dar Eddie se îndoia că King văzuse vreun ban din toată tărășenia asta. Sau drepturi de autor sau cum le-o fi spunând.

Și totuși, mașina parcată pe alee era un Jeep Cherokee nou-nouț, cu o dungă roșie pe laterală, fapt ce sugera că Stephen King nu era tocmai muritor de foame. În curtea din fața casei era un loc de joacă pentru copii unde se vedeau puzderie de jucării împrăștiate. Lui Eddie i se strânse inima. Una din lecțiile importante învățate în Calla era că prezența copiilor complică lucrurile. Iar jucăriile acelea îi spuneau că aici locuiau copii *mici*. Și uite cum la acești copii acasă apar doi bărbați cu arme mari. Bărbați care, în acest moment, nu sunt chiar cu toate mințile acasă.

Eddie opri motorul Fordului. Se auzi croncănit de cioară. Bâzâit de barcă – mai mare, parcă, decât cea auzită mai devreme. În spatele casei soarele sclipea pe ape albastre. Și, de jur împrejurul lor, vocile cântau: *Hai, hai, hai-commala, haide-hai.*

Portiera pocni când Roland coborî din mașină, răsucindu-se ușor: șold beteag, afurisită podagră. Eddie se dădu și el jos pe picioare țepene ca niște bețe.

– Tabby? Tu ești?

Din dreapta casei. Iar acum, în fața vocii și a omului căruia îi aparținea vocea respectivă, apăru o umbră. Niciodată Eddie nu se mai simțise mai îngrozit și mai fascinat. Și își spuse, cu convingere absolută: *Uite-l pe creatorul meu.*

Acesta este, da, adevăr grăiesc. Iar vocile cântau: *Hai, commala, cântec îmbătător, iată-l pe al meu creator.*

– Ai uitat ceva, iubito?

Cu accentul din Maine: *iiubiiito*, așa cum ar fi pronunțat și John Cullum. Apoi apăru și stăpânul casei. Apoi apăru și acela. Îi văzu și se opri. Îl văzu pe *Roland* și încremeni. Vocile se opriră odată cu el, la fel și zumzetul ca de bondar al bărcii. O clipă, întreaga lume păru a se opri în loc. Apoi bărbatul acela făcu stânga-mprejur și o luă la fugă. Însă nu înainte ca Eddie să-i observe expresia de șoc teribil de pe chip. Ca și cum i-ar fi recunoscut.

Roland se repezi pe urmele lui, la fel ca un motan după o vrăbiuță.

5

Numai că sai King era om, nu vrabie. Și nu putea să zboare și nu avea unde să se ascundă. Peluza cobora într-o pantă dulce pe care se afla o singură structură din beton care ar fi putut fi ori o fântână, ori o pompă de canalizare. Dincolo de peluză era o fâșie mică-mititică de plajă pe care erau împrăștiate jucării. Apoi lacul. Bărbatul ajunse pe mal, intră în apă, se răsuci neîndemânatic, gata să cadă.

Roland patină pe nisip, oprindu-se. El și Stephen King se priviră lung. Eddie rămase cam la zece metri în spatele pistolarului, observându-i pe amândoi cu multă atenție. Reîncepuse cântecul, reîncepuse și bâzâitul bărcii. Sau poate nici nu încetaseră. Dar Eddie nu credea asta.

Bărbatul din apă își acoperi ochii cu mâinile ca un copil speriat.

– Tu nu ești aici, bâigui el.

– Ba da, sai.

Vocea lui Roland era blândă și plină de evlavie.

– Ia-ți mâinile de la ochi, Stephen din Bridgton. Ia-ți mâinile de la ochi și uită-te la mine cu luare-aminte.

– Poate că am făcut o criză, murmură bărbatul din apă, lăsându-și totuși mâinile jos.

Purta ochelari cu lentile groase și cu rame negre, sobre. Unul din brațe fusese prins cu leucoplast. Avea părul negru, sau castaniu foarte închis. În barba neagră – neagră, fără umbră de îndoială – străluceau primele fire albe. Era îmbrăcat cu blugi și cu un tricou pe care scria THE RAMONES și mai scria ROCKET TO RUSSIA și scria și GABBA-GABBA-HEY. Bărbatul acesta urma să capete rotunjimile conferite de vârsta mijlocie, dar nu era gras încă. Însă era înalt și avea aceeași paloare ca Roland. Și Eddie nu se miră deloc când își dădu seama că Stephen King *semăna* cu Roland. Dată fiind diferența de vârstă, nu aveau cum să fie luați drept gemeni. Dar tată și fiu? Cu siguranță. Foarte ușor, chiar.

Roland se lovi ușor de trei ori la baza gâtului, apoi clătină din cap. Nu era suficient. Nu mergea. Iar Eddie îl privi cu fascinație și groază cum cade în genunchi printre puzderia de jucării din plastic viu colorate și își duce la frunte palma pe jumătate strânsă.

– Heil, povestitorule, spuse el. Ție ți se înfățișează Roland Deschain de Gilead și Eddie Dean din New York. Îți vei deschide sufletul în fața noastră, dacă noi ni le vom deschide în fața ta?

King izbucni în râs. Gândindu-se la forța vorbelor lui Roland, Eddie își spuse că atitudinea scriitorului era de-a dreptul șocantă.

– Să-mi deschid... măi, omule, nu se poate una ca asta.

Apoi, sie însuși:

– Sau se poate?

Roland, tot în genunchi, continuă ca și cum bărbatul din lac nici n-ar fi râs, nici n-ar fi vorbit.

– Ne vezi așa cum suntem și accepți ceea ce facem?

– Dacă ați fi adevărați, ați fi pistolari, zise King studiindu-l cu atenție pe Roland prin lentilele groase ale ochelarilor. Pistolari în căutarea Turnului Întunecat.

Asta este, își spuse Eddie în vreme ce vocile se înălțară mai mult, iar soarele tresări pe unde. *Bravo, frate.*

– Adevăr grăiești, sai. Căutăm ajutor și sprijin, Stephen din Bridgton. Vrei să ni le dai?

– Ascultă, domnule, nu știu cine este prietenul tău, dar, în ceea ce te privește... măi, omule, eu te-am *creat*. Este imposibil să stai *acolo*, pentru că unicul loc în care exiști cu adevărat este *aici*.

Și se lovi cu pumnul în frunte, parodiind, parcă, gestul lui Roland. Apoi arătă spre casă. Spre casa lui în stil rustic.

– Și acolo. Ești și acolo pe undeva. Într-un sertar sau, poate, într-o cutie în garaj. Ești o treabă neisprăvită. Nu m-am mai gândit la tine de... de...

I se subțiase mult vocea. Acum începu să se legene parcă pe ritmul unor acorduri molatice, dar încântătoare. Îl lăsară genunchii. Se prăbuși.

– Roland! strigă Eddie năpustindu-se spre el. Măi, a făcut un atac de cord!

Dar știind (sau poate doar sperând) că nu este vorba de așa ceva. Deoarece cântecul era la fel de răsunător. Chipurile din copaci și umbre la fel de clare.

Pistolarul se aplecase și îl apucase pe King de subsuori.

– A leșinat, doar. Cine l-ar putea condamna? Ajută-mă să-l ducem în casă.

6

Dormitorul principal dădea spre lac – priveliștea era de-a dreptul sublimă. Covorul purpuriu de pe jos era de-a dreptul hidos. Eddie se așeză pe marginea patului și se uita la King prin ușa deschisă de la baie. Scriitorul își scoase tenișii și hainele ude. Se ascunse doar o clipă în spatele ușii, lângă peretele acoperit cu faianță, ca să-și schimbe chiloții uzi. Nu protestase când Eddie venise după el în dormitor. De când își revenise – nu fusese leșinat decât vreo treizeci de secunde – dădea dovadă de un calm straniu.

Acum ieși din baie și se îndreptă spre birou.

– E o farsă? întrebă el scotocind prin sertare după o pereche curată de blugi și un alt tricou.

Casa aceasta indica o anumită prosperitate, după părerea lui Eddie. Dar numai Dumnezeu putea ști ce anume indicau tricourile lui King.

– Mac McCutcheon și Floyd Calderwood au pus la cale prostia asta?

– Nu știu despre cine vorbești și nu este nicio farsă și nicio prostie.

– Poate că nu. Însă omul ăla de dincolo n-are cum să fie real.

King își trase blugii pe el și îi spuse lui Eddie pe un ton cât se poate de rezonabil.

– Vreau să spun că am *scris* despre el!

Eddie dădu din cap.

– Mi-am cam închipuit eu că așa stau lucrurile. Și totuși este foarte real. Călătoresc împreună cu el de...

De cât timp? Nu știa.

– ...de destulă vreme, încheie el. Ai scris despre el și despre mine, nu?

– Te simți lăsat pe dinafară?

Eddie izbucni în râs, dar adevărul era că exact așa se *simțea*. Mă rog, un picuț. Poate King nu ajunsese încă la el cu povestea. Iar dacă așa stăteau lucrurile, nu prea era în siguranță, nu?

– Nu mă *simt* ca și cum aș avea o cădere nervoasă, spuse King. Dar bănuiesc că nu există niște manifestări tipice.

– N-ai nicio cădere nervoasă, dar te compătimesc, sai. Omul acela...

– Roland. Roland de... Gilead?

– Adevărate-ți sunt vorbele.

– Nu știu dacă la mine apare partea aia cu „Gilead". Trebuie să verific, dacă mai găsesc manuscrisul. Dar e un nume bun. Ca în „În Galaad găsi-voi un balsam alinător?[1]".

– Nu pricep.

– Nu-i nimic, nici eu.

King își găsi pachetul de Pall Mall pe birou și își aprinse una.

– Termină ce voiai să spui.

– M-a tras printr-o ușă care există între lumea asta și lumea lui. Și atunci și eu am avut senzația că am o cădere nervoasă, ba chiar mult mai mult.

Nu din lumea aceasta fusese Eddie tras dincolo, aproape, dar nu tocmai; iar pe vremea aia el jinduia după heroină – jinduia într-un mare fel –, dar situația prezentă era suficient de complicată și fără aceste detalii. Totuși, voia să-i pună o întrebare înainte de a i se alătura lui Roland și de a începe adevărata discuție.

– Sai King, spune-mi, te rog, știi cumva unde anume se află Orașul Cooperatist?

King tocmai își trecea cheile și mărunțișul din buzunarele blugilor uzi în buzunarele celor uscați, cu ochiul drept pe jumătate închis din cauza fumului de la țigara din colțul gurii. Acum se opri și ridică uimit din sprâncene la Eddie.

[1] Vers din poemul „Corbul" de Edgar Allan Poe (n. tr.).

– Asta-i o întrebare capcană?

– Nu.

– Și n-ai să mă împuști cu pistolul ăla mare de la brâu dacă dau un răspuns greșit?

Eddie nu se putu abține să nu zâmbească ușor. Pentru un dumnezeu, King ăsta nu era deloc antipatic. Apoi își aduse aminte că Dumnezeul ăsta îi ucisese surioara, folosindu-se de un șofer beat, și îl omorâse și pe Henry. Dumnezeul ăsta îl crease pe Enrico Balazar și o arsese pe rug pe Susan Delgado. Și zâmbetul i se stinse. Răspunse:

– Nimeni nu va fi împușcat, sai.

– În cazul ăsta, eu zic că Orașul Cooperatist e în Brooklyn. Exact de unde te tragi tu, dacă e să mă iau după accentul tău. Ce zici, am câștigat Gâsca de Aur?

Eddie tresări puternic, ca înțepat cu un ac.

– Ce?

– Așa zicea mama când eu și cu fratele meu, Dave, isprăveam ce ne dăduse ea de făcut. Ne lăuda, pricepi? „Ați câștigat Gâsca de Aur, băieți." Era o glumă. Deci îmi dai un premiu?

– Da, se bâlbâi Eddie. Sigur.

King dădu satisfăcut din cap și își stinse țigara.

– Tu ești în regulă. După amicul tău nu mă prea dau eu în vânt. De fapt, nu mi-a plăcut niciodată. Cred că și din cauza asta am abandonat povestea.

Eddie tresări din nou și se ridică de pe pat.

– Ai *abandonat*-o?

– Mda. Îi zisesem *Turnul Întunecat*. Ar fi trebuit să fie pentru mine ca *Stăpânul inelelor* sau *Gormenghast*[1] pentru autorii lor, opera supremă, înțelegi? La douăzeci și doi de ani nu prea duci lipsă de ambiție. N-a durat mult până mi-am dat seama că proiectul era prea complicat pentru creierașul meu. Prea... cum să-ți explic eu ție... prea fantasmagoric. În plus, am pierdut ciorna.

– *Ce*?

– Aiurea, nu? Dar scrisul nu-i o treabă pentru cei normali la cap. Știai că Ernest Hemingway și-a pierdut în tren o culegere întreagă de povestiri?

– Pe bune?

---

[1] Trilogie fantastică scrisă de Mervy Peake (n. tr.).

– Pe foarte bune. Și n-avea nici copii, nici nimic. Și, uite, puuufff, a dispărut într-o clipită. Cam așa ceva am pățit și eu. Într-o seară superbă în care eram beat – ori doar îmbătat cu mescalină, că nu-mi aduc bine aminte – am conceput planul complet pentru epopeea asta fantastică de cinci sau, poate, chiar zece mii de pagini. Și era un plan bun, așa cred. Și după aia l-am pierdut. Poate că a zburat de pe motocicletă pe când mă întorceam de la vreun amărât de bar. Niciodată nu mi s-a mai întâmplat așa ceva. Măcar de munca mea am grijă.

– Îhî, murmură Eddie gândindu-se să-l întrebe *Da' cam atunci când ai pierdut ciorna, ai văzut cumva niște tipi în haine țipătoare, cu mașini bătătoare la ochi și de foarte prost gust? Căutători, ca s-o spunem p-aia dreaptă. Ai văzut pe cineva cu un semn roșu pe frunte? Ca un cerc însângerat? Ai sesizat ceva care să-ți indice că ți s-a* furat *planul cărții? Că cineva nu vrea să termini* Turnul Întunecat?

– Haidem în bucătărie. Trebuie să stăm de vorbă.

Eddie își dorea doar să aibă cât de cât idee *despre* ce anume vor discuta. Știa însă că trebuiau să se înțeleagă din prima, pentru că aceasta era lumea reală, lumea în care nu există reluări.

7

Roland habar nu avea cum să umble cu cafetiera de pe bufet, dar pe unul dintre rafturi descoperi un ibric vechi foarte asemănător cu cel pe care îl adusese cu sine Alain John, când cei trei tineri plecaseră în Mejis să numere vite. Plita lui sai King funcționa cu electricitate, dar chiar și un copil ar fi știut cum s-o pornească. Când Eddie și King intrară în bucătărie, apa din ibric tocmai începuse să fiarbă.

– Eu unul nu beau cafea, spuse King și se duse spre lada-cu-gheață (ocolindu-l cu grijă pe Roland). Și nici bere nu beau mai devreme de cinci după-amiaza, dar cred că azi am să fac o excepție. Domnule Dean?

– Nu, mă mulțumesc cu o ceașcă de cafea.

– Domnule Gilead?

– Deschain, sai King, acesta este numele meu. Și eu am să beau doar cafea, mulțumesc foarte frumos.

Scriitorul deschise o cutie trăgând de un ineluș incorporat în capac (dispozitiv ce i se păru lui Roland extraordinar de ingenios). Urmă un fâsâit și, imediat, un miros încântător

(haide, hai, commala)

de drojdie și hamei. King dădu peste cap cel puțin jumătate din conținutul cutiei, își șterse spuma de pe mustață și puse cutia pe blatul bufetului. Tot mai era palid, însă părea stăpân pe sine și cu mințile acasă. Iar pistolarul își spuse că se descurcă destul de bine. Deocamdată. Să fi fost oare posibil ca, în adâncul minții și sufletului său, King să le fi așteptat vizita? Să-i fi așteptat pe ei?

– Ai nevastă și copii, spuse Roland. Unde sunt?

– Părinții lui Tabby locuiesc mai la nord, lângă Bangor. Și fetița mea își petrece la mamaia și tataia ultima săptămână de vacanță. Și acum o oră a plecat și Tabby într-acolo cu cel mic – bebelușul Owen. Iar eu trebuie să-l iau pe Joe – celălalt fiu al nostru – în...

Se uită la ceas.

– ...într-o oră. Am vrut să termin ce aveam de scris.

Roland căzu pe gânduri. Poate că spunea adevărul. În orice caz, le dădea de înțeles că, dacă ar fi să pățească ceva, i se va observa imediat lipsa.

– Nu pot să cred că se întâmplă așa ceva. Nu vă enervează de câte ori am repetat că nu pot să cred? Și seamănă mult prea mult cu poveștile mele ca să fie adevărat.

– De exemplu, cu *Salem's Lot*, sugeră Eddie.

King ridică din sprâncene.

– Ai auzit. Există cartea prin poștă acolo de unde veniți?

Dădu pe gât și restul de bere. Lui Roland i se păru că era un om realmente înzestrat de la natură în sensul acesta.

– Cam acum vreo două ore s-au auzit sirene de pe malul celălalt al lacului și de pe geamul de la birou am văzut și o trâmbă groasă de fum. Atunci mi-am închipuit că-i un incendiu de vegetație, poate în Harrison sau în Stoneham, dar acum nu mai sunt atât de sigur. Ați avut de-a face cu tărășenia aia, băieți? Așa a fost, nu?

Eddie îl lămuri pe Roland.

– El scrie. Mai bine zis, a scris. Zice că s-a oprit. Dar cartea se cheamă *Turnul Întunecat*. Prin urmare, știe.

King surâse, însă Roland observă că scriitorul părea acum cu adevărat speriat până în măduva oaselor. Făcând abstracție de primul moment când apăruse de după casă. Când își văzuse pentru prima oară creația.

Asta sunt eu? Creația lui?

Greșit și corect în egală măsură. Pe Roland îl apucă durerea de cap, iar stomacul său începu să dea din nou semne de agitație.

– „Știe", repetă King. Nu-mi prea place cum sună, băieți. De obicei în cărți, atunci când cineva zice „Știe", următoarea replică e „Va trebui să-l omorâm".

– Crede-mă când îți zic, rosti Roland apăsat. Nici prin cap nu ne trece să te omorâm, sai King. Dușmanii tăi sunt și dușmanii noștri, iar cei care-ți întind o mână de ajutor ne sunt prieteni.

– Amin, spuse Eddie.

King deschise lada-cu-gheață și-și luă o altă bere. Roland observă mulțimea de cutii reci, aliniate ca niște soldăței – mai multe cutii de bere decât orice altceva.

– În cazul acesta, cred că ar fi mai bine să-mi spuneți Steve.

8

– Spune-ne povestea în care sunt eu, îl rugă Roland.

King se sprijini de bufet, și o rază de soare îi mângâie creștetul capului. Sorbi din bere, gândindu-se cum să-i răspundă lui Roland. Și atunci o văzu Eddie prima oară, foarte vagă – probabil prin contrast cu soarele –, atunci văzu Eddie pentru prima oară umbra neagră și neclară înfășurată în jurul scriitorului. Foarte slabă. Doar o idee. Însă aievea. Aidoma întunericului din spatele lucrurilor atunci când treceai prin portal. Asta să fi fost? Parcă nu.

Doar o idee.

Însă aievea.

– Să știți, începu King, că nu mă prea pricep să spun povești. Știu că pare un paradox, dar, sincer, nu este. De-aia m-am apucat să le *scriu*.

Ca Roland vorbește sau ca mine? se întrebă Eddie. Nu-și dădea seama. Mult mai târziu va pricepe că semăna cu *toți* la vorbă, chiar și cu Rosa Munoz, cea care îl ajuta la treburi pe Părintele Callahan în Calla.

Scriitorul se lumină la față:

– Uite ce zic eu, ce-ar fi să mă duc să văd dacă nu cumva reușesc să găsesc manuscrisul? Am vreo patru sau cinci cutii cu povești ratate la subsol. Acolo trebuie să fie și *Turnul Întunecat.*

Rateuri. Povești ratate. Lui Eddie nu-i plăcea cum sună.

– Și ați putea să citiți din el câtă vreme mă duc după băiețelul meu, continuă King, descoperindu-și dinții mari și strâmbi într-un zâmbet larg. Poate că n-am să vă mai găsesc aici când am să mă întorc, și atunci am să încerc să mă conving că, de fapt, nici n-ați fost vreodată aici.

Eddie îi aruncă o privire lui Roland care clătină ușurel din cap. Pe plită începuse să fiarbă apa din ibric.

– Sai King... începu Eddie.

– Steve.

– Bine, Steve. Trebuie să stăm de vorbă. Suntem într-o mare grabă.

– Da, da, sigur, e o cursă contra cronometru, zise King și izbucni în râs.

Hohotele lui aveau un aer înduioșător, de tăntălache, iar Eddie bănui că berea începuse să-și facă efectul. Se întrebă dacă nu cumva individul din fața lui era un pilangiu incorigibil. Imposibil să-și dea seama într-un timp atât de scurt, însă i se păru că recunoaște anumite semne. Nu-i rămăseseră prea multe în cap de la orele de literatură engleză din liceu, însă își amintea profesorii spunând că scriitorilor le *plăcea* băutura. Hemingway, Faulkner, Fitzgerald, tipul ăla cu „Corbul". Scriitorilor le plăcea să bea.

– Nu râd de voi, fraților, zise King. Religia îmi interzice să râd de persoane înarmate. Doar că în poveștile mele personajele sunt în permanență într-o cursă contra cronometru. Vreți să auziți cum sună prima frază din *Turnul Întunecat?*

– Sigur, dacă o mai ții minte, răspunse Eddie.

Roland nu spuse nimic, dar ochii îi străluciră puternic sub sprâncenele înspicate cu alb.

– O, da, o țin minte. Cred că-i cea mai bună frază de început pe care am scris-o vreodată.

King lăsă berea jos și făcu ghilimele în aer cu degetele ambelor mâini.

– „Omul în negru fugea prin deșert și pistolarul se ținea după el." O fi restul cărții o vrăjeală, dar, măi, băiete, măi, tare bună-i fraza asta.

Luă cutia cu bere.

– Pentru a patruj' treia oară, chiar mi se întâmplă toate astea?

– Pe omul în negru îl chema Walter? întrebă Roland.

Berea lui King îi tremură la buze și o vărsă, udându-și cămașa curată. Roland făcu un semn din cap, ca și cum acesta fusese răspunsul așteptat.

– Nu te apuca să leșini iar, exclamă Eddie cam tăios. O dată a fost suficient să mă impresionezi.

King dădu din cap, mai luă o gură de bere și păru să-și vină în fire. Aruncă o privire la ceas.

– Și chiar mă veți lăsa să mă duc să-mi iau băiatul, domnilor?

– Da, răspunse Roland.

– Vă...

King făcu o pauză, gândindu-se la ceva, apoi zâmbi:

– Vă puneți chezași?

Fără să-i zâmbească la rândul său, Roland zise:

– Chiar așa.

– Atunci, bine, să înceapă *Turnul Întunecat,* varianta prescurtată de Reader's Digest. Doar vă rog să țineți cont că nu am talent la spus povești. Însă îmi voi da toată silința.

9

Roland îl ascultă de parcă toate lumile ar fi depins de povestea asta. De fapt, era convins că așa și era. King își începu versiunea despre viața lui Roland cu focurile de tabără, mulțumindu-l, astfel, pe Roland, căci confirmau esența omenească a lui Walter. De acolo, continuă King, firul poveștii se întoarce la întâlnirea pistolarului cu un individ vag asemănător cu un fermier la marginea deșertului. Brown îl chema pe acesta.

Viață pentru recolta ta, auzi Roland ecoul spuselor lui peste ani. *Viață pentru viața ta.* Îl uitase pe Brown, și uitase și corbul domesticit al lui Brown, Zoltan. Dar străinul acesta, scriitorul, nu-l uitase pe nici unul.

– Ce mi-a plăcut în mod deosebit, spuse King, era felul în care narațiunea se tot întorcea în trecut. Foarte interesant din punct de vedere pur tehnic. Încep cu tine în deșert, apoi fac un pas înapoi la întâlnirea ta cu Brown și cu Zoltan. Că veni vorba, am botezat corbul după numele unui cântăreț și chitarist de muzică folk pe care l-am cunoscut la Universitatea statului Maine. Oricum, de la coliba lui Brown, povestea mai face încă un pas în urmă și acolo ești tu, care ajungi în orașul Tull... numit după un grup de muzică rock...

– Jethro Tull, exclamă Eddie. La naiba! *Știam* că am mai auzit numele ăla! Dar Z.Z.Top, Steve? Pe ăștia îi știi?

Observă nedumerirea de pe chipul lui King și surâse:

– Înseamnă că încă nu a venit *când*-ul lor. Sau poate nu ai auzit tu de ei.

Roland flutură degetele: *Haide, spune mai departe.* Și-i aruncă lui Eddie o privire care-i cerea să nu-l mai întrerupă.

– Oricum, după momentul în care Roland ajunge în Tull, povestea mai face un pas înapoi și ne spune cum Nort, mâncătorul de iarbă, a murit și a fost înviat de Walter. Pricepeți ce mi-a plăcut, nu? Prima parte a fost spusă în marșarier. De-a-ndoaselea.

Dar pe Roland nu-l interesau absolut deloc aspectele de ordin tehnic ce păreau a-l fascina atât de mult pe King. În fond, despre viața lui era vorba aici, despre *viața* lui care mersese numai înainte. Cel puțin până când ajunsese la Marea Vestului și la ușile prin care își adusese tovarășii de călătorie.

Se părea că Stephen King nu știa nimic despre ușile acelea. Scrisese despre haltă, despre întâlnirea lui Roland cu Jake Chambers; scrisese despre drumul lor spre și prin munți; scrisese despre cum Jake fusese trădat de cel în care avea încredere și pe care ajunsese să-l iubească.

King observă cum pistolarul își pusese capul în piept la această parte a poveștii și îi spuse cu blândețe stranie:

– Nu trebuie să-ți fie rușine, domnule Deschain. În fond, eu sunt cel care te-am obligat s-o faci.

Dar Roland nu era tocmai convins.

King scrisese și despre discuția lui Roland cu Walter în golgota prăfuită a oaselor, despre prezicerea cărților de Tarot și despre viziunea cumplită a lui Roland care își imaginase cum străpunge acoperișul universului cu capul. Scrisese despre cum se deșteptase el după noaptea aceea lungă a prevestirilor

și descoperise că este mult mai bătrân, iar Walter ajunsese deja oale și ulcele. În cele din urmă, mai spuse King, a mai povestit și cum Roland a ajuns la marginea apei și s-a așezat acolo.

– Și ai spus „Te iubesc, Jake".

Roland dădu din cap cu răceală.

– Încă îl mai iubesc.

– Vorbești ca și cum ar exista cu adevărat.

Roland îl privi în ochi.

– Dar eu exist? Dar tu?

King nu-i răspunse.

– Și după aia ce-a mai fost? întrebă Eddie.

– După aia, *señor*, am rămas fără inspirație – sau m-am intimidat, dacă preferi – și m-am oprit.

Și Eddie voia să se oprească. Vedea cum umbrele din bucătăria scriitorului se făceau tot mai lungi și își dorea să pornească după Susannah cât mai era vreme. Acum el și Roland aveau o oarece idee despre cum să iasă din lumea aceasta și bănuia că Stephen King i-ar putea îndruma spre aleea Carapacea Țestoasei din Lovell, unde realitatea era diluată și unde – cel puțin după spusele lui John Cullum – se înregistraseră mulți vizitatori în ultimul timp. Iar King îi va îndruma bucuros într-acolo. Bucuros să scape de ei. Însă nu puteau pleca încă. În ciuda nerăbdării lui, Eddie era conștient de acest lucru.

– Te-ai oprit pentru că ți-ai pierdut „ciorba", zise Roland.

– „Ciorna." Dar nu, nu din cauza asta.

King își luase a treia bere, iar Eddie își zise că nu era de mirare că bărbatul din fața lui avea ceva burtică; consumase deja echivalentul caloric al unei pâini întregi și se apuca acum de Pâinea Nr. 2.

– Nici nu prea lucrez după ciornă. De fapt... să nu râdeți de mine, cred că atunci a fost unica dată când am făcut-o. Dar proiectul acesta devenise prea profund pentru mine. Prea straniu. De asemenea, și *tu* deveniseși o problemă, domnule, sau sai, sau cum îți spui.

King se strâmbă și explică:

– Nu eu am inventat formula asta de adresare.

– Nu încă, remarcă Roland.

– Te-am conceput ca pe o variantă scrisă a Omului Fără Nume[1] al lui Sergio Leone.

– Din westernurile spaghetti, sigur că da! se trezi Eddie. Bineînțeles! Am văzut sute la cinematograful Majestic cu frate-miu, Henry, pe vremea când Henry mai era încă acasă. Și după aia, când Henry a plecat în Vietnam, mă duceam ori singur, ori cu un prieten, Chuggy Coter. Filme de *masculi.*

King rânjea cu gura până la urechi.

– Da, spuse el, dar nevastă-mea se înnebunește după ele.

– Tupeu, frate! strigă vesel Eddie.

– Cam așa ceva, Tab e o puicuță tare tupeistă.

Și King se uită din nou la Roland.

– Ai fost în regulă câtă vreme ai rămas Omul Fără Nume – variantă literară a lui Clint Eastwood. Erai plăcut și îți făceai prieteni.

– Așa m-ai văzut?

– Da. Dar apoi te-ai schimbat. Chiar sub mâna mea. Te-ai schimbat atât de mult, încât nu mi-am mai putut da seama dacă erai personajul pozitiv, cel negativ, sau nici una, nici alta. Mi-ai pus capac atunci când ai lăsat puștiul să cadă în abis.

– Ai spus că tu m-ai pus s-o fac.

Privindu-l țintă – ochi albaștri în ochi albaștri prin nesfârșitul cor de voci – King zise:

– Am mințit, frate.

10

Urmă o scurtă tăcere când reflectară la cele auzite. Apoi King zise:

– Ai început să mă înfricoșezi. Așa că m-am oprit din scris despre tine. Te-am înghesuit într-un sertar și m-am apucat să scriu niște povestiri pe care le-am vândut revistelor citite mai ales de bărbați.

---

[1] *Uomo senza nome* – personaj principal al unei trilogii western-spaghetti în regia lui Sergio Leone (n. tr.).

Se mai gândi puțin, apoi dădu hotărât din cap.

– Mi s-a schimbat viața după ce am renunțat la tine, prietene. Mi s-a schimbat în bine. Am început să-mi vând scrierile. Am cerut-o pe Tabby de nevastă. Nu la multă vreme după aceea am început un roman pe care l-am intitulat *Carrie*. N-a fost primul pe care l-am scris, dar a fost primul pe care l-am vândut și care m-a dus în top. Toate lucrurile astea bune mi s-au întâmplat după ce ți-am zis la revedere, Roland, drum bun și cale bătută. Și, după aia, ce să vezi? Într-o bună zi, șase, șapte ani mai târziu, dau colțul casei mele și mă pomenesc nas în nas cu tine. Și cea mai optimistă concluzie ar fi să-mi închipui că ești doar o halucinație provocată de oboseală. Dar nu cred asta. Cum aș putea?

Vocea lui King deveni stridentă. Eddie își dădu seama că omul nu era speriat, ci foarte indignat.

– Cum să cred că sunteți halucinațiile minții mele obosite când văd umbrele pe care le aruncați, îți văd sângele de pe picior...

Arătă spre Eddie.

– Și praful de pe obrajii voștri?

Acum i se adresă doar lui Roland.

– M-ai lăsat fără posibilitatea de a alege și simt cum mintea mi se... nu știu cum să explic... mi se întoarce cu fundul în sus. Da, chiar așa simt. Mintea mi se întoarce cu fundul în sus.

– Dar ai făcut mai mult decât doar să te oprești, îi zise Roland, ignorând semnul de slăbiciune din ultimele cuvinte ale scriitorului.

– Crezi tu?

– Cred că o poveste este ca un act de agresiune. Poate chiar un act de agresiune împotriva non-creației. Și, într-o bună zi, în vreme ce te ocupai cu asta, ai simțit cum ceva îți ripostează.

King căzu pe gânduri. O eternitate, i se păru lui Eddie. Apoi încuviință din cap.

– S-ar putea să ai dreptate. Cu siguranță că am simțit mai mult decât obișnuita senzație de secătuire. Și, oricum, sunt obișnuit cu ea, deși acum mi se întâmplă mult mai rar. A fost... nu știu... pur și simplu vine o zi când nu te mai distrezi la fel de mult atunci când apeși pe tastatură. Când nu mai vezi la fel de limpede. Când nu te mai apucă fiorii atunci când îți spui *singur* povestea. Și, ca să se împută și mai tare situația, îți vine o idee *nouă*, o idee clară

și strălucitoare, fără nicio zgârietură. De care nu ți-ai bătut joc; cel puțin, nu încă. Și... și atunci...

– Și ai simțit cum ceva ripostează, spuse Roland cu același ton din cale-afară de monoton.

– Mda.

Vocea lui King coborâse atât de mult, încât Eddie abia dacă-l mai auzea.

– ACCESUL INTERZIS. TRECEREA OPRITĂ. ÎNALTĂ TENSIUNE.

Făcu o pauză. Și apoi:

– Poate chiar PERICOL DE MOARTE.

Nu ți-ar plăcea deloc umbra aia difuză pe care o văd în jurul tău, își zise Eddie. *Nimbul acela negru. Nu, sai, nu cred că ți-ar plăcea deloc. Și, de fapt, ce anume văd eu? Țigările? Berile? Alt viciu de care ești dependent? Sau un accident de mașină într-o noapte de beție? Și cât de departe de momentul actual? La câți ani distanță?*

Se uită la ceasul de pe masa de bucătărie a familiei King și se îngrozi să vadă că se făcuse deja patru fără un sfert după-amiaza.

– S-a făcut târziu, Roland. Și omul ăsta trebuie să se ducă să-și ia copilul. *Iar noi trebuie s-o găsim pe soția mea înainte ca Mia să nască acel copil al amândurora, iar Regele Purpuriu să-și dea seama că partea aceea care este Susannah nu-i mai este de nicio trebuință.*

Pistolarul îi răspunse:

– Încă puțin.

Și își lăsă capul în jos, fără să mai rostească vreun alt cuvânt. Se gândea. Încerca să-și adune întrebările potrivite. Sau, poate, unica întrebare. Și era important, Eddie știa că așa este, pentru că niciodată nu se vor mai putea întoarce în ziua de nouă iulie a anului 1977. Ar mai putea vizita din nou ziua aceasta, însă în alte lumi, niciodată în aceasta. Și Stephen King ar exista, oare, în vreuna din celelalte lumi? Eddie nu credea. *Cel mai probabil* că nu.

În vreme ce Roland se gândea, Eddie îl întrebă pe King dacă numele Blaine avea vreo semnificație aparte pentru el.

– Nu.

– Dar Lud?

– De la luddiți? Ăștia erau membrii unei secte religioase care se împotrivea progresului industrial, nu? Parcă prin secolul al nouăsprezecelea, sau de mai

devreme. Dar dacă-mi aduc bine aminte, cei din secolul al nouăsprezecelea intrau cu forța în fabrici și distrugeau mașinile.

Zâmbi etalându-și iarăși dinții strâmbi.

– Un fel de Greenpeace a acelor vremuri.

– Beryl Evans? Numele ăsta îți spune ceva?

– Nu.

– Henchick? Henchick din neamul manni?

– Nu? Ce este neamul manni?

– Prea complicat să-ți explic acum. Dar Claudia y Inez Bachman? Numele ăsta înseamnă ceva pentru...

King izbucni în hohote de râs, luându-l prin surprindere pe Eddie. Luându-se prin surprindere pe sine însuși, după expresia de pe chipul său.

– Nevasta lui Dicky! exclamă el. Cum mama naibii o știi?

– N-o știu. Cine-i Dicky?

– Richard Bachman. Mi-am publicat unele din primele romane sub pseudonim. Iar pseudonimul acela era Bachman. Într-o noapte când eram cam mangă, i-am inventat o întreagă biografie, până la momentul în care a reușit să învingă leucemia în fază incipientă, urraaa, Dicky. Așa, și pe nevastă-sa o cheamă Claudia. Claudia Inez Bachman. Dar chestia aia cu *y* nu-i de la mine.

Eddie avu senzația că un bolovan imens i se ridică de pe suflet și se rostogoli afară din viața lui. În *Claudia Inez Bachman* erau doar optsprezece litere. Deci cineva sau ceva adăugase acel *y*. Dar de ce? Ca să însumeze nouăsprezece, firește. Prin urmare, Claudia Bachman era doar un nume ca toate celelalte. Pe de altă parte, Claudia y Inez Bachman... era *parte* din ka-tet.

Eddie își zise că aflaseră unul dintre lucrurile pentru care veniseră aici. Da, Stephen King îi crease. Cel puțin, îi crease pe Roland, pe Jake și pe Părintele Callahan. Nu ajunsese încă la ceilalți. Și îl mutase pe Roland de colo-colo ca pe o piesă pe tabla de șah: du-te la Tull, Roland; culcă-te cu Allie, Roland; urmărește-l pe Walter prin deșert, Roland. Însă în timp ce-și muta pe tablă eroul, și *King însuși* fusese mutat. Acea unică literă adăugată la numele soției pseudonimului său era dovada clară. Cineva sau ceva voia ca numele Claudiei Bachman să aibă *nouăsprezece* litere. Prin urmare...

– Steve.

– Da, Eddie din New York, surâse cu stângăcie King.

Eddie simțea cum îi bubuie inima în piept.

– Ce reprezintă pentru tine numărul nouăsprezece?

King căzu pe gânduri. Afară, vântul suspina prin copaci, bărcile cu motor scânceau, iar cioara – cea de mai devreme sau o alta – croncănea. În curând pe malul acestui lac se vor încinge grătarele, apoi oamenii vor face o plimbare până în oraș și vor lua parte la concertul unei trupe în piața publică. Toate se vor petrece în cea mai bună dintre lumile posibile. Sau, poate, cea mai reală.

Într-un final, King clătină din cap, iar Eddie scoase un oftat prelung și frustrat.

– Scuze. E număr prim, doar atât îmi vine în minte. Am o pasiune pentru numerele prime încă de la cursul de algebră avansată al domnului Soychak, de la liceul din Lisbon. Și mi se pare că vârsta asta o aveam când am cunoscut-o pe nevastă-mea, deși ea s-ar putea să fie de altă părere. Vedeți voi, îi place să discute în contradictoriu.

– Dar nouăzeci și nouă?

King se gândi, apoi enumeră pe degete.

– O vârstă a dracului de înaintată. Parcă și un cântec care se cheamă „Deraierea Bătrânului Nouăzeci și nouă". Sau confund eu cu „Naufragiul lui *Hesperus*"[1]. Și cântecelul cu „Nouăzeci și nouă de sticle de bere pe perete, am luat una, am trecut-o din mână-n mână, și au rămas nouăzeci și opt de sticle pe perete". În afară de astea, *nada*.

Fu rândul scriitorului să se uite la ceas.

– Dacă nu plec degrabă, o să sune Betty Jones să mă întrebe dacă nu cumva am uitat că *am* un copil. Și după ce-l iau pe Joe trebuie să conduc vreo două sute de kilometri până la socrii mei. Chestie care n-ar fi foarte complicată dacă n-aș mai bea. Și n-ar fi greu să nu mai beau dacă n-aș avea două arătări cu arme în bucătărie.

Roland tot dădea din cap, cufundat în propriile-i gânduri. Scoase un cartuș de la centură și începu să-l învârtă distrat între degetul mare și arătătorul mâinii stângi.

– Încă o întrebare, dacă nu-ți este cu supărare. Apoi vom pleca în drumul nostru și te vom lăsa să-ți vezi de al tău.

---

[1] Poem narativ al lui Henry Wadsworth Longfellow (n. tr.).

King fu de acord.

– Haide, întreabă-mă.

Se uită la cea de-a treia cutie cu bere, apoi o deșertă în chiuvetă cu o mină îndurerată.

– Tu ai scris *Turnul Întunecat?*

Lui Eddie întrebarea i se păru de un absurd demn de tot râsul, dar ochii lui King se aprinseră și el surâse larg.

– *Nu!* Iar dacă voi scrie vreodată vreo carte despre scris – și probabil că o voi face, pentru că asta predam înainte să mă retrag și să mă dedic doar romanelor mele – chiar așa aș mărturisi. Știu că există romancieri care *chiar* scriu, dar eu nu fac parte dintr-aceștia. De fapt, ori de câte ori rămân în criză de inspirație și mă limitez doar la acțiune, se alege praful de toată povestea.

– N-am nici cea mai mică idee despre ce vorbești, spuse Eddie.

– E... cum să-ți explic... hei, ce mișto!

Cartușul plimbat între degetele pistolarului tocmai ce făcuse o tumbă pe dosul palmei, iar acum se rostogolea cu nonșalanță pe încheieturile lui Roland.

– Da, mișto, fu de acord Roland, foarte mișto, nu ți se pare?

– Așa l-ai hipnotizat pe Jake în haltă. Așa l-ai făcut să-și amintească cum a murit.

Și pe Susan, comentă Eddie în gând. *La fel a hipnotizat-o și pe Susan, dar tu încă nu știi asta, sai King. Sau poate că știi. Poate că undeva, în adâncul ființei tale, știi absolut tot.*

– Am încercat hipnoza, spuse King. De fapt, în copilărie, chiar m-am lăsat hipnotizat de un individ la Iarmarocul din Topsham, care a încercat să mă facă să cotcodăcesc ca o găină, da' nu i-a ieșit. Asta s-a întâmplat în anul când a murit Billy Holly. Și Big Bopper. Și Ritchie Valens. Todana! Gluga morții! Ah, Discordia!

Își scutură capul, ca și cum ar fi vrut să se dezmeticească și își ridică ochii de la cartușul săltăreț spre chipul lui Roland.

– Am zis ceva?

– Nu, sai, îl liniști pistolarul.

Roland se uită la cartușul care îi dansa pe încheieturile degetelor – înainte și înapoi, înainte și înapoi. Iar ochii lui King fură din nou atrași de mișcarea aceasta ritmică.

– Ce se întâmplă atunci când scrii? se interesă Roland. De pildă, ce s-a întâmplat atunci când ai scris povestea *mea*?

– Se întâmplă pur și simplu, zise King cu o voce care-și pierduse mult din vigoare. Povestea intră în mine – asta-i partea bună – și după aia iese din mine atunci când apăs tastele cu degetele. Dar nu-mi iese din cap. Niciodată din cap. Parcă iese din buric, sau de pe undeva de pe acolo. Un editor pe care l-am cunoscut mai demult... cred că Maxwell Perkins... spunea despre Thomas Wolfe...

Eddie știa ce face Roland și își dădea seama că, fără doar și poate, era o idee cam proastă să-l întrerupă, dar nu se putu abține:

– Un trandafir. Un trandafir, o piatră, o ușă nedescoperită.

Chipul lui King se lumină de încântare, dar nu-și luă ochii de la cartușul de pe degetele pistolarului.

– În realitate, el a scris „o piatră, o *frunză*, o ușă", îl corectă el pe tânăr. Dar îmi place mai mult varianta cu trandafirul.

Fusese captivat cu totul. Eddie chiar avu senzația că aude zgomotul de aspirare făcut de luciditatea scriitorului care curgea la vale ca apa din chiuvetă. Și își dădu seama că, în momentul acesta critic, ceva banal ca sunetul telefonului ar fi putut schimba întregul mers al existenței. Se ridică și – fără zgomot, în pofida durerii din piciorul țeapăn – se duse la aparatul agățat de perete. Răsuci șnurul între degete și îl strânse până reuși să-l rupă.

– Un trandafir, o piatră, o ușă nedescoperită, fu de acord King. Da, s-ar putea să fie vorbele lui Wolfe. Maxwell Perkins zicea despre el că e „un clopoțel dumnezeiesc de vânt". O, pierdute și de către vânt jelite! Toate acele chipuri date de demult uitării! O, Discordia!

– Dar cum de-ți vin poveștile, sai? îl întrebă în șoaptă Roland.

– Nu-mi plac adepții curentului New Age... nu-mi plac indecișii aceștia... indiferenții aceștia... nu-mi place cum trec prin toate stările, fără să se oprească... nu-mi place că zapează prin viață, de parcă viața ar fi un televizor cu mai multe canale... de parcă viața ar avea mai multe canale...

– Sau grinzi? interveni Roland.

– Toate lucrurile slujesc Grinda, spuse scriitorul și scoase un oftat înfiorător prin tristețea lui.

Eddie simți cum i se face toată pielea de găină.

11

O rază groasă din lumina prăfuită a după-amiezii cădea peste Stephen King. Îi lumina obrazul, ochiul stâng, gropița din colțul gurii. Îi transforma firele albe din barbă într-un șir de licurici strălucitori. Și pentru că *stătea* în lumină, întunericul difuz din jurul lui ieșea mai abitir în evidență. Respira foarte rar acum, cam de trei sau de patru ori pe minut.

– Stephen King, spuse Roland. Mă vezi?

– Heil, pistolarule, te văd foarte bine.

– Când m-ai văzut pentru prima oară?

– Niciodată înainte de ziua aceasta.

Roland păru surprins și chiar puțin frustrat. Evident că nu se așteptase la acest răspuns. Și King continuă:

– Pe Cuthbert l-am văzut, dar pe tine nu.

Pauză.

– Tu și Cuthbert ați frânt pâinea și ați împrăștiat-o sub spânzurătoare. Partea asta este scrisă deja.

– Da, chiar așa am făcut. Când Hax, bucătarul, a atârnat în streang. Eram copii la vremea aceea. Bert ți-a povestit despre asta?

Dar King nu-i răspunse.

– L-am văzut pe Eddie. L-am văzut foarte bine.

Pauză.

– Cuthbert și Eddie sunt gemeni.

– Roland, începu Eddie pe ton scăzut.

Roland scuturâ violent din cap, cerându-i să tacă, și apoi puse pe masă glonțul folosit pentru a-l hipnotiza pe King. Însă scriitorul rămase cu ochii ațintiți tot asupra degetelor pistolarului, de parcă încă îl mai vedea acolo. Și probabil că îl vedea. În jurul părului său negru, zburlit, dănțuiau firicele de praf.

– Unde erai atunci când i-ai văzut pe Eddie și pe Cuthbert?

– În șopron, șopti King printre buzele ce începuseră să-i tremure. Tușica m-a trimis acolo pentru că am încercat să fugim.

– Cine?

– Eu și cu Dave, fratele meu. Ne-au prins și ne-au adus înapoi. Și ne-au zis că suntem băieți răi, tare răi.

– Și ați fost închiși în șopron.

– Da, ca să tăiem lemne.

– Asta a fost pedeapsa voastră.

– Da.

O lacrimă se formă în colțul ochiului drept al lui King. Se prelinse pe obraz, oprindu-i-se în barbă.

– Puii de găină au murit.

– Puii din șopron?

– Da.

Alte lacrimi luară urma primeia.

– De ce au murit?

– Unchiul Oren zice că-i gripă aviară. Țin ochii deschiși. Mi-e... mi-e puțin cam frică.

Sau poate mai mult, își spuse Eddie observându-i lacrimile și paloarea.

– Și nu puteai să ieși din șopron?

– Nu aveam voie să ies până nu tăiam partea mea de lemne. David le tăiase pe ale lui. Acum e rândul meu. Dar mațele puilor de găină sunt pline de păianjeni. Păianjeni minusculi și roșii, ca piperul roșu măcinat. Dacă o să ajungă pe mine, am să iau și eu gripa și am să mor. Dar mă voi întoarce.

– Cum?

– Am să mă transform în vampir. Am să fiu sclavul *lui.* Poate am să-i fiu scrib. Scriitorul lui de casă.

– Al cui?

– Al Suveranului Păianjenilor. Al Regelui Purpuriu. Al celui închis în Turn.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Roland, se cutremură Eddie.

Ce descoperiseră ei aici? Ce cuib de viespi răscoliseră?

– Sai King, *Steve,* câți ani aveai – câți ani *ai?*

– Șapte.

Pauză.

– Am făcut pe mine. Nu vreau să mă muște păianjenii. Păianjenii ăia roșii. Dar atunci ai venit *tu,* Eddie, și am scăpat.

Surâse radios, cu obrajii uzi de lacrimi.

– Dormi, Stephen? îl întrebă Roland.

– Da.

– Dormi mai adânc.

– Bine.

– Am să număr până la trei. La *trei* vei dormi cât de profund eşti în stare.

– Bine.

– Unu... doi... trei.

La *trei*, capul lui King căzu în piept. Din gură îi atârna un fir de salivă argintie, legănându-se ca un pendul.

– Deci am aflat ceva, îi zise Roland lui Eddie. Poate ceva esenţial. Scriitorul a fost atins de Regele Purpuriu în copilărie, dar se pare că am reuşit să-l atragem de partea noastră. Mai bine spus, *tu* ai reuşit, Eddie. Împreună cu vechiul meu prieten, Bert. În orice caz, asta îl face deosebit.

– Aş fi încântat de eroismul meu, dacă mi-aş aduce aminte de ceva, spuse Eddie. Îţi dai seama că atunci când tipul ăsta avea şapte ani, eu nici măcar nu mă născusem?

Roland surâse.

– Ka este o roată. Te învârţi pe ea de multă vreme sub nume diferite. Iar Cuthbert e unul dintre ele.

– Şi care-i chestia cu Regele Purpuriu care ar fi „închis în Turn"?

– Habar n-am.

Roland se întoarse spre Stephen King.

– De câte ori crezi că a încercat Stăpânul Discordiei să te ucidă, Stephen? Să te ucidă, oprindu-te, astfel, din scris? Să te ucidă, închizându-ţi, astfel, pe veci gura aia păcătoasă? De câte ori după ziua aia din şopronul mătuşii şi unchiului tău?

King încercă să numere, apoi clătină din cap.

– Rahat, spuse el. *De multe ori.*

– Şi mereu intervine cineva ca să te salveze? întrebă iar Roland.

– Nu, sai, ce vorbă-i asta? Nu-s neajutorat, să ştii. Câteodată mă dau din drum.

Roland scoase un hohot de râs – sunet sec de surcea frântă pe genunchi.

– Ştii ce eşti?

King clătină din cap. Buza inferioară îi ieşise în afară, făcându-l să semene cu un băieţel bosumflat.

– Ştii ce eşti?

– În primul rând sunt tată. Soț sunt în al doilea rând. Scriitor – în al treilea. Apoi sunt frate. Mai departe nu mai știu. OK?

– Nu. Niciun chei. Știi ce ești?

O pauză și mai lungă.

– Nu. Ți-am zis tot ce știu. Încetează cu întrebările.

– Am să încetez când ai să-mi spui adevărul. Știi ce...

– Da, bine, în regulă. Știu la ce te referi. Ești mulțumit acum?

– Nu încă. Spune-mi ce...

– Sunt Gan, sau sunt *posedat* de Gan, nu știu care variantă-i cea adevărată, sau poate că nu-i nicio diferență.

King începu să plângă de-a binelea. Cu lacrimi mute, înfiorătoare.

– Dar nu de Dis. Mi-am întors fața de la Dis, l-am *repudiat* pe Dis și ar trebui să fie de ajuns, dar nu este, ka nu-i niciodată satisfăcut, bătrânul și lacomul ka, asta a zis *ea*, nu? Asta a zis Susan Delgado înainte să o omori, sau, poate, eu am omorât-o, sau Gan. „Ka este un bătrân lacom, și-l urăsc peste măsură." Indiferent cine a omorât-o, *eu* am pus-o să rostească vorbele astea, pentru că *eu* îl urăsc pe ka, așa să știți. Mă împotrivesc constrângerilor lui ka și voi continua s-o fac până în ziua când voi ajunge în poiana de la capătul cărării.

Roland se albise la auzul numelui lui Susan.

– Cu toate astea, ka tot vine la mine, vine *din* mine, îl tălmăcesc, sunt *obligat* să-l tălmăcesc, ka iese din buricul meu ca o panglică. Eu nu sunt ka, nu sunt nici panglica, ci doar trece prin mine și îl urăsc, îl urăsc! Puii de găină erau plini de *viermi*, pricepi? Plini de *viermi!*

– Nu te mai izmeni, zise Roland (cu o remarcabilă lipsă de compasiune, după mintea lui Eddie), iar King se potoli numaidecât.

Pistolarul se gândi puțin, apoi ridică ochii.

– De ce te-ai oprit din scris atunci când eu am ajuns la Marea Vestului?

– Ești tâmpit? Pentru că *nu vreau să fiu Gan!* Mi-am întors fața de la Dis, ar trebui să pot să mi-o întorc și de la Gan. Îmi iubesc soția. Îmi iubesc copiii. Îmi place să scriu povești, dar nu vreau să scriu povestea *ta*. Mi-este în permanență teamă. Mă caută. Ochiul Regelui.

– Nu te mai caută de când te-ai oprit din scris, zise Roland.

– Nu, de atunci nu mă mai caută, nu mă mai vede.

– Cu toate acestea trebuie să continui.

Trăsăturile lui King se contorsionară, ca de o mare durere, apoi redeveniră netede – trăsături ale unui om cufundat în somn.

Roland își ridică mâna mutilată.

– Și când ai să reiei povestea, să începi din momentul în care mi-am pierdut degetele. Îți mai amintești?

– Homaroșeniile, spuse King. Ți le-au mâncat.

– De unde știi?

King schiță un zâmbet mic și scoase un șuierat ușor:

– *Șșșșșșșuuuu*... Suflă vântul.

– Gan a dat naștere lumii și a trecut mai departe, răspunse Roland. Asta vrei să zici?

– Daaa, iar lumea s-ar fi prăbușit în genune dacă nu ar fi fost țestoasa cea uriașă. Și, în loc să cadă în infinit, a aterizat pe carapacea ei.

– Așa știm și noi, și suntem recunoscători. Să începi cu homaroșeniile care m-au lăsat fără degete.

– Dad-a-bum, dad-a-belele, homaroșeniile ți-au mâncat din degețele, intonă King și izbucni în râs.

– Da.

– M-ai fi scutit de multe necazuri dacă ți-ai fi văzut de treabă și ai fi murit, Roland fiu al lui Steven.

– Știu. La fel ar fi trebuit să facă și Eddie și ceilalți prieteni ai mei, spuse pistolarul, și umbra unui zâmbet îi atinse colțurile gurii. Apoi, după homaroșenii...

– Vine Eddie, vine Eddie, îl întrerupse King, fluturând mâna dreaptă, ca și cum ar fi vrut să-i transmită că știe toate astea și că Roland n-ar trebui să-i irosească timpul. Prizonierul, Ucigașul, Stăpâna Umbrelor. Măcelarul, brutarul, groparul, cum zice fiul meu Joe. Când?

Luat prin surprindere, Roland clămpăni des din pleoape.

– Când, când, *când?*

King își ridică mâna și, spre uluirea lui Eddie, prăjitorul de pâine, mixerul și scurgătorul plin cu farfurii curate se ridicară și începură să plutească prin lumina soarelui.

– Mă întrebi când anume să reîncepi lucrul la povestea mea?

– Da, da, *da!*

Un cuțit ieși din scurgător, traversă bucătăria în zbor și se înfipse zbârnâind în perete. Apoi totul reintră în normal.

Și Roland spuse:

– Fii atent la cântecul Țestoasei. Fii atent la mormăitul Ursului.

– Cântecul Țestoasei, mormăitul Ursului. Maturin, nume împrumutat din romanele lui Patrick O'Brian. Shardik – din romanul lui Richard Adams.

– Cum zici tu.

– Gardieni ai Grinzii.

– Da.

– Ai Grinzii *mele*.

Roland îl privi țintă.

– Așa zici tu?

– Da.

– Atunci, așa să fie. Când vei auzi cântecul Țestoasei sau mormăitul Ursului, atunci va trebui să reîncepi.

– Dar mă vede atunci când îmi deschid ochii asupra lumii tale.

Pauză.

– *El*.

– Știu. Vom încerca să te protejăm în momentele acelea, la fel cum vrem să protejăm și trandafirul.

King surâse.

– Iubesc trandafirul.

– L-ai văzut? îl întrebă Eddie.

– Sigur că l-am văzut. În New York. În apropiere de Hotelul Plaza pentru funcționarii ONU. Pe vremuri era un magazin cu delicatese. Tom și Jerry se chema. În spatele lui. Acum e un teren viran.

– Vei spune povestea noastră până vei obosi, zise Roland. Când n-ai să mai poți, când vor păli și cântecul Țestoasei și mormăitul Ursului în urechile tale, abia atunci te vei odihni. Și când vei putea să reîncepi, atunci *vei reîncepe*. Vei...

– Roland?

– Sai King?

– Voi face așa cum spui. Voi fi atent la cântecul Țestoasei și, de fiecare dată când îl voi auzi, voi merge mai departe cu povestea. Dacă voi mai fi în viață. Dar și voi trebuie să fiți atenți. La cântecul *ei*.

– Al cui?

– Al lui Susannah. Dacă nu vă grăbiți, copilul o va ucide. Iar auzul vostru trebuie să fie ascuțit.

Înspăimântat, Eddie se uită la Roland. Pistolarul dădu din cap. Venise vremea să plece.

– Ascultă-mă, sai King. Binecuvântată a fost întâlnirea noastră din Bridgton, dar e timpul să mergem mai departe.

– Bine, spuse King cu o ușurare atât de sinceră, încât pe Eddie aproape că-l pufni râsul.

– Vei mai rămâne aici, chiar în locul acesta, încă zece minute. Pricepi?

– Da.

– Apoi te vei trezi. Te vei simți foarte bine. Și doar în străfundurile străfundurilor minții tale îți vei mai aminti că noi am fost aici.

– În măruntaiele minții.

– În măruntaiele minții, dacă așa vrei. La suprafață vei crede că ai tras un pui de somn. Bun și reconfortant. Te vei duce să-ți iei fiul, apoi vei merge unde trebuie să mergi. Te vei simți foarte bine. Îți vei vedea mai departe de viața ta. Vei scrie multe povești, dar fiecare dintre acestea va avea o legătură mai mică sau mai mare cu povestea noastră. Pricepi?

– Da, zise King pe un ton ce semăna atât de mult cu tonul morocănos și istovit al lui Roland, că lui Eddie i se făcu din nou pielea ca de găină. Ce a fost văzut rămâne văzut. Ce a fost știut rămâne știut. Nu se poate altfel.

Pauză.

– Decât în moarte.

– Da, posibil. De fiece dată când vei auzi cântecul Țestoasei vei începe să scrii la povestea noastră. Căci este unica poveste adevărată pe care tu trebuie s-o spui. Iar noi vom încerca să te protejăm.

– Mi-este teamă.

– Știu, dar vom încerca...

– Nu-i vorba de *asta*. Mi-este teamă că nu voi fi în stare s-o termin, șopti el. Mi-este teamă că Turnul se va prăbuși, iar eu voi fi acuzat pentru asta.

– Asta e treaba lui ka, nu a ta, zise Roland. Ori a mea. Mă declar satisfăcut în privința aceasta. Și acum...

Îi făcu un semn lui Eddie și se sculă de pe scaun.

– Stai, zise King.

Roland ridică din sprâncene.

– Am drept la corespondență, dar o singură dată.

Parcă-i un soldat dintr-un lagăr de prizonieri, medită Eddie. Apoi, tare:

– Și cine îți acordă dreptul la corespondență, Steve-O?

Fruntea lui King se încreți.

– Gan? Gan să fie?

Apoi fruntea i se netezi, aidoma lumii din care razele soarelui au alungat ceața, și zâmbi.

– Ba cred că *eu*! Am dreptul că-mi trimit mie însumi o scrisoare... poate chiar un colet micuț... dar o singură dată.

Surâsul i se lăți în rânjet încântat.

– Toate chestiile astea... parcă sunt desprinse dintr-un basm cu zâne, nu?

– Sigur că da, spuse Eddie, cu gândul la palatul de cleștar peste care dăduseră pe autostrada spre Kansas.

– Și ce ai de gând să faci? îl întrebă Roland. Cui ai să trimiți scrisoarea?

– Lui Jake, răspunse King fără șovăială.

– Și ce ai să-i spui în ea?

Acum, vocea lui King se transformă în vocea lui Eddie Dean. Nu asemănătoare. *Identică.* Auzind-o, lui Eddie îi îngheță sângele în vene.

– Dad-a-chum, dad-a-chee, nu te speria, cheia-i a ta! intonă King.

Îl așteptară să continue, dar nu mai urmă nimic. Eddie se uită la Roland, iar acum fu rândul lui să-și învârtă degetele a îndemn: haidem. Roland dădu din cap și se îndreptară spre ușă.

– Chestia asta din urmă a fost al dracului de sinistră, comentă Eddie.

Roland nu-i răspunse.

Tânărul îl opri punându-i mâna pe braț.

– Stai așa că mi-a venit o idee. Dacă tot e sub hipnoză, ce-ar fi să-i ceri să renunțe la băutură și la țigări? Mai ales la mahorcă. E dependent de fumat. I-ai văzut casa? Sunt scrumiere peste tot.

Roland păru amuzat.

– Eddie, dacă începi să fumezi abia după ce ți s-au dezvoltat complet plămânii, tutunul îți va prelungi viața, nu ți-o va scurta, așa cum crezi tu. De aceea în Gilead fumează toată lumea, mai puțin cei foarte săraci, dar și ei

reușesc să-și facă adesea rost de zgârțuri. În primul și în primul rând, tutunul ține departe aburii bolilor. Și alungă insectele periculoase. Toată lumea știe asta.

– Ministrul Sănătății din Statele Unite ar fi deosebit de încântat să audă de această fărâmă de înțelepciune din Gilead, zise Eddie fără umor. În cazul ăsta, cum rămâne cu pileala? Dacă se dă peste cap cu Jeepul într-o noapte când e mort de beat, sau intră pe sens interzis pe autostradă și se ciocnește frontal de o altă mașină?

Roland se gândi puțin, apoi clătină din cap.

– M-am amestecat în mintea lui – și în treburile lui ka – exact cât am vrut. Și cât am *îndrăznit*. Va trebui să-l tot verificăm de-a lungul anilor și să... de ce dai din cap la mine? *El* spune povestea!

– Se prea poate, însă nu avem cum să-i purtăm de grijă vreme de douăzeci și doi de ani, decât dacă ne hotărâm să o abandonăm pe Susannah... iar eu niciodată nu voi consimți la una ca asta. Din clipa când facem saltul în 1999, nu mai e cale de întors. Nu în lumea aceasta.

Timp de câteva momente Roland nu spuse nimic, ci doar privi lung la bărbatul sprijinit de bufetul din bucătărie, dormind de-a-n picioarelea cu ochii deschiși și părul căzut pe frunte. Peste șapte sau opt minute King se va trezi fără să-și mai amintească de Roland și Eddie... bine, presupunând că până atunci ei o vor tăia de acolo. Eddie nu credea că pistolarul o va lăsa pe Suze de izbeliște... dar, la urma urmelor, pe Jake îl lăsase să cadă în abis, nu? Odată, demult, îl lăsase pe Jake să cadă în abis.

– Atunci va trebui să se descurce singur, spuse Roland, iar Eddie scoase un oftat lung de ușurare. Sai King.

– Da, Roland.

– Ține bine minte – când vei auzi cântecul Țestoasei, vei lăsa totul la o parte și vei spune povestea aceasta.

– Așa voi face. Voi încerca.

– Bun.

Dar scriitorul mai avea ceva de spus:

– Trebuie să distrugeți globul.

Roland se încruntă:

– Care glob? Treisprezece Negru?

– Dacă se trezește, va deveni cel mai periculos lucru din întregul univers. Iar acum începe să se trezească. Într-un alt loc. Într-un alt *unde* și *când.*

– Îți mulțumim pentru profeție, sai King.

– Dad-a-bum, dad-a-oblu. Duceți globul la Turnul dublu.

Auzind acestea, Roland clătină uluit din cap.

Eddie duse pumnul la frunte și făcu o plecăciune mică.

– Heil, mânuitor al cuvintelor.

King surâse ușor, stânjenit parcă, dar nu spuse nimic.

– Zile lungi și nopți senine, îi ură Roland. De acum înainte nu-ți vei mai aduce aminte de puii de găină.

O expresie de speranță aproape sfâșietoare se așternu peste chipul lui Stephen King.

– Chiar așa?

– Chiar așa. Și fie să ne întâlnim din nou pe cărare, înainte ca viețile noastre să ne aducă împreună în poiana de la capătul ei.

Pistolarul se răsuci pe călcâie și ieși din casa scriitorului.

Eddie aruncă o ultimă privire la bărbatul înalt și destul de gârbovit, care se sprijinea cu fundul lui îngust de bufetul din bucătărie. Și își spuse: *Când ne vom întâlni data viitoare, Stevie – dacă ne vom mai întâlni – barba îți va fi aproape albă, iar chipul îți va fi ridat... iar eu tot tânăr am să fiu. Cum stai cu tensiunea, sai? Mai reziști încă douăzeci și doi de ani? Sper că da. Și cordul ce-ți face? A fost cineva bolnav de cancer în familia ta? Și dacă da, cine?*

Dar, firește, nu era timp pentru nici una din întrebările acestea. Nici pentru altele. Foarte curând scriitorul se va trezi și își va continua viața. Eddie își urmă dinh-ul afară din casă în după-amiaza târzie și închise ușa în spatele lui. Începuse să creadă că, atunci când ka îi trimisese aici, în loc de New York, știuse de fapt ce face.

12

Eddie se opri lângă mașina lui John Cullum și se uită la pistolar peste capotă.

– Ai văzut chestia aia din jurul lui? Pâcla aia neagră?

– Todana, da, am văzut-o. Mulțumește tatălui tău că este foarte slabă, deocamdată.

– Ce-i aia „todana"? Un cuvânt din limba ta?

Roland încuviință din cap.

– Din Limba Nobilă, da. Înseamnă „glugă a morții". Scriitorul a fost însemnat.

– Iisuse, oftă Eddie.

– Todana este foarte slabă deocamdată, crede-mă.

– Dar există.

Roland deschise portiera.

– Nu putem face nimic în privința asta. Ka este cel care stabilește cât ține viața fiecărui bărbat sau femeie. Haidem, Eddie.

Bizar, însă, Eddie nu se mai grăbea deloc tocmai acum când erau pe punctul de a pleca de acolo. Avea senzația că lăsaseră treburile neterminate cu sai King. Plus că îl supăra foarte tare aura aceea neagră.

– Cum vom ajunge la aleea Carapacea Țestoasei, unde au fost văzuți vizitatorii? Am vrut să-l întreb...

– Ne vom descurca și singuri.

– Sigur? Pentru că simt că trebuie să mergem într-acolo.

– Și eu simt asta. Haide. Mai avem multe de făcut.

13

Abia dispăruseră luminile vechiului Ford de pe aleea casei, că Stephen King deschise ochii. Se uită la ceas. Aproape patru. Ar fi trebuit să fi plecat după Joe de zece minute, însă îi făcuse bine să tragă un pui de somn. Se simțea extraordinar. Revigorat. Limpezit într-un mod straniu, dar minunat. Și își spuse: *Dacă câteva minute de somn pot face asta, atunci ar trebui să se adopte o lege care să ne oblige să ațipim din când în când.*

Poate. Însă Betty Jones își va face griji dacă nu va vedea Cherokee-ul lui oprind în fața casei până la patru și jumătate. King întinse mâna după telefon ca să o sune, dar ochii îi căzură pe carnețelul de sub aparat. În partea de

sus a fiecărei foi era tipărită următoarea judecată de valoare: TOȚI SE DAU ARTIȘTI. O micuță atenție din partea cumnatelor lui.

Cu chipul din nou golit de orice expresie, King luă carnețelul și pixul de alături și scrise:

Dad-a-chum, dad-a-chee, nu te speria, cheia-i a ta.

Se opri cu ochii țintă la cuvintele scrise, apoi adăugă:

Dad-a-chud, dad-a-leia, uite-o, Jake, roșie-i cheia!

Iar se opri, apoi iar scrise:

Dad-a-chum, dad-a-fantastic, dă-i puștiului o cheie din plastic.

Privi foaia cu afecțiune profundă. Cu dragoste. Dumnezeule atotputernic, cât de bine se simțea! Cuvintele acelea n-aveau nicio noimă, dar atunci când le-a scris a simțit o satisfacție profundă, vecină cu extazul.

King rupse foaia de hârtie.

O făcu cocoloș.

O mâncă.

I se înțepeni în gât, iar apoi – gâlh! – în jos ți-e drumul! Bravo, bună treabă! Smulse

(ad-a-leia)

cheia jeepului de pe panoul cu chei (el însuși confecționat în formă de cheie) de pe perete și ieși grăbit. O să-l ia pe Joe, se vor întoarce, vor face bagajele, vor hali ceva la McDonald's în South Paris. Se simțea în stare să bage la ghiozdan doi hamburgeri de vită. Plus cartofii prăjiți aferenți. *Măi, frate,* bine se mai simțea!

Când ajunse pe Kansas Road, pe drumul spre oraș, dădu drumul la radio. Băieții de la McCoy cântau „Hang On, Sloppy" – nu se mai sătura de ei. Iar mintea îi plecă cu sorcova, așa cum se întâmpla mai mereu când asculta muzică. Se pomeni că se gândește la personajele din povestea aia veche, *Turnul Întunecat*. Nu că rămăseseră prea multe; din câte își aducea aminte, le cam omorâse, chiar și pe băiat. Probabil că nu știuse ce altceva să facă cu el. De obicei din cauza asta scapi de anumite personaje, pentru că habar nu ai ce să mai faci cu ele. Cum îl chema? Jack? Nu, nu. Jack era tatăl acela zbuciumat din *Shining*. Puștiul din *Turnul Întunecat* se numea *Jake*. Excelentă alegere

pentru o poveste cu temă western, inspirată din scrierile lui Wayne D. Overholser sau Ray Hogan. Oare s-ar putea întoarce Jake în poveste sub formă de stafie? Sigur că da. King reflectă că literatura supranaturală avea avantajul că nimeni nu trebuia să moară *pe bune*. Personajele se puteau întoarce întotdeauna, la fel cum făcuse Barnabas în serialul *Umbrele Întunericului*. Barnabas Collins fusese vampir.

– Poate la fel se va întoarce și puștiul, își spuse King cu voce tare, izbucnind în râs. Ia vezi, Roland, poftește la cină și, ce să vezi, cina ești chiar tu!

Dar parcă nu era bine. Și atunci? Nu-i veni nicio idee, dar nu se îngrijoră. În cele din urmă va găsi o soluție. Probabil chiar atunci când se va aștepta mai puțin; când va da de mâncare motanului sau va schimba bebelușul sau se va plimba în voia sorții – așa cum spunea Auden în poezia lui despre suferință.

Însă astăzi nu era vorba despre suferință. Astăzi se simțea *minunat*.

Chiar așa, poți să-mi zici Tigrul Tony[1].

Acum la radio cânta Troy Shondell. „This Time".

Turnul Întunecat fusese un proiect destul de interesant. *Poate când mă voi întoarce de la socrii ar trebui să văd pe unde am pus manuscrisul. Poate ar trebui să arunc o privire peste el.*

Bună idee.

STROFĂ: *Hai, commala, haide, poți*
Slavă celui ce ne-a făcut pe toți,
I-ai făcut pe domni și pe domnițe,
I-ai făcut pe buni și pe netoți.

ANTISTROFĂ: *Commala, haide, haide, că poți!*
I-a făcut pe buni și pe netoți!
Ce mare-i soarta
Ce ne stăpânește pe toți.

[1] Mascota cerealelor Kellogg's Frosted Flakes (n. tr.).

STANȚA XII

JAKE ȘI CALLAHAN

1

De multe ori își visase Don Callahan reîntoarcerea în America. Visele acestea începeau de obicei cu el trezindu-se sub un cer superb și înalt de deșert, plin cu nori dolofani și pufoși – pe care jucătorii de baseball îi numesc „îngeri" – sau în patul său din casa parohială a orașului Jerusalem's Lot, statul Maine. Însă, indiferent care ar fi fost decorul, se simțea sufocat de atâta fericire, iar primul lui gând era să-i înalțe rugă lui Dumnezeu: *Mulțumescu-Ți Ție, Doamne, că nu a fost decât un vis și că m-am trezit.*

Iar acum era treaz, cu certitudine treaz.

Făcu un cerc complet în aer și îl văzu pe Jake rotindu-se asemenea înaintea lui. Scăpă o sanda din picior. Îl auzi pe Ete lătrând și pe Eddie strigând în semn de protest. Dar auzi și claxoane de mașini, muzica sublimă a străzilor din New York. Mai auzi și altceva: un predicator.

Una din gleznele lui Callahan se izbi de canatul Ușii Nedescoperite, într-o explozie de durere. Apoi amorțiră și glezna, și zona din jurul ei. O cacofonie rapidă de dangăte ale clopotelor din portal, aidoma sunetelor scoase de un disc de treizeci și trei de turații pus să cânte la viteză de patruzeci și cinci. Un amalgam de curenți antagonici de aer și mirosuri. Aroma benzinei și a gazelor de eșapament luă locul izului igrasios din Peștera Ușii. Mai întâi muzica străzii, iar acum parfumul ei.

O clipă auzi *doi* predicatori. În spatele lui, Henchick, strigând *Priviți, ușa se deschide!* și celălalt în fața lui, mugind *Spune DOAMNE, DUMNEZEUL NOSTRU, frate, așa vezi, primește-L pe DUMNEZEUL NOSTRU pe Second Avenue!*

Alți gemeni, își spuse Callahan și apoi ușa i se trânti în urmă și unicul cuvântător întru Domnul rămase cel de pe Second Avenue. Callahan mai avu vreme să-și spună: *Bun venit acasă, păcătosule, bine ai revenit în America* și ateriză.

2

Zdravănă prăbușire. Căzu în patru labe. Jeanșii îi protejaseră cât de cât genunchii (deși se rupseseră), însă suprafața aspră a trotuarului îi răzuise cam un pogon de piele de pe palme. Auzi cântecul trandafirului. Puternic. Netulburat.

Callahan se rostogoli pe spate și se uită la cer, mârâind de durere. Își duse în dreptul ochilor palmele însângerate și zbârnâind de forța șocului. O picătură de sânge îi căzu pe obraz, ca o lacrimă.

– De unde mama naibii ai apărut, prietene? îl întrebă uluit un negru în uniformă cenușie.

Părea să fi fost singurul care observase dramatica reîntoarcere în America a lui Don Callahan. Se holba cu ochi aproape ieșiți din orbite la bărbatul întins pe trotuar.

– Din Oz, răspunse Callahan ridicându-se în șezut.

Îl usturau mâinile înfiorător de tare, iar acum și glezna își recăpătase graiul și se văicărea cu *auauauauau*-uri de durere în concordanță perfectă cu pulsul lui accelerat.

– Vezi-ți de treabă, omule. Du-te de aici. N-am nimic. Fă pași.

– Cum zici, frate. Pa și pusi.

Individul în uniformă cenușie – probabil om de serviciu tocmai ieșit din tură, își zise Callahan – se întoarse să plece de acolo. Îl cadorisi pe Părinte cu o ultimă privire – încă uluită, dar începând parcă să pună deja la îndoială ceea ce văzuse – și ocoli grupul de trecători adunați să-l asculte pe predicatorul ambulant. O clipă mai târziu dispăru din vedere.

Callahan se săltă în picioare și se urcă pe una din treptele de la Hammarskjöld Plaza, ca să se uite după Jake.

– *Ascultați, prieteni ai mei! Ascultați la ce vă spun! Vă cer să-L primiți pe Domnul Dumnezeul nostru, vă aduc* iubirea *Domnului nostru, vă cer să spuneți* aleluia!

– Aleluia, repetă fără prea multă convingere unul dintre cei din jurul predicatorului.

– *Vă cer să spuneți* amin *și vă mulțumesc, frați ai mei. Ascultați la mine, pentru că a venit vremea marii ÎNCERCĂRI la care este supusă America, și America NU TRECE TESTUL! De o BOMBĂ are nevoie țara noastră, nu de una nu-u-cle-aaa-ră, ci de o BOMBĂ A LUI DUMNEZEU, spuneți cu mine* aleluia?

– Jake! strigă Callahan. Jake, unde ești? Jake?

– *Ete!*

Zbieretul lui Jake.

– *Ete, FEREȘTE-TE!*

Apoi un lătrat scurt, surescitat, pe care Callahan l-ar fi recunoscut oriunde. Apoi scrâșnetul de frâne.

Răgetul unui claxon.

Bufnitura.

3

Callahan uită cu totul de durerea din gleznă și de sfârâiala din palme. Ocoli în fugă grupul de trecători din jurul predicatorului (ca o singură persoană, se întorseseră toți cu fața la stradă, iar cuvântătorul întru Dumnezeu își întrerupsese torentul verbal) și îl văzu pe Jake în mijlocul bulevardului, în fața unui taximetru galben care pivotase oprindu-se în lateral la nici trei centimetri de el. Din roțile din spate se ridica fum albăstrui. Chipul șoferului era o mască albă a groazei. Ete stătea ghemuit între picioarele băiatului. Lui Callahan bumblerul i se păru teribil de înspăimântat, dar altminteri nevătămat.

Bufnitura se auzi iar. Și iar. Era Jake, care lovea puternic cu pumnul încleștat în capota mașinii.

– Boule! zbieră Jake la chipul îngrozit și palid din cealaltă parte a parbrizului.

Buf!

– De ce nu...

Buf!

– ...te uiți...

BUF!

– ...pe unde MERGI, în mă-ta pe gheață!

BUF! BUF!

– Bagă-i-o, puștiule! strigă cineva de vizavi unde se opriseră vreo treizeci de oameni ca să urmărească spectacolul.

Portiera taximetrului se deschise. Elicopterul deșirat și înalt care coborî purta peste blugi un soi de cămașă viu colorată – despre care Callahan avea vaga idee că s-ar putea numi „dashiki". În picioare avea niște tenișI uriași ca pentru labele unui mutant. Pe cap avea un fes care, probabil, contribuia la impresia de înălțime colosală pe care o lăsa celor din jur. După părerea lui Callahan, individul acela bărbos care se uita furios la Jake avea în jur de doi metri. Părintele porni spre ei cu inima cât un purice, aproape fără să-și dea seama că avea un picior desculț cu care lipăia sonor pe asfalt la fiecare al doilea pas. Și predicatorul ambulant se îndrepta spre scena în plină desfășurare. În spatele taxiului din intersecție, un alt șofer, căruia nu-i păsa de nimic altceva decât de propriile-i planuri pentru seara respectivă, se sprijini pe claxon cu ambele mâini – *TIIIIIIT!!!* – și zbieră de pe geam:

– Mișcă-te, Abdul, blochezi varvarica!

Jake nu băgă în seamă nimic din ce se petrecea în jur. Era într-o stare de furie totală. Acum izbi cu ambii pumni în capota taxiului – aidoma lui Ratso Rizzo în *Cowboyul de la miezul nopții* – *BUF!*

– Aproape că mi-ai călcat prietenul, boule, măcar te-ai UITAT

BUF!

– pe unde MERGI?

Înainte de a apuca să mai lovească încă o dată în capota taxiului – fiind evident că avea să tot facă asta până când se va răcori – șoferul îl apucă de mâna dreaptă.

– Încetează, pușlama ce ești! zbieră el scandalizat. Îți zic să...

Jake făcu un pas în spate, smulgându-se din strânsoarea negrului. Apoi, cu o mișcare fluidă, mult prea rapidă pentru ochii lui Callahan, scoase Rugerul din tocul de la subsuoară și i-l vârî șoferului sub nas.

– Îmi zici că *ce?* răcni Jake la el. Că *ce?* Că mergeai cu viteză prea mare și era să-mi calci prietenul? Că nu vrei să mori la colț de stradă cu o gaură în căpățână? Că *CEEE?*

O femeie de pe celălalt trotuar, fie văzând pistolul, fie surprinzând un crâmpei din furia ucigașă a lui Jake, scoase un țipăt și se îndepărtă în goană. Alți câțiva gură-cască îi urmară exemplul. Însă cei mai mulți, atrași de mirosul sângelui, se strânseră lângă bordură. În mod absolut incredibil, unul dintre aceștia – un tânăr cu șapca pusă cu cozorocul în spate – strigă:

– Haide, puștiule! Fă-l sită pe călărețul ăsta de cămile!

Cu ochi mari de surprindere și spaimă, șoferul făcu doi pași în spate. Își ridică ambele mâini până la nivelul umerilor.

– Nu trage, băiete! Te rog!

– Atunci zi că-ți pare rău! urlă Jake. Dacă ții la viața ta, cere-mi scuze! Și lui! Și *lui!*

Chipul băiatului era cumplit de palid, afară de câteva pete mici și roșii de pe pomeți. Ochii îi erau uriași și umezi. Însă ceea ce îi plăcu cel mai puțin lui Callahan fu felul în care tremura țeava Rugerului.

– Zi că-ți pare rău pentru cum mergeai, jegosule care ești! Acum! Chiar *acum!*

Ete scheună tulburat:

– Eik!

Jake se uită la el. Și atunci șoferul taxiului se repezi să înșface pistolul. Callahan îi aplică un croșeu de dreapta demn de toată stima, iar individul se lăți fleșcăit pe botul mașinii sale. Fesul i se rostogoli de pe creștet. Mașina din spate avea acum pe unde să treacă, dar conducătorul ei prefera să țină apăsat claxonul și să zbiere:

– *Mișcă, nene, mișcă!*

Unii dintre spectatorii de pe celălalt trotuar al bulevardului începură să aplaude ca la un meci de box de la Madison Square Garden, iar Callahan își spuse uluit: *Locul ăsta-i un balamuc în toată regula. Am știut că așa este și am uitat, sau abia acum aflu?*

Predicatorul ambulant, un bărbat cu barbă și păr lung și alb până la umeri, ajunsese lângă Jake și, când băiatul vru să ridice iar pistolul, îi puse cu calm și blândețe mâna pe încheietură.

– Vâră-l la loc, băiete, îi zise el. Pune-l înapoi, slăvit fie Iisus.

Jake îi aruncă o privire scurtă și văzu ce văzuse și Susannah cu puțin timp mai devreme: un bărbat care semăna ciudat de mult cu Henchick din neamul manni. Drept care își puse pistolul înapoi în tocul de la subsuoară. Apoi se

aplecă și-l ridică pe Ete în brațe. Bumblerul scânci și își întinse gâtul lung ca să-i lingă obrazul prietenului său.

Între timp, Callahan îl luase de braț pe taximetrist și îl conducea înapoi la rabla lui. Căută în buzunar și găsi o bancnotă de zece dolari – cam jumătate din suma pe care reușiseră s-o strângă pentru această expediție.

– Gata, îi spuse individului pe un ton pe care-l spera mângâietor. Nu s-a întâmplat nimic, nimeni n-a pățit nimic, tu te duci în treaba ta, el se duce...

Se întrerupse ca să-l apostrofeze pe cel care claxona neobosit:

– Îți funcționează claxonul, tâmpitule, ce-ar fi să-l lași în pace și să-ți încerci farurile?

– Ticălosul ăla mic m-a amenințat cu pistolul, zise taximetristul pipăindu-și creștetul capului, dar negăsindu-și fesul acolo.

– Dar nu-i pistol; e doar o jucărie, spuse Callahan pe același ton mângâietor. O machetă pe care o construiești singur. Nici măcar cu bile nu-i în stare să tragă. Te asigur că...

– Hei, frate!

Era predicatorul ambulant care-i adusese taximetristului fesul roșu, decolorat. Acum, simțindu-și capul acoperit cu prețiosul obiect, șoferul părea mai dispus să fie rezonabil. Încă și mai dispus atunci când Callahan îi îndesă în mână hârtia de zece dolari.

Mașina individului nervos din spatele taximetrului era o balenă bătrâioară, marca Lincoln. Se sprijini iarăși pe claxon.

– Să mi-o sugi, pulifric ce ești! strigă la el taximetristul, aproape făcându-l pe Callahan să izbucnească în râs.

Porni spre Lincoln. Iar când taximetristul încercă să i se alăture, Callahan îl prinse de umeri și îi spuse:

– Lasă-mă pe mine să mă ocup de el. Sunt preot. Meseria mea este să conving leii să se culce alături de miei.

Apropiindu-se de ei, predicatorul reuși să audă vorbele lui Callahan. Jake se dăduse mai la o parte, lângă camioneta pastorului, unde stătea pe vine și îl examina cu multă atenție pe Ete.

– Frate! exclamă fericit predicatorul ambulant. Îmi este permis să te întreb care anume îți este confesiunea? Cum anume, aleluia spun eu, Îl *vezi* tu pe *Atotputernic*?

– Sunt catolic, îi răspunse Callahan. Prin urmare, eu cred că Atotputernicul este bărbat.

Predicatorul ambulant întinse o mână enormă, butucănoasă. Strângerea ei fu exact cum se așteptase Callahan: înflăcărată, dacă-mă-înflăcărez-mai-mult-am-să-ți-frâng-degetele-frate-întru-Domnul. Cadența vorbelor lui dimpreună cu accentul slab sudist îl duseră pe Callahan cu gândul la cocoșul Foghorn Leghorn din desenele animate produse de Warner Bros.

– Iar eu mi-s Earl Harrigan, zise predicatorul, continuând să tescuiască degetele lui Callahan. De la Biserica Bombei Sfinte a Domnului Nostru, din Brooklyn și din toată America. Sunt fericit să te cunosc, preasfinția ta.

– Am cam ieșit la pensie, spuse Callahan. Dacă insiști să-mi spui în vreun fel, spune-mi „Părinte". Sau Don. Don Callahan.

– Iisus fie lăudat, Părinte Don!

Callahan oftă, spunându-și că va trebui să se resemneze cu atât. Se îndreptă spre Lincoln. În tot acest timp, taximetristul spălase putina, cu semnul LIBER aprins.

Înainte ca Părintele să apuce să deschidă gura, șoferul Lincolnului coborî singur din mașină. Se pare că era seara în care Callahan avea de-a face numai cu indivizi foarte înalți. Cel în cauză avea aproape doi metri și un burdihan respectabil.

– S-a terminat, îi zise Callahan. Îți sugerez să te urci la loc și să pleci de aici.

– Nu se termină până nu zic eu că se termină, se împotrivi domnul Lincoln. Mi-am notat numărul lui Abdul; și de la tine, drăguță, vreau numele și adresa puștiului cu câinele. Și mai vreau să mă uit mai bine la pistolul pe care... *au, au! AAAUUU! AUAUAUAUAUAU! Lasă-mă!*

Pastorul Earl Harrigan apucase una din mâinile domnului Lincoln și i-o răsucise la spate. Acum se pare că făcea ceva cu degetul mare al individului. Dar, din unghiul acela, Callahan nu-și putu da seama ce anume.

– Dumnezeu te iubește infinit de mult, șopti Harrigan în urechea domnului Lincoln. Și ce vrea El în schimbul iubirii Sale este ca tu, ticălos ordinar cu gură mare, să spui aleluia și să-ți vezi de drum. Poți să spui aleluia?

– *AUU, AAUUU, dă-mi drumu'! Poliția! POLIIIȚIAAA!*

– Unicul polițai din zonă e agentul Benzyck. Numai că și-a terminat treaba aici, mi-a dat deja amenda pe seara asta, și acu' probabil că e la birtul

lui Dennis unde bagă în el clătite cu șuncă și nuci, lăudat fie Domnul, așa că vreau să te gândești bine la ce ți-am spus.

De la spatele domnului Lincoln se auzi un trosnet care-i zbârli părul din cap lui Callahan. Nu voia să creadă că degetul domnului Lincoln produsese zgomotul acela, dar nici nu-și putea imagina ce altceva să fi fost. Domnul Lincoln își ridică spre cer capul înfipt pe grumazul gros și scoase un geamăt de agonie pură:

– *Aaaaahhhhhh!*

– Trebuie să te aud spunând aleluia, frate, îl povățui pastorul Harrigan, ori, lăudat fie Domnul, ai să-ți duci degetul în buzunarul de la piept.

– Aleluia, șopti domnul Lincoln.

Fața i se colorase într-un galben murdar. Callahan își spuse că era și vina luminii portocalii a felinarelor de pe stradă, care înlocuiseră luminile fluorescente din timpul lui. Dar poate nu pe toate.

– Bravo! Acum spune amin. Ai să te simți mai bine.

– A-Amin.

– Slavă Ție, Doamne! Slavă lui Iii-iii-iiii-*suus!*

– Dă-mi drumu'... dă-mi drumu' la *deget...!*

– Dacă-ți dau drumul, ai să pleci de-aici și n-ai să mai blochezi intersecția?

– Da!

– Fără alte tâmpenii și aiureli, lăudat fie Iisus?

– *Da!*

Harrigan se apropie și mai mult de domnul Lincoln, ajungând cu buzele la doar un centimetru distanță de dopul măricel de ceară galben-portocalie din urechea individului. Callahan urmări scena fascinat, dând uitării, pentru moment, toate problemele nerezolvate, toate sarcinile neîndeplinite încă. Părintele mai avea foarte puțin și ar fi ajuns să creadă că, dacă Iisus l-ar fi avut pe Earl Harrigan în echipa Sa, probabil că Pilat din Pont ar fi fost cel de pe cruce.

– Prietene, curând vor începe să cadă bombele: bombele lui Dumnezeu. Și trebuie să alegi dacă vrei să fii printre aceia care, lăudat fie Domnul, se află în ceruri și le *aruncă*, sau printre cei de jos ce vor fi spulberați. Simt că nu este nici locul, nici momentul potrivit pentru o asemenea alegere întru Hristos, dar măcar ai să te gândești la ce ți-am spus, domnule?

Probabil că răspunsul domnului Lincoln întârzie niţeluş cam prea mult pentru gustul pastorului Harrigan, deoarece distinsul predicator se mai ocupă puţin de mâna ţintuită la spatele acestuia. Domnul Lincoln scoase un alt strigăt piţigăiat.

– Te-am întrebat, ai să te *gândeşti* la ce ţi-am spus?

– Da! Da! Da!

– Atunci urcă-te în maşină şi pleacă şi... Domnul să te binecuvânteze şi să te aibă în paza Lui.

Harrigan îi dădu drumul. Cu ochii bulbucaţi, domnul Lincoln se dădu înapoi şi se urcă în maşină. O clipă mai târziu demara în trombă.

Harrigan se întoarse spre Callahan.

– Catolicii se vor duce în Iad, Părinte Don. Sunt păgâni, toţi, fără excepţie; se închină Fecioarei Maria. Iar Papa! Să nu m-apuc acum să-ţi zic ce cred despre *el*! Însă am cunoscut şi catolici cumsecade şi nu mă îndoiesc că şi tu faci parte dintre aceştia. Am să-L caut pe Domnul şi am să-L rog să-ţi schimbe credinţa. Ori, dacă nu se poate, măcar să te trimită în Purgatoriu.

Se uită spre trotuar, în dreptul clădirii numite Hammarskjöld Plaza.

– Am senzaţia că mi s-a împrăştiat congregaţia.

– Îmi pare rău, spuse Callahan.

Harrigan ridică din umeri.

– Nu face nimic, oricum oamenii nu-L caută pe Iisus pe timp de vară, zise el pe un ton realist. Cască gura pe la vitrine şi se întorc la păcatele lor zilnice. Iarna este perioada propice pentru o cruciadă serioasă... îi atragi în faţa vreunui magazin unde să le dai o supă fierbinte şi o predică şi mai fierbinte... numai bune într-o noapte friguroasă.

Îşi coborî privirea la picioarele lui Callahan.

– Mi se pare că ţi-ai pierdut o sanda, prieten al meu care posteşti vinerea.

Un alt claxon se răsti la ei şi un taximetru absolut uluitor pentru Callahan – aducea cu microbuzele Volkswagen de pe vremuri – făcu un viraj brusc şi un pasager le strigă ceva de pe geam. Probabil nu ca să le ureze „La mulţi ani!"

– Şi dacă nu plecăm din mijlocul străzii, s-ar putea ca singură credinţa să nu ne mai poată proteja.

4

– E bine, spuse Jake, punându-l pe Ete pe caldarâm. Mi-am ieșit din fire, nu? Scuze.

– E de înțeles, îl liniști pastorul Harrigan. Ce cățel interesant! N-am mai văzut niciodată unul care să arate așa, lăudat fie Iisus!

Se aplecă spre Ete.

– E metis, zise Jake cu fermitate, și nu-i plac străinii.

Iar Ete se grăbi să arate cât de mult detesta străinii și nu avea încredere în ei ridicându-și capul spre mâna lui Harrigan și lipindu-și urechile de cap pentru a mări suprafața de mângâiere. Rânji vesel la predicator, de parcă ar fi fost prieteni vechi, foarte vechi. În tot acest timp, Callahan se uita îngrijorat în jur. Acesta era New Yorkul, iar în New York oamenii aveau bunul obicei să-și vadă de treburile lor și să te lase să-ți vezi de ale tale; însă Jake amenințase pe cineva cu pistolul. Callahan nu știa câți trecători văzuseră scena, însă știa că nu era nevoie decât de unul singur care să raporteze incidentul – poate chiar acestui agent Benzyck pe care-l pomenise Harrigan – și să-i vâre în belele tocmai acum, când aveau cel mai puțin nevoie de una ca asta.

Se uită la Ete și îi ceru în gând: *Te rog frumos, fă-mi favoarea și nu spune nimic, bine? Poate că Jake va reuși să te dea drept o corcitură de Corgi sau de Border Collie, dar se va alege praful de toată minciuna noastră dacă ai să deschizi gura. Așa că, te rog, nu începe să vorbești.*

– Cuminte, băiatu', cuminte, spuse Harrigan.

Și, ca prin minune, prietenul lui Jake nu consideră necesar să se prezinte: „Ete!" Predicatorul se îndreptă de șale.

– Am ceva pentru tine, Părinte Don. O secundă.

– Domnule, noi chiar trebuie să...

– Am ceva și pentru tine, fiule – lăudat fie Iisus, să rostim împreună Domnul Dumnezeul nostru! Dar mai întâi... o secundă...

Și Harrigan se precipită spre furgoneta lui veche, marca Dodge, parcată ilegal, deschise ușa laterală, se vârî pe jumătate înăuntru și începu să scotocească prin boarfele de acolo.

Callahan se abținu o vreme, însă nu putu să îndure prea mult sentimentul că secundele se scurgeau mult prea repede.

– Îmi pare rău, domnule, însă...

– *Uite-i!* exclamă Harrigan și ieși cu spatele, ținând în mâna dreaptă o pereche de pantofi maro fără șiret și foarte scâlciați.

– Dacă porți mai puțin de 46 poți să vâri în vârf cocoloașe de hârtie. Dacă porți mai mult înseamnă că ai ghinion.

– Port exact 46, spuse Callahan, înălțând în gând mulțumiri și laudă Domnului.

De fapt, se simțea destul de bine și în măsura 45,5, dar pantofii aceștia erau perfecți și și-i puse în picioare cu sinceră recunoștință.

– Acum chiar că...

Harrigan se întoarse spre băiat și-i spuse:

– Femeia pe care o cauți s-a urcat într-un taxi chiar în locul unde am avut noi tărăboiul, acum vreo jumătate de oră, dacă nu mai puțin.

Zâmbi larg în fața expresiilor felurite care se succedau pe chipul lui Jake – uluire mai întâi, apoi bucurie.

– Mi-a zis că cealaltă e la conducere, și că tu vei știi cine e cealaltă și unde o duce cealaltă pe ea.

– Da, la restaurantul Dixie Pig, pe colțul dintre Lex și 41st. Părinte, mai avem vreme s-o prindem din urmă, dar numai dacă plecăm chiar acum. E...

– Nu, îl opri Harrigan. Femeia care mi-a vorbit – în cap mi-a vorbit ea și mi-a vorbit foarte limpede, Iisus fie lăudat – mi-a zis că trebuie să te duci la hotel mai întâi și mai întâi.

– La care hotel? întrebă Callahan.

Harrigan întinse mâna spre Plaza-Park Hyatt pe 46th Street.

– Ăla-i singurul din zonă... și din direcția aia venea ea.

– Mulțumim, spuse Callahan. Ți-a spus cumva și de ce anume trebuie să ne ducem acolo?

– Nu, răspunse senin Harrigan. Cred că atunci când a vrut să-mi explice, cealaltă a prins-o și a făcut-o să tacă. Apoi s-a urcat în taxi și pe-aici ți-e drumul!

– Că tot veni vorba de drum... începu Jake.

Harrigan dădu din cap, ridicând, totodată, un deget spre luare-aminte.

– Desigur, desigur, dar țineți minte că vor începe să cadă bombele lui Dumnezeu. Nu contează șuvoaiele de binecuvântări – alea-s doar pentru

„mămăligile" metodiste și pentru jegoșii ăia din cireada Bisericii Episcopale! *Bombele* vor cădea! Și încă ceva, băieți.

Se întoarseră amândoi către el.

– Știu că sunteți și voi copiii lui Dumnezeu, la fel ca mine, căci am simțit mirosul sudorii voastre, lăudat fie Domnul. Dar, doamna? Doamne-*lee*, căci, vă spun cu toată sinceritatea, mi s-a părut că sunt două. *Ele* ce sunt?

– Femeia pe care ai văzut-o e cu noi, spuse Callahan după o ezitare scurtă. E în regulă.

– Oare? murmură Harrigan. În Biblie se spune – lăudat fie Domnul și Cuvântul Lui cel Sfânt – să te ferești de femeia străină ale cărei buze picură miere, dar ai cărei pași duc spre Iad. Nu-i ieși în drum și nu te apropia de casa ei.

Spunând acestea, își ridică mâna noduroasă, mare cât o lopată, în semn de blagoslovenie. Apoi o lăsă în jos, ridicând din umeri.

– Nu-i citatul exact, că nu mai țin minte Sfânta Scriptură ca pe vremea tinereții, când purtam Cuvântul Domnului împreună cu tatăl meu, dar cred că ați priceput ce-am vrut să zic.

– E din Pildele lui Solomon, spuse Callahan.

Harrigan dădu din cap:

– Capitolul cinci, *Doooamne, Dumnezeul nostru.*

Se întoarse să se uite la clădirea ce se ridica spre cerul nopții. Jake dădu să plece, dar Callahan îl opri cu un gest... însă, când băiatul ridică întrebător din sprâncene, Callahan nu știu ce să-i răspundă și clătină doar din cap. Nu, nu știa decât că încă nu-și terminaseră treburile cu Harrigan.

– Orașul acesta este înțesat cu nelegiuiri și bolnav de păcate, spuse în cele din urmă predicatorul. Într-o parte Sodoma, în cealaltă Gomora, gata pentru bomba lui Dumnezeu ce va cădea din ceruri, aleluia vă zic, și amin. Însă acolo se află ceva bun. Un loc *bun.* Îl simțiți și voi?

– Da, răspunse Jake.

– Îl *auziți?*

– Da, răspunseră Jake și Callahan într-un glas.

– Atunci, amin! Credeam că o să se termine când au dărâmat magazinașul care fusese aici ani buni. Dar nu. Vocile acelea îngerești...

– Astfel grăiește Gan pe Grindă, îl întrerupse Jake.

Callahan se întoarse să-l privească și văzu că băiatul ținea capul înclinat într-o parte, iar pe chip i se așternuse o expresie de calm desăvârșit, expresia cuiva aflat în transă.

Și Jake spuse:

– Astfel grăiește Gan, cu voce de *can calah*, pe care unii îi numesc îngeri. Gan se leapădă de *can toi*; cu sufletul curat al inocenților el se leapădă de Regele Purpuriu și de Discordia însăși.

Callahan căscă ochii la el – ochi plini de spaimă –, dar Harrigan dădu din cap indiferent, ca și cum ar mai fi auzit toate astea. Poate chiar le auzise.

– După ce au dărâmat magazinul cu delicatese, aici a rămas un teren viran, apoi au construit asta. Hammarskjöld Plaza. Și atunci mi-am zis: „Ei, acum se va *termina*, iar eu voi pleca mai departe, căci strânsoarea Satenei este puternică, iar copitele lui lasă urme adânci în pământ unde nu va mai crește nicio plantă și nu va mai înflori nicio floare." Puteți spune *se*-lah?

Își ridică mâinile – mâinile noduroase de om bătrân, care-i tremurau din cauza bolii Parkinson – și le întoarse cu palmele spre cer, în gestul imemorial de slavă și capitulare.

– Dar tot n-a încetat să cânte, spuse și le lăsă în jos.

– Selah, murmură Callahan. Adevăr grăiești, îți mulțumim foarte frumos.

– *Este* o floare, zise Harrigan. Știu, pentru că odată am intrat să văd ce anume este. Și în hol, să zicem aleluia, repet, în *hol* între ușile dinspre stradă și ascensoarele care duc la etajele unde numai Domnul nostru știe câte blestemății pederaste se petrec... în hol, vă zic, se află o grădină micuță ce crește la lumina soarelui ce pătrunde prin ferestrele înalte, o grădiniță în spatele unor cordoane din catifea, iar pe plăcuța din fața ei scrie PRIN GRIJA CORPORAȚIEI TET, ÎN ONOAREA FAMILIEI GRIND ȘI ÎN MEMORIA GILEADULUI.

– Așa scrie? întrebă Jake cu un zâmbet fericit ce-i lumină chipul. Chiar așa, sai Harrigan?

– Să mor dacă te mint, băiete. Bomba lui Dumnezeu să cadă peste mine! Și în mijlocul tuturor acelor flori crește un trandafir sălbatic atât de frumos, încât atunci când l-am văzut am început să plâng, precum cei de pe malul apelor Babilonului, fluviul care curge prin Sion. Iar oamenii care intră și ies din locul acela, oamenii aceia cu servietele lor pline cu lucrături diavolești, mulți

dintre *oamenii* aceia plângeau și ei. Plângeau și plecau spre treburile lor nelegiuite de parcă nici n-ar fi știut.

– Dar știu, șopti Jake. Știi ce cred eu, domnule Harrigan? Cred că trandafirul este o taină pe care o țin ascunsă în inimile lor și, dacă ar fi să-l amenințe cineva, atunci majoritatea s-ar lupta ca să-l apere. Poate chiar până la moarte.

Ridică ochii la Callahan.

– Trebuie să plecăm, Părinte.

– Da.

– Bună idee, fu de acord și Harrigan, căci îl văd pe agentul Benzyck îndreptându-se încoace și ar fi bine să nu vă găsească aici. Mă bucur că prietenul tău cu blăniță e bine-sănătos, fiule.

– Mulțam mult, domnule Harrigan.

– Lăudat fie Domnul, nu-i așa că e la fel de câine cum sunt și eu?

– Așa e, domnule, zâmbi Jake cu gura până la urechi.

– Feriți-vă de femeia aceea, băieți. Mi-a vârât gânduri în cap. Eu numesc asta vrăjitorie. Și era *două*.

– Gemene, chiar așa, spuse Callahan și (fără să-și dea seama ce face) schiță semnul crucii în fața predicatorului.

– Îți mulțumesc pentru binecuvântare, fie ea păcătoasă au ba, spuse Harrigan vădit emoționat.

Și se întoarse spre agentul de ordine publică strigând plin de veselie:

– Agent Benzyck! Ce bine-mi pare că te văd și pe tine, și pata aia de gem de pe uniforma ta, pe guler, uite chiar acolo, lăudat fie Domnul!

Și, cât timp agentul Benzyck își verifica gulerul uniformei, Jake și Callahan se făcură nevăzuți.

5

– Uaaauu! exclamă Jake cu glas scăzut în vreme ce se îndreptau spre bolta discret luminată de la intrarea hotelului.

Dintr-o limuzină albă, de două ori mai mare decât văzuse vreodată băiatul (și văzuse destule; ba, odată, chiar își însoțise tatăl într-una la decernarea

premiilor Emmy), coborau bărbați surâzători în smochinguri și femei, la fel de surâzătoare, în rochii de seară. Tot coborau și coborau din mașina albă și părea că nu se mai termină.

– Chiar așa, fu de acord Callahan. Parcă ne-am da în călușei, nu?

Jake spuse:

– Nici măcar nu ar trebui să *fim* aici. Asta era treaba lui Eddie și a lui Roland. Noi ar fi trebuit să mergem după Calvin Tower.

– Ceva, sau cineva, a fost de altă părere.

– Păi, ar fi fost bine să se gândească mai mult, comentă posomorât Jake. Un copil și un preot, cu o singură armă? E un banc prost. Ce șanse avem dacă Dixie Pig e plin de vampiri și căutători care petrec în ziua lor liberă?

Callahan nu răspunse, cu toate că îl înspăimânta ideea de a încerca s-o salveze pe Susannah din Dixie Pig.

– Ce-a fost chestia aia despre Gan pe care ai bălmăjit-o?

Jake clătină din cap.

– Habar n-am – abia dacă-mi mai aduc aminte ce-am zis. Cred că-i din cauza atingerii, Părinte. Și știi de unde mi se pare că am primit toate impresiile astea?

– De la Mia?

Băiatul dădu din cap. Ete țopăia cumințel lângă piciorul lui, aproape atingându-i gamba cu botul lung.

– Și mai este și altceva. Tot văd un bărbat negru într-o celulă de pușcărie. Și se aude un radio la care se spune că au murit toți – și soții Kennedy, și Marilyn Monroe, și George Harrison, și Peter Sellers, și Yitzak Rabin, *cine* o mai fi și ăsta. Și am sentimentul că închisoarea asta e în Oxford, în statul Mississippi, unde a fost închisă o vreme Odetta Holmes.

– Tu vezi un *bărbat*. N-o vezi pe Susannah, ci vezi un *bărbat*.

– Da, cu o mustață tunsă scurt și cu niște ochelari caraghioși cu rame aurii, ca un vrăjitor dintr-o poveste.

Se opriră în fața intrării strălucitoare a hotelului. Un portar cu uniformă verde cu coadă, ca un frac, le perfora timpanele suflând în fluierul argintiu după un taxi.

– Crezi că-i Gan? Adică bărbatul ăla de culoare din pușcărie ar putea să fie Gan?

– Nu știu, clătină el din cap cu frustrare. Și mai e și ceva despre Dogan, dar sunt toate amestecate.

– Și toate datorită atingerii.

– Da, dar nu cred că de la Susannah, sau Mia, sau de la tine, sau de la mine... șopti Jake. Cred că ar fi bine să încerc să înțeleg cine anume este omul acela negru și ce anume reprezintă el pentru noi, pentru că am sentimentul că viziunea mea vine chiar de la Turnul Întunecat.

Se uită la Callahan cu un aer solemn și continuă:

– În anumite privințe am ajuns foarte aproape de el și din cauza asta e atât de periculos să ne fragmentăm așa ka-tet-ul.

– În anumite privințe aproape că am ajuns.

6

Jake preluă conducerea lin și complet chiar din clipa în care ieși dintre ușile batante cu Ete în brațe și îl puse pe pardoseala din holul hotelului. Callahan bănuia că puștiul nici măcar nu era conștient de ceea ce face, iar ăsta era un lucru bun. Dacă și-ar fi dat seama cum se poartă, probabil că s-ar fi ales praful de toată încrederea lui.

Ete amușină cu delicatețe propria-i imagine reflectată în pereții din sticlă verde ai holului, apoi se grăbi pe urmele lui Jake spre recepție. Ghearele îi păcăneau slab pe dalele albe și negre din marmură. Callahan mergea alături de el, conștient că privește viitorul și încercând să nu se holbeze prea tare.

– A fost aici, zise Jake. Aproape că pot s-o văd, Părinte. Pe amândouă, adică, și pe ea, și pe Mia.

Înainte ca preotul să apuce să-i răspundă, Jake ajunsese deja în fața recepției.

– Mii de scuze, stimată doamnă, spuse el. Numele meu este Jake Chambers. Aveți cumva un mesaj pentru mine, sau vreun pachet, sau altceva? Ar trebui să fie din partea doamnei Susannah Dean sau din partea domnișoarei Mia.

Recepționera îi aruncă o privire nesigură lui Ete. Bumblerul își ridică ochișorii oferindu-i doamnei cel mai vesel zâmbet al lui – cu foarte mulți dinți. Probabil că funcționara se simți tulburată, căci se încruntă revenind cu ochii la ecranul calculatorului.

– Chambers? întrebă ea.

– Da, doamnă.

Își folosise vocea „uite-ce-politicos-sunt-eu-cu-oamenii-mari". N-o mai folosise de ceva vreme, dar n-o pierduse, ba chiar îi era la îndemână.

– Am ceva pentru tine, dar nu din partea unei doamne. Ci de la o persoană pe nume Stephen King. Presupun că nu poate fi vorba despre faimosul scriitor. Îl cunoști cumva?

– Nu, doamnă, spuse Jake uitându-se cu coada ochiului spre Callahan.

De fapt, până de curând, nici unul dintre ei nu auzise de Stephen King, însă Jake știa de ce numele acesta îi dădea fiori pe șira spinării tovarășului său de drum. Sigur, Callahan nu mai părea acum prea înfiorat, deși din gura strânsă nu-i mai rămăsese decât o dungă subțire.

– Mă rog, zise femeia, cred că-i un nume destul de obișnuit. Probabil că există peste tot în America și oameni *normali* pe care îi cheamă Stephen King și care își doresc ca el să... nu știu cum să spun... să *înceteze.*

Scoase un hohot mic de râs nervos, făcându-l pe Callahan să se întrebe ce anume o speriase. Să fi fost Ete, care părea tot mai puțin „canin" cu cât te uitai mai mult la el? Poate, însă Callahan bănuia că mai degrabă era vorba despre ceva din Jake, ceva ce șoptea *primejdie.* Sau chiar *pistolar.* În mod cert băiatul avea ceva aparte care-l deosebea de ceilalți puști de aceeași vârstă. Îl deosebea *foarte mult.* Callahan își aduse aminte cum scosese Rugerul din tocul de la subraț și-l îndesase sub nasul nefericitului taximetrist. *Îmi zici că ce?* zbierase el atunci cu degetul alb de încordare pe trăgaci. *Că mergeai cu viteză prea mare și era să-mi calci prietenul? Că nu vrei să mori la colț de stradă cu o gaura în căpățână?*

Era aceasta o reacție normală a unui băiat de doisprezece ani în fața unui accident evitat în ultima clipă? Nu, nu prea. Și Callahan își zise că recepționera avea tot dreptul să se simtă agitată. El, în schimb, începuse să se simtă nițeluș mai bine în privința șanselor pe care le vor avea la Dixie Pig. Nu mult, nițeluș doar.

7

Probabil sesizând încordarea femeii, Jake își declanșă zâmbetul „uite-ce-politicos-sunt-eu-cu-oamenii-mari", dar lui Callahan i se păru că seamănă cu rânjetul lui Ete: cu prea mulți dinți.

– O clipă, zise recepționera, întorcându-se cu spatele la ei.

Jake îi aruncă lui Callahan o privire nedumerită: ce-are asta, nene? Callahan ridică din umeri.

Femeia se duse la un dulăpior, îl deschise, căută într-o cutie dinăuntru și se întoarse la recepție cu un plic pe care se afla antetul hotelului Plaza-Park. Pe el era pe jumătate scris de mână, pe jumătate imprimat la calculator, numele lui Jake – și încă ceva:

Jake Chambers
Acesta este adevărul

Îl împinse spre el, având grijă să nu-i atingă mâna.

Jake îl luă și îl pipăi. Înăuntru era o bucată de hârtie. Și încă ceva. Ceva îngust și tare. Rupse plicul și scoase hârtia împăturită. În ea se afla o cartelă magnetică. Biletul fusese scris pe o foaie purtând următoarea judecată de valoare: TOȚI SE DAU ARTIȘTI. Mesajul nu avea decât trei rânduri:

Dad-a-chum, dad-a-chee, nu te speria, cheia-i a ta.
Dad-a-chud, dad-a-leia, uite-o, Jake, roșie-i cheia.

Jake se uită la cartelă și văzu cum albul ei se tulbură, transformându-se aproape instantaneu în culoarea sângelui.

S-a făcut roșie doar după ce am citit mesajul, își spuse băiatul, ușor amuzat. Ridică ochii să vadă dacă recepționera observase transformarea cartelei, însă femeia își găsise o treabă ce-i reclama întreaga atenție la celălalt capăt al recepției. Iar Callahan măsura din priviri două femei care tocmai ce intraseră în hotel. *O fi el popă, dar tot mai are ochi pentru cucoane*, reflectă Jake.

Se uită iar la hârtia din mână, chiar la timp ca să mai poată citi și ultimul rând:

Dad-a-chum, dad-a-fantastic, dă-i puștiului o cheie din plastic.

Cu vreo doi ani în urmă, părinții lui îi dăruiseră de Crăciun Setul Micului Chimist. Urmând instrucțiunile, reușise să facă o doză de cerneală invizibilă. Ce scrisese atunci cu cerneala aceea dispăruse la fel de iute ca vorbele scrise pe bucata aceasta de hârtie. Numai că, dacă te uitai mai atent, puteai să mai deslușești ce fusese scris cu cerneala micuțului chimist. Cuvintele de acum, însă, dispăruseră *definitiv*, iar Jake știa motivul. Scopul lor fusese atins. Nu mai era nevoie de ele. Tot așa și cu acest ultim rând tocmai citit, care începuse să pălească sub ochii lui. Nu mai rămăsese decât primul rând, în caz că ar fi avut nevoie să i se amintească:

Dad-a-chum, dad-a-chee, nu te speria, cheia-i a ta.

Oare chiar *Stephen King* îi trimisese mesajul acesta? Jake nu era tocmai sigur. Mai degrabă unul din ceilalți participanți la acest joc – poate chiar Roland sau Eddie – folosiseră numele lui ca să-i atragă atenția. Cu toate acestea, descoperise două lucruri de când sosise în acest *unde* și *când*, lucruri care-l bucurau nespus și îi dădeau speranță. În primul rând, trandafirul nu-și încetase cântul. Ba chiar era mai puternic decât oricând, chiar și prin acel zgârie-nori ridicat pe terenul viran. În al doilea rând, Stephen King era încă în viață, la douăzeci și patru de ani după ce îl crease pe tovarășul lui de călătorie. Și nu era doar un simplu scriitor, ci un scriitor *celebru*.

Super. Lucrurile păreau că încep să se așeze.

Jake îl apucă de braț pe Callahan și îl conduse spre magazinul de suvenire și spre acordurile pianului. Ete mergea cuminte lângă piciorul prietenului său. Lângă unul din pereți se aflau mai multe telefoane cu circuit intern.

– Când îți răspunde centralista, îl instrui Jake pe Callahan, spune-i că vrei să vorbești cu prietena ta, Susannah Dean, sau cu *prietena* prietenei tale, Mia.

– O să mă întrebe în ce cameră stau, spuse Callahan.

– Zi-i că ai uitat, dar că este la etajul al nouăsprezecelea.

– De unde...?

– Crede-mă, precis este al nouăsprezecelea.

– Te cred.

Telefonul sună doar de două ori până când centralista răspunse și îl întrebă cu ce-i poate fi de folos. Callahan îi spuse. I se făcu legătura și un telefon începu să sune într-o cameră de la etajul al nouăsprezecelea.

Părintele începu să vorbească, apoi se resemnă să asculte ceva, cu un zâmbet mic și uluit întipărit pe chip. După câteva clipe puse receptorul înapoi în furcă.

– Am vorbit cu un robot! exclamă el. Cu o *mașinărie* care preia apelurile și înregistrează mesajele! Ce invenție nemaipomenită!

– Mda, bine, zise Jake. Oricum, știm acum că a plecat și mai mult ca sigur n-a lăsat pe nimeni să-i păzească bagajele. Totuși, pentru orice eventualitate...

Se bătu ușor peste cămașă, sub care era camuflat Rugerul.

În vreme ce traversau holul, îndreptându-se spre ascensoare, Callahan îl întrebă:

– Și ce treabă avem în camera ei?

– Nu știu.

Callahan îl atinse ușor pe umăr.

– Ba cred că știi.

Se deschiseră ușile liftului din mijloc, iar Jake se urcă în el, cu Ete aproape lipit de picior. Callahan îl urmă, dar fără prea mare tragere de inimă. Cel puțin, așa i se păru băiatului.

– Poate că știu, îi zise Jake. Și poate că și tu știi.

Și Callahan își simți brusc stomacul foarte greu, de parcă tocmai ce isprăvise o masă copioasă. Bănuia că senzația aceasta îi era provocată de spaimă.

– Am crezut că am scăpat de el pentru totdeauna, șopti el. Atunci când mi l-a luat Roland din biserică, chiar am crezut că am scăpat de el pentru totdeauna.

– Chestiile nasoale ne ies mereu în drum, filozofă Jake.

8

La nevoie, era pregătit să încerce cheia aceea ciudată din plastic roșu la fiecare ușă de pe etajul al nouăsprezecelea, însă Jake știu că despre camera 1919 era vorba, chiar înainte de a ajunge în dreptul ei. Și Callahan era convins de asta,

iar pielea i se acoperi brusc cu o peliculă de transpirație. Subțire și fierbinte. Ca de febră mare.

Până și Ete știa. Bumblerul scheună neliniștit.

– Jake, zise Callahan. Trebuie să ne facem un plan. Lucrul ăla e periculos. Mai rău, e *malefic*.

– Tocmai de-aia trebuie să punem mâna pe el, spuse Jake pe un ton îngăduitor.

Stătea în fața ușii de la camera 1919, lovindu-și ușor degetele cu cartela magnetică. Din spatele acelei uși – și de sub ea, și prin ea – se auzea un fornăit respingător, lălăială a unui retardat apocaliptic. Se deslușea și larmă de clopote dezacordate. Jake știa că acel glob are puterea să te expedieze prin portal, iar în spațiile acelea întunecate și fără-de-uși era mai mult decât foarte posibil să te pierzi pe vecie. Și chiar dacă găseai drumul spre o altă variantă a Pământului, locul acela ar fi fost cufundat într-o beznă stranie, ca în pragul unei eclipse totale de soare.

– L-ai văzut vreodată? îl întrebă Callahan.

Jake scutură din cap.

– Eu l-am văzut, spuse mohorât Callahan, ștergându-și cu brațul transpirația de pe fruntea și de pe obrajii pământii. Are un Ochi în mijloc. Cred că-i Ochiul Regelui Purpuriu. Cred că partea asta din el e închisă acolo pe vecie și mai cred că e nebun dincolo de orice imaginație. Dacă am duce globul ăsta într-un loc plin cu vampiri și cu căutători – toți slujitori ai Regelui – ar fi ca și cum i-am fi dat lui Adolf Hitler o bombă atomică în dar de ziua lui.

Jake știa foarte bine că Treisprezece Negru era în stare să producă rele uriașe, nemărginite. Dar mai știa și altceva.

– Părinte, dacă Mia l-a lăsat pe Treisprezece Negru în cameră și ea s-a dus acolo unde sunt *ei*, înseamnă că vor afla curând. Și se vor urca în mașinile lor țipătoare și vor veni să-l ia de aici, cât ai zice pește.

– Nu putem să-l lăsăm în seama lui Roland? întrebă nefericit Callahan.

– Ba da, zise Jake. Asta e o idee bună, așa cum să-l ducem la Dixie Pig a fost o idee proastă. Dar nu-l putem lăsa *aici*, asta vreau să spun.

Înainte ca Părintele să mai poată spune ceva, băiatul introduse cartela în fanta de deasupra clanței. Se auzi un clic puternic și ușa se deschise larg.

– Stai aici, Ete. N-ai voie înăuntru.

– Eik!

Micuțul se așeză în fund, încolăcindu-și coada cârlionțată și nostimă în jurul labelor. Îl privea îngrijorat pe Jake.

Înainte să intre, băiatul puse mâna lui rece peste încheietura lui Callahan și spuse ceva îngrozitor:

– Păzește-ți mintea.

9

Deși Mia lăsase luminile aprinse, un întuneric straniu se insinuase în camera 1919 de la plecarea ei. Jake îl recunoscu de îndată: întunericul portalului. Fornăitul retardatului și larma înăbușită a clopotelor veneau din dulap.

S-a trezit, își zise el cu disperare tot mai mare. *Mai devreme dormea – sau moțăia –, dar tot mutatul ăsta de colo-colo l-a trezit. Ce să fac? Lada lui și geanta de popice or fi în stare să ne protejeze de el? Am eu ceva la mine cu care să ne putem proteja mai mult? Un talisman, un sigul, ceva?*

Când Jake deschise ușa dulapului, Callahan recurse la toată stăpânirea lui de sine – remarcabilă, altminteri – ca să nu dea bir cu fugiții. Fornăitul afon și dangătul ocazional din fundal îi jigneau urechile și mintea și inima. Își aminti halta și cum zbierase atunci când omul cu glugă deschisese lada. Își aminti cât de *lunecos* i se păruse lucrul acela dinăuntru! Stătea pe catifea roșie... și se *rostogolise.* Se *uitase* la el. Își aminti cum își spusese că toată demența malefică a universului se afla în căutătura aceea scârnavă, fără trup.

N-am să fug. Nu. *Dacă băiatul poate rămâne, atunci pot și eu.*

O, da, dar băiatul era *pistolar*, iar asta era cu totul altceva. Era mai mult decât un copil de-al lui ka; era și copilul lui Roland de Gilead, fiul său adoptiv.

Nu vezi cât de palid este? E la fel de speriat ca și tine, pentru numele lui Dumnezeu! Vino-ți în fire, omule!

Poate că era ceva rău, dar tocmai paloarea aceea înfiorătoare a lui Jake îl făcu să se mai liniștească puțin. Și prin minte îi trecu o frântură dintr-un cântecel stupid din vremea copilăriei lui și începu să fredoneze în șoaptă, calmându-se, astfel, tot mai mult:

– În pădurea cu alune, murmură el, aveau casă doi pitici; vine pupăza și spune vreau să stau și eu aici. Pu-pu-puuu...

Jake deschise ușurel dulapul. Înăuntru se afla un seif. Încercă numerele 1-9-1-9. Nimic. Se opri ca să lase mecanismul să se reseteze, își șterse transpirația de pe frunte cu ambele mâini (care-i tremurau vizibil) și încercă din nou. De data aceasta apăsă numerele 1-9-9-9. Și ușa seifului se deschise.

Cântecul fornăit al lui Treisprezece Negru și larma polifonică a clopotelor din portal se intensificară. Toate sunetele acestea parcă erau niște degete din gheață care le scotoceau prin capete.

Și te poate duce în felurite locuri, își spuse Callahan. *Nu trebuie să faci nimic altceva decât să-ți lași puțin garda jos... să deschizi geanta... să deschizi lădița... și atunci... oooo... în câte locuri vei ajunge! Vine pupăza și spune: vreau să stau și eu aici!*

Și oricât de convins ar fi fost de adevărul acesta, o parte din el tot *voia* să deschidă lada. *Tânjea* să deschidă lada. Și nu era singurul. Chiar în fața ochilor săi, Jake îngenunche în fața seifului, aidoma unui habotnic în fața unui altar. Callahan încercă să-l oprească să scoată geanta afară, întinzând o mână ce i se părea incredibil de grea.

Nu contează dacă îl oprești sau nu, îi șopti în minte o voce străină. O voce care-l făcea să-și dorească să doarmă. O voce neînchipuit de persuasivă. Cu toate acestea, Callahan continuă să întindă mâna. Îl apucă pe Jake de guler cu degete din care păreau a fi murit toți nervii.

– Nu, zise el. N-o face.

Vocea-i sună moale, demoralizată, abătută. Iar când îl trase într-o parte, Jake păru a se mișca cu încetinitorul. Lumina din cameră avea culoarea aceea bolnavă a zilei dinaintea unei furtuni distrugătoare. Iar atunci când se lăsă în genunchi în fața seifului deschis (coborârea aceasta prin aer i se păru a fi durat aproape un minut), Callahan auzi, mai răsunătoare ca oricând, vocea lui Treisprezece Negru. Îndemnându-l să-l ucidă pe băiat, să-i spintece beregata și să-i ofere globului o gură proaspătă de sânge tânăr și cald. Iar după aceea, lui Callahan îi va fi îngăduit să se arunce de la fereastra camerei.

Și tot drumul până pe caldarâmul de pe 46th Street ai să-mi slăvești numele, îl asigură Treisprezece Negru pe un ton perfect rațional.

– Haide, oftă Jake. Da, fă-o, cui îi pasă.

– Eik! se impacientă Ete din pragul ușii. *Eik!*

Nici unul nu-l luă în seamă.

Când întinse mâna spre geantă, Callahan se pomeni că-și amintește ultima lui întâlnire cu Barlow, regele vampir – Vampirul de Tip Unu, după clasificarea dată de el – care se stabilise în orășelul Salem's Lot. Se pomeni că-și amintește confruntarea lor din casa lui Mark Petrie, cu părinții lui Mark zăcând fără viață pe jos, la picioarele vampirului, cu țestele zdrobite și creierii lor atât de cumpătați și logici făcuți terci.

Și în vreme ce cazi, am să-ți îngădui să murmuri numele regelui meu, îi șopti Treisprezece Negru. *Regele Purpuriu.*

Și când Callahan vedea cum ia geanta în mâini – indiferent ce o fi fost înainte imprimat pe aceasta acum se transformase în DOAR LOVITURI PERFECTE PE PISTELE DIN LUMEA DE MIJLOC – își aminti cum strălucise la început crucifixul lui, își aminti lumina aceea nelumească ce-l ținuse pe Barlow la distanță... dar care începuse apoi să se stingă.

– Deschide-o! exclamă Jake cu nerăbdare. Deschide-o, vreau să văd!

Acum Ete nu se mai oprea din lătrat. Din capătul coridorului se auzi o voce:

– Fă-ți câinele să tacă naibii!

Ignorară și cererea aceasta, așa cum îl ignoraseră și pe Ete mai devreme.

Callahan scoase ușor lădița din lemn de eucalipt negru din geanta de popice – lădița aceea care petrecuse o perioadă calmă ascunsă sub amvonul bisericii lui din Calla Bryn Sturgis. Acum o va deschide. Acum îl va privi pe Treisprezece Negru în toată gloria lui abominabilă.

Și apoi va muri. Recunoscător.

10

E trist să vezi cum dă greș credința omului, spusese vampirul Kurt Barlow smulgându-i din mâini crucea neagră și inutilă. De ce putuse face asta? Pentru că – fiți atenți la acest paradox, încercați să rezolvați această enigmă – Părintele Callahan *nu reușise să arunce el însuși crucea.* Pentru că nu fusese în stare să accepte că acea cruce nu era nimic altceva decât un alt simbol

al unei puteri incomensurabil mai mari, o putere care curgea ca un fluviu pe sub univers sau, poate, pe sub o mie de universuri...

Nu am nevoie de niciun simbol, se dumiri Callahan. *Din cauza asta m-a lăsat Dumnezeu în viață? Oare mi-a dat o a doua șansă ca să învăț că nu am nevoie de simboluri?*

Posibil, conchise el punând mâinile pe capacul lădiței. A doua șansă era una dintre specialitățile lui Dumnezeu.

– Măi, oameni buni, *potoliți-vă* câinele ăla.

Vocea enervată a unei cameriste de undeva de pe hol. Apoi, de mai aproape:

– *Madre de Dios*, de ce-i așa de *beznă* aici? Ce-i... ce-i... z... z... z...

Probabil că încerca să spună *zgomot*. Oricum, n-a mai apucat să-și termine vorba. Până și Ete părea resemnat în fața vrăjii țesute de globul cântător, căci renunță să mai protesteze (și renunță și la locul lui de lângă ușă) și intră iute în cameră. Callahan își închipui că micuțul voia să fie alături de Jake în momentul sfârșitului.

Cu un efort colosal, Părintele își potoli mâinile sinucigașe. Obiectul din lădiță mări volumul lălăitului lui de retardat, făcându-i degetele să zvâcnească. Apoi se liniștiră la loc. *Măcar atâta lucru să reușesc*, își zise Callahan.

– Nu-i bai, las pe *mine* – vocea drogată și avidă a cameristei. Vreau să-l văd! *Dios!* Vreau să-l *țin* în mână!

Cu brațe ce păreau a-i cântări o tonă, Jake reuși s-o prindă pe femeia aceea latino, de vârstă mijlocie, care nu cântărea mai mult de cincizeci de kilograme.

La fel cum se luptase să-și potolească tremurul mâinilor, Callahan se lupta acum să aibă coerență în rugă.

Doamne, facă-se voia Ta, iar nu a mea. Nu olarul, ci lutul din mâinile lui. Dacă nu pot face nimic altceva, atunci ajută-mă să pun mâna pe el și să mă arunc de la fereastră și să distrug blestemăția asta o dată pentru totdeauna. Dar dacă voia Ta este să mă ajuți să-l potolesc – să-l fac să doarmă iarăși –, atunci dă-mi puterea Ta. Și ajută-mă să-mi amintesc...

Oricât de drogat de Treisprezece Negru ar fi fost, se pare că Jake nu-și pierduse atingerea. Și culese restul gândului din mintea Părintelui, rostindu-l cu glas tare, dar schimbând cuvântul folosit de Callahan cu cel învățat de la Roland:

– Nu-mi trebuie niciun sigul. Nu olarul, ci lutul din mâinile lui, *și nu-mi trebuie niciun sigul!*

– Doamne, spuse Callahan.

Cuvântul i se păru greu ca o piatră, dar, odată rostit, restul veni de la sine.

– Doamne, dacă mai eşti acolo, dacă mă mai auzi, eu sunt Callahan. Şi, Te rog, linişteşte obiectul ăsta, Doamne al meu. Te rog, fă-l să doarmă din nou. Te rog în numele lui Iisus Hristos.

– În numele Albului, spuse Jake.

– *Bului!* lătră Ete.

– Amin, zise femeia cu o voce sedată.

O clipă cântecul fornăit de retardat se ridică cu o octavă, iar Callahan înţelese că totul fusese în zadar, că nici măcar Dumnezeul Atotputernic nu-i putea ţine piept lui Treisprezece Negru.

Apoi nu se mai auzi nimic.

– Slavă Ţie, Doamne, şopti el dându-şi seama că întregu-i trup îi era scăldat în sudoare de gheaţă.

Jake izbucni în plâns şi-l ridică pe Ete în braţe. Începu să plângă şi camerista, dar nu era nimeni prin preajmă care s-o aline. Pe când Părintele Callahan trase în jurul lădiţei din eucalipt materialul (bizar de greu) al genţii de popice, Jake se întoarse spre ea spunându-i:

– Trebuie să dormi, doamnă-sai.

Acesta fu primul lucru care-i venise în minte şi, culmea, chiar funcţionă. Camerista se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre pat. Se căţără pe el, îşi trase fusta peste genunchi şi îşi pierdu cunoştinţa.

– Va dormi? îl întrebă Jake în şoaptă pe Callahan. Pentru că... Părinte... a fost la mustaţă.

Poate că da, însă lui Callahan i se păru că mintea-i este liberă – mai liberă decât şi-o simţise ani la rând. Sau poate că inima îi fusese eliberată. Oricum ar fi stat lucrurile, atunci când aşeză geanta de popice peste sacii de curăţătorie împăturiţi ordonat deasupra seifului, simţi cum gândurile i se limpeziseră complet.

Îşi aduse aminte o discuţie purtată pe aleea din spatele Căminului. Ieşise în pauza de ţigară cu Frankie Chase şi Magruder. Ajunseseră cumva să vorbească despre felul în care ţi-ai putea proteja obiectele de valoare în New York, mai ales atunci când trebuia să pleci ceva vreme de acolo, iar Magruder spusese că locul cel mai sigur din New York... locul în care îţi poţi depozita bunurile în absolută siguranţă...

– Jake, în seif e și o traistă cu farfurii.

– Orize?

– Da. Ia-le tu.

Lăsându-l pe Jake să se ocupe de Orize, Callahan se duse la femeia întinsă pe pat și vârî mâna în buzunarul din față al uniformei. Scoase de acolo câteva cartele magnetice, câteva chei normale și o cutiuță cu bomboane mentolate de care nu mai auzise niciodată – Altoids.

O întoarse într-o parte – era grea ca un cadavru.

– Ce faci? șopti Jake.

Îl lăsase jos pe Ete ca să-și poată trece peste umăr mânerul traistei din papură. Era grea, dar avea sentimentul că greutatea ei îi dădea curaj.

– O jefuiesc, ce ți se pare că fac? răspunse el furios. Părintele Callahan din sânul Sfintei Biserici Romano Catolice jefuiește o cameristă de hotel. Mă rog, ar jefui-o dacă ar avea... iată!

În celălalt buzunar al femeii se afla teancul mic de bancnote pe care îl căuta. Probabil că tocmai deretica atunci când o deranjase lătratul lui Ete. Adică trăgea apa la toaletă, trăgea jaluzelele în cameră, făcea paturile și lăsa bombonele pe pernele proaspăt înfățate. Uneori clienții dădeau bacșiș pentru astfel de servicii. Iar această cameristă avea în buzunar două bancnote de zece dolari, trei de cinci și patru de unu.

– Am să ți-i dau înapoi când ni se vor întreține din nou cărările, zise Callahan spre femeia fără cunoștință. Dacă n-o să ne mai vedem, consideră-i ofranda ta pentru Dumnezeu.

– *Aaaalbuuul*, bolborosi camerista cu vocea înfundată a celor ce vorbesc în somn.

Callahan și Jake se priviră uluiți.

11

În liftul ce-i ducea înapoi la parter, Callahan avu grijă de geanta în care se afla Treisprezece Negru, iar Jake, de traista cu 'Rize. Tot el ținea și banii. Acum aveau cu totul patruzeci și opt de dolari.

– Ne vor ajunge?

Aceasta a fost unica întrebare a băiatului după ce ascultase planul Părintelui de depozitare a globului, plan ce necesita încă o oprire.

– Nu știu și nici nu-mi pasă, răspunse Callahan.

Vorbeau în șoaptă, ca niște conspiratori, deși în ascensor nu erau decât ei.

– Dacă am putut să fur de la o cameristă care dormea, o să fie floare la ureche să-i dau țeapă unui taximetrist.

– Mda, mârâi Jake, gândindu-se că Roland nu numai că-i jefuise pe cei fără de vină de-a lungul drumului său spre Turn, ci și omorâse destui. Hai să isprăvim cu asta și să vedem cum dăm de Dixie Pig.

– N-ar trebui să-ți faci atâtea probleme, îi spuse Callahan. Vei fi printre primii care vor afla dacă s-a prăbușit Turnul.

Jake îl privi cu atenție. După una sau două secunde, Callahan schiță un zâmbet cam strâmb. Nu se putuse abține.

– Nu-i nimic de râs, sai, zise Jake și apoi ieșiră amândoi, plus Ete, în noaptea începutului de vară din anul '99.

12

Când ajunseră la prima dintre cele două destinații, se făcuse deja nouă fără un sfert, dar un rest din lumina zilei încă mai zăbovea peste râul Hudson. Drumul cu taxiul costa nouă dolari și cincizeci de cenți. Callahan îi înmână individului de la volan una din cele două bancnote de zece furate de la cameristă.

– Nu te forrțaa, oomu', spuse taximetristul cu accent jamaican. Să nu rrămâi fărră bani.

– Ai mare noroc să capeți cât de cât ceva, fiule, spuse cu blândețe Callahan. Avem buget limitat pentru vizita noastră la New York.

– Și soaaț a meu arre buget, răspunse taximetristul și demară.

În timpul acestui dialog Jake își ridicase ochii și rămăsese cu ei țintă.

– Măiculiță, șopti el. Uitasem cât de *mare* e.

Callahan îi urmări privirea și îi zise:

– Haide să terminăm odată.

Și, în vreme ce se duceau spre intrare, adăugă:

– Ai mai receptat ceva de la Susannah?

– Un bărbat cu o chitară, spuse Jake. Cântă cântecul... nu știu. Dar ar trebui să știu. E o altă coincidență din aia care nu-i deloc coincidență, așa cum pe anticar îl cheamă Tower, ori spelunca lui Balazar, care se numește Turnul Înclinat. E un cântec anume... Și ar trebui să-l știu.

– Și altceva?

Jake clătină din cap.

– Ăsta-i ultimul lucru pe care l-am recepționat de la ea, imediat după ce ne-am urcat în taxi, în fața hotelului. Cred că a intrat în Dixie Pig și nu mai am cum s-o ating.

Callahan se îndreptă spre registrul din mijlocul holului uriaș.

– Ține-l pe Ete lângă tine.

– Nicio problemă.

Nu dură mult, și Callahan găsi ce căuta.

13

Pe semn scria:

DEPOZITARE PE TERMEN LUNG
10 – 36 LUNI
FOLOSIȚI JETOANELE
LUAȚI CHEIA
CONDUCEREA NU-ȘI ASUMĂ RESPONSABILITATEA
PENTRU BUNURILE PIERDUTE

Sub acest anunț, într-o casetă din sticlă, se afla o listă cu reguli și reglementări, pe care le parcurseră amândoi cu deosebită atenție. Prin tălpi simțeau huruitul unei garnituri de metrou. Callahan, care nu mai călcase în New York de aproape douăzeci de ani, habar nu avea ce metrou era acela, încotro se

îndrepta, sau cât de adânc în măruntaiele orașului ajungea el. Deja coborâseră două niveluri în subteran cu scara rulantă. La primul se aflau mai multe magazine, iar la al doilea se afla ce căutau. Stația de metrou era și mai jos.

Jake își mută traista cu Orize pe umărul celălalt și arătă spre ultimul rând al informațiilor de sub sticlă.

– Primim reducere dacă închiriem, spuse el.

– Ducere! exclamă Ete încruntat.

– Da, băiețaș, fu Callahan de acord cu micuțul. Și dacă baba ar avea roți ar fi tramvai. Nu avem nevoie de nicio reducere.

Așa a și fost. După ce au trecut printr-un detector de metale (Orizele nu au pus nicio problemă) și pe lângă un agent de pază care moțăia pe un scăunel, Jake hotărî că cel mai bun fișet pentru lădița aflată în geanta cu PISTELE DIN LUMEA DE MIJLOC ar fi fost unul dintre cele mici – de la capătul laturii stângi al sălii uriașe. Chiria pentru perioada maximă era de douăzeci și șapte de dolari. Părintele Callahan introduse cu mare grijă bancnotele în diversele fante ale automatului cu jetoane, pregătit sufletește pentru orice soi de defecțiune: dintre toate minunățiile și grozăviile întâlnite în scurta vreme de când se întorsese în oraș (printre care se număra și costul umflat al călătoriei cu taxiul), aceasta parcă era cel mai greu de acceptat. Un automat care primea bani de hârtie? Probabil că o tehnologie extrem de sofisticată stătea la baza acestei mașinării urâte care cerea clienților INTRODUCEȚI BANCNOTELE CU FAȚA ÎN SUS! În imaginea care însoțea acest anunț se vedea o bancnotă de un dolar cu creștetul capului lui George Washington spre stânga fantei. Însă hârtiile pe care le vârî Callahan în aparat erau acceptate, indiferent în ce direcție ar fi fost capul protagonistului. Chestia era doar să fie cu fața în sus. Și Callahan se simți aproape ușurat atunci când automatul se *bloca* o dată, refuzând să accepte o bancnotă boțită și veche. Pe cele relativ netede le hăpăi, însă, fără să crâcnească, eliberând șuvoaie de jetoane în tăvița de dedesubt. Callahan le strânse, vru să se întoarcă la Jake, dar se opri să-și satisfacă o curiozitate. Se uită cu atenție pe latura incredibilului (incredibil pentru el) automat consumator de bani. Chiar spre bază descoperi ceea ce căuta. Aparatul acesta se numea Change-Mark-R 2000, fusese fabricat în Cleveland, Ohio. La realizarea lui își aduseseră contribuția și alte companii: General Electric, DeWalt

Electronics, Showrie Electric, Panasonic și, ultima, inscripționată cu litere foarte mici, dar foarte reale, North Central Positronics.

Șarpele din Grădina Raiului, își zise Callahan. *S-ar putea ca individul ăsta, care se zice că m-ar fi creat, Stephen King ăsta, s-ar putea să existe într-o singură lume, dar, pui pariu că North Central Positronics există în toate lumile? Firește, pentru că îi aparține Regelui Purpuriu, așa cum îi aparține și Sombra, iar el se folosește de ele pentru a obține ceea ce-și dorește orice despot obsedat de putere din istorie: să se afle pretutindeni, să dețină totul, și, în esență, să controleze universul.*

– Sau să-l cufunde în beznă, murmură el.

– Părinte! îl strigă Jake neliniștit. *Părinte!*

– Vin, vin, îi răspunse, grăbindu-se spre locul în care îl aștepta băiatul, cu pumnii plini cu jetoane.

14

După ce Jake introduse nouă jetoane în Fișetul 883, acesta scuipă cheia. Băiatul continuă însă să-l alimenteze cu discurile micuțe, până ce le termină pe toate douăzeci și șapte. Atunci, ledul de sub numărul fișetului se făcu roșu.

– Le-am terminat pe toate, spuse satisfăcut Jake.

Vorbeau în continuare pe tonul acela scăzut de „vezi-să-nu-trezești-copilul" în sala mare, ca o peșteră, unde domnea tăcerea. Jake presupunea că dimineața la opt și după-amiaza la cinci acolo era un balamuc întreg de oameni care veneau și plecau din stația de metrou de jos, unii depozitându-și lucrurile în dulăpioare acționate cu monede. Prin casa scării rulante veneau la ei doar ecourile stinse ale conversațiilor din cele câteva magazine încă deschise în pasajul de deasupra. Și se auzea și bubuitul unui metrou care intra în stație.

Callahan introduse geanta de popice prin deschiderea îngustă și o împinse până în fundul fișetului. Jake îl urmărea cu atenție încordată. Apoi închise ușița, iar Jake răsuci cheia.

– Bingo, exclamă băiatul punând cheia în buzunar. O să doarmă?

– Cred că da, răspunse Callahan. Așa cum a dormit la mine în biserică. Dar dacă se va mai frânge încă o Grindă, atunci s-ar putea să se trezească și să facă tărăboi. Însă, dacă se va mai frânge încă o Grindă...

– dacă se va mai frânge încă o Grindă, nițeluș tărăboi n-o să aibă nicio importanță, îi termină Jake fraza.

Callahan dădu din cap.

– Singura problemă e... mă rog... tu știi foarte bine unde ne ducem. Și la fel de bine știi ce s-ar putea să găsim acolo.

Vampiri. Căutători. Poate și alți slujitori ai Regelui Purpuriu. Poate chiar și pe Walter, omul în negru, cu chipul acoperit de glugă, ce uneori își schimba forma și înfățișarea și își spunea Randall Flagg. Poate chiar și pe însuși Regele Purpuriu.

Da, Jake știa toate astea.

– Tu ai „atingerea", Jake, continuă Callahan, prin urmare, ar trebui să presupunem că și unii din ei o au. Și este posibil să ne culeagă din minte informația despre locul acesta – și despre numărul fișetului. Vom merge într-acolo și vom încerca s-o salvăm, dar trebuie să recunoaștem că șansele noastre de a da greș sunt destul de mari. N-am tras niciodată cu vreo armă, iar tu nu ești – iartă-mă, Jake, dar chiar nu pari a fi vreun veteran călit în lupte.

– Să știi că am niște bătălii la activ, zise Jake, gândindu-se la confruntarea cu Gasher și, bineînțeles, la lupta cu Lupii.

– De data aceasta va fi altfel, nu se lăsă Callahan. Vreau să spun doar că ar fi o idee foarte proastă să-i lăsăm să ne prindă în viață. La o adică. Pricepi?

– Fii pe pace, zise Jake cu un calm de gheață. Fii pe pace, Părinte. N-o să ne prindă vii.

15

Din nou pe stradă, din nou căutând un taxi. Jake era de părere că le mai rămăseseră destui bani din bacșișurile cameristei ca să poată ajunge la Dixie Pig. Și mai credea că, odată intrați acolo, nevoia lor de bani – sau de orice altceva – va dispărea definitiv.

– Uite unul, spuse Callahan făcând semn mașinii.

Jake se uita la clădirea din care tocmai ieșiseră.

– Ești convins că va fi în siguranță acolo? îl întrebă pe Callahan în vreme ce taximetrul viră spre ei, claxonând nervos la șoferul mototol din față ce-l împiedica să ajungă mai iute la clienți.

– Prietenul meu, sai Magruder, zicea că-i cel mai sigur loc de depozitare din întregul Manhattan, răspunse Callahan. Zicea că-i de cincizeci de ori mai sigur decât dulapurile din gările Penn și Grand Central... în plus, aici ai și posibilitatea de a alege depozitarea pe termen lung. Probabil că în New York mai sunt și alte asemenea locuri, dar – cum-necum – noi nu vom mai fi aici când se vor deschide, de dimineață.

Taxiul opri lângă ei. Callahan deschise portiera pentru Jake, iar Ete, încercând să nu se lase observat, sări pe banchetă în spatele băiatului. Părintele aruncă o ultimă privire turnurilor gemene de la World Trade Center.

– Dacă nu sparge nimeni fișetul ca să-l fure, o să rămână închis acolo până în luna iunie a anului două mii doi.

– Sau dacă nu se prăbușește clădirea peste el, zise Jake.

Callahan râse, deși Jake nu făcuse vreo glumă.

– N-ai să vezi una ca asta. Și chiar dacă ar fi așa... ce s-ar alege de un glob de cleștar peste care se prăbușesc o sută zece etaje de beton și oțel? Fie el și un glob plin cu magie puternică? Cred că asta i-ar veni de hac afuriseniei.

16

Pentru mai multă siguranță, Jake îi ceru taximetristului să-i lase la colțul dintre Lexington și 59th Street și, după ce-i ceru din privire aprobarea lui Callahan, îi înmână șoferului toți banii lor, mai puțin două bancnote de un dolar.

La colțul dintre Lex și strada 60th, Jake arătă o mulțime de mucuri de țigară strivite de trotuar.

– Aici a stat, zise el. Bărbatul cu chitara.

Se aplecă, luă unul din chiștoace și îl ținu câteva clipe în palmă. Apoi dădu din cap cu un zâmbet trist, potrivindu-și mai bine traista pe umăr.

Orizele zăngăniră slab în culcușul lor din papură. Jake le numărase în timpul drumului cu taxiul și nu fusese câtuși de puțin surprins să descopere că erau nouăsprezece.

– Nu-i de mirare că s-a oprit aici, continuă el aruncând mucul și ștergându-și palma de cămașă.

Și, pe neașteptate, băiatul începu să cânte în șoaptă, dar în tonalitate perfectă:

– Sunt omul... nemărginitei tristeți... toată viața... n-am văzut decât nefericire... m-am hotărât... să plec... spre nord... poate chiar... cu următorul tren.

Callahan, și așa mult prea tensionat, simți cum i se strepezesc și mai tare nervii. Bineînțeles că recunoscuse cântecul. În noaptea aceea când îl cântase Susannah în Pavilion – aceeași noapte când Roland cucerise inimile tuturor locuitorilor din Calla dansând cea mai focoasă commală văzută vreodată – ea înlocuise cuvântul „om" cu „fecioară".

– I-a dat bani, spuse Jake ca prin vis. Și i-a zis...

Rămase cu capul în jos, concentrat, mușcându-și buzele. Cu căpșorul dat pe spate, Ete se uita la el fascinat. Callahan nu-l întrerupse. Acum înțelesese: el și cu Jake vor muri în Dixie Pig. Vor lupta, dar vor muri acolo.

Și își dădu seama că nu-l deranja gândul la moarte. Lui Roland i se va frânge inima din cauza băiatului... dar va merge mai departe. Atâta vreme cât va mai exista Turnul, Roland va merge mai departe.

Jake își ridică privirea.

– I-a zis „Amintește-ți lupta."

– Adică Susannah a zis asta.

– Da. *S-a înființat.* I-a dat Mia voie. Și cântecul a emoționat-o pe Mia. A plâns.

– Adevărat?

– Adevărat. Mia, fiică a nimănui, mamă a unuia. Și când Mia n-a mai fost atentă... și o orbeau lacrimile...

Jake se uită în jur. Ete se uită și el în jur, fără să caute ceva, ci doar imitându-l pe adoratul lui Eik. Callahan își aduse aminte de noaptea aceea în pavilionul din Calla. Luminile. Cum se ridicase Ete pe piciorușele din spate și făcuse o plecăciune în fața oamenilor buni, în fața acelor *folken* din Calla. Susannah, cântând. Luminile. Dansul. Roland, dansând commala sub luminile acelea. Sub luminile acelea colorate. Roland dansând dansul Albului. Roland, mereu Roland.

Și, în cele din urmă, când toți ceilalți vor fi pierit, uciși unul câte unul de mecanismele acestea sângeroase, singur doar Roland va rămâne.

Mă pot împăca cu gândul acesta, își spuse Callahan. *Și pot muri împăcat cu el.*

– A lăsat ceva aici, dar *nu mai e*! exclamă Jake supărat, aproape în pragul lacrimilor. Înseamnă că cineva a găsit ce ne-a lăsat ea... sau poate chitaristul a văzut-o și l-a luat el... oraș de tot căcatul! Toată lumea fură! *Căcat!*

– Hai, ajunge.

Jake își ridică spre Callahan chipul palid, istovit și înfricoșat.

– A lăsat ceva pentru noi! Și avem *nevoie* de lucrul ăla! Nu pricepi cât de slabe ne sunt șansele?

– Ba da. Și dacă vrei să te retragi, acum este momentul s-o faci, Jake.

Băiatul scutură din cap fără dubii și fără ezitare, iar Callahan se simți grozav de mândru de el.

– Să mergem, Părinte.

17

Se opriră din nou în colțul dintre Lex și 61st. Jake întinse mâna spre trotuarul de vizavi. Callahan văzu copertina verde și dădu din cap. Pe ea era desenat un purcel nostim, rânjind fericit, în ciuda faptului că tocmai ce fusese transformat în friptură. Pe marginea copertinei erau imprimate cuvintele RESTAURANTUL DIXIE PIG. În față se aflau parcate cinci limuzine lungi și negre, ale căror lumini de interior lăsate aprinse străluceau galben-stins în noapte. Și abia atunci observă Callahan ceața care se strecurase peste bulevard.

– Uite, zise Jake dându-i Rugerul.

Apoi se scotoci prin buzunare și scoase doi pumni de cartușe care luceau estompat în portocaliul felinarelor de pe stradă.

– Pune-le în buzunarul de la piept, Părinte. O să-ți fie mai ușor să le iei de acolo, bine?

Callahan dădu din cap.

– Ai mai tras vreodată cu pistolul?

– Nu, răspunse Callahan. Ai mai aruncat vreodată cu farfuriile?

Jake rânji șmecherește.

– Benny Slightman și cu mine am șterpelit niște farfurii de antrenament și, într-o seară, ne-am dus pe malul râului ca să ne luăm la întrecere. Benny nu se pricepea prea tare, dar...

– Trag concluzia că tu te pricepi.

Mai întâi Jake ridică din umeri, apoi încuviință. Nu putea găsi cuvintele potrivite ca să poată explica senzația avută atunci când ținuse farfuriile în mână. Cât de just, de firesc i se păruse. Poate că avea o înclinație naturală pentru asta. Și Susannah dovedise un talent nativ atunci când aruncase prima oară cu o Oriză. Părintele Callahan o văzuse cu ochii lui.

– În regulă, care-i planul? întrebă el.

Acum, că se hotărâse să meargă până la capăt, era mai mult decât foarte dispus să-l lase pe băiat la conducere. Căci, la urma urmelor, Jake era *pistolarul*.

Însă băiatul clătină din cap.

– N-avem *niciun* plan. Eu intru primul. Tu te ții după mine. Odată intrați, ne despărțim. Trei metri între noi, atât. Înțelegi ce spun, Părinte? Pentru ca, astfel, indiferent cât de mulți sau cât de *aproape* sunt, să nu ne poată prinde pe amândoi în același timp.

Callahan recunoscu învățăturile lui Roland.

– Eu o să-i dau de urmă folosind atingerea, iar Ete o să-i dea de urmă după miros, continuă Jake. Mișcă-te în același timp cu noi. Trage în orice mișcă, fără să eziți, pricepi?

– Da.

– Și dacă omori ceva ce ți se pare că ar avea o armă cât de cât folositoare, ia-o. Dacă poți să te apleci după ea fără să te oprești. Trebuie să ne mișcăm mereu. Trebuie să-i înghesuim. Trebuie să fim nemiloși. Poți să urli?

Callahan se gândi bine, apoi dădu din cap: da, putea.

– Atunci, urlă la ei, spuse Jake. Am să urlu și eu. Și am să fiu în permanentă mișcare. Poate chiar am să alerg sau, dacă nu, am să merg foarte repede. Și ai grijă să fii întotdeauna în rând cu mine.

– Am să fiu, zise Callahan.

Cel puțin, până când m-o secera vreunul.

– Uite ce vreau să te întreb, Jake: după ce o salvăm de acolo, se va putea spune că și eu sunt pistolar?

Rânjetul lui Jake era feroce. Lăsase în urmă toate îndoielile și temerile.

– Khef, ka și ka-tet, spuse el. Uite, semaforul s-a făcut verde. Hai să traversăm.

18

Nu era nimeni pe locul șoferului din prima limuzină. La volanul celei de-a doua se afla un individ în uniformă și cu caschetă, dar Părintelui Callahan i se păru cufundat într-un somn adânc. Un altul, tot cu uniformă și cascheta, ieșit pe trotuar, se sprijinea de o a treia mașină. Jarul țigării descria un arc leneș spre colțul gurii. Le aruncă o privire lipsită de interes. Ce era de văzut la ei? Un bărbat în pragul bătrâneții, un puști în pragul adolescenței, și un cățel aferat. Mare scofală.

Când ajunseră pe celălalt trotuar, Callahan observă un anunț pe un trepied cromat așezat în fața restaurantului:

ÎNCHIS PENTRU EVENIMENT PRIVAT

Oare ce nume i-ai fi putut da „evenimentului" din seara aceasta de la Dixie Pig? se întrebă Callahan. Petrecere în cinstea viitorului nou-născut? Petrecere de zi de naștere?

– Ce facem cu Ete? îl întrebă el în șoaptă pe Jake.

– Ete rămâne cu mine.

Doar patru cuvinte – suficiente însă ca să-l convingă pe Callahan că Jake știa ce face: aceasta era noaptea în care ei vor muri. Callahan nu știa dacă vor reuși să moară pe culmile gloriei, dar de murit vor muri cu siguranță, toți trei. Poiana de la capătul cărării se afla chiar după colț; și vor intra în ea umăr la umăr, toți trei. Oricât de puțin își dorea să moară câtă vreme plămânii încă-i mai erau curați, iar ochii limpezi, Callahan înțelegea că situația ar fi putut fi cu mult mai rea. Treisprezece Negru fusese pus bine, într-un alt loc întunecat, unde va dormi; și dacă Roland va rămâne în viață, după toată nebunia, după toate bătăliile pierdute și câștigate, atunci el îi va da de urmă și va face ce va crede de cuviință cu el. Deocamdată...

– Jake, ascultă-mă o clipă. Este important.

Jake se opri, dar se vedea că nu mai are răbdare.

– Înțelegi că te afli în primejdie de moarte și ceri iertare pentru păcatele tale?

Băiatul pricepu că aceasta se voia un soi de ultimă împărtășanie.

– Da, spuse el.

– Îți pare sincer rău pentru păcatele tale?

– Da.

– Te căiești?

– Da, Părinte.

Callahan făcu semnul crucii în fața lui.

– *In nomine Patris, et Filii, et Spiritus...*

Ete lătră. O dată, doar. Foarte emoționat. Însă și foarte înăbușit, căci avea în bot un obiect descoperit în rigolă pe care i-l adusese lui Jake. Băiatul se aplecă să i-l ia.

– Ce? întrebă Callahan. Ce este?

– Ce ne-a lăsat ea, zise Jake, grozav de ușurat, aproape plin de optimism din nou. Ce ne-a lăsat atunci când Mia nu era atentă pentru că plângea din cauza cântecului. S-ar putea totuși să mai avem o șansă, Părinte.

Puse obiectul în mâinile tovarășului său. Callahan fu surprins de greutatea acestuia și rămase aproape fără suflare în fața frumuseții lui. Iar în sufletul lui miji aceeași speranță. O tâmpenie, poate, dar foarte reală.

Ridică țestoasa din fildeș în dreptul ochilor și își trecu buricul degetului arătător peste zgârietura în formă de semn de întrebare de pe carapacea ei. Se uită în ochii aceia înțelepți și calmi.

– Minune, murmură el. Este Țestoasa Maturin? Ea este, nu-i așa?

– Nu știu, spuse Jake. Probabil. Ea îi spune *sköldpadda* și s-ar putea să ne fie de mare ajutor, dar nu-i poate ucide pe casapii care ne așteaptă înăuntru.

Făcu un semn cu capul spre Restaurantul Dixie Pig.

– Acolo doar noi singuri ne putem ajuta, Părinte. De acord?

– O, da, spuse Callahan cu un calm infinit.

Puse țestoasa, *sköldpadda*, în buzunarul de la piept.

– Am să trag ori până rămân fără gloanțe, ori până mor. Și dacă rămân fără gloanțe înainte să mor, atunci am să le dau în cap cu patul pistolului.

– Bun așa. Haidem să le dăm *lor* ultima împărtășanie.

Trecură pe lângă anunțul cu ÎNCHIS de pe trepiedul metalic, cu Ete între ei. Micuțul ținea capul semeț în sus, iar pe botic îi înghețase un rânjet foarte colțos. Urcară fără ezitare cele trei trepte spre ușile duble. Când ajunse pe ultima treaptă, Jake scoase două farfurii din traista de pe umăr. Le ciocni una de alta, mulțumit de sunetul sinistru pe care-l scoaseră. Apoi îl îndemnă pe Callahan.

– Acum și tu.

Callahan ridică Rugerul, ținând țeava lângă obrazul drept, aidoma unui duelist. Apoi își atinse buzunarul de la piept, umflat de greutatea gloanțelor.

Jake dădu din cap.

– Odată intrați, stăm împreună. Mereu împreună, cu Ete între noi. La trei. Și, odată porniți, nu ne oprim decât morți.

– Nu ne oprim.

– Așa. Gata?

– Da. Dumnezeu te iubește, băiete.

– Și pe tine, Părinte. Unu... doi... *trei.*

Jake deschise ușa și pătrunseră toți trei în penumbra și mirosul dulce-picant al fripturii de porc dinăuntru.

STROFĂ: *Hai, commala-ka, soartă*
Timp de viață, timp de moarte.
Încolțit când ești
Mâna-ți gloanțele să-mpartă.

ANTISTROFĂ: *Commala, hai, ka-soartă*
Mâna-ți gloanțele să-mpartă.
Să nu mă plângeți, prieteni,
Când voi păși spre moarte.

STANȚA XIII

HEIL, MIA, HEIL, MAMĂ

1

Poate ka a pus acel autobuz acolo atunci când a oprit taxiul în care se afla Mia, ori poate nu a fost decât o simplă coincidență. Cu siguranță însă era genul de problemă ce stârnește controverse aprige, de la nivelul celui mai umil predicator ambulant (puteți să spuneți aleluia odată cu mine) până la cei mai mari teologi ai lumii (puteți să-mi oferiți un amin socratic). Desigur că vor fi unii care să o eticheteze drept neserioasă; cu toate acestea, ceea ce se află în spatele acestei probleme nu este câtuși de puțin așa.

Un autobuz cu destinația centru, pe jumătate gol.

Dar, dacă nu s-ar fi aflat chiar în acel loc, pe colțul dintre Lex și 61th Street, este foarte posibil ca Mia să nu-l fi observat niciodată pe bărbatul care cânta la chitară. Și, dacă nu s-ar fi oprit să-l asculte pe bărbatul care cânta la chitară, cine știe cât de diferite ar fi fost cele ce au urmat?

2

– Mamă, nene! Ie-te-aici! exclamă taximetristul arătând exasperat la parbriz.

Pe colțul dintre Lex și 61th era oprit un autobuz, cu motorul bodogănind supărat și cu stopurile transmițând un mesaj codificat de mare suferință. Șoferul autobuzului stătea lângă una din roțile din spate, privind morocănos norul negru de motorină arsă ce ieșea prin țeava de eșapament.

– Coniță, spuse taximetristul, v-ar deranja să vă dați jos pe colțul cu 60th? E bine așa?

Este? întrebă Mia. *Ce să-i răspund?*

Sigur, zise Susannah neatentă. *E bine și acolo.*

Întrebarea Miei o adusese înapoi din varianta ei de Dogan, unde încercase să ia legătura cu Eddie. Zadarnic, însă. În plus, se îngrozise văzând halul în care ajunsese locul acela. Crăpăturile din pardoseală erau acum foarte adânci, și unul dintre panourile plafonului se prăbușise împreună cu câteva tuburi de neon și cabluri electrice. Unele din tablourile de comandă erau cufundate în beznă totală. Din altele se înălțau fuioare de fum. Acul de pe cadranul **SUSANNAH-MIO** ajunsese la capătul zonei roșii. Podeaua îi vibra puternic sub tălpi și toate instalațiile zbierau. Și, dacă și-ar fi spus că nimic din ce vedea nu era real, că, în fond, nu era decât o tehnică de vizualizare, ar fi însemnat să piardă din vedere tocmai esențialul, nu-i așa? Închisese un circuit extrem de puternic, iar acum corpul ei plătea prețul. Vocea Doganului o avertizase că era periculos ce făcea; că nu era (ca să folosim cuvintele unui spot TV) frumos să încerce s-o păcălească pe Mama Natură. Susannah nu-și putea da seama care anume dintre glandele și organele ei se chinuiau mai abitir, dar știa că erau *ale ei.* Nu ale Miei. Venise timpul să pună capăt acestei dementе înainte să se aleagă praful de tot.

Mai întâi, însă, încercase să ia legătura cu Eddie. Îi repetase numele iar și iar, urlând în microfonul pe care era scris NORTH CENTRAL POSITRONICS. Nimic. Nu-i răspunse nimeni nici când strigase numele lui Roland. Dar ar fi știut dacă ar fi fost morți. Cu siguranță ar fi știut. Dar, să nu poată lua legătura cu *nici unul* dintre ei... asta ce-o mai fi însemnând?

Înseamnă că ți-ai luat-o înc-o dat', păsărică mică, chicoti Detta la ea. *Iacă ce pățești dacă ți-o tragi cu albii.*

E bine dacă mă dau jos acolo? o întrebă Mia, sfioasă ca o domnișoară la primul ei bal. *Sigur?*

Susannah și-ar fi dat o palmă, așa cum făcuse și mai devreme. Of, Doamne, atunci când nu era vorba despre copil, japița aia era incredibil de *rușinoasă*!

Da, da, coboară. Mai avem doar o intersecție, iar pe bulevarde, intersecțiile sunt foarte aproape.

Șoferul... cât să-i dau șoferului?

Dă-i o hârtie de zece și spune-i să păstreze restul. Hai, ține banii ca să-ți arăt care...

Susannah sesiză șovăiala Miei și reacționă cu furie moderată amestecată cu ceva amuzament.

Ascultă-mă, drăgălașo, eu mă spăl pe mâini de toată povestea asta. În regulă? Dă-i ce bani vrei.

Nu, nu, te rog. Umilă. Înspăimântată. *Am încredere în tine, Susannah.* Și ridică bancnotele primite de la Mats, răsfirându-le în fața ochilor ca pe niște cărți de joc.

Susannah vru să refuze, dar ce rost ar fi avut? *Se înființă*, preluă controlul asupra mâinilor cafenii care țineau bancnotele și alese o hârtie de zece dolari pe care o înmână taximetristului.

– Păstrează restul, îi spuse.

– Mulțam fain, coniță!

Susannah deschise portiera dinspre trotuar. Și chiar atunci se auzi o voce de robot care o sperie – care le sperie pe amândouă. Cineva, pe nume Whoopi Goldberg, le atrăgea atenția să nu-și uite bagajele. Chestiune destul de discutabilă pentru Susannah-Mia. Căci important era un singur bagaj de care Mia avea să scape în curând.

Auzi și acorduri de chitară. Și, în același timp, simți cum se diminuează controlul ei și asupra mâinii care vâra banii înapoi în buzunar, și asupra piciorului cu care începuse să coboare din mașină. Acum, că Susannah rezolvase încă o dilemă newyorkeză, Mia revenea la conducere. Susannah începu să se împotrivească acestei uzurpări

(*căci este vorba despre corpul* meu, *în mama mă-sii,* al meu, *cel puțin de la brâu în sus, și asta include și capul, și creierul din el!)*

apoi renunță. La ce bun? Mia era mai puternică. Susannah nu putea înțelege de ce, dar așa stăteau lucrurile.

În punctul acesta, un soi de fatalism *Bushido* se pogorî asupra lui Susannah Dean. Genul de liniște sufletească ce-i învăluie pe șoferi atunci când mașina le patinează neputincioasă spre parapetele podului, sau pe piloții în picaj cu motoarele oprite... sau pe pistolarii împinși spre prăpastia sau peștera unde își vor găsi sfârșitul. Poate că mai târziu se va lupta, dacă i se va părea că are vreun sens, sau că este un gest onorabil. Se va lupta să se salveze pe sine, sau să salveze copilul, dar nu pe Mia – aceasta era hotărârea ei. În ochii lui Susannah, Mia renunțase la orice șansă de a fi salvată.

Deocamdată, însă, nu putea face nimic, decât, poate, să învârtă scala FORȚĂ TRAVALIU înapoi la valoarea 10. Măcar atât control să aibă și ea.

Înainte de toate, însă... muzica. Acordurile de chitară. Un cântec pe care îl știa, îl știa foarte bine, chiar. Îl cântase în fața acelor *folken* din Calla Bryn Sturgis.

Și nu i se păru câtuși de puțin întâmplător să audă „Om al nemărginitei tristeți" cântat aici, la acest colț de stradă din New York, mai ales după tot ce i se întâmplase de când îl cunoscuse pe Roland. Și era un cântec minunat, nu credeți? Poate chiar culme a tuturor cântecelor folk pe care le-a îndrăgit atât de mult în tinerețe, și care au mânat-o, puțin câte puțin, spre militantismul ce a dus-o, în cele din urmă, în închisoarea din Oxford, Mississippi. Trecuseră zilele acelea – iar acum se simțea cu mult mai bătrână – însă încă o mai fermeca simplitatea tristă a cântecului cu pricina. Restaurantul Dixie Pig se afla la o stradă distanță. Și, odată ce Mia le va duce înăuntru pe amândouă, va ajunge pe teritoriul Regelui Purpuriu. N-avea nicio îndoială în privința asta și nici nu-și făcea iluzii. Nu se aștepta să scape vie de acolo, nu se aștepta să-și revadă nici prietenii și nici iubitul, și presupunea că va muri în urletele dezamăgite ale Miei... dar nimic din toate astea nu trebuia să-i pângărească bucuria cântecului. Să fi fost acesta cântecul ei de lebădă? Și dacă da, foarte bine.

Susannah, fiică a lui Dan, își zise că lucrurile ar fi putut sta mult mai rău.

3

Cântărețul itinerant se instalase în fața unei cafenele purtând numele „Melasă neagră". Cutia chitarei era deschisă pe jos, în fața lui, iar în interiorul ei căptușit cu catifea roșie (de aceeași nuanță ca mocheta din dormitorul lui sai King, să rostim împreună amin) erau împrăștiate niște monede și bancnote mici, astfel încât trecătorii mai ignoranți să știe ce anume li se cere. Omul era așezat pe o lădiță din lemn, foarte asemănătoare cu aceea pe care se urca pastorul Harrigan pentru a-și ține predica.

Multe semne indicau că terminase treaba pe ziua respectivă. Își pusese haina, cu simbolul echipei New York Yankees pe mânecă, și șapca al cărei

cozoroc anunța **JOHN LENNON TRĂIEȘTE**. Se pare că existase și o pancartă care acum era depozitată în cutia instrumentului, cu scrisul în jos. Nu că Mia ar fi fost în stare să citească ce scria acolo. Nu, nu ea.

Bărbatul își ridică privirea la ea, îi zâmbi și se opri din mângâiatul coardelor. Mia îi arătă una din bancnotele rămase și îi zise:

– Îți dau asta, dacă mai cânți o dată cântecul ăsta. Până la capăt.

Tânărul chitarist avea în jur de douăzeci de ani și, cu toate că nu se putea spune despre el că ar fi fost vreun frumușel – tenul pătat și palid, un inel din aur agățat într-o nară, țigara atârnându-i din colțul gurii – avea, totuși, ceva care te atrăgea. Ochii i se bulbucară când își dădu seama poza cui anume era trecută pe bancnota pe care i-o întindea femeia.

– Doamnă, pentru cincizeci de dolari, îți cânt toate cântecele lui Ralph Stanley pe care le știu... și știu destule.

– Ne mulțumim doar cu acesta, spuse Mia, aruncând hârtia de cincizeci în cutia așezată pe trotuar.

Tânărul urmări cu ochi neîncrezători zborul jucăuș al bancnotei.

– Grăbește-te, mai zise Mia. Nu am timp. Cântă.

Și astfel, chitaristul, așezat pe o ladă în fața unei cafenele de la un colț de stradă, începu să cânte o melodie pe care Susannah o ascultase pentru prima oară în clubul „Hungry i", melodie pe care ea însăși o cântase la Dumnezeu știe cât de multe petreceri, melodie pe care o mai cântase o dată în spatele unui motel din Oxford, Mississippi, cu o noapte înainte să fie toți aruncați în închisoare. La vremea aceea, nu mai știau nimic de o lună, deja, de cei trei tineri care se ocupaseră cu înregistrarea votanților. Dispăruseră în țărâna din Mississippiul oamenilor de culoare, pe undeva prin apropiere de Philadelphia (în cele din urmă fuseseră găsiți în orășelul Longdale, spuneți cu mine aleluia, spuneți cu mine amin). Legendarul Baros al Albilor începuse din nou să-i lovească pe negrii cei băgăreți și mârlani. Și, totuși, au cântat în noaptea aceea. Odetta Holmes – Det îi spuneau prietenii pe atunci – dăduse tonul, iar ceilalți i se alăturaseră, băieții cântând *om*, iar fetele cântând *fecioară*. Acum, din Doganul ce-i devenise gulag, Susannah îl ascultă pe tânărul acesta, nenăscut în zilele acelea cumplite de demult, cântându-l din nou. Și zăgazurile amintirilor ei se sparseră, iar Mia, surprinsă de violența acestor aduceri-aminte, fu cea luată pe sus de valuri.

4

Pe Meleagul Amintirilor, timpul este în permanență *Prezent.*
Pe Tărâmul lui Demult, ceasurile ticăie... dar limbile lor rămân nemișcate.
Există o Ușă Nedescoperită
(pierdută)
iar amintirea este cheia ce o va deschide.

5

Se numesc Cheney, Goodman, Schwerner; ei sunt cei secerați de Barosul Albilor în ziua de 19 iunie 1964.

O, Discordia!

6

Stau la motelul Blue Moon, situat în cartierul negrilor din Oxford, statul Mississippi. Proprietarul motelului Blue Moon este Lester Bambry, al cărui frate, John, este pastor la Prima Biserică Metodistă Afroamericană din Oxford, rostiți cu mine aleluia, rostiți cu mine amin.

Este 19 iulie 1964, exact o lună de când nimeni nu mai știe nimic de Cheney, Goodman și Schwerner. La trei zile după ce au dispărut pe undeva pe lângă Philadelphia, în biserica lui John Bambry s-a ținut o adunare în cadrul căreia activiștii locali pentru drepturile populației de culoare le-au spus celor aproximativ treizeci veniți din nord că, în lumina ultimelor evenimente, sunt liberi să plece la casele lor. Și unii dintre ei chiar au plecat, *Domnul fie lăudat, însă Odetta Holmes rămâne, împreună cu alți optsprezece. Da, aceștia rămân. Stau la motelul Blue Moon. Și, uneori, noaptea, ies în spatele clădirii, și Delbert Anderson își aduce chitara și cântă.*

Cântă „Voi fi eliberat" și

cântă „John Henry", o să lovesc strașnic cu palașul meu (Dumnezeule mare, Bombă a lui Dumnezeu) și cântă

„Vânare de vânt" și cântă

„Blues-ul șovăielii", în adaptarea reverendului Gary Davis, râzând cu toții la versurile puțin cam deocheate: dolaru-i dolar banu-i ban casa mi-e plină de coconi și nici unul nu-i al meu, și cântă

„Nu mai vreau să mărșăluiesc" și cântă cu toții

pe Meleagul Amintirilor și în Tărâmul lui Demult cântă cu toții

cu tot sângele fierbinte al tinereții lor, cu toată forța trupurilor lor, cu toată încrederea din mințile lor cântă cu toții

ca să se lepede de Discordia

ca să se lepede de can toi

întru susținerea lui Gan-Creatorul, Gan-de-Rele-Izbăvitorul

ei nu cunosc numele acestea

ei cunosc toate numele acestea

inima cântă ce trebuie să cânte

sângele știe ce trebuie să știe

pe Calea Grinzii inimile noastre cunosc toate secretele

și ei cântă

cântă

Odetta dă tonul și Delbert Anderson o acompaniază; ea cântă

– Fecioară a nemărginitei tristeți sunt eu... toată viața-mi n-am văzut decât nefericire... adio-ți zic... bătrân Kentucky...

7

Și astfel, prin Ușa Nedescoperită, Mia fu condusă pe Meleagul Amintirilor, transportată în curtea plină de buruieni din spatele motelului Blue Moon al lui Lester Bambry, și astfel ea auzi...

(aude)

8

O aude pe femeia care va deveni Susannah cântându-și cântecul. Îi aude pe ceilalți alăturându-i-se, unul câte unul, până când toți cântă în cor, iar deasupra lor se înalță luna din Mississippi, luminându-le chipurile – unele negre, altele albe – și luminând și acele șine reci din fier care trec și prin spatele motelului, șine ce merg spre sud, spre Longdale, orășelul unde, pe 5 august 1964, vor fi descoperite trupurile putrezite ale amicilor lor – James Cheney, douăzeci și unu de ani; Andrew Goodman, douăzeci și unu de ani; Michael Schwerner, douăzeci și patru de ani; O, Discordia! Ție, care iubești întunericul, ție să-ți aparțină bucuria Ochiului roșu ce strălucește aici.

Îi aude cântând.

Voi rătăci de-a lungul și de-a latul acestui Pământ... prin vânt și furtună, prin ploaie și ninsoare... voi merge cu trenul spre nord...

Cântecele deschid cel mai bine ochiul amintirii, iar amintirile Odettei o înalță pe Mia și o poartă prin văzduh, pe sub luna de argint, pe când toți cântă împreună, Det și tovarășii ei întru ka. Și Mia îi vede cum pornesc de acolo, cu brațele înlănțuite, cântând

(în adâncul sufletului meu... eu cred...[1]*)*

un alt cântec, cel care – așa simt ei – îi definește cel mai bine. Chipurile înșirate de-a lungul străzilor sunt deformate de ură. Pumnii agitați spre ei sunt bătătoriți și aspri. Gurile femeilor care îi scuipă sunt nerujate –, iar flegma lor li se încheagă pe obraji, li se năclăiește în păr, le mânjește hainele –, și femeile acelea nu poartă ciorapi în picioarele încălțate cu ghete scâlciate. Sunt mulți bărbați în salopete (OshKosh B'Gosh[2], să spună cineva aleluia). Sunt mulți tineri cu pulovere albe, cu părul ras la tâmple și ridicat în creștet; și unul dintre aceștia urlă la Odetta, având grijă să articuleze clar cuvintele: *Vom Omorî Toți Cioroii Păduchioși Care Pun Piciorul În Campusul Ole Miss*[3]*!*

---

[1] Vers din „We Shall Overcome", imnul Mișcării pentru Drepturile Civile ale Populației Afroamericane (n. tr.).

[2] Firmă producătoare de îmbrăcăminte, înființată în 1895 în Wisconsin (n. tr.).

[3] Universitatea Mississippi (n. tr.).

Sentimentul de camaraderie ce-i unește în pofida fricii. *Datorită* fricii. Sentimentul că fac ceva extraordinar de important: ceva pentru viitor. Vor schimba America, iar dacă prețul cerut va fi cel al sângelui, atunci îl vor plăti bucuroși. Adevăr grăiesc, să spunem aleluia, lăudat fie Domnul, să spunem amin cât putem de tare.

Și băiatul alb, pe care îl cheamă Darryl, nu a putut la început, o avea moale și nu a putut, dar mai târziu a putut, iar celălalt – cel urât și vocal și batjocoritor, cel de care se temea Odetta – nu s-a mai apropiat de ei. Și sub luna din Mississippi, Darryl și Det au dormit îmbrățișați până în zori. Ascultând greierii. Ascultând bufnițele. Ascultând zumzăitul blând și dulce al Pământului care se învârtește în jurul axei sale și se învârtește și se tot învârtește tot mai departe în secolul al douăzecilea. Sunt tineri și au sângele fierbinte și nu pun la îndoială capacitatea lor de a schimba lumea.

Rămâi cu bine, iubitul meu...

Cântecul acesta îl cântă ea în curtea cu buruieni din spatele motelului Blue Moon; cântecul acesta îl cântă ea sub argintul lunii.

N-am să-ți mai văd niciodată chipul...

Odetta Holmes în punctul culminant al vieții ei, iar Mia este și ea *acolo*! Vede totul, simte totul, se pierde în această speranță splendidă și, unii ar spune, prostească (o, dar spun aleluia, strigăm cu toții Bomba lui Dumnezeu). Înțelege că, atunci când ți-este tot timpul teamă, prietenii devin cu mult mai prețioși; înțelege că, atunci când ți-este tot timpul teamă, fiecare îmbucătură este cu mult mai dulce; înțelege că, atunci când ți-este tot timpul teamă, timpul acesta se dilată, făcând fiecare zi ducând spre catifeaua nopții să pară nesfârșită; și toți *știu* că James Cheney e mort

(adevărat vă spun vouă)

știu că Andrew Goodman e mort

(să spunem într-un glas aleluia)

știu că Michael Schwerner – cel mai în vârstă dintre toți, dar tot un copil, la cei douăzeci și patru de ani ai lui – e mort.

(să spunem amin din toate puterile noastre!)

Știu că oricare dintre ei poate sfârși în noroaiele din Longdale sau Philadelphia. *În orice clipă.* În seara de după acest tărăboi din spatele motelului Blue Moon, majoritatea, inclusiv Odetta, vor fi aruncați în închisoare,

și astfel va începe perioada umilinței ei. Însă în noaptea aceasta se află împreună cu prietenii ei, cu iubitul ei, și toți sunt una, și Discordia a fost izgonită. În noaptea aceasta cântă cu toții, legănându-se pe ritm, cu brațele înlănțuite.

Fetele cântă *fecioară*, băieții cântă *om*.

Mia este copleșită de dragostea pe care o simt unul pentru celălalt; este emoționată de simplitatea crezului lor.

Și, la început, mult prea șocată ca să poată râde sau plânge, nu face decât să asculte, uluită.

9

La a patra strofă, Susannah începu să cânte împreună cu chitaristul, mai sfios, în primă fază, apoi – încurajată de zâmbetul tânărului – cu mai mult aplomb, armonizându-și vocea cu a lui:

Dimineață am mâncat zeamă de câine
La prânz nimic pe pâine
Minerul nu mănâncă seara
Și doarme pe o mână de paie...

10

Chitaristul se opri după strofa aceasta, uitându-se mirat și fericit, totodată, la Susannah.

– Credeam că numai eu știu strofa asta, îi zise el. Așa obișnuiau cei ce-și spuneau Freedom Riders[1]...

[1] Organizație de activiști pentru drepturile populației de culoare, ai cărei membri mergeau din oraș în oraș cu autobuzul (n. tr.).

– Ba nu, îl contrazise în șoaptă Susannah. Nu ei. Cei care se ocupau cu înregistrarea negrilor cu drept de vot cântau strofa asta cu zeama de câine. Cei care s-au dus în orașul Oxford în vara lui '64. Când au fost uciși cei trei tineri.

– Schwerner și Goodman, spuse chitaristul. Nu-mi aduc aminte cum îl chema pe al treilea...

– James Cheney, murmură ea. Avea un păr *minunat*.

– Vorbești de parcă l-ai fi cunoscut, dar nu cred că ai mai mult de... treizeci de ani?

Susannah știa că pare mult mai în vârstă, mai ales în seara aceasta, dar, firește, tânărul acesta era mai bogat acum cu cincizeci de dolari decât fusese doar cu un cântec mai devreme, iar starea aceasta de lucruri probabil că-i afectase vederea.

– Mama mea și-a petrecut vara lui '64 în Neshoba, spuse Susannah, sfâșiind inima Miei, temnicera ei, cu aceste două cuvinte alese în mod spontan – *mama mea*.

– Tare, mămica! exclamă tânărul zâmbindu-i.

Apoi zâmbetul i se șterse de pe buze. Culese hârtia de cincizeci din cutia instrumentului și i-o întinse.

– Ia-i înapoi. Mi-a făcut plăcere să cânt pentru tine, doamnă.

– Nu, nu se poate, spuse Susannah, surâzând la rândul ei. Mi-a fost suficient să-mi amintesc lupta. Și să mi-i amintesc pe Jimmy, pe Andy și pe Michael. Asta mi-a fost de ajuns.

– Te rog, stărui tânărul.

Zâmbea din nou, însă zâmbetul acesta era unul îngrijorat, iar el ar fi putut foarte bine fi oricare dintre tinerii aceia de pe Tărâmul lui Demult, care cântau la lumina lunii, în spatele cabinelor șubrede ale motelului Blue Moon și în apropierea luciului rece al căii ferate; ar fi putut foarte bine fi oricare dintre ei, cu frumusețea lui și imprudența tinereții lui; și cât de mult îl mai iubi Mia în clipa aceea. În fața acestei flăcări, până și fătul ei coborâse în plan secund. Desigur că știa că, în multe privințe, focul acesta era unul fals, aprins de amintirile gazdei sale, dar avea sentimentul că, în alte privințe, ar fi putut fi unul foarte real. De un lucru era convinsă: numai o făptură ca ea, numai cineva care a renunțat la nemurire ar fi putut aprecia curajul pur de a te opune forțelor Discordiei. Curajul de a periclita

frumusețea aceasta fragilă punând convingerile mai presus de siguranța personală.

Fă-l să se simtă bine și ia banii înapoi, o îndemnă ea pe Susannah, însă fără să *se înființeze* și s-o oblige. Alegerea îi aparținea întru totul.

Înainte ca Susannah să-i răspundă, izbucni alarma din Dogan, inundând mintea lor comună cu vuiet de sirene și lumini roșii.

Susannah se întoarse în direcția aceea, dar Mia o apucă strâns de umăr.

Ce se petrece? Ce s-a defectat?

Dă-mi drumul!

Susannah se smuci, eliberându-se din strânsoarea ca de clește. Și dispăru, înainte ca Mia să mai poată face vreo mișcare.

11

Lumini roșii de panică pulsau și străluceau în Doganul lui Susannah. Un claxon suna strident stingerea prin difuzoarele din plafon. Cu excepția a două monitoare – unul cu chitaristul din colțul străzii 60th cu Lex, celălalt cu copilul adormit –, toate celelalte se scurtcircuitaseră. Pardoseala spartă zbârnâia sub tălpile lui Susannah, ridicând praful. Unul din panourile de comandă se stinsese, un altul era în flăcări.

Toate astea nu puteau prevesti nimic bun.

De parcă ar fi vrut să-i confirme opinia, se auzi din nou Vocea Doganului, atât de asemănătoare cu cea a Monoului Blaine.

– ALARMĂ! ALARMĂ! guița Vocea. SISTEM SUPRAÎNCĂRCAT! DACĂ NU SE REDUCE PUTEREA ÎN SECTORUL ALFA, SISTEMUL SE VA ÎNCHIDE COMPLET ÎN 40 DE SECUNDE!

Din vizitele ei anterioare în Dogan, Susannah nu-și amintea să fi văzut vreun Sector Alfa, dar nici nu se miră când observă acum un indicator pe care scria exact asta. Unul din tablourile de comandă de alături erupse pe neașteptate într-o jerbă de scântei portocalii ce aprinseră șezutul unui scaun din apropiere. Se prăbușiră alte panouri din plafon, trăgând după ele funii de cabluri încâlcite.

– DACĂ NU SE REDUCE PUTEREA ÎN SECTORUL ALFA, SISTEMUL SE VA ÎNCHIDE COMPLET ÎN 30 DE SECUNDE!

Și butonul de TEMP. EMOȚIONALĂ?

– Dă-i pace, bombăni ea către sine.

În regulă. Cel cu FĂT? Cu ăla ce faci?

După ce se gândi puțin, Susannah mută maneta de la ADORMIT la TREAZ și imediat se deschiseră ochii aceia albaștri, tulburători, holbându-se la ea cu un soi de curiozitate feroce.

Copilul lui Roland, își zise ea cu un amestec straniu și dureros de emoții. *Și al meu. Și Mia? Tu, fato, nu ești decât o* ka-mai. *Mi-e milă de tine.*

Ka-mai, sigur că da. Nu doar o proastă, ci proasta lui ka – proasta destinului.

– DACĂ NU SE REDUCE PUTEREA ÎN SECTORUL ALFA, SISTEMUL SE VA ÎNCHIDE COMPLET ÎN 25 DE SECUNDE!

Deci nu folosise la nimic să trezească pruncul, cel puțin nu folosise la împiedicarea distrugerii totale a sistemului. Venise vremea să pună în aplicare Planul B.

Întinse mâna spre butonul mare și caraghios inscripționat cu FORȚĂ TRAVALIU, cel care semăna atât de mult cu butoanele de la vechea mașină de gătit a mamei ei. Îi fusese foarte greu să-l întoarcă până la valoarea 2 și o duruse ca naiba. Dar i-a fost mult mai ușor acum să-l răsucească în sens invers, și nu a simțit nicio durere, doar un fel de *destindere* undeva, în adâncurile minții, de parcă niște mușchi de acolo ar fi stat încordați timp îndelungat, iar acum s-ar fi relaxat cu un suspin de ușurare.

Zbieretul claxonului încetă.

Susannah întoarse butonul FORȚĂ TRAVALIU până la 8, ezită puțin, apoi ridică din umeri. Ce mama mă-sii, era timpul să riște totul, să termine o dată pentru totdeauna cu povestea asta. Îl întoarse până la 10. Și atunci un fulger ascuțit de durere îi întări abdomenul și se rostogoli în jos, spre bazin. Strânse cu putere din buze ca să nu țipe.

– S-A EFECTUAT REDUCEREA PUTERII ÎN SECTORUL ALFA, îi comunică vocea, continuând pe tonul lui John Wayne, atât de cunoscut lui Susannah. MULȚAM FAIN, MICUȚO!

Strânse și mai tare buzele ca să nu-i scape un alt țipăt – dar nu de durere, ci de groază pură. Era foarte bine și frumos să încerce să-și tot spună că

Monoul Blaine murise şi că vocea aceasta îi aparţinea unui farsor plin de răutate din subconştientul ei, dar nu reuşea nicicum să alunge spaima.

– A ÎNCEPUT... TRAVALIUL, anunţă vocea amplificată, renunţând să-l mai imite pe John Wayne. A ÎNCEPUT... TRAVALIUL.

Apoi, cu vocea tărăgănată (şi nazală) a lui Bob Dylan şi, trimiţându-i fiori de gheaţă în inimă, fredonă:

– MULŢI ANI TRĂIASCĂ!... LA MULŢI ANI, *PRUNCULE!*... CINE SĂ TRĂIASCĂ?... LA MULŢI ANI!... MORDRED SĂ TRĂIASCĂ... LA MULŢI ANI!

Susannah vizualiză un extinctor agăţat pe peretele din spatele ei şi, când se întoarse, îl descoperi, firește, acolo (nu vizualizase însă plăcuţa pe care scria NUMAI TU ŞI SOMBRA PUTEŢI AJUTA LA PREVENIREA INCENDIILOR DIN PANOURILE DE COMANDĂ – care, împreună cu un desen întruchipându-l pe Shardik al Grinzii, pe cap cu o pălărie a Ursului Smokey, mascota pădurarilor, părea a fi o altă farsă a glumeţului). În vreme ce se îndrepta spre extinctor pe pardoseala spartă şi denivelată, ocolind panourile căzute din plafon, o sfârtecă un alt junghi de durere, pârjolindu-i pântecele, făcând-o să-şi dorească să se încovoaie, să împingă şi să scape de bolovanul acela cumplit din burtă.

Nu mai e mult, îşi zise cu o voce aparţinându-i jumătate lui Susannah şi jumătate Dettei. *Nu, madam. Fătul ăla sosește în staţie cu trenul expres.*

Dar durerea se mai domoli. Şi atunci smulse extinctorul de pe perete, îndreptă pâlnia lui neagră şi subţire spre tabloul de control în flăcări şi apăsă pe trăgaci. Din tub ţâşni spuma, acoperind flăcările. Auzi un şuierat venin-os şi simţi duhoare de păr pârlit.

– INCENDIUL... A FOST STINS, anunţă Vocea Doganului.

Apoi, cât ai bate din palme, se transformă în glasul gângav al Lordului Haw-Haw[1]:

– IA TE UITĂ, STRAŞNIC SPECTACOL, SU-ZAAA-NAH, ABSOLUT GENIAL!

---

[1] Poreclă a lui William Joyce, crainic radio de limbă engleză, care prezenta programele Germaniei Naziste (n. tr.).

Împleticindu-se, traversă din nou terenul minat al podelei Doganului, înșfăcă microfonul și apăsă butonul de transmisie. Deasupra, pe unul din monitoarele care încă mai funcționau, se vedea Mia care traversa strada 60th.

Și atunci Susannah observă copertina cea verde cu caricatura purcelului pe ea, și inima îi rată câteva bătăi. Nu, nu era strada 60th, ci *61st*. Mămicuța teroristă ajunsese la destinație.

– Eddie! strigă ea în microfon. Eddie sau Roland!

Ce naiba, poate că era bine să încerce totul:

– Jake! Părinte Callahan! Am ajuns la Dixie Pig și o să naștem copilul ăsta blestemat! Veniți după noi, dacă puteți, dar aveți mare grijă!

Ridică din nou ochii la monitor. Acum Mia era chiar în fața restaurantului și se uita circumspectă la copertina verde. Șovăia. Putea ea oare să citească cuvintele DIXIE PIG? Probabil că nu, dar cu siguranță înțelegea desenul. Înțelegea ce reprezintă purcelul zâmbitor și fript. Oricum, nu va mai șovăi mult timp, căci începuse travaliul.

– Eddie, trebuie să plec. Te iubesc, dragoste! Indiferent ce se întâmplă, să ții minte asta! Să nu uiți niciodată! *Te iubesc!* Aici...

Privirea îi căzu pe cadranul din spatele microfonului. Indicatorul ieșise din zona roșie și intrase în cea galbenă. Își spuse că va rămâne acolo până la naștere, apoi va coborî în zona verde.

Doar dacă nu se întâmpla ceva neprevăzut.

Își dădu seama că strângea microfonul cu toată puterea.

– Aici e Susannah-Mio. Transmisie încheiată.

Puse microfonul la loc și închise ochii.

12

Susannah sesiză imediat schimbarea petrecută cu Mia. Cu toate că ajunsese la Dixie Pig, iar travaliul începuse în cel mai categoric mod cu putință, mintea Miei se afla în altă parte. Se întorsese la Odetta Holmes și la ceea ce Michael Schwerner numise Proiectul de Vară din Mississippi. (Iar pe *el* rasiștii

îl numeau Ovreiașul.) Atmosfera emoțională în care reveni Susannah era *tensionată* ca aerul înaintea unei furtuni violente de septembrie.

– *Susannah! Susannah, fiică a lui Dan!*

– *Da, Mia.*

– *Am acceptat să fiu muritoare.*

– *Mi-ai spus.*

Și Mia arătase cât se poate de muritoare în Fedic. Muritoare și *teribil* de gravidă.

– *Dar n-am cunoscut mare parte din lucrurile care fac mortalitatea atât de valoroasă. Nu-i așa?* Cumplită mâhnirea din vocea aceea; surprinderea era și mai cutremurătoare.

– *Du-te în altă parte,* o sfătui Susannah fără prea multă speranță. *Oprește un taxi, du-te la un spital. Îl vom naște împreună, Mia. Poate chiar îl vom creș...*

– *Dacă l-aș naște în oricare alt loc, ar muri, iar noi am muri împreună cu el.* Vorbea cu convingere deplină. *Și* îl voi naște. *Fătul meu este unicul adevăr din toate câte mi s-au spus și* îl voi naște. *Dar, Susannaah... înainte să intrăm acolo... ai vorbit mai devreme despre mama ta.*

– *Am mințit. Eu am fost în Oxford. A fost mai ușor să mint decât să încerc să-i explic chitaristului cum stă treaba cu călătoriile prin timp și cu lumile paralele.*

– *Arată-mi adevărul. Arată-mi-o pe mama ta. Te implor, arată-mi-o!*

Nu era timp să dezbată această cerere; ori îi dădea curs, ori o refuza pe loc. Susannah se gândi să accepte.

– *Privește,* zise ea.

13

Pe Meleagul Amintirilor, timpul este în permanență *prezent.*

Există o Ușă Nedescoperită

(pierdută)

și când Susannah o descoperi și o deschise, Mia văzu o femeie cu părul negru strâns la spate și ochi surprinzători de cenușii. Gulerul bluzei se închide cu o camee. Stă la masa din bucătărie, într-o rază eternă de soare. În amintirea aceasta

este mereu ora două și zece dintr-o după-amiază de octombrie a anului 1946; Marele Război a luat sfârșit, Irene Daye cântă la radio și în încăpere miroase mereu a turtă dulce.

– Vino și stai cu mine, Odetta, spune femeia de la masă, cea care este mamă. Mănâncă ceva dulce. Ești *frumușică,* fetița mea.

Și surâde.

Pierdută și de vânturi jelită nălucă, vino înapoi!

14

Ai putea spune că scena este destul de banală, și ai avea perfectă dreptate. O fetiță vine acasă de la școală, cu ghiozdanul într-o mână și geanta cu echipamentul de sport în cealaltă. E îmbrăcată cu uniforma Școlii St Ann: bluză albă, fustă plisată ecosez, ciorapi trei-sferturi cu fundițe pe lateral (portocaliu cu negru, culorile școlii). Și mama ei, care stă la masa din bucătărie, ridică privirea spre ea și îi dă o bucată de turtă dulce tocmai scoasă din cuptor. Este doar un moment din milioane de momente neremarcate, un unic atom dintr-o viață întreagă. Dar o lăsă pe Mia fără suflare

(ești frumușică, *fetița mea)*

arătându-i într-o manieră foarte concretă cât de bogată putea fi viața unei mame... *cu condiția* să-i fie permis să-și urmeze netulburată cursul.

Iar recompensele?

Incomensurabile.

În definitiv, *tu* ai putea fi femeia din raza de soare. Ai putea fi *tu* cea care-și urmărește copilul cum se avântă curajos în largul vieții, părăsind portul copilăriei. *Tu* ai putea fi vântul care-i umflă pânzele.

Tu

Vino și stai cu mine, Odetta.

Mia începu să suspine.

Mănâncă ceva dulce.

Privirea i se înceţoșă și văzu doi purcei zâmbăreți pe copertină, apoi patru.

Ești frumușică, *fetița mea.*

Ceva timp era mai bine decât deloc. Chiar şi cinci ani – sau trei – şi tot erau mai buni decât deloc. Nu ştia să citească, nu fusese nici la Morehouse, nici la vreun alt colegiu, dar putu să facă socoteala asta simplă: trei = mai bine decât deloc. Chiar şi unu = tot mai bine decât deloc.

O...

O, dar...

Mia îşi imagină cum băieţelul cu ochi albaştri intră pe o uşă, o uşă ce fusese descoperită, iar nu pierdută. Şi se gândi să-i spună *Eşti* frumuşel, *băiatul meu!*

Începu să plângă.

Ce am făcut era o întrebare îngrozitoare. *Ce altceva aş fi* putut *să fac* era, poate, şi mai cumplită.

O, Discordia!

15

Aceasta a fost şansa lui Susannah: acum, cu Mia rămasă în faţa treptelor care duceau la împlinirea destinului ei. Susannah vârî mâna în buzunarul jeanşilor şi atinse ţestoasa, *sköldpadda.* Doar căptuşeala subţire separa degetele ei cafenii de piciorul alb al Miei.

Scoase ţestoasa din buzunar şi o lăsă să cadă în rigolă. Din mâna ei, în poala lui ka.

Apoi Mia o purtă pe cele trei trepte spre uşile duble ale restaurantului Dixie Pig.

16

Înăuntru era destul de întuneric şi, în primele clipe, Mia nu reuşi să vadă decât o lumină ceţoasă, portocaliu-roşiatică. Provenea de la torţele electrice, de felul acelora care încă mai luminau câteva camere din Castelul Discordiei.

Însă simțul olfactiv nu avu nevoie de nicio ajustare. Și, chiar atunci când o sfâșie o altă contracție, stomacul îi reacționă la aroma fripturii de porc și strigă, cerând să fie hrănit. *Fătul* ei strigă, cerând să fie hrănit.

Aia nu-i friptură de porc, Mia, o avertiză Susannah, dar cealaltă n-o luă în seamă.

Când ușile se închiseră în urma ei – de-o parte și de cealaltă a lor stătea câte un bărbat (sau o creatură asemănătoare cu un bărbat) – începu să vadă mai bine. Se afla la capătul unei săli de mese lungi și înguste. Pânzeturile albe străluceau. Pe fiecare masă era câte o lumânare aprinsă într-un suport hașurat cu portocaliu. Sclipeau ca ochii de vulpe. Aici, în foaier, pardoseala era din marmură neagră, dar dincolo de estrada șefului de sală se întindea un covor din cel mai întunecat purpuriu posibil.

Lângă estradă stătea un sai cam de vreo șaizeci de ani, cu părul alb pieptănat pe spate și dezgolindu-i fața suptă și rapace. Era chipul unui om inteligent, dar îmbrăcămintea lui – sacoul sport de un galben strident, cămașa roșie, cravata neagră – sugera mai degrabă un vânzător de mașini vechi ori un escroc specializat în pungășirea mocofanilor de provincie. În centrul frunții avea un orificiu roșu, cu diametrul cam de doi centimetri și jumătate, de parcă ar fi fost împușcat de la mică distanță. Gaura aceea era plină, dar sângele nu i se revărsa niciodată pe obrajii palizi.

În picioare, lângă mesele din sală, se aflau vreo cincizeci de bărbați și douăzeci și cinci de femei. Cei mai mulți purtau haine la fel de țipătoare, sau, poate, chiar mai țipătoare decât ale cetățeanului cu părul alb. Pe degetele grase sclipeau inele mari, în cerceii din diamante se reflecta lumina portocalie a torțelor electrice.

Mai erau și alții, îmbrăcați ceva mai sobru – stilul vestimentar preferat al acestei minorități se reducea la cămăși albe și jeanși. Acești *folken* erau palizi și aveau ochi vigilenți, parcă numai pupilă. În jurul trupurilor lor se roteau aure albastre. Miei i se păru că aceste creaturi cadaverice, închise în aurele lor, erau întru câtva mai umane decât căutătorii bărbați și femei. Erau vampiri – nu era nevoie să le vadă colții ascuțiți dezveliți de rânjete –, dar tot păreau mai umani decât trupa lui Sayre. Poate pentru că în trecut chiar *fuseseră* oameni. Ceilalți, însă...

Chipurile lor sunt măști, observă ea cu surprindere tot mai mare. *În spatele măștilor de Lupi se aflau oamenii electrici – roboții – dar ce anume se află în spatele acestora?*

Din sala cea lungă nu se auzea nicio șoaptă, dar de altundeva, din apropiere, venea susur necontenit de conversație, râsete, clinchet de pahare, tacâmuri și farfurii din porțelan. Se auzi ceva curgând – vin sau apă, își zise ea – apoi o explozie și mai sonoră de râsete.

Un căutător și o căutătoare – el într-un smoching cu revere ecosez și papion din catifea roșie; ea într-o rochie de seară fără bretele, din lamé argintiu, ambii înfiorător de obezi – se întoarseră să se uite (cu evidentă nemulțumire) către sursa acestor zgomote, ce păreau a veni din spatele unor draperii pe care erau pictați cavaleri și domnițe la un ospăț. Când cei doi grăsani se întoarseră, Mia observă cum li se încrețesc obrajii, ca un soi de materie adezivă, și, preț de o clipă, reuși să vadă ceva roșu închis la culoare și cu un moț de păr, chiar sub fălcile lor flasce.

Susannah, aia e piele? întrebă Mia. *Dumnezeule mare, aia e pielea lor?*

Susannah nu spuse nimic, nici măcar *Ți-am zis eu,* sau *Păi, nu te-am avertizat că așa o să fie?* După cum mergeau acum lucrurile, era limpede că depășiseră momentul acesta. Era prea târziu și pentru supărare, și pentru oricare din emoțiile mai domoale, iar lui Susannah îi păru sincer rău pentru femeia care o adusese aici. Da, sigur, Mia minți și trădase; da, sigur, făcuse tot posibilul să-i omoare pe Eddie și pe Roland. Dar i se dăduse de ales, oare? Și Susannah realiză, cu amărăciune, că acum putea da definiția perfectă pentru ka-mai: o persoană căreia i s-a dat speranță, dar nu și opțiuni.

Ca și cum i-ai da o motocicletă unui orb, își spuse ea.

Richard Sayre – de vârstă mijlocie, zvelt, chipeș (dacă îți plac bărbații cu buze groase și frunte înaltă) – începu să aplaude. Inelele de pe degetele lui aruncau fulgere. Sacoul galben strălucea în lumina slabă.

– Heil, Mia! strigă el.

– *Heil, Mia!* răspunseră ceilalți.

– Heil, Mamă!

– *Heil, Mamă!* strigară și vampirii, și căutătorii, și căutătoarele, începând, la rândul lor, să bată din palme.

Aplauzele păreau destul de entuziaste, însă acustica sălii le înăbuși, făcându-le să semene mai degrabă cu foșnetul aripilor de lilieci. Sunet înfometat, ce o îngrețoșă pe Susannah. În aceeași clipă simți cum o sfârtecă o altă contracție. Se clătină, dar primi cu bucurie durerea aceasta ce-i masca cât de cât

tulburarea. Sayre se apropie de ea și o apucă de braț, ajutând-o să-și recapete echilibrul. Își imaginase că atingerea lui va fi rece, însă degetele acelea erau fierbinți ca ale unui bolnav de holeră.

Observă o siluetă înaltă desprinzându-se din umbrele de la capătul încăperii, ceva ce nu era nici căutător, nici vampir. Purta jeanși și o cămașă albă, dar deasupra gulerului se înălța un cap de pasăre, acoperit cu pene lucioase, de un galben foarte închis. Ochii creaturii erau negri. Își apropie politicos palmele, alăturându-se corului de aplauze, și ea observă – cu groază tot mai mare – că nu avea degete la mâini: avea gheare.

De sub o masă ieșiră vreo cinci sau șase gândaci, fixând-o cu ochii cățărați pe tentacule. Ochi înfiorător de inteligenți. Mandibulele le pocniră repetat ca într-un soi de râset.

Heil, Mia! auzi ea în minte. Bâzâit ca de insectă. *Heil, Mamă!* Și dispărură înapoi în bezna de sub mese.

Mia se întoarse spre ușă și se uită la cei doi căutători postați acolo. Și, da, acelea erau *măști*; imposibil să nu vezi că părul lor negru și lucios era pictat. Cu inima cât un purice, se răsuci iar spre Sayre.

Prea târziu.

Prea târziu să mai poată face ceva; era nevoită să meargă până la capăt.

17

Scăpase din mâna lui Sayre atunci când se întorsese spre ușă. Acum el o prinse strâns de mâna stângă. Cineva o apucă de dreapta: femeia cea grasă în rochia din lamé argintiu. Bustul imens i se revărsa din decolteul rochiei care nu-l putea ascunde. Carnea flască de pe brațe îi tremura ca piftia și emana o aromă grea de pudră de talc. În mijlocul frunții avea gaura aceea plină de sângele ce nu se prelingea niciodată.

Pe acolo respiră, se dumiri Mia. *Pe acolo respiră atunci când poartă...*

Din cauza spaimei, mai că uitase de Susannah Dean, iar la Detta nu se mai gândea absolut deloc. Așa că, atunci când Detta Walker *se înființă* – dar ce spun eu, atunci când Detta Walker *sări în față* – nici vorbă s-o poată împiedica.

Mia își urmări mâinile care se întinseră, ca de capul lor, înfigându-și degetele în obrazul cărnos al femeii cu rochia din lamé argintiu. Aceasta zbieră, dar – curios lucru – ceilalți, inclusiv Sayre, hăhăiră cu poftă, de parcă niciodată nu mai văzuseră ceva atât de comic.

Masca de om se desprinse de pe fața căutătoarei, apoi se rupse. Susannah își aduse aminte de ultimele clipe petrecute pe meterezele castelului, când lumea parcă înghețase, iar cerul se sfâșiase ca o foaie de hârtie.

Detta smulse masca. De degete îi atârnau niște fâșii zdrențuite dintr-un material ce semăna cu latexul. În spatele măștii se afla capul unui șobolan mare și roșu, un mutant cu colți galbeni ce creșteau în exteriorul obrazului și cu viermi albi spânzurându-i din nas.

– Copilă neastâmpărată, îi spuse șobolanul, amenințând-o cu degetul pe Susannah-Mio, dar fără să-i dea drumul din cealaltă mână.

Însoțitorul creaturii – căutătorul cu smochingul de prost-gust – hohotea atât de tare, încât se încovoiase din șale. Atunci Mia observă că-i ieșea ceva din turul pantalonilor. Probabil o coadă, chiar dacă părea cam osoasă.

– Haide, Mia, îi zise Sayre, trăgând-o după el.

Apoi se aplecă spre ea, cercetându-i atent ochii, la fel cum ar fi făcut un bărbat îndrăgostit.

– Ori ești tu acolo, Odetta? Tu ești, nu-i așa? *Tu* ești, pacoste de arăpoaică prea școlită și spurcată la gură!

– Zbârcă! *Io* sunt, șobolan jegos și alb ce ești! croncăni Detta, scuipându-l între ochi.

Sayre rămase cu gura căscată de uluire în fața unui asemenea afront. Apoi și-o închise strângându-și buzele într-o grimasă inumană. În sală se instaurase din nou tăcerea. Își șterse scuipatul de pe față – de pe *masca* pe care o purta pe față – și își privi palma fără a-i veni să-și creadă ochilor.

– Mia? o chemă el. Mia, îi dai voie să se poarte așa cu *mine*? Tocmai cu mine care mă ofer să fiu naș copilului tău?

– Naș, pe dracu'! I-ai supt-o lu' ka-tac-tu și l-ai scormonit cu deștu'-n cur, că doar la asta te pricepi! Ai...

– *SCAPĂ DE EA!* tună Sayre.

Și, în fața publicului din Dixie Pig, public format din vampiri și căutători, Mia îl ascultă întocmai. Rezultatul fu unul extraordinar. Vocea Dettei începu

să *slăbească*, de ai fi zis că o conduce paza afară din restaurant (într-o manieră neelegantă: de ceafă). Nu mai încercă să vorbească, ci doar râse răguşit; curând, i se stinseră şi hohotele.

Sayre rămase cu mâinile împreunate în faţă, privind-o pe Mia cu maximă seriozitate. Şi ceilalţi se uitau fix la ea. Nu se mai auzeau decât râsetele şi conversaţia de dincolo de draperiile cu domniţele şi cavalerii benchetuind.

– Gata, nu mai e, rosti Mia într-un sfârşit. Reaua aia a plecat.

În tăcerea din sală şoaptele ei stinse se deslueau cu greu. Îşi ţinea ochii în pământ, iar chipul i se făcuse alb ca varul.

– Te rog, domnule Sayre... *sai* Sayre... acum, că am făcut ce mi-ai cerut, spune-mi, te rog, că nu m-ai minţit şi că o să mi se dea voie să-mi cresc fătul. Te rog, spune-mi că aşa va fi! Şi atunci n-ai s-o mai auzi niciodată pe cealaltă. Ţi-o jur pe chipul tatălui meu şi pe numele mamei mele.

– N-ai avut nici tată, nici mamă, spuse Sayre, pe un ton de dispreţ glacial.

În ochii lui nu-şi găseau loc compasiunea şi îndurarea pe care ea le cerşise. Şi deasupra lor, gaura roşie din frunte se umplea, şi se tot umplea, fără a se revărsa vreodată.

O altă contracţie, cea mai fioroasă de până acum, îşi înfipse colţii în ea. Mia se clătină pe picioare şi, de această dată, Sayre nu se mai obosi s-o susţină. Se prăbuşi în genunchi în faţa lui, îşi puse mâinile pe luciul cizmelor lui din piele de struţ şi îşi ridică ochii la chipul lui palid. O privi şi el, de deasupra hidoşeniei galbene cu care era îmbrăcat.

– Te rog, murmură ea. Te rog, te implor: *ţine-ţi promisiunea pe care mi-ai făcut-o.*

– Poate am s-o fac, zise el, ori poate că nu. Ştii ceva? Niciodată nu mi s-au lins cizmele. Îţi dai seama? Am trăit atâta şi niciodată n-am căpătat măcar o singură limbă pe cizme, după vechea şi buna tradiţie.

Se auzi un chicotit de femeie.

Mia se aplecă.

Nu, Mia, nu face una ca asta, gemu Susannah, dar Mia nu reacţionă. Nu o împiedică nici măcar durerea paralizantă din vintre. Scoase limba şi începu să lingă suprafaţa aspră a cizmelor lui Richard Sayre. De la mare depărtare, şi Susannah le simţea gustul. De piele, uscat, prăfuit, plin de regrete şi înjosire.

Sayre o lăsă să se umilească o vreme, apoi îi zise:

– Gata. Suficient.

O ridică brutal în picioare, apropiindu-și chipul neînduplecat la mai puțin de zece centimetri de al ei. Iar Miei îi fu imposibil să nu-i observe masca. Obrajii întinși erau aproape transparenți, iar sub ei se întrezăreau smocuri de păr stacojiu închis.

Sau poate se numea „blană" atunci când acoperea întreaga față.

– Milogeala asta nu-ți face cinste, îi spuse el, deși trebuie să recunosc că senzația a fost de-a dreptul extraordinară.

– Mi-ai promis! strigă ea încercând să se smulgă din mâinile lui.

O izbi o nouă contracție și se îndoi de mijloc, încercând din răsputeri să se abțină și să nu urle de durere. Când se mai liniști, continuă să insiste:

– Ai zis că o să am cinci ani la dispoziție... sau poate chiar șapte... da, șapte... iar fătul meu o să aibă parte de tot ce-i mai bun... ai zis că...

– Da, spuse Sayre. Mi se pare că-mi aduc aminte de asta, Mia.

Se încruntă ca pus în fața unei afaceri extrem de păgubitoare, apoi se înseninã. Când zâmbi, masca i se încreți un pic în colțul gurii, dezvelind ciotul galben al unui dinte crescut în cuta de la îmbinarea buzelor. Luă una din mâini de pe ea pentru a ridica arătătorul într-un gest pedagogic.

– Va avea parte de tot ce este mai bun, sigur că da. Întrebarea este: corespunzi tu, oare, acestor așteptări întru totul speciale?

Această remarcă fu întâmpinată cu râsete laudative. Mia își aminti cum toți o numiseră Mamă și o întâmpinaseră cu *heil*, însă toate acestea păreau foarte îndepărtate acum, la fel ca frânturile nesemnificative dintr-un vis.

Da' ai fost bună să-l ții în burtă, nu? o întrebă Detta de undeva, dinlăuntrul ei – de fapt, chiar din carcera zăvorâtă. *Da, nenică! Pentru aia ai fost vrednică, pe bune că da!*

– Am fost suficient de bună să-l țin în burtă, nu? se răsti Mia la Sayre. Suficient de bună s-o trimit pe ailaltă în mlaștină să se îndoape cu broaște, crezând că mănâncă icre negre... Pentru *asta* am fost bună, nu?

Sayre tresări, luat prin surprindere de o reacție atât de violentă.

Dar Mia se înmuie din nou.

– Sai, gândește-te la câte am renunțat!

– Pfui, n-ai avut *nimic*, așa că n-ai avut la ce să *renunți*! răspunse Sayre. Ce altceva erai tu dacă nu un spirit fără sens a cărui existență gravita în jurul

unor ocazionale futaiuri cu tot felul de vagabonzi. Târfă a vânturilor, nu? Nu-i așa că ăsta-i numele pe care Roland îl dă celor de teapa ta?

– Atunci gândește-te la cealaltă, insistă Mia. La cea care își spune Susannah. La porunca ta i-am furat viața pentru binele fătului meu.

Sayre făcu un gest nepăsător.

– Nu-ți face deloc cinste gura asta păcătoasă a ta, Mia. Așa că pune-i lacăt.

Făcu un semn cu capul spre stânga. Imediat se apropie de ei un căutător, cu chip lătăreț ca de buldog și o coamă bogată de păr cărunt. Gaura cu sânge din frunte era ușor oblică, în stil asiatic. În spatele lui venea o altă creatură aviară. Aceasta avea cap de uliu, fioros și închis la culoare proptit pe gâtul ce se ridica din gulerul rotund al unui tricou pe care scria DUKE BLUE DEVILS. O apucară strâns pe Mia. Atingerea solzoasă a creaturii cu cap de pasăre era scârboasă.

– Ai fost un custode excelent, spuse Sayre, cu asta suntem de acord. Însă trebuie să ne amintim că muierea lui Roland de Gilead a fost cea care a rămas gravidă.

– *Asta-i o minciună*, zbieră ea. *O, asta-i o minciună... ORDINARĂ!*

Însă el continuă de parcă n-o auzise.

– Iar îndeletnicirile diferite presupun abilități diferite. Cum se spune, fiecare cu talentul lui.

– *TE ROG!* urlă Mia.

Omul-șoim își duse la urechi mâinile cu gheare și își clătină trist capul, ca asurzit. Pantomima aceasta mucalită stârni alte râsete din public, ba chiar și câteva urale.

Susannah simți cum un jet cald îi stropește pulpele – pulpele *Miei* – și observă cum jeanșii i se udă între picioare. I se rupsese apa.

– *Haaaideeem*... să *NAȘTEM!* exclamă Sayre cu exaltarea prezentatorilor de concursuri televizate.

Rânjetul lui avea, parcă, mult prea mulți dinți, înșirați pe rânduri duble și sus, și jos.

– După aceea, vom mai vedea. Îți promit că cererea ta va fi examinată. Până atunci, însă... Heil, Mia! Heil, Mamă!

– *Heil, Mia! Heil, Mamă!* strigară ceilalți.

Mia se pomeni dusă pe sus spre fundul încăperii. Căutătorul cu față ca de buldog o ținea strâns de brațul stâng, iar celălalt braț i-l înșfăcase omul-uliu care

scotea un bâzâit scârbos din gât de fiecare dată când expira. O purtară iute spre altă creatură aviară, împodobită cu pene galbene; Omul-Canar, îl boteză ea.

Sayre le opri cortegiul cu un gest scurt al mâinii și i se adresă Omului-Canar, arătând spre ușa dinspre stradă a restaurantului. Mia auzi numele lui Roland; și numele lui Jake. Omul-Canar dădu din cap. Sayre mai arătă încă o dată spre ușă, în mod autoritar, și scutură cu vehemență din cap. *Nu intră nimeni*, voia să spună atitudinea lui. *Absolut nimeni!*

Omul-Canar dădu iarăși din cap și scoase niște ciripeli bâzâite care o făcură pe Mia să-și dorească să zbiere. Își întoarse privirea, iar ochii îi căzură peste fresca înfățișând cavaleri și domnițe. Recunoscu masa din pictură – era cea din sala de ospețe din Castelul Discordia. În capul ei stătea Arthur Eld, cu coroana pe frunte și cu doamna lui în dreapta. Îi cunoștea albastrul ochilor din vise.

Poate ka a ales exact momentul acela pentru a trimite prin sala de mese din Dixie Pig o adiere care umflă draperiile. Doar o secundă sau două, suficient însă ca Mia să vadă că dincolo de ele se afla o altă sală – o sală *privată* de ospețe.

La masa cea lungă din lemn, sub un candelabru strălucitor din cristal, se aflau douăsprezece persoane – bărbați și femei – cu chipurile ca de păpuși din cârpă schimonosite și smochinite de bătrânețe și răutate. Buzele li se retrăseseră mult, dezvelind mănunchiuri de dinți mari; trecuseră de mult vremurile când monstruozitățile acestea își puteau închide gurile. Din colțurile ochilor lor negri se prelingea o mâzgă urât mirositoare, asemănătoare cu smoala. Pielea le era galbenă, și acoperită cu petice de blană cu aspect nesănătos.

Ce sunt ăștia? strigă Mia. *În numele tuturor zeilor, ce sunt ăștia?*

Mutanți, îi răspunse Susannah. *Ori poate cuvântul potrivit este „hibrizi". Dar nu contează ce sunt, Mia. Tu ai văzut ce anume contează, nu?*

Și da, văzuse, iar Susannah știa asta. Deși draperiile fuseseră date la o parte doar câteva secunde, amândouă avuseseră suficient timp să observe rotisorul din mijlocul mesei și trupul fără cap ce se învârtea pe el, prăjindu-se, sfârâind, picurând zeamă înmiresmată. Dar nu, mirosul din aer nu era de friptură de porc. Chestia aceea rumenită, care se rotea pe frigare, era un pui de om, un bebeluș. Creaturile din jur își umpleau ceșcuțele din porțelan delicat cu sucul scurs din el, toastau... și beau.

Curentul de aer se stinse. Și, înainte ca femeia aflată în chinurile facerii să fie din nou luată de subsuori și târâtă spre adâncurile acestei clădiri unde

convergeau lumile de pe Grindă, ea înțelese ironia acelei picturi. Arthur Eld nu ducea la gură un copan de pui, așa cum ai fi fost tentat să crezi la o primă privire neatentă; ci un picior de copil. Paharul ridicat de Regina Rowena pentru a închina în cinstea mesenilor nu era plin cu vin, ci cu sânge.

– Heil, Mia! urlă iarăși Sayre.

O, da, era în cea mai bună dispoziție pentru că porumbelul călător se întorsese, în sfârșit, în coteț.

– *Heil, Mia!* urlară și ceilalți, ca niște suporteri demenți ai vreunei echipe de fotbal.

Acestui cor se alăturară și mormăielile celor din spatele draperiilor. Căci, firește, aveau gurile pline.

– Heil, Mamă!

Acum Sayre îi făcu o plecăciune zeflemitoare, perfect asortată cu bătaia de joc din salutul lui respectuos.

– *Heil, Mamă!* răspunseră vampirii și căutătorii.

Iar pe valul acesta al aplauzelor lor sarcastice, Mia fu purtată mai departe, mai întâi în bucătărie, apoi în cămară, apoi în jos pe scări.

Și ajunseră la o ușă. Firește.

18

Susannah recunoscu bucătăria din Dixie Pig după mirosul respingător de mâncare: acolo nu se gătea carne de porc, ci *carne de om*.

Oare de câți ani deservea acest avanpost vampirii și căutătorii din New York? Din vremea lui Callahan – adică din anii șaizeci-șaptezeci? Din vremea ei – vremea anilor șaizeci? Sigur de mai demult. Susannah își spuse că aici trebuie să fi existat o versiune a restaurantului Dixie Pig încă din timpurile olandezilor, acei invadatori care au mituit indienii cu saci plini cu mărgele din sticlă și și-au plantat sângeroasele credințe creștine mult mai adânc decât steagul. Popor practic, olandezii, amatori de costițe și deloc îngăduitori cu magia, fie ea albă sau neagră.

Văzu suficient cât să priceapă că bucătăria aceasta era sora geamănă a celei din măruntaiele Castelului Discordia, unde fusese ea cu ceva timp în urmă.

Și unde Mia omorâse un șobolan care încercase să-și revendice dreptul asupra ultimului fel de mâncare rămas, friptura de porc din cuptor.

Numai că nu fusese niciun cuptor și nicio friptură, își spuse ea. *La naiba, nu fusese nici măcar o bucătărie. Fusese, însă, un purcel care ieșise din cocina gospodăriei Zaliei și a lui Tian Jaffords. Iar eu am fost cea care l-a omorât și i-a băut sângele fierbinte, nu ea. Mă stăpânea încă de atunci, și eu habar nu aveam. Mă întreb dacă Eddie...*

Și când Mia o luă cu sine pentru o ultimă oară, smulgând-o din gânduri și împingând-o de-a rostogolul în beznă, Susannah înțelese cât de complet îi posedase viața cutra aia miorlăită. Știa de ce făcuse Mia tot ce făcuse – din cauza fătului. Întrebarea era de ce ea, Susannah Dean, îi permisese asta. Să fi fost oare pentru că mai fusese posedată și înainte? Sau pentru că devenise dependentă de străinul ce-i creștea în pântece așa cum fusese Eddie dependent de heroină?

Se temea că acesta s-ar fi putut să fie adevărul.

Întunericul se învolbură. Și când deschise din nou ochii, văzu luna aceea sălbatică de deasupra Discordiei și pulsația cea roșie

(vatra Regelui)

la orizont.

– Aici! strigă o voce de femeie, la fel ca înainte. Aici, la adăpost de vânt!

Susannah se uită în jos și observă că nu avea picioare și stătea în aceeași căruță rudimentară ca la prima ei vizită pe meterezele castelului. Și aceeași femeie, înaltă și frumoasă, cu păr negru ce-i flutura în vânt, îi făcea semne. Mia, desigur. Și toate i se păreau la fel de ireale ca visele despre sala de ospețe.

Își zise: *Fedic, însă, a fost real. Și acum, corpul Miei este aici, împreună cu al meu, și amândouă suntem târâte prin bucătăria de la Dixie Pig, unde sunt pregătite mese de nedescris pentru clienți ne-oameni. Meterezele castelului reprezintă locul de vis al Miei, refugiul ei, Doganul ei.*

– Vino lângă mine, Susannah din Lumea de Mijloc, ferește-te de strălucirea Regelui Roșu! Vino să te adăpostești de vânt lângă merlonul ăsta!

Susannah clătină din cap.

– Spune ce ai de spus, Mia, și să terminăm. O să naștem copilul, da, amândouă îl vom naște cumva – și apoi vom fi chit. Mi-ai otrăvit viața, așa să știi.

Mia o fixă disperată cu privirea; burta i se bomba imensă sub șal, părul îi era dat pe spate de insistențele vântului.

– Tu ai luat otrava, Susannah! Tu ai înghiţit-o! Da, chiar aşa ai făcut, încă de când copilul acesta nu era decât o sămânţă neîncolţită în pântecele tău!

Să fi avut, oare, dreptate? Şi dacă da, atunci care din ele două o invitase înăuntru pe Mia, care din ele invitase înăuntrul lor acest – ca să nu ne mai ascundem după vorbe – vampir? Susannah, ori Detta?

Nici una, nici alta – aşa credea Susannah.

După părerea ei, s-ar fi putut să fi fost Odetta Holmes. Odetta, care niciodată n-ar fi spart farfuria chipoasă a afurisitei Femei Albastre. Odetta, care îşi adora păpuşile, chiar dacă majoritatea aveau chipurile la fel de albe ca pantalonaşii ei din bumbac.

– Ce mai vrei de la mine, Mia, fiică a nimănui? Spune-mi, şi hai să terminăm odată!

– Curând vom fi împreună – vom fi amândouă, una lângă alta – pe acelaşi pat de lăuză. Tot ce te rog este să mă ajuţi dacă se va ivi prilejul să pot fugi de aici cu fătul meu.

Susannah se gândi puţin. Dincolo de metereze, în pustiul pietrelor şi prăpastiilor, hienele chicoteau cu poftă. Vântul puternic era îngheţat şi rău, dar mult mai cumplită a fost durerea ce-i înhaţă abdomenul în fălci. Citi aceeaşi durere pe chipul Miei şi îşi spuse din nou că întreaga ei existenţă părea a se fi transformat într-un labirint de oglinzi. Oricum, ce rău ar fi putut face o asemenea promisiune? Probabil că prilejul acela nu se va ivi, dar chiar dacă, prin absurd, ar putea face ceva, oare ar fi permis ca acea creatură, pe care Mia o numise Mordred, să cadă în mâinile oamenilor Regelui?

– Da, răspunse ea. Bine. Dacă am să pot să te ajut să fugi cu el, am s-o *fac*.

– Oriunde! şopti sălbatic Mia. Chiar şi în...

Se întrerupse, încercând să-şi stăpânească emoţia, apoi continuă cu greutate:

– Chiar şi în bezna din portal. Căci n-ar fi o pedeapsă dacă aş fi nevoită să rătăcesc pe vecie avându-l pe fiul meu alături.

Vorbeşte doar în numele tău, *surioară*, o repezi Susannah în gând, dar nu deschise gura. Se săturase până-n gât de toanele Miei.

– Şi dacă vezi că nu putem să scăpăm, mai zise Mia, omoară-ne.

Deşi acolo nu se auzea nimic altceva în afară de rafalele vântului şi hohotele batjocoritoare de râs ale hienelor, Susannah simţi cum făptura ei materială se mişca, purtată acum în jos pe nişte trepte. Simţi substanţa lumii reale sub

o membrană extrem de subțire. Se părea că Mia, chiar și cuprinsă de chinurile facerii, tot poseda o forță nebănuită, căci reușise s-o transporte în altă lume. Mare păcat că forța aceasta nu putea fi valorificată în alt mod.

Mia confundă tăcerea prelungită a lui Susannah cu ezitarea, drept pentru care traversă în fugă meterezele, tropăind cu sandalele ei grosolane pe pietre, și ajunse la locul unde se afla căruța improvizată în care ședea Susannah. O apucă de umeri și o scutură.

– *Da! Chiar așa!* strigă ea cu violență. Omoară-ne! Mai bine împreună în moarte decât...

Se întrerupse, apoi continuă pe un ton stins și mâhnit:

– M-au dus cu vorba de la bun început, nu-i așa?

Și acum, când venise clipa, Susannah își dădu seama că nu simte nici gustul dulce-amar al răzbunării, nici compătimire, nici părere de rău. Se mulțumi doar să dea din cap.

– Vor să-l mănânce? Sau să-l dea de mâncare moșilor ălora oribili?

– Sunt aproape sigură că nu, răspunse Susannah.

Și totuși, inima îi șoptea că locul acela mustește de canibalism.

– Nu le pasă deloc de mine, zise Mia. Ai spus că-s doar o bonă, nimic altceva, nu? Și uite, că nici *bonă* n-o să mă lase să fiu!

– Cam așa stau lucrurile, spuse Susannah. Cred că-ți vor îngădui să-l alăptezi vreo șase luni, dar chiar și așa...

Clătină din cap și își mușcă buzele când o nouă contracție năvăli peste ea, transformându-i mușchii abdomenului în cioburi de sticlă. Când se mai liniști puțin, termină ce avea de spus:

– Mă cam îndoiesc.

– În cazul acesta, omoară-ne. Spune-mi că ai s-o faci, Susannah, te implor!

– Dar dacă eu voi face asta pentru tine, Mia, ce vei face tu pentru mine? Presupunând că eu am de gând să cred vorbele tale mincinoase?

– Dacă am ocazia, am să te eliberez.

Susannah reflectă la spusele celeilalte și ajunse la concluzia că o înțelegere proastă era oricum mai bună decât deloc. Prinse mâinile așezate pe umerii ei.

– Bine. Sunt de acord.

Și atunci, la fel ca la sfârșitul discuției lor anterioare de pe metereze, cerul se sfâșie, se sfâșie și merlonul din spatele lor, se sfâșie însuși văzduhul.

Prin ruptură, Susannah văzu un coridor care se mișca. Imaginea era neclară, înceţoşată. Îşi dădu seama că priveşte prin propriii ei ochi întredeschişi. Tot Buldog şi Uliu erau cei care-o purtau acum spre uşa de la capătul coridorului – de când în viaţa ei apăruse Roland întotdeauna era vorba despre uşi. Ceilalţi probabil credeau că a leşinat. Şi, într-un fel, chiar leşinase.

Apoi reveni în trupul acela hibrid, cu picioare albe... însă cine ar fi putut spune cât anume din pielea ei smeadă devenise deja albă? Se gândi că totul se va termina curând şi se simţi ceva mai bine. Cu dragă inimă va renunţa la picioarele acestea albe, cât de zdravene şi rezistente ar fi fost ele, pentru puţină linişte sufletească.

Puţină linişte *în* sufletul ei.

19

– Îşi vine în simţiri, mârâi cineva.

Probabil cel cu mutră de buldog, îşi zise Susannah. Nu că ar fi contat; sub măşti toţi arătau la fel: şobolani umanoizi cu smocuri de blană pe pielea scorţoasă.

– Bună treabă.

Fusese Sayre, care venea în urma lor. Privi în jur şi văzu că alaiul ei se compunea din şase căutători, omul-uliu şi trei vampiri. Căutătorii purtau pistoale în tocuri atârnate la subsuori... însă ea bănui că, în lumea aceasta, se numeau „tocuri de umăr". Ce să-i faci, drăgălaşo, când eşti în Roma, trebuie să te porţi ca romanii, dacă pricepi ce vreau să-ţi zic. Doi dintre vampiri aveau arbalete – armele tradiţionale din Calla. Al treilea era înarmat cu o sabie zbârnâitoare, de genul celor folosite de Lupi.

Şansele sunt cam de zece la unu, îşi spuse calmă Susannah. *Nu-i prea bine... dar se putea şi mai rău.*

Poţi să... vocea Miei, de undeva dinlăuntrul ei.

Taci, îi spuse Susannah. *Gata cu vorba.*

În faţa ei, pe uşa de care se apropiau, observă un anunţ:

NORTH CENTRAL POSITRONICS, LTD.
New York/Fedic

Dispozitiv de maximă securitate
PAROLĂ VERBALĂ DE ACCES

I se părea cunoscut și își dădu imediat seama de ce. Văzuse un semn asemănător în timpul scurtei sale vizite în Fedic, unde era ținută prizonieră adevărata Mia – ființa aceea care acceptase să devină muritoare în cea mai neprofitabilă tranzacție din istorie.

Când ajunseră la ușă, Sayre trecu pe lângă ei, pe partea cu omul-uliu. Se aplecă și rosti ceva cu o voce guturală – un cuvânt străin pe care Susannah era convinsă că nu l-ar putea pronunța niciodată. *Nu-ți face griji*, șopti Mia. *Eu știu să-l rostesc și, dacă este nevoie, te pot învăța încă unul. Dar acum... Susannah, iartă-mă pentru tot. Mergi cu bine.*

În fața ei se deschise ușa către Stațiunea Experimentală Arc 16 din Fedic. Auzi un bâzâit sincopat și simți miros de aer proaspăt. Niciun fel de magie nu alimenta ușa aceasta dintre lumi; era opera bătrânilor și se deteriorase amarnic. Cei care o construiseră își pierduseră credința în magie, renunțaseră la încrederea lor în Turn. Locul magiei fusese luat de lucrul acesta bâzâitor, comatos. De lucrul acesta searbăd, supus morții. Dincolo de ușă Susannah văzu o sală imensă plină cu paturi. Sute de paturi.

În locul ăsta se fac operațiile pe copii. Aici se scoate din ei chestia aia atât de necesară Sfărâmătorilor.

Acum era ocupat doar unul dintre paturi. La picioarele acestuia se afla o femeie cu cap hidos de șobolan. Probabil o infirmieră. Alături se afla un om – Susannah nu credea că era un vampir, însă nu putea fi sigură, pentru că, văzută din pragul ușii, imaginea camerei era tremurătoare, asemenea aerului de deasupra unui cuptor încins. Individul ridică ochii și îi zări.

– Repede! urlă el. Mișcați-vă! Trebuie să le cuplăm și să terminăm odată, sau o să moară! O să moară amândoi! Și ea, și copilul!

Doctorul – fără îndoială nimeni altcineva decât un doctor nu ar fi putut da dovadă de atâta aroganță irascibilă în prezența lui Richard P. Sayre – îi chema cu gesturi nerăbdătoare.

– Intrați odată! Ați întârziat, fir-ați voi să fiți!

Sayre o îmbrânci cu putere prin ușă. Susannah auzi un vâjâit și larma clopotelor din portal. Se uită în jos, însă era deja prea târziu; dispăruseră picioarele căpătate cu împrumut de la Mia, și prin urmare căzu lată pe dușumeaua sălii cu paturi, mai înainte ca Uliu și Buldog să reușească s-o prindă.

Se ridică în coate și se uită în jur, dându-și seama că, Dumnezeu știa după câtă vreme – probabil de când fusese violată în cercul de monoliți – își aparținea doar sie însăși. Mia dispăruse.

Apoi, ca să-i demonstreze că lucrurile nu stăteau întocmai astfel, enervanta musafiră abia plecată scoase un țipăt. Susannah spori vuietul cu propriu-i strigăt – căci acum durerea era mult prea insuportabilă ca să mai încerce să-și țină gura – și, câteva clipe, vocile lor, în perfectă armonie, anunțară sosirea iminentă a copilului.

– Măi, să fie, exclamă unul din paznicii lui Susannah – ea nu se dumirise încă dacă era vampir, ori căutător. Mi-a dat sângele pe urechi? Eu așa *simt*...

– Ridic-o, Haber! mârâi Sayre. Jey! Ține-o bine! Luați-o de pe jos, în numele tatălor voștri!

Buldog și Uliu – sau Haber și Jey, dacă așa vă place mai mult – o apucară de sub brațe și o purtară repede pe culoarul din salonul ca de spital, pe lângă rândurile de paturi goale.

Mia întoarse capul spre Susannah și schiță un surâs epuizat. Avea chipul ud de transpirație, iar părul i se lipise de obrajii roșii.

– Binecuvântată a fost întâlnirea noastră... și nefastă, reuși ea să îngaime.

– Împingeți patul ăla de alături! strigă doctorul. Mai repede, ai naibii să fiți! Mocăiți blestemați ce sunteți!

Doi dintre căutătorii care veniseră cu Susannah din Dixie Pig împinseră un pat alături de cel pe care se afla Mia, în vreme ce Haber și Jey o țineau pe femeia fără picioare între ei. Pe pat se afla un obiect ce părea a fi fructul amorului dintre un uscător de păr și o cască veche de cosmonaut, asemenea celor din serialul SF *Flash Gordon*. Lui Susannah i se păru că seamănă cu ceva ce ar fi putut aspira creierul din interiorul cutiei craniene.

În tot acest timp, infirmiera cu cap de șobolan se aplecase între picioarele desfăcute ale pacientei sale și se uita pe sub cămașa de spital pe care o purta

Mia acum. O bătu ușurel pe unul din genunchi cu mâna ei durdulie și scoase un soi de mieunat de alin, la auzul căruia Susannah se cutremură de silă.

– Nu stați acolo cu degetele în cur, idioților! explodă doctorul.

Era un individ plinuț, roșu în obraji, ochi căprui și păr negru și rar aranjat peste cap – dinții pieptenului lăsaseră în urmă cărări late cât brazdele. Purta un halat din nailon alb peste un costum din tweed, iar pe cravata lui stacojie era desenat un ochi. Prezența acestui sigul n-o surprinse câtuși de puțin pe Susannah.

– Așteptăm să ne spui ce să facem, zise Jey, Uliul, pe un ton straniu, uniform, neomenesc, la fel de dezgustător ca al infirmierei-cap-de-șobolan.

– N-ar *trebui* să vă spun eu! se răți doctorul, lovindu-și mâinile într-un gest galic de dezgust. Mamelor voastre le-au murit toți copiii?

– Eu... începu Haber, dar doctorul se dezlănțui asupra lui.

– De cât amar de vreme așteptăm clipa asta, hmmmm? De câte ori am repetat procedura? De ce trebuie să fiți atât de *cretini* și de *mocăiți,* nefericiților? Pune-o jos pe...

Atunci Sayre se deplasă cu o viteză pe care probabil nici Roland n-o putea egala. Acum se afla lângă Haber, căutătorul cu mutră de buldog, acum îl imobiliza pe doctor, înfigându-și bărbia în umărul lui și răsucindu-i mâna la spate.

Furia plină de arțag i se șterse doctorului de pe chip cât ai clipi și se porni să zbiere cu voce spartă și ascuțită ca de copil. Buzele i se umplură de salivă, iar pantalonii din tweed i se udară între picioare când se scăpă pe el.

– *Stai! Dacă-mi rupi mâna nu mai sunt bun de nimic! Nu mai, mă DOOOOAAAREEE!*

– Ascultă, Scowther, chiar de-ar fi să-ți rup mâna, oricând aș găsi un alt doftor să termine chestia asta. Și după aia l-aș omorî. De ce n-aș găsi? Că-i doar o femeie care naște, nu o operație pe creier, pentru numele lui Gan!

Dar slăbi puțin strânsoarea. Scowther hohotea și se zvârcolea și gemea și gâfâia ca în plin act sexual sub soarele deșertului.

– Și dacă ar fi să ne descurcăm fără ajutorul tău, continuă Sayre, atunci te vom da *lor* de mâncare.

Și făcu un semn cu bărbia. Susannah se uită într-acolo și văzu că tot drumul de la ușă până la patul pe care se afla Mia era acum acoperit cu gândaci din cei pe care-i observase în Dixie Pig. Îl fixau pe doctor cu ochii lor șireți, păcănind lacomi din mandibule.

– Ce... ce trebuie să fac, sai?

– Cere-mi scuze.

– Î... Îți cer scuze!

– Acum cere scuze celorlalți pentru că și pe ei i-ai insultat.

– Domnilor, vă... vă... ce... cer...

– Doctore! îl întrerupse infirmiera-cap-de-șobolan.

Avea vocea groasă, puțin înfundată, dar se înțelegea ce spune de acolo, de jos, dintre picioarele Miei.

– Se vede capul copilului!

Sayre îi dădu drumul lui Scowther.

– Du-te, doctore. Fă-ți treaba. Adu copilul pe lume.

Sayre se aplecă și mângâie obrazul Miei cu incredibilă grijă.

– Veselește-te și ai speranță, doamnă-sai. Căci ți se pot împlini unele din vise.

Se uită la el cu ochi plini de recunoștință peste poate de istovită, care-i frânse inima lui Susannah. *Nu-l crede, minciunile lui sunt fără număr*, încercă ea să-i transmită, dar legătura dintre ele fusese întreruptă pentru moment.

O azvârliră pe patul de lângă cel al Miei cu atâta indiferență de parcă n-ar fi fost nimic altceva decât un sac cu paie. Și nu se simți în stare să opună rezistență atunci când îi îndesară pe cap una din căștile acelea ciudate, pentru că atunci chiar o fulgeră o altă contracție, iar cele două femei zbierară din nou împreună.

Susannah auzea murmurele lui Sayre și ale celorlalți. Mai auzea și țârâitul dezgustător al gândacilor. Pe dinăuntru casca era prevăzută cu niște piese metalice rotunde, care-i apăsau tâmplele până la limita durerii.

Și, brusc, o voce plăcută de femeie spuse:

– Bun venit în lumea North Central Positronics, parte a grupului Sombra! „Sombra, calea spre progres"! Fiți gata pentru conexiune.

Începu un zumzăit puternic. Mai întâi Susannah îl simți doar la nivelul urechilor, apoi avu sentimentul că îi sfredelește ambele timpane. Și își imagină două gloanțe incandescente care se reped unul către celălalt.

Foarte slab, ca și cum ar fi fost în cealaltă parte a sălii, și nu alături, auzi strigătul Miei:

– *O, nu, nu, mă doare!*

Bâzâitul din stânga și bâzâitul din dreapta se întâlniră în centrul creierului lui Susannah, producând un ton telepatic pătrunzător care, dacă ar fi durat

mai mult, cu siguranță că i-ar fi distrus capacitatea de gândire. Era o durere atroce, dar își ținu buzele strânse. Nu voia să țipe. Nu avea cum să-i împiedice să nu-i vadă lacrimile prelinse de sub pleoapele închise, însă ea era pistolar, iar ei nu o puteau face să țipe.

După un timp ce ei i se păru o veșnicie, bâzâitul se opri brusc.

Susannah avu la dispoziție una sau două secunde în care să se bucure de liniștea aceea binecuvântată, pentru că imediat o izbi o altă contracție cu forța unui taifun, de această dată în partea de jos a bazinului. Acum își permise să *țipe*. Pentru că era altceva: era o onoare să țipi la venirea pe lume a copilului.

Întoarse capul și observă o cască asemănătoare fixată și pe părul negru, ud de transpirație al Miei. Tuburile metalice ce ieșeau din cele două căști erau conectate la mijloc. Dispozitivele acestea se foloseau pe gemenii furați; iar acum aveau o altă întrebuințare. Dar care?

Sayre se aplecă spre ea, atât de aproape că îi simți colonia. English Leather, stabili Susannah.

– Avem nevoie de această conexiune fizică tocmai pentru a duce la bun sfârșit travaliul și pentru a scoate copilul, îi explică el. Era vital să te aducem în Fedic.

O bătu ușurel pe umăr.

– Mult noroc. Nu mai durează mult.

Îi adresă un zâmbet cuceritor și atunci masca i se boți, dezvelind o parte din oroarea roșie de dedesubt.

– Iar după aceea te vom putea ucide.

Zâmbetul se lărgi.

– Și te vom mânca, bineînțeles. Nimic nu se irosește la Dixie Pig, nici măcar o știoarfă atât de arogantă ca tine.

Înainte ca Susannah să apuce să spună ceva, vocea de femeie din cap vorbi din nou:

– Rostește-ți numele rar și clar.

– Pizda mă-tii! mârâi Susannah.

– Pizda Măti nu se încadrează în lista cu nume valide, spuse vocea feminină. Detectăm ostilitate și ne cerem anticipat scuze pentru următoarea procedură.

O clipă nu se întâmplă nimic. Apoi o durere nemaiîntâlnită explodă în mintea lui Susannah. O durere pe care nici nu o crezuse posibilă până atunci.

Însă buzele îi rămaseră strâns lipite. Își aminti cântecul și îl auzi limpede prin tunetele durerii. *Fecioară a nemărginitei tristeți sunt eu... toată viața-mi nu e decât durere...*

În cele din urmă tunetul încetă.

– Rostește-ți numele rar și clar, îi ceru vocea plăcută de femeie din centrul capului ei, sau intensitatea acestei proceduri va fi crescută de zece ori.

Nu-i cazul, îi transmise Susannah vocii feminine. *M-ai convins.*

– Suuuu-zaaaa-naaah, răspunse ea. Suuuu-zannn-aaaah...

Toți cei din jur stăteau cu ochii la ea, cu excepția infirmierei-cap-de-șobolan, care se uita în extaz la capul care apăruse din nou între marginile retrase ale vaginului Miei.

– Miiii-aaaa...

– Suuuu-zaaaa...

– Miiii...

– aaaa...

Doctorul Scowther înhățase forcepsul și se apropiase de ele. Veni o altă contracție și vocile celor două femei se contopiră în una singură, strigând un cuvânt, un nume, ce nu era nici *Susannah*, nici *Mia*, ci o combinație a lor.

– Conexiunea, spuse vocea plăcută de femeie, a fost stabilită.

Un *clic* slab.

– Repetăm, conexiunea a fost stabilită. Mulțumim pentru cooperare.

– Acum e acum, oameni buni, spuse Scowther surescitat, părând a fi uitat spaima și durerea de mai devreme.

Apoi se adresă infirmierei:

– S-ar putea să plângă, Alia. În cazul ăsta, să-l lași în pace, pentru numele tatălui tău! Dar dacă nu plânge, să-i cureți imediat gura!

– Da, domnule doctor.

Buzele creaturii fremătară puțin dând vederii două rânduri de colți. Zâmbet, ori strâmbătură?

Scowther se uită la cei din jur cu ceva din aroganța de dinainte.

– Rămâneți la locurile voastre până când vă zic eu că vă puteți mișca. Nu știm cu ce avem de-a face. Nu știm decât că acest copil aparține însuși Regelui Purpuriu...

Mia urlă. De durere și în semn de protest.

– Idiot ce ești, zise Sayre.

Îl pălmui atât de tare pe Scowther încât îi ciufuli părul rar și-i dădu sângele pe gură, pătând peretele alb cu un model futurist de stropi mici.

– Nu! urlă iar Mia.

Încercă să se ridice în coate, nu reuși, căzu la loc pe pat.

– Nu! Ai zis că o să-l cresc eu! O, te rog... lasă-l cu mine cât de puțin, te implor...

Și atunci cea mai cumplită contracție dintre toate se prăvăli peste Susannah – peste amândouă, îngropându-le. Urlară la unison, iar Susannah nu mai avu nevoie de îndemnul lui Scowther: *Împinge, împinge ACUM!*

– Vine, domnule doctor! exclamă infirmiera extaziată.

Susannah strânse ochii și împinse, iar atunci când durerea se revărsa din ea, aidoma apei învolburându-se spre șanțuri, se simți cuprinsă de cea mai adâncă tristețe din viața ei. Căci copilul se vărsa acum în Mia, pe ultimele rânduri ale mesajului viu transmis de trupul ei. Se sfârșea. Indiferent ce ar mai fi urmat, partea aceasta se sfârșea, și Susannah Dean scoase un strigăt de ușurare amestecată cu părere de rău, strigăt ce era el însuși un cântec.

Iar pe aripile acelui cântec veni pe lume Mordred Deschain, fiu al lui Roland (și al altcuiva, O, poți să rostești Discordia).

STROFĂ: *Hai, commala, hai, ursit.*
Copilul, iată, a venit!
Cântă-ți cântecul și cântă-l bine
Copilul nu-ți aparține.

ANTISTROFĂ: *Hai, commala, hai, ursit.*
Ce e mai rău nu s-a-mplinit.
Turnul se cutremură;
Copilul, iată, a venit.

CODA

PAGINI DIN JURNALUL UNUI SCRIITOR

12 iulie 1977

Măi, frate, ce mă bucur că ne-am întors în Bridgton. Sigur, toată lumea se poartă frumos cu noi în locul ăla căruia Joe tot îi mai zice „Bunicity", dar Owen s-a vânzolit aproape non-stop. S-a mai liniștit acum, că am venit înapoi acasă. N-am oprit decât o singură dată pe drumul de întoarcere, în Waterville, ca să îmbucăm ceva la cârciuma „Silent Woman". (Tre' să mărturisesc sincer că am mâncat în alte dăți mult mai bine acolo.)

În orice caz, ideea e că mi-am ținut promisiunea pe care mi-o făcusem și imediat m-am pus pe căutat povestea aia cu Turnul Întunecat. Aproape că-mi venea să mă las păgubaș când am găsit ce căutam în cel mai îndepărtat colț al garajului, sub o cutie în care se aflau niște cataloage mai vechi ale lui Tab. Multă umezeală acolo și de-aia paginile cam miros a mucegai, dar manuscrisul este perfect lizibil. L-am recitit, și după aia m-am așezat la birou și am adăugat un paragraf la capitolul Halta (unde pistolarul se întâlnește cu băiatul Jake). Mi s-a părut nostim să bag acolo și o pompă de apă care să funcționeze pe bază de cilindru nuclear, ceea ce am și făcut fără întârziere. De obicei, reluarea unei povești mai vechi e la fel de apetisantă ca un sandvici făcut cu pâine mucegăită, însă acum totul mi se părea absolut normal... ca și cum tocmai ce m-aș fi încălțat cu un pantof vechi și comod.

Dar, în fond, despre ce anume era vorba în povestea asta?

Nu-mi aduc aminte decât că ideea mi-a venit cu foarte, foarte mult timp în urmă. Într-o seară, întorcându-mă cu mașina de la neamuri, cu nevasta și copiii moțăind alături, mi-am adus aminte de întâmplarea de demult când am fugit cu David din casa mătușii Ethelyn. Cred că aveam în cap să ne întoarcem în Connecticut. Bineînțeles că mai-marii (oamenii mari) ne-au

prins și ne-au pus să tăiem lemne în șopron. Unchiul Oren îi zicea „muncă în folosul familiei". Am senzația că acolo mi s-a întâmplat ceva înspăimântător, dar al dracului să fiu dacă-mi aduc aminte ce anume; nu mai știu decât că era ceva sângeros. Și mi-am imaginat un erou, un pistolar magic, care să mă apere. Mai era și ceva legat de magnetism, sau de ceva ce eu numeam Grinzi de Forță. Sunt aproape sigur că asta a fost geneza poveștii mele, numai că totul mi se pare foarte neclar acum. Dar, hai să fim serioși, cine își mai aduce aminte de baubaul copilăriei? Cine ar vrea să-și mai aducă aminte de el?

În rest, nu mare lucru. Joe și Naomi s-au ocupat de Terenul de Joacă, iar Tabby și-a definitivat planurile pentru călătoria în Anglia. Măi, nenică, povestea aia cu pistolarul chiar nu-mi iese din cap!

Vă zic eu ce-i lipsește bătrânului Roland: prietenia!

19 iulie 1977

În seara asta m-am dus cu motocicleta la cinematograful în aer liber să văd Războiul stelelor și jur că a fost ultima oară când m-am urcat pe motor până nu se mai răcorește vremea. Am înghițit o tonă de insecte. Asta zic și eu hrană sănătoasă, numai proteină pură!

Mă tot gândesc la Roland, pistolarul meu inspirat din poemul lui Robert Browning (firește că-mi scot pălăria, în stil Hatlo[1], și în fața lui Sergio Leone). Nu încape îndoială că manuscrisul cu pricina este un roman – sau o parte a unui roman –, dar mă gândesc că toate capitolele pot fi de sine stătătoare. Sau aproape. Mă întreb dacă aș reuși să le vând vreuneia din revistele care publică povestiri fantasy. Poate chiar revistei Fantasy and Science Fiction – Sfântul Graal al acestui gen literar.

Probabil că-i o idee proastă.

Mare lucru n-am mai făcut, doar m-am uitat la meciul de baseball profesionist (NL 7, AL 5). M-am cam făcut muci înainte de final. Tabby deloc încântată...

[1] Jimmy Hatlo (James Cecil Hatlo, 1897–1963), autor de benzi desenate care-și încheia fiecare desen cu această expresie de recunoștință adresată cititorilor săi (n. tr.).

9 august 1978

Kirby McCauley a reușit să vândă primul capitol din Turnul Întunecat, povestea aia veche a mea, revistei Fantasy and Science Fiction! Măi, omule, parcă nici nu-mi vine să cred! E atât de tare! Kirby crede că Ed Ferman (redactorul-șef de acolo) va publica toate capitolele pe care le-am scris din TÎ. Primului i-a dat titlul „Pistolarul" („Omul în negru fugea în deșert și pistolarul se ținea după el" etc., etc. și la-la-la și lu-lu-lu și poc-poc-poc).

Deloc rău pentru o poveste veche ce, până acum un an, putrezea liniștită într-un cotlon umed al garajului. Ferman i-a zis lui Kirby că Roland „dă impresia de autentic", ceea ce nu se poate spune despre multe alte scrieri fantasy, și a vrut să știe dacă mai sunt și alte aventuri. Sunt convins că mai sunt (sau au fost, sau vor fi – ce timp verbal trebuie folosit atunci când vorbești despre povești nescrise încă?), dar habar nu am despre ce anume vor fi aventurile acestea. Nu știu decât că John „Jake" Chambers va trebui să se întoarcă.

Zi nasoală lângă lac: ploaie, zăduf. Fără Teren de Joacă astăzi. Seara l-am chemat pe Andy Fulcher să aibă grijă de cei mari, câtă vreme Tabby & cu mine & cu Owen ne-am dus la cinematograful în aer liber din Bridgton. Lui Tabby filmul i s-a părut de tot căcatul (De cealaltă parte a miezului nopții... a avut premiera anul trecut), însă nu mi-a cerut să o duc acasă. Cât despre mine, am fost mai tot timpul cu mintea la afurisitul ăla de Roland. De data aceasta mi-am pus problema iubirii lui pierdute. „Susan, adorabila fată de la fereastră."

Dar, rogu-vă, cine să fie ea?

9 septembrie 1978

Tocmai ce am primit exemplarul meu din ediția de octombrie a revistei în care s-a publicat „Pistolarul". Arată tare bine, tre' să recunosc.

Azi m-a sunat Burt Hatlen. Încearcă să mă convingă să predau literatura la Universitatea statului Maine pe perioadă de un an. Numai Burt poate să fie atât de îndrăzneț încât să-și închipuie un diletant ca mine într-o slujbă ca aia. Deși ideea e destul de interesantă, ce să zic.

29 octombrie 1979

Futu-i, iar sunt beat. Abia mai reușesc să văd foaia de hârtie, dar tot mă încăpățânez să scriu ceva înainte să mă prăbușesc în pat. Azi am primit o scrisoare de la Ed Ferman, de la F&SF. Vrea ca al doilea capitol din Turnul Întunecat – cel în care Roland se întâlnește cu puștiul – să poarte titlul „Halta". Pe bune vă zic că vrea să-mi publice toată seria de povestiri, fapt ce mă încântă. Îmi doresc doar să fi scris mai multe. Până una-alta, tre' să mă gândesc la Apocalipsa – și, firește, la Zona moartă.

În momentul de față nu mă mai gândesc la asta. Nu-mi place în Orrington – în primul și în primul rând, nu-mi place că locuim pe o stradă cu circulație atât de intensă. Mai-mai să-l calce azi pe Owen unul din camioanele alea mari, Cianbro. M-am speriat de moarte. Dar mi-a venit și o idee de roman, despre micuțul și straniul cimitir de animăluțe din spatele casei noastre. Semnul zice CIMITIRUL ANIMALELOR, nu că pare predestinat? E și nostim, e și sinistru. Cam ca Povestiri din criptă.

19 iunie 1980

Tocmai ce m-am conversat la telefon cu Kirby McCauley. Pe el tocmai ce-l sunase Donald Grant, care publică o mulțime de scrieri fantasy la propria-i editură (lui Kirby îi place să glumească spunând că Don Grant este „cel care i-a dat proasta reputație lui Robert E. Howard[1]"). Oricum, Don își dorește să-mi publice poveștile cu pistolarul, sub titlul original, Turnul Întunecat (cu subtitlul Pistolarul). Nu că-i tare? Îmi oferă propria mea „ediție de lux". O să scoată 10 000 de exemplare, plus încă 500 semnate și numerotate. I-am zis lui Kirby să-i dea bătaie și să semneze contractul.

Drept care am sărbătorit încheierea carierei mele în învățământ și m-am făcut pulbere. Am recitit manuscrisul de la Cimitirul animalelor. Doamne, Dumnezeule, da' înspăimântător mai e! Cred că cititorii m-ar linșa dacă-l voi publica vreodată. Și uite o carte ce nu va vedea niciodată lumina zilei...

[1] Scriitor american (1906–1936) care a publicat mai ales în reviste imunde, cunoscut drept creator al lui Conan Barbarul (n. tr.).

27 iulie 1983

Revista Publishers Weekly a publicat recenzia ultimului roman al lui Richard Bachman... și iar m-am făcut mangă, puiuț. Au insinuat acolo c-ar fi plictisitor, și exact plictisitor nu e, amice. Mă rog, gândul la recenzia asta m-a ajutat să-mi mișc fizicul până în Windham să iau două butoiașe cu bere. De la raionul de Băuturi cu Reducere. Și m-am apucat iar de fumat, așa că dă-mă în judecată. Am să mă las în ziua când voi împlini 40 de ani, pe cuvânt de onoare.

A, și Cimitirul animalelor o să apară exact de azi în două luni. Și în ziua aceea cariera mea de scriitor se va sfârși pe bune (glumesc... cel puțin, așa sper eu acum). După ce m-am gândit puțin, am adăugat și Turnul Întunecat pe lista cu cărțile mele de la începutul volumului. În fond, de ce nu? Da, știu că s-au vândut absolut toate exemplarele – n-au fost decât 10 000, pentru numele lui Dumnezeu –, însă a fost o carte adevărată, de care eu sunt foarte mândru. Nu cred că mă voi mai întoarce vreodată la povestea bătrânului Roland, Cavalerul Rătăcitor cu Pistoale la Brâu, dar, da, sunt mândru de cartea asta.

Bine că mi-am adus aminte să mă duc după bere.

21 februarie 1984

Ia fii atent aici, am primit azi un telefon absolut incredibil de la Sam Vaughn, de la editura Doubleday (mai știi? el mi-a redactat Cimitirul anim.). Știam că există câțiva fani de-ai mei care vor să citească Turnul Întunecat și sunt oficați că n-au de unde să mai facă rost de el, pentru că am primit câteva scrisori în acest sens. Dar Sam zice că la editură s-au primit peste TREI MII!! de scrisori. Și de ce, ai să mă-ntrebi? Pentru că am fost atât de bou încât am trecut Turnul Întunecat pe lista cărților „de același autor" din Cimitirul animalelor. Mi se pare că și Sam e nițeluș cam supărat pe mine și cam are dreptate. Zice că atunci când anunți o carte pe care cititorii o vor, dar n-o pot avea, e cam ca atunci când ai întărâta un câine flămând fluturându-i pe la bot o bucată de carne, zicându-i „Nu, nu, nu ți-o dau, ha, ha, ha". Pe de altă parte, Doamne & Omule Iisus, oamenii sunt atât de al dracu' de răzgâiați! Pur și simplu au senzația că, dacă există oriunde în lume vreo carte pe care ei și-o doresc, atunci sunt absolut îndreptățiți s-o și capete. Chestie ce i-ar surprinde pe cei din Evul Mediu, care poate că au auzit că există cărți,

dar n-au văzut niciodată una; hârtia era extrem de scumpă în vremurile alea (idee bună pentru următorul roman Pistolarul/Turnul Întunecat, dacă îl voi scrie vreodată), iar cărțile erau niște comori pe care le apărai cu prețul vieții. Îmi place că-mi pot câștiga existența scriind, dar ăla care zice că munca asta n-are și o latură întunecată mănâncă căcat. Într-o bună zi am să scriu un roman despre un anticar obsedat! (Glumesc.)

În altă ordine de idei, azi a fost ziua de naștere a lui Owen. A împlinit șapte ani! Vârsta rațiunii! Mai că nu-mi vine să cred că mezinul are șapte ani, iar fata treisprezece – o domnișoară foarte drăguță.

14 august 1984 (New York)

Tocmai ce am avut o discuție cu Elaine Koster, de la NAL[1] și cu Kirby, dragul meu agent. Amândoi m-au bârâit la cap să aprob publicarea Pistolarului în ediție broșată, dar am refuzat. O voi face, poate, cândva, dar nu voi permite ca cititorii mei să țină în mână o carte pe care eu o simt neterminată decât dacă/sau când mă voi reapuca să lucrez la ea.

Ceea ce probabil că nu se va întâmpla niciodată. Între timp, mi-a venit o idee pentru un roman lung despre un clovn care să fie cel mai înspăimântător monstru din lume. Nu-i o idee rea; clovnii sunt într-adevăr înfricoșători. Pentru mine, cel puțin. (Clovnii & găinile, dacă vă puteți închipui una ca asta.)

18 noiembrie 1984

Azi-noapte am avut un vis care cred că va face o breșă în criza mea de inspirație la Orașul bântuit. Cum ar fi să existe un soi de Grindă care să susțină Pământul (sau chiar mai multe Pământuri)? Și generatorul Grinzii să fie așezat pe carapacea unei broaște-țestoase? Partea asta ar putea fi punctul culminant al cărții. Știu că-i o nebunie, dar sunt convins că am citit pe undeva că în mitologia hindusă se vorbește despre o țestoasă uriașă care ne poartă pe toți pe carapace și că țestoasa asta ar fi în slujba lui Gan, forța creatoare supremă. Îmi aduc aminte și de o anecdotă în care o cucoană îi zice unui om

[1] NAL – New American Library – editură din New York (n. tr.).

de știință celebru: „Chestia asta cu evoluția e ridicolă. Toată lumea știe că universul se sprijină pe o țestoasă." La care omul de știință (mi-aș dori să-mi amintesc și numele lui, dar nu sunt în stare) îi răspunde: „Se prea poate, doamnă, dar pe ce se sprijină țestoasa?" Și cucoana râde a bătaie de joc: „Nu mă păcălești tu pe mine! Țestoasa se sprijină pe altă țestoasă, și tot așa până jos."

Ha! De asta ce mai ziceți, voi, oameni de știință cu scaun la cap?

Mă rog, și eu țin pe noptieră un blocnotes pe care să-mi notez visele sau elemente din ele fără să fiu completamente treaz. Uite ce am scris azi-dimineață: Amintește-ți Țestoasa! Și încă ceva: Vezi ȚESTOASA cât e de mare! Poartă lumea toată în spinare. Gândește-ncet și totuși blând; în mintea ei noi stăm oricând. Recunosc, nu-i cine știe ce, dar nu-i deloc rău pentru cineva doar pe un sfert treaz!

Tabby mă cicălește pentru că iarăși beau prea mult. Cred că are dreptate, dar...

10 iunie 1986 (Lovell/aleea Carapacea Țestoasei)

Ce mult mă bucur că am cumpărat casa asta! La început m-a speriat prețul, însă niciodată nu am scris mai bine decât scriu aici. Și – foarte adevărat, dar și foarte înfiorător – am sentimentul că îmi doresc să reiau Turnul Întunecat. În adâncul inimii am crezut că asta nu se va întâmpla niciodată, dar aseară, când m-am dus la supermarket după bere, l-am auzit în minte pe Roland: „Sunt multe lumi și multe povești; timp nu prea mai este."

Și uite așa s-a făcut că am întors mașina și m-am înapoiat acasă. Nici nu mai țin minte ultima seară fără strop de băutură, însă aceasta a făcut parte din specia aia pe cale de dispariție. Ironia a făcut să mă simt varză tocmai pentru că nu mă făcusem varză. Vrednic de plâns, nu?

13 iunie 1986

M-am trezit în miez de noapte, mahmur și simțind nevoia să mă ușurez. Pe când stăteam deasupra toaletei, parcă l-am văzut pe Roland de Gilead. Îmi zicea să încep cu homaroșeniile. Așa voi face.

Știu exact ce sunt alea.

15 iunie 1986

Azi am început lucrul la noua carte. Parcă nici nu-mi vine să cred că scriu din nou despre individul ăla deșirat, slab și urât, dar, încă de la prima pagină, am avut senzația că fac ceea ce trebuie. La naiba, încă de la primul cuvânt. Am hotărât că va avea aproximativ structura basmelor clasice: Roland merge pe țărmul Mării Vestului, simțindu-se tot mai rău & mai rău, și dă de câteva uși spre lumea noastră. Prin fiecare dintre acestea va aduce câte un nou personaj. Primul va fi un tânăr dependent de droguri, pe nume Eddie Dean...

16 iulie 1986

Nu-mi vine să cred. Adică, ar trebui să cred, pentru că am manuscrisul chiar în fața mea, dar tot nu pot. Am scris !!300!! de PAGINI într-o singură lună, iar exemplarul e atât de curat, că-mi ia ochii. Niciodată nu m-am gândit că aș face parte din categoria acelor scriitori care își asumă în totalitate meritele pentru opera lor, care pretind că ei singuri au gândit fiecare acțiune, fiecare mutare, dar tot niciodată până acum nu mi s-a întâmplat să lucrez la o carte care pur și simplu să curgă din mine. Mi-a pus stăpânire pe viață încă din Prima Zi. Și să-ți mai spun ceva: toate celelalte cărți de până acum (în mod deosebit Orașul bântuit) mi se par doar niște „antrenamente" în vederea acestei povești. Cu siguranță că niciodată-niciodată-niciodată n-am reluat o carte lăsată de izbeliște vreme de cincisprezece ani! Mă rog, firește că am rafistolat puțin capitolele publicate de Ed Ferman în revista F&SF și puțin mai mult atunci când Don Grant a publicat Pistolarul, dar niciodată n-am făcut ceea ce fac acum. Ba chiar am vise legate de cartea asta. Sunt zile când îmi doresc să mă pot lăsa de băut, dar fii atent la chestia asta: parcă mi-e frică s-o fac. Știu că inspirația nu vine din sticlă, dar este ceva...

Mi-e frică, bine? Simt că este ceva – Ceva – ce nu vrea ca eu să termin povestea. Ce nu a vrut nici măcar s-o încep. Știu că pare o nebunie („Ca o temă dintr-un roman al lui Stephen King", ha, ha, ha), dar, totodată, mi se pare și foarte real. Probabil că-i bine că nimeni nu-mi va citi vreodată jurnalul; că m-ar închide la glumeți, mai mult ca sigur. Diliu de vânzare!

Cred că am să-i pun titlul Alegerea celor trei.

19 septembrie 1986

Gata. Am terminat Alegerea celor trei. M-am îmbătat ca să sărbătoresc. M-am și drogat. Ce urmează? Păi, Orașul bântuit va apărea cam peste o lună, iar peste două zile am să fac treizeci și nouă de ani. Nici nu-mi vine să cred. Mi se pare că nu mai de mult de săptămâna trecută locuiam în Bridgton, iar copiii erau niște bebeluși.

Futu-i. Mă opresc acum. Scriitorul a început să se smiorcăie.

19 iunie 1987

Azi am primit de la Donald Grant exemplarul de autor din Alegerea. Arată foarte bine. Și m-am decis să-i las pe cei de la NAL să scoată în ediție broșată ambele volume din Turnul Întunecat – să le ofere cititorilor ce-și doresc. La dracu', de ce nu?

Evident că am sărbătorit făcându-mă criță... dar, în zilele noastre, cui îi trebuie scuze?

Este o carte bună, dar în multe privințe am sentimentul că nu eu am scris-o, și că doar a ieșit din mine, precum cordonul ombilical al unui nou-născut. Ce încerc eu să spun aici este că „vântul când bate ea se dă huța" și uneori mi se pare că absolut nimic din ce e scris acolo nu-mi aparține, că eu nu sunt nimic altceva decât secretarul tembel al lui Roland de Gilead. Știu că-i o tâmpenie să gândesc așa, dar o parte din mine chiar crede asta. Sau poate că și Roland are un șef. Să fie ka?

Am tendința să mă deprim când îmi contemplu viața: băutura, drogurile, țigările. Parcă încerc să mă omor. Sau e altceva care încearcă...

19 octombrie 1987

În seara asta sunt în Lovell, în casa noastră de pe aleea Carapacea Țestoasei. Am venit aici ca să meditez la felul în care am ales să-mi trăiesc viața. Ceva trebuie să se schimbe, frate, ori am s-o iau pe scurtătură și am să-mi trag un glonț în cap.

Ceva trebuie să se schimbe.

Urmează un articol din ziarul Mountain Ear *din North Conway (NH), lipit pe o pagină din jurnalul scriitorului, având alături notată data de 12 aprilie 1988:*

SOCIOLOG LOCAL PUNE CAPĂT ZVONURILOR DESPRE „VIZITATORI"

de LOGAN MERRILL

De cel puțin 10 ani, ținutul Munților Albi răsună de povești despre „Vizitatori", creaturi ce pot fi extratereștri, călători în timp sau chiar „ființe dintr-o altă dimensiune". În cadrul unei prelegeri animate, ce a avut loc aseară la Biblioteca Publică din North Conway, sociologul din localitate, Henry K. Verdon, autor al lucrării Grupurile primare și apariția miturilor, s-a servit de fenomenul „Vizitatorilor" pentru a ilustra modul în care sunt create și cum se dezvoltă miturile. El a spus că zvonurile despre „Vizitatori" au fost inițial răspândite de adolescenții din localitățile de la granița statelor Maine și New Hampshire. A enunțat și ipoteza conform căreia observarea unor străini care au trecut în mod clandestin granița cu Canada, ajungând apoi în statele din regiunea New England, ar fi putut juca un rol în întreținerea acestui mit, atât de răspândit astăzi. „Cred că știm cu toții", a spus profesorul Verdon, „că nu există nici Moș Crăciun, nici Zâna Măseluță și nici Vizitatori. Totuși poveștile acestea...

(continuarea în pag. 8)

Restul articolului lipsește. De asemenea, nu există nicio explicație pentru care King l-a introdus în jurnalul său.

19 iunie 1989

Acum m-am întors de la „aniversarea" unui an de când sunt în Programul Alcoholix[1] Anonim. Un an întreg fără droguri și fără pileală! Nu pot să cred! N-am niciun regret; faptul că am renunțat complet la ele precis mi-a salvat viața (probabil și căsătoria), însă îmi doresc doar să nu-mi fi fost atât de greu să scriu după ce m-am lăsat. Participanții la „Program" îmi zic să nu intru în panică, deoarece îmi va reveni inspirația, dar mai este o voce (pe care eu o consider

[1] Alcoholix – negustător de vinuri, personaj din benzile desenate cu Asterix (n. tr.).

a fi Vocea Țestoasei) care mă îndeamnă să-i dau zor, pentru că nu mai e vreme și trebuie să-mi pregătesc armele. Pentru ce să mi le pregătesc? Pentru Turnul Întunecat, firește, și nu doar din cauza scrisorilor care vin, și tot vin, de la cei care au citit Alegerea celor trei și vor acum să știe ce urmează să se întâmple. Ceva din mine vrea să reînceapă lucrul la povestea asta, dar al naibii să fiu dacă știu cum.

12 iulie 1989

Am descoperit niște comori neprețuite pe rafturile anticariatelor din Lovell. Știi ce-am găsit de dimineață, când îmi căutam ceva de citit? Romanul Shardik de Richard Adams. Nu povestea cu iepurii, ci cea despre uriașul urs mitologic. Cred că am să-l recitesc.

Și tot nu scriu nimic interesant...

21 septembrie 1989

Ce urmează este cam aiurea, așa că ai face bine să te pregătești.

Pe la 10 dimineața, în vreme ce scriam (în vreme ce mă holbam în ecranul calculatorului visând la cât de bine ar fi să am cel puțin un butoiaș cu bere rece ca gheața), am auzit soneria de la ușă. Am deschis și m-am pomenit în față cu un tip de la florăria „Casa Florilor" din Bangor, cu doisprezece trandafiri în brațe. Nu pentru Tab, ci pentru mine. Pe cartonaș scria „La mulți ani!" din partea familiei Mansfield – Dave, Sandy și Megan.

Îmi ieșise complet din minte: astăzi împlinesc Patruzeci și Doi de ani. Așa, și am scos un trandafir din buchet și parcă m-am pierdut în el. Știu foarte bine cum sună chestia asta, crede-mă că știu, dar chiar senzația asta am avut-o. Mi s-a părut că aud un susur dulce, și m-am prăvălit & m-am tot prăvălit, urmând conturul petalelor lui, parcă m-am și udat cu stropii de rouă de pe ele, mari ca niște iazuri pentru simțurile mele. Și în tot acest timp, susurul acela a devenit tot mai puternic & tot mai melodios, iar trandafirul a devenit... a devenit și mai trandafiriu. Și m-am dus cu gândul la Jake, personajul din primul roman despre Turnul Întunecat, și la Eddie Dean, și la un anticariat. Mi-amintesc chiar și numele acestuia: Restaurantul Spiritual al Manhattanului.

Şi atunci, buum! O mână pe umărul meu. Mă întorc şi-o văd pe Tabby. Voia să ştie cine mi-a trimis trandafirii. Şi mai voia să ştie şi dacă am aţipit. Am zis că nu, dar mi se pare că exact asta am făcut, am adormit chiar acolo, la masa din bucătărie.

Ştii cum a fost? Ca în scena aia din capitolul Halta din Pistolarul, când Roland îl hipnotizează pe Jake legănând un glonţ în faţa ochilor lui. Eu, unul, ştiu că sunt imun la hipnoză. În copilărie a vrut unul să mă hipnotizeze la Iarmarocul din Topsham, dar n-a reuşit. Din câte îmi aduc aminte, fratele meu, Dave, a fost teribil de dezamăgit. Voia să mă audă cum cotcodăcesc ca o găină.

Cu toate acestea, mă gândesc să mă reapuc de Turnul Întunecat. Nu ştiu însă dacă sunt pregătit pentru ceva atât de complex – să zicem că sunt cam sceptic, după nereuşitele din ultimii doi ani –, dar vreau să încerc. Aud cum mă cheamă toţi oamenii aceia imaginari. Şi, cine ştie? Poate se va găsi un loc în cartea cea nouă şi pentru un urs uriaş, asemănător cu Shardik din romanul lui Richard Adams!

7 octombrie 1989

Astăzi am început noua carte din Turnul Întunecat şi – la fel cum s-a întâmplat şi cu Alegerea celor trei – am terminat prima şedinţă de scris întrebându-mă de ce, pentru Dumnezeu, am aşteptat atâta timp. Când sunt împreună cu Roland, Eddie şi Susannah mă simt ca şi cum aş bea o gură de apă proaspătă. Sau ca şi cum mi-aş revedea nişte prieteni dragi după o despărţire îndelungată. Şi, iarăşi, am sentimentul că nu eu sunt cel care spune povestea, ci sunt doar un soi de intermediar. Şi să-ţi mai spun ceva: nu mă deranjează câtuşi de puţin. De dimineaţă am stat la calculator patru ore şi nu m-am gândit nici măcar o dată la băutură sau la vreun drog halucinogen. Cred că titlul acestei cărţi va fi Pustietatea.

9 octombrie 1989

Nu, nu Pustietatea, ci Ţinuturile pustii. 2 cuvinte, ca în poemul lui T.S. Eliot (de fapt, cred că poemul lui se numeşte „Ţinutul pustiu", la singular).

19 ianuarie 1990

În noaptea asta am terminat Ținuturile pustii după o ședință de scris maraton de 5 ore. Cititorilor n-o să le placă finalul, căci nu vor afla cine a câștigat concursul de ghicitori. Până și eu cred că povestea ar fi trebuit să fie mai lungă, dar n-am ce-i face. Am auzit o voce (ca întotdeauna mi s-a părut că este vocea lui Roland) spunându-mi: „Pentru moment ai terminat – închide cartea, mânuitor al cuvintelor."

Lăsând la o parte finalul deschis, povestea mi se pare una bună, dar, ca mai mereu, nu mi se pare că ar semăna cu nici una din celelalte cărți ale mele. Manuscrisul este gros ca o cărămidă, are mai mult de 800 de pagini, și am realizat respectiva cărămidă în numai trei luni și puțin.

In-cre-di-bil.

Și iarăși aproape că nici n-a fost nevoie de corecturi sau reluări. Sigur, există câteva inadvertențe, dar, dacă mă gândesc la lungimea cărții, nu-mi vine să cred cât de puține sunt acestea. La fel cum nu-mi vine să cred cum, de fiecare dată când am nevoie de ceva care să mă inspire, îmi cade în mână exact cartea potrivită. Așa cum s-a întâmplat cu Quincunx, romanul lui Charles Palliser, cu tot jargonul acela minunat de secol al șaptesprezecelea: „Înțelesu-m-ai?" și „Adevăr grăiești" și „prostovan". Cuvintele astea sunt mai mult decât potrivite pentru Gasher (cel puțin mie așa mi se pare). Și cât de tare a fost revenirea lui Jake în poveste!

Singurul lucru care mă cam îngrijorează este ce anume se va întâmpla cu Susannah Dean (care mai înainte fusese Detta/Odetta). E însărcinată și mă tem de cine sau ce ar putea să fie tatăl copilului ei. Vreun demon? Nu cred, nu tocmai. Poate că nu voi fi nevoit să mă ocup de problema asta decât peste vreo două cărți. Însă, oricum ar sta lucrurile, experiența mea de scriitor m-a învățat că, într-o carte lungă, dacă o femeie rămâne însărcinată și nimeni nu știe cine este tatăl, povestea va fi cu siguranță sortită eșecului. Habar n-am din ce cauză se întâmplă asta, dar sarcina unei femei ca element al intrigii este tare naspa!

Mă rog, vom vedea ce va mai fi, poate nici nu contează. Deocamdată m-am cam plictisit de Roland și de ka-tet-ul lui. Cred că va trece mult până mă voi întoarce la ei, deși fanii vor rămâne fără glas de cât vor urla din cauza finalului deschis. Ține minte ce-ți spun.

Cu toate acestea, mă bucur c-am scris-o. Şi mie finalul mi se pare cel mai potrivit. În multe privinţe am sentimentul că Ţinuturile pustii reprezintă punctul culminant al vieţii mele de scriitor.

Mi se pare că-i o carte chiar mai bună decât Apocalipsa.

27 noiembrie 1991

Mai ţii minte când am zis că voi fi criticat pentru finalul de la Ţinuturile pustii? Ia de citeşte asta!

Scrisoare din partea lui John T. Spier, din localitatea Lawrence, Kansas:

16 noiembrie '91

Dragă domnule King,

Sau să las la o parte politeţurile şi să zic direct: „Dragă nesimţitule"?

Nu-mi vine să cred că am dat o grămadă de bani pe romanul tău Ţinuturile pustii din seria PISTOLARUL, apărută la Donald Grant, şi uite ce am primit în schimb. Măcar titlul e bun, pentru că am dat banii pe PUSTIURI.

Nu mă înţelege greşit, mie povestea mi se pare bună, super, chiar, dar cum de ţi-a venit să-i „lipeşti" un final ca ăsta? De fapt, nici măcar nu e un final. Mi-a dat senzaţia că te-ai plictisit şi ţi-ai zis: „Ce pana mea, nu tre' să-mi storc creierii să scriu un final, tembelii ăia care-mi cumpără cărţile pun botul la orice."

Am vrut s-o expediez înapoi, dar m-am răzgândit şi am păstrat-o pentru că-mi plac ilustraţiile (în special cele cu Ete). Dar povestea a fost o ţeapă.

Ştii cum îl cheamă pe ăla de dă ŢEPE, domnu' King? B-U-L-A-N-G-I-U, aşa îl cheamă.

Cu sinceritate, al tău critic,

John T. Spier
Lawrence, Kansas

23 martie 1992

Din multe puncte de vedere scrisoarea asta m-a făcut să mă simt şi mai rău.

Scrisoare din partea doamnei Coretta Vele, din Stowe, Vermont:

6 martie 1992

Dragă Stephen King,

Nu știu dacă scrisoarea mea va ajunge la tine, dar sper din suflet să o primești. Am citit majoritatea cărților tale și mi-au plăcut toate. Sunt o „bunicuță" de 76 de ani din Vermont, stat înrudit cu al tău, și cel mai mult și mai mult mi-au plăcut cărțile tale din seria Turnul Întunecat. Acum, să trec la subiect. Luna trecută am fost la un control oncologic la spitalul Mass General, și doctorii mi-au spus că tumoarea pe care o am la creier pare a fi malignă (la început îmi ziseseră „Nu-ți face griji, Coretta, e benignă"). Știu că vei face ce trebuie să faci, domnule King, și îți vei „asculta muza", dar doctorii mi-au zis că doar printr-o minune voi mai apuca ziua de 4 iulie de anul acesta. Presupun că am citit ultima mea carte din povestea Turnului Întunecat. Așa că mă întreb dacă nu cumva poți să-mi spui cum se termină toată povestea, sau, măcar, dacă Roland și „Ka-Tet-ul" lui vor reuși să ajungă la Turnul Întunecat. Și dacă da, ce anume vor găsi ei acolo? Îți promit să nu suflu nicio șoaptă, și vei aduce astfel o ultimă bucurie unei femei pe moarte.

Cu drag,
Coretta Vele
Stowe, Vt.

Mă simt ca un căcat când mă gândesc cum n-am avut nicio apăsare despre finalul romanului Ţinuturile pustii. E musai să-i răspund Corettei Vele, dar nu știu cum. Oare aș putea s-o conving că nici eu nu știu mai multe despre sfârșitul poveștii lui Roland? Mă îndoiesc, și totuși „acesta este adevărul", cum zice Jake în lucrarea lui de sfârșit de an. Cât despre ce anume se află în blestematul ăla de Turn... până și Ete ar putea ști mai multe decât mine! Nici n-am avut habar că se înalță în mijlocul unui câmp cu trandafiri până când cuvintele nu mi-au ieșit din vârful degetelor și mi s-au arătat pe ecranul noului meu computer Macintosh! M-ar crede Coretta? Ce-ar zice dacă i-aș spune: „Uite ce e, Cory, vântul când bate, povestea apare. Și după aia nu mai bate, și tot ce pot face este să aștept, la fel ca tine."

Oamenii cred că eu sunt șeful, absolut toți cred asta, de la cel mai deștept dintre critici, până la cel mai retardat dintre cititori. Asta-i ironia.

Pentru că nu sunt.

22 septembrie 1992

S-a epuizat tot tirajul editurii Grant din Ținuturile pustii, iar exemplarele broșate se vând și ele foarte bine. Ar trebui să fiu mulțumit, și chiar sunt, însă primesc în continuare tone de scrisori despre finalul în coadă de pește. Vin de la trei tipuri de cititori: cei ofticați, cei care vor să știe când apare următoarea carte din serie, și cei ofticați care vor să afle când apare următoarea carte din serie.

Dar m-am împotmolit. Vântul acela nu mai bate. Deocamdată.

Între timp, mi-a venit o idee de roman despre o femeie care cumpără un tablou de la amanet și apoi intră în el. Cât de tare ar fi să intre în Lumea de Mijloc și să-l întâlnească pe Roland!

9 iulie 1994

De când m-am lăsat de băut nu mă mai cert atât de des cu Tabby, dar azi mi-a făcut o scenă de toată frumusețea. Stăm în casa noastră din Lovell și, pe când mă pregăteam să ies la obișnuita mea plimbare de dimineață, mi-a vârât sub nas un articol din ziarul Lewiston Sun. Că cică un nene din Stoneham, Charles „Chip" McCausland, a fost călcat de o mașină pe Route 7, iar șoferul a fugit de la locul accidentului. Bineînțeles că și eu mă plimb pe Route 7, și de aici toată tevatura. Tabby a încercat să mă convingă pe mine să nu ies de pe aleea Carapacea Țestoasei; eu am încercat s-o conving pe ea că am tot dreptul din lume să mă plimb pe Route 7 (pe bune, nu merg decât vreo opt sute de metri pe carosabil) și de acolo situația a degenerat. În cele din urmă m-a rugat măcar să nu mai merg pe Slab City Hill, unde vizibilitatea e proastă și n-ai unde să te ferești dacă se întâmplă ca vreo mașină să iasă de pe drum pe acostament. I-am zis că am să mă gândesc (dacă ne mai lungeam, aveam să ies din casă abia pe la prânz), însă pe cuvânt că n-am de gând să-mi trăiesc viața cu teamă. Plus că mi se pare că amărâtul ăla din Stoneham a făcut ca

probabilitatea de a avea un accident să ajungă cam la una la un milion. I-am zis lui Tabby, iar ea mi-a răspuns: „Probabilitatea ca tu să devii un scriitor de succes era încă și mai redusă. Tu singur ai spus-o."

La asta n-am mai avut replică.

19 iunie 1995 (Bangor)

Tabby și cu mine ne-am întors de la festivitatea ținută în Aula din Bangor, în cadrul căreia cel mai tânăr dintre puiuții noștri (împreună cu vreo patru sute de colegi) și-a luat diploma de absolvire. Și liceul, și echipa de fotbal sunt acum de domeniul trecutului. Din toamnă se va duce la facultate, iar Tab și cu mine vom fi nevoiți să facem față bine cunoscutului sindrom al Cuibului Gol. Toată lumea zice că viața trece într-o clipită și tu răspunzi mda, mda, mda... și după aia îți dai seama că așa este.

La naiba, ce trist sunt.

Mă simt fără rost. La ce bună toată zbaterea asta? (Despre ce e vorba, Alfie[1]?, ha-ha-ha) Cum adică, nimic altceva decât o luptă continuă din leagăn până-n mormânt? Până în „poiana de la capătul cărării"? Iisuse, sinistru mai e.

După-amiază vom porni spre casa noastră de pe aleea Carapacea Țestoasei din Lovell – Owen zice că va veni și el, peste o zi sau două. Tabby știe că vreau să scriu pe malul lacului. Mă sperie intuiția de care dă dovadă. Când ne întorceam de la festivitatea de absolvire, m-a întrebat dacă bate din nou vântul.

De fapt, chiar bate; de fapt e o vijelie. Mor de nerăbdare să mă apuc de următoarea carte din seria TÎ. A venit vremea să aflu ce se întâmplă în concursul de ghicitori (știu de câteva luni că Eddie îi va spulbera mintea computerizată a lui Blaine cu „întrebări prostești" – ghicitori, adică), însă nu cred că acesta va fi subiectul principal. Vreau să scriu despre Susan, marea dragoste a lui Roland, și vreau să le amplasez idila în stil western într-un loc din Lumea de Mijloc, numit Mejis (adică Mexic).

[1] Replică de la finalul filmului „Alfie" (1966), folosită într-un cântec compus de Burt Bacharach (n. tr.).

Deci a venit vremea să urc pe cal și să pornesc iarăși la drum alături de Hoarda Sălbatică.

Toți copiii se simt bine, deși Naomi a avut un soi de reacție alergică, probabil la fructele de mare...

19 iulie 1995 (Lovell/aleea Carapacea Țestoasei)

La fel cum s-a întâmplat și în cazul incursiunilor mele anterioare în Lumea de Mijloc, mă simt ca și cum aș fi petrecut o lună în cosmos. Amețit bine cu gaz ilariant. Mi-am închipuit că îmi va fi mai greu să scriu cartea asta, mult mai greu, însă din nou totul a fost la fel de firesc ca atunci când te încalți cu o pereche de pantofi vechi, sau în ghetele de cowboy pe care mi le-am cumpărat de la Bally's din New York acum vreo 3 sau 4 ani și pe care nu mă îndur să le arunc.

Deja am scris peste 200 de pagini și m-am bucurat când Roland și prietenii lui au examinat urmele supergripei și au observat că pe acolo trecuseră și Randal Flagg și Bătrâna Abagail.

Cred că se va dovedi că Flagg este, de fapt, Walter, veșnicul dușman al lui Roland. Numele lui adevărat este Walter o'Dim, și la începutul începutului era doar un tânăr de la țară. Chestie care, într-o anumită privință, are sens deplin. Acum îmi dau seama cum, într-o măsură mai mică sau mai mare, fiecare carte pe care a scris-o are legătură cu povestea aceasta. Și, culmea, nu mă deranjează deloc. Atunci când scriu la povestea asta mă simt de parcă m-aș întoarce acasă.

Dar mai am și un sentiment că mă paște un pericol. Din ce cauză sunt eu convins că, dacă ar fi să fiu găsit prăbușit peste birou, victimă a unui atac de cord (sau mort sub Harley-ul meu, probabil pe Route 7), asta se va întâmpla în vreme ce lucrez la unul din westernurile astea ciudate? Poate pentru că atât de multă lume se bazează pe mine să termin seria. Și chiar vreau s-o termin! O, da! Desigur, n-am în portofoliu nici Povestirile din Canterbury și nici Misterul lui Edwin Drood, mulțumesc foarte frumos. Însă în permanență simt cum mă caută o forță anticreatoare, și sunt mult mai ușor de găsit atunci când lucrez la poveștile acestea.

Gata cu spaimele. Mă duc la plimbare.

2 septembrie 1995

Cred că voi termina cartea cam în cinci săptămâni. A fost un proiect mai ambiţios, dar, şi aşa, văd toate detaliile cu minunată acurateţe. Azi-noapte m-am uitat la Cei şapte samurai, filmul lui Kurosawa, şi am început să mă întreb dacă nu cumva ar fi o direcţie bună pentru vol. nr 5, Vârcolacii din Lumea de Capăt (sau cam aşa ceva). Probabil că ar trebui să dau o raită pe la tarabele de pe marginea drumului, care închiriază casete video, să văd dacă nu cumva găsesc Cei şapte magnifici, care este versiunea americanizată a filmului lui Kurosawa.

Că veni vorba despre „marginea drumului", în după-amiaza asta aproape c-am intrat în şanţ ca să mă feresc de un camion care mergea şerpuind dintr-o parte în alta pe Route7 – evident şoferul era beat. Nu cred că am să-i povestesc lui Tabby: mi-ar face un scandal monstru. Oricum, mi-am luat porţia de spaimă şi mă bucur că incidentul nu s-a petrecut pe bucata denumită Slab City Hill.

19 octombrie 1995

A durat ceva mai mult decât am crezut, dar în noaptea asta am terminat Vrăjitorul şi globul de cristal...

19 august 1997

Tocmai ce ne-am luat rămas-bun de la Joe şi drăgălaşa lui soţie care se întorc la New York. M-am bucurat că le-am putut oferi un exemplar din Vrăjitorul. Azi mi-au sosit de la tipar primele cărţi. Ce poate arăta & mirosi mai încântător decât o carte nouă, mai ales una cu numele tău pe copertă? Jur că asta-i cea mai bună slujbă din lume; oamenii adevăraţi mă plătesc cu bani adevăraţi ca să-mi las imaginaţia să zburde. Şi aş adăuga: să zburde acolo unde singurii ce-mi par cu desăvârşire adevăraţi sunt Roland şi cei din ka-tet-ul lui.

Cred că această carte le va fi pe plac Cititorilor mei Fideli (CF), şi nu doar pentru că încheie povestea Monoului Blaine. Mă întreb dacă o mai trăi Bunicuţa din Vermont cu tumoare pe creier. Nu prea cred, dar dacă ar mai fi încă în viaţă, aş fi nespus de fericit să-i trimit un exemplar...

6 iulie 1998

Astă seară m-am dus cu Tabby, Owen și Joe să vedem filmul Armageddon. Mi-a plăcut chiar mai mult decât aș fi crezut, în parte pentru că aveam familia alături. Filmul e un SF cu multe efecte speciale despre sfârșitul lumii. Și m-a făcut să mă gândesc la Turnul Întunecat și la regele Purpuriu. Deloc surprinzător.

De dimineață am lucrat puțin la povestea mea despre Vietnam, trecând de la scrierea de mână la cea pe laptop, de unde bag seamă că am intenții serioase cu ea. Îmi place cum a reapărut Sully John. Întrebare: Roland și prietenii lui vor ajunge vreodată să-l cunoască pe Ted Brautigan, prietenul lui Bobby Garfield? Și cine sunt acei căutători care-l urmăresc pe bătrânul bețivan? Ceea ce scriu seamănă din ce în ce mai mult cu un jgheab înclinat prin care se scurge totul spre Lumea de Mijloc și Lumea de Capăt.

Turnul Întunecat este hiper-povestea mea, nu mai am nicio îndoială în privința asta. Când am să o termin, am să-mi iau o vacanță lungă. Poate chiar am să mă las cu totul de scris.

7 august 1998

După-amiază mi-am făcut plimbarea obișnuită, iar seara l-am luat cu mine pe Fred Hauser la întrunirea AA din Fryeburg. La întoarcere mi-a cerut să-i fiu chezaș, iar eu am acceptat. Cred că intenționează pe bune să se lase de băut. Bravo lui. Mă rog, după aia a început să vorbească despre așa-zișii „Vizitatori". Zice că acum sunt și mai mulți și că lumea vorbește.

– Și cum de eu n-am auzit nimic? l-am întrebat.

Singurul răspuns a fost o privire tare ciudată. Am insistat și, în cele din urmă, Fred mi-a zis:

– Oamenilor nu le place să vorbească despre asta în preajma ta, Steve, pentru că în ultimele 8 luni au fost raportați vreo douăzeci și cinci pe aleea Carapacea Țestoasei, iar tu pretinzi că n-ai văzut nici măcar unul.

Mie spusele lui mi s-au părut non sequitur și nu am mai continuat discuția. Fisa mi-a picat abia după întrunire – și după ce l-am lăsat acasă pe noul meu protejat. Adică oamenii nu vorbesc despre „Vizitatori" când eu sunt prin preajmă, pentru că ei cred că EU AȘ FI RESPONSABIL. Eram obișnuit să fiu numit „Baubaul Americii", dar chestia asta e din cale-afară...

2 ianuarie 1999 (Boston)

Stau împreună cu Owen la hotelul Hyatt Harborside, iar mâine plecăm spre Florida. (De ceva vreme discutăm – Tabby şi cu mine – să ne cumpărăm acolo o căsuţă, dar încă nu le-am spus copiilor. Vreau să zic că micuţii au 27, 25 şi 21 de ani – poate când vor fi suficient de mari ca să înţeleagă astfel de lucruri, ha-ha.) Mai devreme ne-am întâlnit cu Joe şi am fost să vedem Hurlyburly, ecranizare a piesei lui Dave Rabe. Foarte ciudat. Şi că veni vorba de chestii ciudate: am avut un soi de coşmar de An Nou în noaptea dinaintea plecării din Maine. Nu mi-l amintesc ca lumea, dar de dimineaţă am găsit două chestii scrise în caietul meu de vise. Prima era: Nou-născutul Mordred, ca un personaj din desenele animate ale lui Chas Addams. Asta înţeleg; e vorba despre copilul lui Susannah din seria Turnul Întunecat. Cealaltă însemnare mă nedumereşte: 19/6/99 O, Discordia.

Şi Discordia sună ca o denumire din seria TÎ, însă nu-mi aduc aminte să fi inventat eu numele acesta. Iar 19/6/99 este o dată, nu-i aşa? Reprezentând ce anume? 19 iunie anul acesta. La data aceea ar trebui să fiu cu Tabby în casa noastră de pe aleea Carapacea Ţestoasei şi, din câte ştiu, nicio cunoştinţă de-a noastră nu-şi serbează ziua de naştere atunci.

Poate că-i data când am să mă întâlnesc cu primul meu vizitator!

12 iunie 1999

Teribil de bine mă simt pe malul lacului!

M-am hotărât să-mi iau o pauză de 10 zile, şi după aia să mă reapuc de lucrul la cartea despre scris. Sunt curios ce se va mai întâmpla în Inimi pierdute în Atlantida; oare cititorii vor dori să afle dacă Ted Brautigan, prietenul lui Boby Garfield, va juca un rol în saga Turnului? În orice caz, numărul celor care citesc seria Turnul Întunecat a scăzut destul de mult în ultima vreme – cifrele sunt descurajatoare, mai ales în comparaţie cu vânzările celorlalte cărţi ale mele (cu excepţia romanului Rose Madder). Dar nu-mi pasă, pentru că ştiu că vânzările vor creşte în momentul în care va apărea o altă carte a seriei.

Iarăşi m-am certat cu Tabby pe aceeaşi temă a traseului pe care mi l-am ales pentru plimbări; m-a rugat să nu mai ies pe drumul principal. Şi m-a mai întrebat: „A început să bată vântul?“ În tot timpul ăsta m-am gândit la

următoarea poveste din Turnul Întunecat. I-am răspuns că nu, commala, haide, care-i vestea, nu a început povestea. Dar va începe, și în ea va fi un dans care se numește commala. Imaginea asta mi-este foarte clară: Roland dansând. De ce, sau pentru cine, habar n-am.

Oricum, am întrebat-o pe T. ce treabă are cu Turnul Întunecat și uite ce răspuns mi-a dat: „Te știu în siguranță atunci când ești cu pistolarii tăi."

A glumit, cred eu, dar a fost o glumă tare aiurea pentru T. Deloc genul ei.

17 iunie 1999

Aseară am stat de vorbă cu Rand Holston și Mark Carliner. Amândoi au fost foarte încântați că voi trece de la scenariul pentru Furtuna secolului la cel pentru Rose Red (sau pentru Kingdom Hospital).

Azi-noapte am visat că mă plimbam & m-am trezit plângând. Se va prăbuși Turnul, mi-am zis. O, Discordia, lumea se întunecă.

?????

Titlu din ziarul Press-Herald *din Portland, 18 iunie 1999:*

FENOMENUL „VIZITATORILOR" DIN VESTUL STATULUI MAINE NU ȘI-A GĂSIT DEOCAMDATĂ NICIO EXPLICAȚIE

19 iunie 1999

Este ca atunci când se aliniază planetele, numai că în cazul acesta sunt membrii familiei mele cei care s-au aliniat aici, pe aleea Carapacea Țestoasei. Pe la prânz, a venit Joe cu familia lui – băiețelul e o bomboană! Adevăr grăiesc! Uneori mi se întâmplă să-mi spun, atunci când mă uit în oglindă, „Ești bunic". Iar acel Steve din oglindă izbucnește în râs pentru că ideea-i atât de trăsnită. Acel Steve din oglindă știe că încă sunt în anul doi la facultate, și că ziua mă duc la cursuri și la mitinguri de protest la adresa războiului din Vietnam, iar seara beau bere la pizzeria lui Pat, cu Flip Thompson și

George McLeod. Iar nepotul meu, frumuşelul Ethan, trage de balonul legat de degeţelele de la picior şi râde.

Fiica Naomi şi fiul Owen au ajuns aseară mai târziu. Apoi ne-am aşezat la cina festivă de Ziua Tatălui. Şi toată lumea îmi spunea nişte chestii atât de frumoase, încât mă tot pipăiam să verific că nu-s mort! O, Doamne, sunt tare norocos să am o asemenea familie, tare norocos că mai am poveşti de spus, tare norocos că sunt în viaţă. Cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla săptămâna asta ar fi să se rupă patul soţiei mele sub greutatea fiului şi nurorii noastre – tâmpiţii se luptau pe el.

Şi să-ţi mai spun ceva. M-am gândit să mă întorc la povestea lui Roland. De îndată ce voi termina cartea despre scris (chiar! Despre scris nu-i un titlu atât de rău – simplu şi la obiect). Dar acum soarele străluceşte pe cer, ziua este minunată, iar eu am să fac o plimbare.

Poate am să mai povestesc mai încolo.

Din ziarul Portland Sunday Telegram, *20 iunie 1999:*

STEPHEN KING MOARE LÂNGĂ REŞEDINŢA SA DIN LOVELL.

POPULARUL SCRIITOR DIN MAINE ÎŞI GĂSEŞTE MOARTEA ÎN TIMPUL PLIMBĂRII DE DUPĂ-AMIAZĂ. SURSE MENŢIONEAZĂ CĂ ŞOFERUL CAMIONULUI UCIGAŞ „ŞI-A LUAT OCHII DE LA DRUM" CÂND SE APROPIA DE KING PE ROUTE 7

de RAY ROUTHIER

LOVELL, MAINE (Exclusivitate) Cel mai popular scriitor din Maine a fost lovit şi ucis de un camion, ieri după-amiază, în vreme ce-şi făcea plimbarea în preajma reşedinţei sale de vară. Camionul era condus de Bryan Smith

din Fryeburg. Surse din poliție ne-au declarat că Smith a recunoscut că și-a „luat ochii de la drum o clipă", atunci când unul din rottweilerii săi a venit din spatele camionului și și-a vârât botul în cutia frigorifică dinapoia scaunului șoferului.

„Nici nu l-am văzut", ar fi declarat Smith imediat după accidentul petrecut pe porțiunea de drum numită de localnici Slab City Hill.

King, autor al bine cunoscutelor romane *Orașul bântuIT*, *'Salem's Lot*, *Shining* și *Apocalipsa*, a fost transportat de urgență la spitalul North Cumberland Memorial din Bridgton, unde i-a fost declarat decesul la ora 18:02, sâmbătă seara. Era în vârstă de 52 de ani.

O sursă din interiorul spitalului ne-a spus că decesul a fost provocat de multiple traumatisme craniene. Membrii familiei lui King, veniți de fapt pentru Ziua Tatălui, nu au dorit să dea declarații...

Hai, commala, hai, kaput,
Lupta noast' a început!
Toți vrășmașii trandafirului
Vin spre noi de la apus.

Nota mânuitorului de cuvinte

Doresc din nou să-i mulțumesc lui Robin Furth pentru neprețuitul său ajutor. A citit manuscrisul romanului – ca și pe cele dinaintea lui – cu deosebită atenție la detaliu. Dacă această poveste tot mai complexă este cât de cât coerentă, meritul îi aparține lui Robin. Dacă nu mă crezi, uită-te peste indicele alfabetic pe care l-a alcătuit pentru tot *Turnul Întunecat* – este în sine o lectură fascinantă.

Mulțumiri se cuvin și lui Chuck Verrill, care mi-a redactat ultimele cinci romane din seria Turnului, și celor trei edituri, două mai mari și una mai mică, a căror colaborare a dat viață acestui proiect uriaș. Deci, mulțumiri lui Robert Weiner (de la editura Donald M. Grant Publisher), lui Susan Petersen Kennedy și Pamelei Dorman (de la Viking), lui Susan Moldow și Nan Graham (de la Scribner). Mulțumiri adiționale lui Susan Moldow a cărei îndrăzneală și ironie mi-a înseninat de multe ori fruntea. Mai sunt și alții, foarte mulți, dar n-am de gând să vă irit enumerându-i pe toți cei de pe lista mea cu persoane cărora le sunt recunoscător. În fond, nu suntem la decernarea premiilor Oscar, nu?

Au fost modificate anumite detalii geografice atât din cartea aceasta, cât și din ultimul roman din seria Turnului. Oamenii adevărați la care fac referire în paginile acestea sunt prezentați într-o manieră fictivă. În plus, după știința mea, nu au existat niciodată spații de depozitare la World Trade Center.

Cât despre tine, Cititorule Fidel...

Încă o cotitură a cărării și vom ajunge în poiană.

Vino cu mine, vrei?

STEPHEN KING

28 mai 2003

(Mulțumire multă-multă, Doamne!)

Cuprins

Stanța I	GRINDOTREMURUL	11
Stanța II	TRĂINICIA MAGIEI	31
Stanța III	TRUDY ȘI MIA	57
Stanța IV	DOGANUL LUI SUSANNAH	71
Stanța V	ȚESTOASA	89
Stanța VI	FORTĂREAȚA	111
Stanța VII	AMBUSCADA	139
Stanța VIII	PASE CU MINGEA DE BASEBALL	167
Stanța IX	EDDIE ÎȘI MUȘCĂ LIMBA	187
Stanța X	SUSANNAH-MIO, IUBITĂ DIVIZATĂ A MEA	231
Stanța XI	SCRIITORUL	277
Stanța XII	JAKE ȘI CALLAHAN	321
Stanța XIII	HEIL, MIA, HEIL, MAMĂ	363
Coda	PAGINI DIN JURNALUL UNUI SCRIITOR	403
	Nota mânuitorului de cuvinte	429